

SINDELY PÁL – SZOKOL LAJOS – GERA TIBOR

**TÁJÉKOZÓDÁSI FUTÁS
A 90 ÉVES
SZEVEDI VASUTAS SE
SZÍNEIBEN**

**Szeged
2009**

SZVSE versenyzői kerete 1983-ban

**SZVSE versenyzői keret 2007-ben
Előtérben Gera Tibor (vezetőedző) és Szokol Lajos (szakosztályvezető)**

SINDELY PÁL – SZOKOL LAJOS – GERA TIBOR

**TÁJÉKOZÓDÁSI FUTÁS
A 90 ÉVES
SZEGEDI VASUTAS SE
SZÍNEIBEN**

**Szeged
2009**

Szerkesztette:

DR. SINDELY PÁL

Lektorálta:

DR. FELFÖLDI KÁROLY
PÁSZTOR IMRE

A jelen kiadvány
a Szegedi Vasutas SE tájékoztatói futóinak
egyéni támogatásával valósult meg

ISBN-978-963-06-7481-2

Nyomdai kivitelezés:
Juhász Nyomda Kft. Szeged

Kiadó: Szegedi Vasutas SE

TARTALOMJEGYZÉK

KÖSZÖNTŐ (<i>Monspart Sarolta</i>)	7
BEVEZETÉS	
SZVSE színeken a természet stadionjában (<i>Sindely Pál dr.</i>)	8
FEJEZETEK A SZAKOSZTÁLY TÖRTÉNETÉBŐL	
90 éves a Szegedi Vasutas SE (<i>Mándoki József — Szokol Lajos</i>)	10
A Lokomotív sikeres szereplése — '60 (<i>DM</i>)	21
Az SZVSE a legjobb vidéki csapat — '60 (<i>DM</i>)	21
Egy év alatt két vándordíj az SZVSE-ben — '66 (<i>DM</i>)	21
Három aranyjelvényes Szegeden — '69 (<i>DM</i>)	22
Szegedi Kinizsi SK-ból a Szegedi Vasutas SE-be '76 (<i>Sindely Pál</i>)	23
Beszámoló a szakosztály 1977. évi munkájáról (<i>Mándoki József</i>)	24
Ahol a hátrányból erényt kovácsolnak '86 (<i>Simon László</i>)	25
„Nálunk a sportolásból nem lehet megélni” '89 (<i>Cs. Gát László</i>)	26
Aranyjelvényes tájékozdási futók az SZVSE-ben '90 (<i>Gellért József</i>)	27
Harmadikok az országban — Befutottak a vasutasok '92 (<i>Baranyai A.</i>)	28
Kevesebb ponttal a rangsorban előrébb '93 (<i>Süli József</i>)	30
Sikerév az SZVSE-nél — Tíz arany '94 (<i>Imre Péter</i>)	31
A klub első világbajnokát köszöntötték (<i>Süli József</i>)	33
A második Oláh-arany története (<i>Imre Péter</i>)	33
Három SZVSE-s bajnoki cím (<i>Imre Péter</i>)	36
Jól tájékozdtak a masiniszták '95 (<i>Imre Péter</i>)	37
Szentmártonkátai aranykrónika '96 (<i>Imre Péter</i>)	39
A legjobban „tájékozdtak”... '97-ben (<i>Imre Péter</i>)	40
Ellenőrzőbírói jelentés az 1998. évi Szenior OB-ról (<i>dr. Sindely Pál</i>)	41
Százhusz közül az elsők '98 (<i>Süli József</i>)	42
Nemzetközileg jegyzett tájfutók az SZVSE-ben (<i>Süli József</i>)	43
Útban a hírnév felé — A július sportolója Hecz Katalin (<i>Süli Róbert</i>)	44
Ismét SZVSE nyerte a bajnoki pontversenyt '99 (<i>Vásárhelyi Tass</i>)	45
Továbbra is a sportág élén — 2000 (<i>Süli József</i>)	46
A legjobb szakosztály 2001-ben (<i>Süli József</i>)	48
Szerencsi Ildikó Eb-ezüstje (<i>Süli Róbert</i>)	49
Az SZVSE tarolt a bajnokságon — 2003 (<i>Süli Róbert</i>)	50
Továbbra is a csúcson — 2004 (<i>Süli Róbert</i>)	51
Az SZVSE tájfutói remekeltek Mátraalmáson (<i>DM</i>)	52
Gera az év edzője — 2007 (<i>DM</i>)	52
Tóth Réka Eb-harmadik (<i>DM</i>)	53
Hat bajnoki cím és ugyanennyi ezüst- és bronzérem (<i>Süli József</i>)	53
SZVSE: kilenc bajnoki cím — 2008 (<i>Süli József</i>)	54
Hungária Kupa a magyar sztyeppén — Tázlár 1994 (<i>Sindely Pál dr.</i>)	55
Jonathermal Hungária Kupa — Kiskunmajsza 2002 (<i>Sindely Pál dr.</i>)	57
Hegyek völgyek között zakatolt a SZVSE — Tata 2008 (<i>Sindely Pál dr.</i>)	59

EMLÉKTÖREDÉKEK A SAJTÓ TÜKRÉBEN

Tájékoztató emlékverseny Szőregen (<i>Reigl Endre</i>)	63
Nagy Ildikó középiskolai bajnok '70 (<i>DM</i>)	63
SZVSE serdülők a felnőtt mezőnyben '70 (<i>DM</i>)	64
Magasabb osztályban tájékoztóznak '71(<i>DM</i>)	64
Szegediek a svéd O-ringel versenyen. Falun '85 (<i>Sindely Pál dr.</i>)	65
Szép futás volt, Tanár Úr! —dr. Sindely Pál — (<i>Pleskonics András</i>)	67
Tele van a ládám homokkal — Halaspack HK '94 (<i>dr. Kiss Endre</i>)	69
Oláh Kati szíve visszahúz — Álmaiban Atlantában rója a köröket (<i>KM</i>)	71
Tájfutó maraton SZVSE rendezésben '95 (<i>Gera Tibor</i>)	72
Rangot nyernek a buckák? (<i>Nagy Mária</i>)	72
Halász Antal egy napja (<i>Imre Péter</i>)	73
Családi sport a fák között (<i>B. Papp László</i>)	75
„Mélyponton” a Tiszasziget Kupa (<i>Sindely Pál dr.</i>)	76
Így láttam a Jonathermál Hungária Kupát (<i>Skultéti Gábor</i>)	77
Magyar sikerek a II. Tájfutó Vasutas EB-n (<i>Sindely Pál dr.</i>)	81

ARCOK TÁVOLRÓL ÉS KÖZELRŐL

Aki a tájékoztató futó vasutaskocsit elindította —Mándoki József (<i>S.P.</i>)	83
Győzni az O-Ringenen — Szokol Lajos — (<i>Balogh Tamás</i>)	85
Jövőre a világbajnokságon bizonyíthat — Oláh Katalin — (<i>Imre P</i>)	87
Ilyenek, olyanok — világbajnokok — Oláh és Monspart — (<i>Lipiczky Á.</i>)	89
Akit a (sport)mozdony füstje megcsapott — Halász Antal (<i>Imre Péter</i>)	93
A skót felföldtől a svéd lápig (<i>Imre Péter</i>)	95
Csami a csodák csodája — Csamangó Feri 80 éves — (<i>Sindely P.</i>)	97
Sportágunk szépsége — dr. Sindely Pál — (<i>Felföldi Károly dr.</i>)	99
Egy sportág, amely számomra életforma — Blum László —(<i>Sindely P.</i>)	101
Minden versenytérnek van egyedi bája —Felföldi K.—(<i>Sindely P.</i>)	103
A versenytérepeken az esztétikum is fontos — Pásztor I.— (<i>Sindely P.</i>)	106
Amikor először kezd csillogni...— Szerencsiné Cs. J. — (<i>Sindely P.</i>)	109
Kevés szakosztály büszkélkedhet ilyen múlttal... —Szokol Lajos (<i>S.P.</i>)	111
Akit a szakosztályi aktivitás ma is elkísér — Vass Zoltán — (<i>Sindely P.</i>)	114
Bajnoki címek megszámlálási gondjai — Gera Tibor—(<i>Sindely P.</i>)	115
Egy vasi ember az alföldi homokbuckákon — Tóth Gábor — (<i>Sindely P.</i>)	117
A tájékoztató futás a legszebb sport — Hajagos Henrik — (<i>Sindely P.</i>)	119
A sporttársakkal való találkozás... — Riesing József — (<i>Sindely P.</i>)	121
Tájékoztató futásnak köszönhetem a családom —Balogh Piroska (<i>S.P.</i>)	123

VISSZAEMLEKEZÉSEK

Amikor a gyengébbik az erősebb (<i>Szerencsi Dóra</i>)	126
Személyes vallomás a tájékoztató futásról (<i>Felföldi Károly dr.</i>)	126
Több száz magyar biztatása mellett (<i>Szerencsi Ildikó</i>)	128
Egy horrorisztikus emlékem (<i>Szerencsiné Csamangó Jusztina</i>)	128
Hogyan lettem tájékoztató futó (<i>Pásztor Imre</i>)	129

Merengés majd negyven év után (<i>Szokol Lajos</i>)	129
Szuper 8-as vetítéssel kezdődött (<i>Gera Tibor</i>)	130
Semmi pénzért nem váltanék sportágot (<i>Szerencsi Dóra</i>)	132
Ahol még egy pofon is elcsattant (<i>Szerencsiné Cs. Juszti</i>)	132
Alföldi tábortüzek mellett (<i>Ballagó Béla</i>)	133
Sivatagi show a Kiskunságon (<i>Nyögéri Imre</i>)	134
Legemlékezetesebb keveréseim (<i>Csuka Zsigmond</i>)	136
Csak az elvégzett kemény munka után (<i>Gera Tibor</i>)	138
Sziksóstói mozaikok (<i>Sindely Pál dr.</i>)	141
Gondolatok a teraszon (<i>Pásztor Imre</i>)	143
A 80-as években sem voltunk „gazdagok”! (<i>Blum László</i>)	144
Az első győzelmem (<i>T.Nagy Sándor</i>)	145
Az SZVSE és ÉN! (<i>T.Nagy Sándor</i>)	145
Fair play Kunfehértón (<i>T.Nagy Sándor</i>)	146
Csintalan gyerekekből is lehet jó edző (<i>Blum László</i>)	146
Visszaemlékezés 25-30 év távlatából (<i>Bartha Péter</i>)	147
Kisinoái kaland a kutya sátrában (<i>Gera Tibor</i>)	148
Kalandos Éjszakai 1977 (<i>Hajagos Henrik</i>)	149
A sportág egyik szép formája (<i>Viczián Péter</i>)	150
ROB – Szolnok 2008 (<i>Rácz Sándor ifj.</i>)	153
Hajrá SZVSE! (<i>Szerencsi Dóra</i>)	154
Válogatás Zsiga bácsi emlékkosarából (<i>Csuka Zsigmond</i>)	155
Sosem voltam SZVSE-s, vagy hogy is van ez? (<i>Szné Cs. Juszti</i>)	157
Versenyzés a kezdetekben (<i>Mándoki József</i>)	159
Az én körtéfám (<i>Takács Ágnes</i>)	162
Gera Tibi „csatolmányja” reakcióidőkkel (<i>Takács Ágnes</i>)	163
A szakosztály az eltévelygett madárkakat is visszafogadja (<i>Mátrai R..</i>)	164

IN MEMORIAM

Egyre fogynak a fények... – Kinyó István 1946-1998 (<i>Sindely Pál dr.</i>)	167
Köszönjük Tanár Úr! – Rimóczi Károly 1930-2007 (<i>Szalai Ilona</i>)	167
Gyula bácsi elment – Temesvári Gyula 1923-2007 (<i>Sindely Pál dr.</i>)	168

TÁBLÁZATOK (*Felföldi Károly dr. – Gera Tibor – Sindely Pál dr.*)

I. A Tájékoztató Futó Szakosztály vezetősége (1970-2009)	170
II. Szakosztályi térképeink és terepeink	176
III. SZVSE rendezésű országos és nemzetközi versenyek	178
IV. Akik a legmagasabb minősítést érték el	180
V. SZVSE eredményei a nemzetközi bajnokságokon	182
VI. Országos egyéni bajnokságokon elért eredmények (1984-2008)	187
VII. Országos váltóbajnokságokon elért eredmények (1983-2008)	198
VIII. Országos egyesületi váltóbajnokságok eredményei (1997-2008)	201
IX. Országos csapatbajnokságok eredményei (1984-2008)	203
X. Országos bajnokságokon elért szenior eredmények (1983-2008)	207

FÜGGELÉK (*Sindely Pál dr.*)

A) Csongrád megyei csapatbajnokságok érmesei (F21) 1970-1993	212
B) Csongrád megyei csapatbajnokságok érmesei (N21) 1973-1993	215
C) Csongrád megyei váltóbajnokságok érmesei (F21) 1969-2008	218
D) Csongrád megyei váltóbajnokságok érmesei (N21) 1971-2008	223

SPORTEMLÉKEK KÉPEKBEN (*Sindely Pál, Szokol Lajos, Gera Tibor*) 227

KÖSZÖNTŐ

Köszöntöm az olvasót, akár tájfutó, akár nem!

A Szegedi Vasutas SE tájfutóinak pedig külön szeretettel gratulálok. Hiszen ők mindnyájan sokat tettek és tesznek a magyar tájfutó sport sikereért, az itthoni és külföldi elismertségéért, a tájfutás népszerűsítéséért. Sőt nekik is köszönhető, hogy a magyar tájfutó sport világbajnokokkal, világbajnoki váltóérmekkel is rendelkezik.

Személy szerint én is sokat köszönhetek a délföldi Szegedi Vasutas SE vezetőinek, edzőinek és versenyzőinek. Gyakran mutatattak és mutatnak követendő és másolható példát a tájfutás „megszállottjainak” az edzői munkától a térképjavításon át, a nagy versenyek rendezésén keresztül a versenyzésig.

Külön tiszteletre méltó, hogy egy olyan vidék, mint Szeged és környéke, amely nem gazdag hegygerincekben, hegycsúcsokban, nyeregben, lejtőkúpban, dombokban, hegyekben, völgyekben, metszodésekben, pihenőkben, tehát hiányos a domborzati idomokban, mégis ez a vidék adja évtizedek óta a magyar tájfutás „emberi kincseinek” egy részét. Ráadásul az erdő, a ligetes, a rekettyés, a bokros és/vagy aljnövényzetben dús futóterep sem bő választékú ezen a területen, mégis hosszú a dél-alföld Szegedi Vasutas SE tájfutóinak a siker-gyűjteménye.

Persze a szegedi tájfutás kezdetekor már sejthető volt, hogy ez így lesz! Hiszen 1851-ben „Magyarország geographiai szótárában” így jellemezte az ottani embereket *Fényes Elek*:

„Szegednek polgárai vagyonosok, e mellett híven megtartották ősi szokásaikat, erényeiket, minél fogva most is egyenes lelkű, vendégszerető, és buzgó hazafiak, kik közt minden időben, részint a katonai és polgári pályán, részint a tudományokban többen jelesen kitűntették magukat.”

Ha ma élne a szerző, az idézet biztosan így fejeződne be: „... részint a tudományokban és a tájfutásban többen jelesen kitűntették magukat.”

És szívből kívánom, ez maradjon is így! Amihez jelentős lelki erőt adhat ennek a kitűnő és alapos könyvnek az olvasása is!

Monspart Sarolta

BEVEZETÉS

*"A sport megtanít, hogyan lehet győzni,
és hogyan kell emelt fővel veszíteni.
A sport tehát mindenre megtanít."
(Ernest Hemingway)*

SZVSE SZÍNEKBEN A TERMÉSZET STADIONJÁBAN

A sportalbumot nézegetem, elmúlt évtizedek emlékéért. 1960-ben készült az egyik fotó, oklevélmásolat van rajta, majd egy másik, gondos szépírással készített, az elődeink tisztelete sugárik belőlük. De ott vannak a többi '60-as képek is. Sok-sok emlék, emlék maradt meg a közös szerepléseinkből. Először atlétaként versenyeztem az SZVSE piros-kék színeiben, *Kakuszi Feri bácsi* irányítása mellett, majd a sors úgy hozta, hogy tízévi versenyzést követően mint tájékoztatósi futó is az egyesülethez kerültem.

A sportalbumban bemutatott többi kép csak mintául szolgál a több ezer felvétel közül, de már ebből is látszik, s az érmek, serlegek alátámasztják, hogy az SZVSE tájékoztatósi futói az eltelt évtizedek alatt nem töltötték tétlenül az esztendőket. Elég ha valaki a táblázatokat nézi, csak a rengeteg megnyert medálra tekint, akkor már látszik, hogy nem kell magyarázkodnunk.

Egy sportoló karrierjében kevés csodálatosabb dolog van, mint amikor közel ezer versenyző jelenlétében a klub színeiben hallgatja a nemzeti Himnuszt egy-egy országos bajnokságot követően, vagy éppen az O-Ringen versenyen a nyakába akasztják a győztesnek járó babérkoszorút. Büszkén mondhatom, hogy mindkét eseményt többször is átélhettem.

Mint az SZVSE-s színekből aktív versenyző, és a sportért is munkálkodó, személyemben közvetlen tanúja és részese is lehettem annak, hogy több évtizeden keresztül, de különösen az utóbbi időkben a szakosztály vezetői, szakemberei *Szokol Lajos* irányítása mellett folyamatosan lépést tartottak a sportág hazai és nemzetközi fejlődésével. Az alföldi buckás terepek térképhelyesbitésével, számos dél-alföldi, országos és nemzetközi versenyrendezéssel és önzetlen társadalmi munkájukkal országos megbecsülést vívtak ki maguknak.

Az elmúlt esztendőben két kötetes sporttörténeti kiadvány is napvilágot látott a „*Fejezetek a Dél-alföldi tájékoztatósi sport első 50 évéről.*” címmel. Ebben az egyedülálló kétkötetes műben számos SZVSE-s történeti érdekesség, emlék, adat és táblázat is szerepelt. Ez év márciusában a szakosztály vezetősége részéről felmerült annak igénye, hogy mivel az egyesület júliusban lesz 90 éves, ezért ennek apropóján szeretnének egy önálló sporttörténeti kiadványt kiadni, ugyanis a tájékoztatósi futó szakosztály több mint ötven éves.

Mivel az előzőekben ismertetett, egyébként összességében több mint 400 oldalas kétkötetes kiadványnak is az egyik szerzője s egyben a szerkesztője is voltam, szinte kínálkozott az a felvetés, hogy ennek a könyvnek is legyen a megalkotója. No de ilyen rövid idő alatt, ilyen hatalmas anyagot összedolgozni, ...? Mit tehettem? Háromhavi megfeszített munkálkodással, nagy-nagy odaadással végül is elkészült e „nagy mű”.

A könyv borítólapján lévő címnek a piros-kék színben nyomtatott betűi már eleve azt sugallják, hogy ez az összefoglaló munka tartalmában is igazodik a klub színeihez. A cím alatt elhelyezkedő foto, a piros-fehér színű bójával illetve az abban elhelyezkedő gémeskúttal, a tájékoztatósi futó szakosztály jelképe is egyben.

A könyv szerkezeti felépítése hasonló az előző két kötetéhez. Ezekből néhány SZVSE-s írást átvettem, a kötet teljességére való törekvés érdekében. Gondolom, néhány újdonsággal szolgál majd, a *Mándoki József és Szokol Lajos* által összeállított szakosztálytörténet is. Számos újságcikk, egy-egy sporttársamról készült portré is újólag született, ezzel is örömet szerezve az olvasónak. A visszaemlékezések szinte gyöngyszemként épültek be, s a sorok között e sportágunknak sok-sok élményanyaga csillan elő. A kötet megírásában segítségemre voltak a szakosztálynak, de nyugodtan mondhatom az ország tájékoztatósi futó berkeiben is elismert szakemberei, nevezetesen *Szokol Lajos* szakosztályvezető és *Gera Tibor* vezetőedző. A lektori feladatok ellátására *dr. Felföldi Károly* és *Pásztor Imre* sporttársaimat kértem meg. Lelkiismeretes munkájukat ezúton is köszönöm.

A mi sportágunkra is igazak, *Szent-Györgyi Albert* szavai: „A sport a játék alatt tanítja meg az embert rövid idő alatt a legfontosabb polgári erényekre: az összetartásra, az önfeláldozásra, az egyéni érdek teljes alárendelésére, a kitartásra, a tettekrezségre, a gyors elhatározásra, az önálló megítélésre, az abszolút tisztességre, és mindenekelőtt a "fair play", a nemes küzdelem szabályaira.”

Nálunk sportolóknál, általában a legfontosabb cél a bajnoki cím elérése. Aki igazán átérzi az egyesületi színekben való versenyzés emberi értékét, akkor az már mindegy, hogy a fiatalabb, vagy a legidősebb a bajnok. Az eredmény a fontos, nem az időpont. Az elmúlt évtizedek sikereiért is meg kellett küzdeni. A dobogós helyek minden foka nagyon értékes, s ugyancsak fontosak az odavezető utak is, s egymás munkájának, a nagyon sok háttérmunkának a megbecsülése is.

A magam részéről köszönetet mondok mindazon sporttársaimnak, akik a szakosztály munkájában évtizeden át részt vettek, a vasutas színekben öregbítették annak jó hírét. Mint szerkesztő, s úgy is, mint aki több mint ezerszer rajthoz állt az SZVSE színeiben, kívánom, hogy ezen egyedi kiadvány segítsen az emlékezésben, az egymás iránti megbecsülésben, úgy a múltban, mint a jövőben egyaránt.

Szeged, 2009. júniusában

Dr. Sindely Pál
szerkesztő

FEJEZETEK A SZAKOSZTÁLY TÖRTÉNETÉBŐL

90 ÉVES A SZEGEDI VASUTAS SPORT EGYESÜLET

Kilencven esztendő. Egy ember számára már-már matuzsálemi kor. És ha egy sportegyesület születésnapjára kerül föl 90 gyertya? Bizony elég ritka. Az egész országban csak kevés klub dicsekedhet hasonlóval. *Talán kevés azon magyar szakosztályok száma is, ahol a sportág gyökerei több mint ötvenéves múltba nyúlnak vissza!* Még élnek azok a versenyzők Szegeden és szerte az országban, akik már az ötvenes évek elején bajnoki és kupa versenyeken indultak az egyesület színeiben. A MÁV alkalmazott **dr. Simándi István**, néhai **Szűcs Sándor** és még néhány lelkes természetjáró, alakította meg a szakosztályt és népszerűsítette a természetjáró, tájékozdási (futó) versenyeket.

A hatvanas években **Mándoki József** már a második generációt jelentette a szakosztály vezetésében, de innen vált ki és hozta létre a Szentesi Vasutas tájékozdási futó klubját *Frányó Ferenc* is.

Közben az akkori „vasutas” vezetés ellenére megalakult Csongrád megyei Szövetség, bátran, a fiatalokkal szervezte — elsősorban a középiskolákban — az akkor még nem önálló sportágot. Itt nőttek fel a harmadik generáció vezető személyiségei, köztük a szegedi Radnóti Miklós Gimnázium egykori tanulója **Szokol Lajos** is. 1991-ben, közel másfél évtizedes edzői munkájának eredményeként egy létszámában és eredményeiben is megerősödött csapatot hagyott tanítványára **Gera Tiborra**. **Gera Tibor** 1991-től napjainkig, mint vezetőedző irányítja a szakosztályt, akinek a kimagasló és eredményes munkája révén — **Szokol Lajos** több mint három évtizedes szakosztályvezetői segítségével, — minden várakozást felülmúlóan szerepelnek évre-évre.

A tájékozdási futó szakosztály történetének két igencsak jól elkülöníthető időszakáról, a továbbiakban *Mándoky József* illetve *Szokol Lajos*, adnak át egy rövid áttekintést.

Dr. Sindely Pál

A kezdetektől a versenysportig (1955-1976)

Az érettségi befejezése után, 1955-ben kerültem az SZVSE Természetjáró Szakosztály tagjai sorába. Ennek indító oka is volt a természet szeretete, de a kirándulások már korábban, családi alapon gyakorolt elfoglaltságot, hobbyt jelentettek számomra, valamint ekkor a MÁV-nál kezdtem el dolgozni is.

A vasutasoknak az országosan, már a háború után újra megalakult természetjáró szakosztályai igen komoly bázist jelentettek a vasútnál dolgozók, családtagjaik és rokonok, barátok, természetkedvelők számára. Rendszeresen vezettek túrákat szakképzett túravezetőkkel és az ország nevezetes helyeit ismerhették meg azokkal, akik ezt az aktív pihenési kikapcsolódási módot választották.

Neves bázist jelentettek a Budapesti Vasutas SE, a debreceni, a pécsi, a miskolci és a szegedi vasutas szakosztályok. Sokat jelentett továbbá a vasúti kedvezmény is, elsősorban az anyagiakat illetően.

A szegedi szakosztály is, mint egy nagy család, örömmel fogadta be az akkor kb. 30-as korosztályos tagjai közé az újabb generációt jelentő 18-20 éves fiatalokat, köztük engem is. Megtanultuk a természetben való mozgást a térképekkel, a tájékozódási futás eszközeivel, illetve a túrázás felszereléseivel ismertettek meg bennünket.

Minden évben a nagy klubok — így a Szegedi Vasutasok Sportegyesülete is — versenyeken is összemérték tudásukat, melyekre minket, fiatalokat is bevezettek. Ezek a természetjáró tájékozódási versenyek voltak az elődei a mai tájékozódási futás, a tájfutás sportágának hazánkban, habár a skandináv országokban szinte nemzeti sportként üzték már régóta.

Az akkor szakosztályba került fiatalok közül mai is ismert *Frányó Ferenc*, *Rózsa Gábor* (†), illetve többen az ország más részeire kerültek, vagy visszavonultak mint *Kotányi Zoltán*, *Székely Aladár* (†), *Halasi András*, *Balló Zoltán*, *Csányi Miklós*, *Nagy Lajos*, *Horváth László*, *Tóth Tibor*, *Varga Zsigmond*, *Takáts Mária* stb. Az akkori tanítóink *Takáts István*, *Keszthelyi Béla*, *Penczi András*, *Wekerdi Tibor*, *Simándi István*, *Szűcs Sándor*, *Csik Judit* már eltávoztak körünkől. A folyamatos szervezést, a programok készítését átvették a fiatalok, a túrázásban és versenyezésben is.

Szakosztályunk tagja volt *dr. Tóth Imre* is, aki most is a Csongrád megyei Tájékozódási Futó Szövetség elnöke. Emlékeim szerint, már akkor különálló véleménye volt a szakosztályban, a szervezést és programokat illetően. A havonta tartott szakosztályi összejöveteleken már akkor is nagy vitákat folytatott a többiekkel, a „hogyan tovább”-ot illetően. Sok esetben a Magyar Természetbarát Szövetség elnöke: *Székely Miklós*, vagy főtítkára *Thuróczy Lajos* is eljött Budapestről, hogy a szinte forradalmi hangulatú szakosztályi gyűlések résztvevőit lecsillapítsa: Imrének feltehetően, már akkor is a tömegbázis bővítése, a területi szövetségi rendszer kialakítása lehetett a célja.

Tóth Imre már akkor, 1955-56-ban, valami egészen mást akart, de az nem illett az akkori rendszerbe és nem volt hajlandó megváltoztatni véleményét, szándékát több tucat emberrel szemben, ezért végül is kilépett a szakosztályból. Nemsokára megalakult a SZEAC — s mivel egyetemi oktató volt — ezért ott folytatta tovább a sportpályafutását. Döntő érdemei vannak abban, hogy ötven évvel ezelőtt 1958-ban megalakult a Délalföldi Természetbarát Szövetség. Mint érdekességként elmondom, az alakuló ülésre Szegeden a Lokomotív /mai Szegedi Vasutas SE/ labdarúgó pályáján lévő irodahelyiségben került sor, az alábbi sporttársak részvételével: *Balogh Imre*, *Czucz György*, *Keszthelyi Béla*, *Némedi Endre dr.*, *Szabó Lajos*, *Tóth Imre* és *Takáts István*. *Tóth Imre* sporttárs, aki a szövetség elnöke lett, ezek után már sorra szervezte az üzemi és iskolai természetbarát szakosztályokat, ahonnan a sporttársak sorban megjelentek a természetjáró tájékozódási versenyeken is.

A '60-as évektől kezdve, már egyre több Csongrád megyei szakosztály jelent meg helyi, megyei illetve országos versenyeken, de ez még nem tájékozódási futás, a mai rövidebb nevén, — nem „tájfutás” volt! Innentől kezdve minden új (!)

szakosztály igen támogatott és elismert lett a megyei szövetség részéről, az SZVSE pedig csak a maga erejére támaszkodhatott. Ezt nem bántásnak szántam, de az előzményekhez tartozik. Végül is az eredmények, a tömegbázis növelése, a területi szövetségi rendszer létrejötte is igazolta *Tóth Imre* szándékait és a SZVSE is fennmaradt, sőt a '70-es évek közepétől ez a „hátrány” is elmosódott, mivel az elért eredmények önmagukért beszéltek, ma pedig a sportág országosan egyik legeredményesebb szakosztályává nőtte ki magát.

Engem a túrázások mellett a versenyzés érdekelt jobban és ezen a vonalon kezdtem el dolgozni, már az '50-es évek végétől. A fiatalokból álló, akkor már valamilyen rutint szerzett csapataink kezdtek ismertté válni országosan is. Eredményeink alapján jogot szereztünk az országos bajnokságban való részvételre is 1958-ban.

Az utánpótlás biztosítása még elég nehezen ment, mert az iskolákból nem nagyon lehetett fiatalokat toborozni, így családi alapon, a szülők — akik a szakosztály tagjai voltak — gyermekei közül toboroztunk a túrázásra és a versenyzésre is. A szülők szívesen hozták gyermekeiket is az egészséges szabadidő eltöltésére, így a 14-15 éves gyerekeket kezdtük tanítani a térképismeretre, tájékozódásra. Mivel a legtöbb családnak — így az enyémmek is leánygyermeke volt, ezért azokból a lányokból, majd azok osztálytársaiból töltődött fel a versenyzéssel is szívesen foglalkozó csapat. Ilyen módon lett a férfi felnőtt csapat mellett az SZVSE-ben a serdülő és ifi leánycsapat. Így a családomból *Rácz Erzsébet*, majd osztálytársai *Csorja Ida*, *Kiss Rozália*, *Szabó Éva*, *Szabó Klára* értek el sikereket éveken át.

Feleségem a Fodor József Élelmiszeripari Szakközépiskolában tanított egy ideig, ő mesélt az osztályainak erről a sportról, így kerültek a szakosztályunkba, illetve más egyesületek szakosztályaiba fiatalok.

A *Fehér Mária*, *Ungi Anikó*, *Nagy Ildikó* összetételű serdülő, majd ifi csapatunk igen sok szép eredménnyel dicsekedhetett a '70-es években. Meghívták őket az országos válogatott keretbe is, de sajnos váratlanul bejelentették együtt, hogy abbahagyják a versenyzést, ami igen rosszul érintett engem is a sok munka, eredmény, siker után. Sajnos az érettséginnél és a szerelemnél nincs erősebb, így őket, 18 évesen sem lehetett visszatartani a sportpályafutás abbahagyásától.

Újabb utánpótlásra volt szükség, melyet még az Élelmiszeripari Szakközépiskolából sikertült biztosítani lányok és fiúk megnyerésével. Sajnos a fiúk hamar lemorzsolódtak, a lányok viszont évekig még szép eredményeket produkáltak. Közülük is *Szakálos Anna*, *Papp Zsuzsa*, *Sőreg Erzsébet*, *Molnár Magdolna* szaporította évekig a sikereket. Meg kell említeni *T.Nagy Sándort*, aki szintén innen indult, de fiú csapat nem lévén más egyesületben versenyzett, szép sikerekkel.

Ezzel párhuzamosan a természetjáró túrázás és a versenyzés elkülönülése, szétválása igen időszerűvé vált, mert két teljesen más intenzitású, fizikai, szellemi felkészültséget igénylő sporttevékenységről van szó. Országosan egyre nagyobb igény jelentkezett a szétválásra Szövetségi szinten is, már a skandináv hagyományokra hivatkozással. A 60-as évek végén az a veszély is fenyegetett, hogy az egyesület takarékosági okok miatt, felülvizsgálva az anyagi támogatásokat, a természetjáró szakosztályt illetve támogatását meg akarta szüntetni. „A kirándulásokat nem támogatjuk!” jelszóval. Sokáig kellett gyözködni a vezetőséget, hogy a versenyzés nem kirándulás és hogy két dologról van szó. Segítettek az

eredmények, az érmek, oklevelek, kupák ebben a munkában, végül is megmaradtunk! Külön kezelték a versenyzőket és a túsírást.

A szétválás 1970-ben végül megtörtént országosan és megyei szinten is. A versenyzés módjára is új nemzetközi szabályozás került, a futás lett a domináló. Így a fiatalabbak jöhettek előtérbe és komoly fizikai felkészülést és szellemi felkészülést követelt az eredményes versenyzés. További erőfeszítést követelt néhány éven át az egyesület vezetésének a tudatában ezt a fent említett különbséget elfogadatni. Mindezek ellenére évekig kellett bizonygatni *Halász Antalnak* és társainak, hogy a tájfutó sport nem azonos a természetjárással. Mivel még nem látták ezt élőben, ezért sikerült egy-egy versenyre is kicsalni a vezetőséget, ahol személyesen is meggyőződhetek arról, hogy ez bizony kemény sport, a javából! Főleg az anyagi támogatások elosztásánál volt ennek jelentősége, mert csak az utazási költséget fizették, de más támogatás nem volt.

Bizony a tornacipő hamar tönkrement a terepen és ezeket saját költségen pótoltuk. A nagyobb, nevesebb egyesületek azonos egyesületi színekben, mezben, melegítőikben jelentek meg a versenyeken, — ahol mi irigykedve néztük őket, a mi saját tulajdonú más-más színű, fazonú, minőségű ruházatunkban. Ők meg csodálkozva néztek minket egy-egy alkalommal, mikor az eredményhirdetéskor a dobogóra állva átvettük a díjakat, hogy kik ezek az ismeretlen szedett-vetett csapat, akik versenyeket nyernek! Ebből is látszik, hogy nemcsak ruha teszi az embert! No de egyszer meglett ez is, még a '70-es évek elején előbb 1-2 ezer, majd 10-20 ezer Ft támogatással megvehettük a tájolókat, egyforma ruhákat is, — bár csak maximum 5-6 fő (két csapat) részére. A további biztos működésünk is biztosítva volt, eredményeinket elismerték!

Még 1966-ban az Magyar Természetbarát Szövetség, felismerve a verseny sportág jelentőségét és a felkészülés fontosságát, *gyakorló edzői* tanfolyamot szervezett, melyet elvégeztem, így már attól kezdve szakosztályunkban megkezdődött a szakszerű felkészítési munka, ez az eredményességünkön is meglátszott! Majd a felgyorsult versenysport megkövetelte a folyamatos, szakszerű fizikai felkészítést és a térképészeti ismeretek, a tájékozódás magasabb szintre emelését. Erre felkészülve, 1971-ben elvégeztem a tájfutó segédedzői, majd 1976-ban a TF-en az edzői képzést és edzőként is folytattam a munkát a szakosztályvezetés mellett. Az eredmények folyamatosan jöttek is.

A további utánpótlási lehetőségeket keresve, az iskolai szakosztállyal nem rendelkező, Gutenberg utcai Közgazdasági Szakközépiskola igazgatójával sikerült megállapodni, és évekig biztosította a női utánpótlást, sok tehetséges versenyzőt adtak egyesületünknek. Eredményességükkel közülük is kiemelkednek *Juhász Mária, Maróti Mária, Ábrahám Mária, Sebők Magdolna, Dajka Éva, Farkas Gyöngyi, Gyórfi Mária, Szűcs Magdolna*.

1974-ben egyéni családi tragédia ért, feleségem váratlan tragikus halálával. Ez eléggé meghatározta további sorsomat, egyedül maradtam kis gyermekemmel. A munkámat és sportot tovább csináltam, de nem tudtam az eseményeket évekig feldolgozni, amihez azt tanácsolták, hogy változtassak környezetet.

Az 1976-os esztendő újabb fordulatot jelentett. A Szegedi Kinizsi SK. a tájékozdási futó szakosztályát megszüntette. Az 1971. óta együtt sportoló, 19 minősítéssel rendelkező versenyzőt, azonnali hatállyal „átvette” a Szegedi Vasutas

SE, így az ott lévő, szép eredményeket elérő férfi és fiú csapat átigazolt az egyesületbe. Az egykori „kinizsisek” közül egyébként még mai is aktívan versenyeznek: *Csamangó Ferenc, Sindely Pál, Szokol Lajos, Hajagos Henrik, Csuka Zsigmond*. Ezáltal teljessé vált a stabil egyesületi tájfutó sport, minden kategóriában tudtunk versenyzőket indítani. A versenyzőkkel együtt szakmai segítség is érkezett az újabb edző beállításával, *Rimóczi Károly* személyében. A megnövekedett szakosztályi feladatokat már meg lehetett osztani, az újabb, de ismerős, elhivatott sportemberekkel, mint az edző *Rimóczi Károly* és a versenyintéző *Sindely Pál*.

Sporteredmények szempontjából eredményes év volt az 1977-es is minden téren és látva a szakmai segítség megbízható munkáját, végül úgy döntöttem, hogy elköltözöm Szegedről. Az év végén átadtam a stafétabotot *Sindely Pál* és *Szokol Lajos* sporttársaknak, hogy vigyék tovább a nemes ügyet és bebizonyosodott, hogy jó földre hullott a mag a megharcolt cél sem változott, csak jó irányba, még jobb eredményeket elérve.

Köszönöm mindenkinek a munkáját, segítségét és távolabbról ugyan, de figyelem az eredményeket, és ha segítségre van szükség, számíthatnak rám a jövőben is.

Miskolc, 2009. május 12.

Mándoky József

Versenysport az országos élmezőnyben (1977-től)

Mint azt fentebb *Mándoky József* (a Doki) —aki egyébként az utóbbi időben változtatta meg „y” végződésűre a nevét —is említi, hogy 1976-ban a „kinizsi fiú vonal” érkezésével vált teljessé az SZVSE tájfutó csapata. Ebben az időben sok szakosztály (3-400 aktív versenyzővel) működött a megyében, de országos sikerekkel csak a vásárhelyiek büszkélkedhettek. Az SZVSE a harmadik-negyedik helyen tanyázott a megyei rangsorban és a csúcsot a vidék bajnokságra való bejutás vagy a bentmaradás jelentette. Az országos bajnokságokig nem tudtunk eljutni. (Ekkor még feljutásos „bentmaradásos” rendszer működött csapatban és váltóban, hasonlóan, mint most a labdajátékokban. A megyebajnokságból az első kettő bejutott a vidékbajnokságra, a vidékbajnokságról pedig az első kettő feljutott az országos bajnokságra, az utolsó négy visszaesett a megyébe, és az OB-ból is kiesett az utolsó kettő vagy négy.)

Mándoky József 1977-es távozásával újra kellett szervezni a szakosztályvezetést és átgondolni a jövőt. Én 22 évesen így csöppentem bele az edzői és szervezői feladatokba. A szakosztályvezetői teendőket *Sörös Béla* vette át, aki mindig rendelkezésre állt, biztatott és segített, rengeteg más irányú elfoglaltsága ellenére. Ekkorra 15-20 főre csökkent az aktív versenyzői létszám és csak néhányan végeztünk rendszeres edzőmunkát. A szakosztályi pontversenyben a 40. hely körül mozogtunk és ebben a csapatban már csak 3-4 éves jövőt láttunk.

Így az 1978-as esztendőt toborzással kezdtük és néhány kezdőt sikerült stabilizálnunk, köztük a kis *Gera Tibi* és *Skultéti Zolit*. Összel másfél évre bevonultam katonának és *Blum Laci, Nagy Lajos, Csamangó Feri* vette át a munkát. '79-ben újabb toborzás és egy kb. 20 fős kezdő csoportot sikerült létrehozni. '80

tavaszán szereltem le és elsősorban Nagy Lajos biztatására vállaltam, hogy —élversenyzői ambícióimat feladva— a meglévő utánpótlás csoport nevelésével foglalkozom. 1980-82 között a szakosztályi létszám megháromszorozódott és 30-40 fő látogatta az edzéseket rendszeresen. '83-ben megszereztük első magyar bajnoki pontjainkat a *Balogh Piroska*, *Lajter Ildi*, *Zádori Gabi* összetételű serdülő váltó 5. helyével. Ekkor kezdte *Bartha Peti*, majd *Sramkó Tibi* edzői pályáját, amire nagy szükség is volt, hiszen a minőségi munka érdekében kisebb csoportokra bontottuk az egyre növekvő csapatot. Ez idő tájt érkezett Szegedre *Vass Zoli* és *Riesing Józsi* akik a versenyzés mellett hamarosan motorjai lettek a szakosztályi munkának is. Szintén sokat jelentett *Égető Kati* majd *Pálfi Csaba* versenyintézői munkája az edzők tehermentesítésében.

1985-ben, a megyében letörtük a vásárhelyi hegemóniát és máig őrizzük ezt a pozíciót. Szintén ebben az évben, Svédországban turnéztunk és 19 fővel részt vettünk a 26000-es (!) létszámú O-Ringenen. Tettük ezt saját szervezésben, amire a vasfüggöny felállításától nem volt példa. Olyan kurióznak számítottunk, hogy a svédek azonnal felajánlották az ingyenes szállítást az egész csapatnak, ami jelentős hányada lett volna a költségeinknek. A magyar határon nem akarták elhinni, hogy a teljes csapat visszatért, mert azokban az időkben ez szintén rendkívül ritka volt. Másik emlékezetes kirándulásunk Burgasba a bolgár ötnaposon volt, ahol talán a hazaiakat is beleértve mi vittük el a legtöbb dobogós helyezést.

Első magyar bajnokságunkat Balogh Piroska 1987-ben az ifjúsági nők között szerezte. Nem sokáig kellett várnunk az első felnőtt győzelemre sem. Az 1989-es szikrai Csapat OB-n a még juniorkorú *Balogh Piroska* - *Felföldi Hajnalka* - *Zádori Gabi* trió óriási meglepetésre aranyérmet szerzett az esélyesebbnek tartott vetélytársak előtt és a bajnoki pontversenyben először kerültünk a legjobb tízbe (8. hely).

1990-ig több mint 100 bajnoki pontot szereztünk, magyar bajnokságokat nyertünk, két első osztályú (Gera Tibi, Vass Zoli), egy válogatott (Balogh Piroska) és 17 arany jelvényes versenyzőt produkáltunk. Ezen időszak végére az 1978-as kis szakosztályból egy erős, nagy létszámú, keményen dolgozó utánpótlással rendelkező, a felnőtt korosztály élmezőnyébe is beéror csapat fejlődött ki.

Az addig eltelt 12 év alatt létszámban, szakmai tapasztalatokban, eredményekben is az ország élvonalába küzdöttük magunkat és új kihívásként, a versenyrendezésben és térképkiadásban is csúcsokat akartunk hódítani.

Így kezdődött sok megyei rendezés tapasztalataival a hátunk mögött a 3 napos Dél-alföldi Tájfutó Napok szervezése térkép kiadással (Pirtó) 1000 indulóval, majd az első Hungária Kupa Tázlárón, amelynek rendezését először merte kiadni egy klubnak a Magyar Tájékoztató Futó Szövetség. Sőt ebben az évben *Skerletz Iván* főtitkár még a Csapat OB rendezésére is felkért bennünket, két hónappal a verseny előtt és két héttel az általunk rendezett Hungária Kupa után. Ez is mutatja a szakosztály akkori energiáit és az MTFSZ bizalmát, az SZVSE felkészültségét illetően. (Én kikapcsolódásként a két verseny között a balatoni Kilián-telepen ismertetem a tájfutás alapjaival és vizsgáztattam a Szegedi Tanárképző Főiskola kb. 80 fős testnevelés szakos hallgatóját, egy korábbi felkérés alapján.)

Ezt követően is, szinte minden évben rendeztünk országos bajnokságot és '95-ben az MTFSZ megalakulásának 25 éves jubileumára az első tájfutó maratont,

aminek távja 42195 m volt. Jelenleg 16 országos bajnokság és három Hungária Kupa megrendezésén vagyunk túl. Az MTFSZ hivatalos szakmai értékelése alapján rendezvényeink többször nyerték el „Az év legjobb versenye” címet, de a dobogóról sem sokszor maradtunk le.

A rendezések egyik legfontosabb hozadéka a sok négyzetkilométernyi terepről készült új térkép, aminek hiánya már erős gátat szabott a fejlődésnek.

Érdeemes végignézni a térképhelyesbítő csapatunkon is, hiszen nagyrészt ők vitték, viszik a vállukon a szakosztályi munka nagy részét: *Mándoki József, Dr. Felföldi Károly, Pásztor Imre, Dr. Sindely Pál, László Károly, Novai György, ifj. Novai György, Riesing József, Szögi István, Zádori Gabriella, Szokol Lajos, Skultéti Zoltán, Zádori Adrián, Hajagos Henrik, Paskuj Máttyás, Pálfi Csaba, Vass Zoltán, Tóth Gábor, Szabó Endre.*

Visszatérve az eredményekhez, talán a '90-es évek elején ért be, s teljesedett ki igazán a sokoldalú erőfeszítés, amit az előző 10-12 évben következetesen végigvittünk, szinte minden kategóriában éremesélyes versenyző, a megfelelő szakmai és anyagi háttér a versenyzők képességeinek kiaknázására. Így célul tűztük ki a dobogós helyezést a szakosztályok közötti pontversenyben és távlatilag a győzelem sem tűnt elérhetetlennek. Ha az első 12 év sikereiben gazdag volt, az ezt követő, napjainkig tartó időszak jellemzésére sokszor szükség lesz a „LEG” fokozó használatára.

1991: 5 bajnoki cím, 6 dobogós helyezés. 10. hely a szakosztályi pontversenyben, 61 bajnoki pont. Mindkét serdülő csapatunk (*Csuka Doll, Gordos Mónika, Kovács Ivett, Farkas Dávid, Gazdag Péter, Novai György*) bajnokságot nyert és ez a gárda a további korosztályokban is mind csapatként mind egyénileg sikert sikerre halmoztak.

1992: 5 bajnoki cím, 4 dobogós helyezés. 4. hely a szakosztályi pontversenyben 95 bajnoki pont. A *Balogh Piroška, Gábos Réka, Zádori Gabi, Lajter Ildi* négyes a váltó és csapatbajnokságon sem talált legyőzőre

1993: 5 bajnoki cím, 4 dobogós helyezés. 5. hely a szakosztályi pontversenyben 70 bajnoki pont. *Farkas Dávid* az azóta háromszoros junior világbajnok *Domonyik Gábor* előtt nyert egyéni bajnokságot az ifjúságiak között

Az év végére *Oláh Katalin* világbajnoknőnk körül országos vita alakul ki a „hogyan tovább”-ról, ami odáig fajul, hogy Kati már-már abba hagyja a versenyzést. Végül sokak számára váratlanul az év végén hozzánk igazol (menekül?). Mi vállaljuk a nyugodt háttér biztosítását, és megegyezünk az atlétika és a tájfutás közti arányokról. Fő cél az 1995-ös világbajnokságon ismét dobogóra kerülni és azt megelőzően minden magyar bajnokságon rajthoz állni. Ehhez igazítva lehet az atlétikai célokat kitűzni.

1994: 11 bajnoki cím, 10 dobogós helyezés. 2. hely a szakosztályi pontversenyben, 123 bajnoki pont. Magasra jutottunk. Sok évvel ezelőtt ilyen merészet azért nem áldottunk, de évről évre lendültünk előre. Óriási siker, hiszen Csongrád megyei vagy más hasonló adottságú alföldi szakosztály a sportág történetében még soha nem tudott dobogóra állni. Ehhez szükség volt *Oláh Kati* jó szereplésére is. *Szokol Lajos* az MTFSZ elnökségébe kerül.

Első Hungária Kupánkat Tázláron rendeztük 1200 indulóval. Az egész mezőnyt a minden nap azonos célban kialakított ideiglenes kempingben helyeztük el, ahol délután, este gazdag programok és vendéglátás várt a résztvevőkre. Az öt egyéni nap egyik délutánján még váltóverseny rendezésére is futotta az erőnköb. Az MTF SZ elnöksége a verseny utolsó napján kihelyezett elnökségi ülést tartott a célban, ellenőrizve és elismerve az első, klubcsapat által rendezett HK-t.

1995: 9 bajnoki cím, 9 dobogós helyezés. **1. hely** a szakosztályi pontversenyben, 100 bajnoki pont. **Oláh Kati Németországban Világbajnokságot nyert Magyarországnak és az SZVSE-nek!** *Hihetetlen élmény volt végig szurkolni Kati győzelmét a több száz kiutazó magyar, köztük félszáz SZVSE-s versenyzővel. Gratulálunk Kati! Óriási örömet és dicsőséget szerezte Magyarországnak a tájfutó társadalomnak és az SZVSE-nek!*

Kati edzői: Marina György, Dosek Ágoston, Kárai Kázmér.

1996: 7 bajnoki cím, 12 dobogós helyezés. **2. hely** a szakosztályi pontversenyben, 161 bajnoki pont. Ebben az évben ismét egy újabb korosztály (*Csiszár Adrienn, Csányi Adrienn, László Dóra, Fodor József, Sinkó János, Szabó Zsolt*) kapcsolódott be a pontvadászatba.

A veszprémi Főiskolás Világbajnokságon a magyar férfiváltóval Farkas Dávid és Novai György ezüstérmet szerzett.

1997: 12 bajnoki cím, 14 dobogós helyezés, **1. hely** a szakosztályi pontversenyben és *először nyertünk a bajnoki pontversenyben is 176 ponttal.*

Hecz Kati, Tokaji Mónika ekkor kerültek Szegedre és itt bontakozott ki igazán a tehetségük a következő években. Az először rendezett egyesületi váltóbajnokságon mind a Férfi mind a Női bajnoki címet az SZVSE nyerte —világbajnoknőnk születési szabadsága ellenére.

1998: 17 bajnoki cím! 15 dobogós helyezés! **1. hely** a szakosztályi pontversenyben és magasan nyertünk a bajnoki pontversenyben is 226 ponttal. **Csiszár Adrienn** az összes magyar bajnokságon indult és mindegyiken aranyérmet szerzett! *Dr. Sindely Pált* az MTF SZ elnökségébe választják.

*Szerencsiné Csamangó Juszti*na vezetésével a pusztamérgesi kihelyezett tagozatot hoztunk létre a Pusztamérges SE tájfutó palántáinak SZVSE felé terelésére. Hosszan lehetne sorolni a Juszti tevékenységének köszönhetően jól felkészülten innen érkező SZVSE-sek sikereit.

1999: 16 bajnoki cím, 21 dobogós helyezés. **1. hely** a szakosztályi pontversenyben és a bajnoki pontversenyben is 226 ponttal. 35 fő tudott a szakosztályból bajnoki pontot szerezni és a válogatottjaink is kiválóan szerepeltek.

A németországi Ifjúsági Európa Bajnokságon Sinkó János győzött, megelőzve az azóta felnőtt világbajnok svájci Daniel Hubbmant.

Ugyanitt a magyar női váltó ezüstérmet szerzett az SZVSE két kiválóságával Buknitz Tímeával és László Dórával.

A bulgáriai Világbajnokságon Hecz Katalin a dobogó harmadik fokára futott.

2000: 21 bajnoki cím, 19 dobogós helyezés. **1. hely** a szakosztályi pontversenyben és a bajnoki pontversenyben is 226 ponttal. Válogatott kerettagok: *Oláh Katalin, Szűcs Gábor, László Dóra, Csányi Adrienn, Csiszár Adrienn, Buknicz*

Tímea, Valler Krisztina, Szerencsi Ildikó, Sinkó János, Fodor József, Valler Ferenc, Bodó Tibor. Balogh Piroska a felnőtt nők között Pirtón, Hosszútávú Országos Bajnokságot nyert. A váltó OB-n a tíz versenyszámból öt arany, egy második és egy harmadik helyet szereztünk.

Csiszár Adrienn az oroszországi Ifjúsági Európa Bajnokságon bronzérmeket szerzett.

2001: 18 bajnoki cím, 15 dobogós helyezések. **1. hely** a szakosztályi pontversenyben és a bajnoki pontversenyben második hely 273 ponttal. (A PVSZK győzelme, a Park OB időpontjának megváltoztatásának köszönhető, hiszen augusztus 5.-re áttett bajnokságon a versenyző gárdánk zöme nem tudott elindulni! Ebben az időpontban volt ugyanis a VB és a Svájci 6 napos verseny, ahol több mint húszan vettünk részt!) A klub történetében egyedülálló fegyvertényt hajtott véghez *Novai György*, azzal, hogy megszerezte az SZVSE tájfutóinak első férfi egyéni bajnoki címét.

A csehországi Ifjúsági Európa Bajnokságon váltóban Csiszár Adrienn aranyérmes

2002: 9 bajnoki cím, 18 dobogós helyezések, a bajnoki pontversenyben második hely 184 ponttal. Az OCSB-n ismét az összes kategóriában sikerült bajnoki pontot szereznünk.

Az egyesületi váltó OB női számában a dobogó első és második fokára is az SZVSE állhatott. Azóta sem fordult elő, hogy egy szakosztály második csapata is megelőzze a teljes bajnoki mezőnyt.

Az idei évben a **második általunk rendezett Hungária Kupa** –Kiskunmajsza versenyközponttal– előkészületi és lebonyolítása volt a fő feladat. 41 ország 1380 versenyzője állt rajthoz. A gyerekversenyt résztvevőivel és a kísérőkkel együtt több mint 1600 főnek szerveztünk egy kitűnő nyári programot.

A szakosztály jelentős segítséget nyújtott a megyei szövetség által rendezett Éjszakai Országos Bajnokságon.

2003: 13 bajnoki cím, 25 dobogós helyezések. **2. hely** a szakosztályi pontversenyben és a bajnoki pontversenyben első hely 257 ponttal.

Szerencsi Ildikó ebben az évben kiemelkedő teljesítményt nyújtott az N 18-as kategóriában. A magyar bajnokságokon hat arany és egy ezüstérmeket szerzett, ebből négyet az egyéni számokban. **A szlovákiai Ifjúsági Európa Bajnokságon Szerencsi Ildikó a sprint számban ezüstérmes helyezést ért el.**

2004: 8 bajnoki cím, 21 dobogós helyezések, **1. hely** a szakosztályi pontversenyben és a bajnoki pontversenyben is első hely 204 ponttal. A SZVSE által rendezett középtávú- és váltóbajnokságon több mint kilencszázan vettek részt.

Szerencsi Ildikó először tagja a felnőtt Világbajnokságon induló magyar válogatottnak.

Ausztriában az Ifjúsági Európa Bajnokságon váltóban Szerencsi Dóra bronzérmes.

2005: 14 bajnoki cím, 26 dobogós helyezések. **1. hely** a szakosztályi pontversenyben és a bajnoki pontversenyben szintén 243 ponttal.

A junior Szerencsi Ildikó ebben az évben hét magyar bajnokságot nyert!!!
Ezzel a teljesítménnyel magyar csúcstartó, de lehet, hogy más országban sincs ilyen eredmény.

Kakas-hegyen rendezték az Országos Egyéni Bajnokságot, ahol Szokol Mónika és a Szerencsi lányok diadalmaskodtak.

2006: 14 bajnoki cím 17 dobogós helyezés. 2. hely a szakosztályi pontversenyben és a bajnoki pontversenyben is második hely 196 ponttal.

Nagy Gergő tagja lett az MTF SZ Informatikai bizottságnak.

Szerencsi Ildikó nemzetközi minősítést szerzett, a Junior VB váltó 5. helyezéssel.

2007: 12 bajnoki cím, 29 dobogós helyezés. **1. hely** a szakosztályi pontversenyben és a bajnoki pontversenyben második hely 231 ponttal. A szakosztály a Kiskunhalas melletti Kakas-hegyen rendezte meg az országos csapat és egyesületi váltóbajnokságot, közmegegyezésre. *Először fordult elő a SZVSE, de lehet hogy az országos tájfutás történetében is, hogy egy kategóriában a magyar bajnokság dobogóján egyetlen klub versenyzői álltak. Ezt sikerült serdülő lányainknak (Tóth Rékának, Juhász V. Renátának, Szokol Mónikának), a rövidtávú OB-n, Szentendrén.*

Tóth Réka a magyarországi **Ifjúsági Európa Bajnokságon bronzérmert szerzett** a sprint számban.

2008: 13 bajnoki cím, 23 dobogós helyezés. 2. hely a szakosztályi pontversenyben és a bajnoki pontversenyben második hely 253 ponttal. *Szerencsi Ildikó* a világbajnokságon bejutott az A döntőbe, a váltóban az előkelő 10. helyen végzett.

Az újabb felnövekvő generációból az éves teljesítményük alapján Rác Sándor és Vajda Balázs tagjai az utánpótlás válogatottnak. **Harmadik Hungária Kupa rendezésünk Tata központtal.** A több mint 120 rendező munkája megmutatta a mai SZVSE erejét.

1977 decemberében kezdtük újra építeni az akkor utánpótlás nélküli, kis létszámú szakosztályt. Az azóta eltelt harminc év bajnoki statisztikáját elkészítve döböntünk rá, hogy mennyi sikeres év mennyi sikeres korosztály felnevelése és sajnos kirepülése van mögöttünk.

Nézzük a számokat:

38 válogatott versenyző, 183 bajnoki cím, 141 második hely, 129 harmadik hely és további 342 pontszerző hely, 21 szenior bajnoki cím, 71 aranyjelvényes és 21 első osztályú versenyző. Egy felnőtt Világbajnoki cím, Junior VB és Ifjúsági EB dobogós helyezések. Több száz gyerek szerette meg itt ezt a gyönyörű sportágot, és közülük rengeteg kiváló versenyző nevelődött.

És hát a fenti időszakban néhányszor előfordult, hogy a gyerekekből serdülők, a serdülőkből fiatalok, a fiatalokból szeniorok lettek, és jöttek ismét a gyerekek. És ők is itt sportoltak, sportolnak körülöttünk. Rácok, Gerák, Blumok, Szerencsiek, Vassok, Korsósok, Riesingek, Szokolok, Zsarkók, Gerber-

Miklósok, Tóthok, Hajagosok, Dobók, Nagyok, Lászlók, Novaiak, Szabók, Szenczek, Kunfalviak, Királyok.

Röviden, a teljességre törekvés nélkül, így tudtam összefoglalni az 1977-2008 közötti teljesítményünk siker történetét. Nagyon sok erőt meríthetünk ebből a múltból. Jó érzéssel tölt el, hogy az elmúlt évekre, évtizedekre visszatekintve, mennyi öröm és persze néhány könnycsepp gördülhet végig a mi nagy családunk tagjainak lelkén. Kívánom, hogy a közös élmények, sikerek és bánatok hasonló áradatában legyen részünk az előttünk álló napokban, években, vagy évtizedekben is.

Köszönet minden volt és jelenlegi szakosztálytagnak, versenyzőnek, edzőnek, szülőnek, barátnak, elődeinknek és mindenkinek, aki segítette az SZVSE tájfutó szakosztályának létrehozását, fejlődését, életben maradását és megerősödését.

HAJRÁ SZVSE!

Szokol Lajos
Szakosztályvezető
a Szegedi Vasutas SE elnöke

A LOKOMOTÍV SIKERES SZEREPLÉSE

A *Lokomotív Természetbarát Egyesület* szegedi osztálya a tavaszi idényben eddig több tájékozdási versenyen vett részt és jelentős sikereket ért el. A Páli Tivadar elméleti versenyen — amelyet a Vörös Meteor Budapesten, Pécssett, Szegeden és Szilvásváradon rendezett meg — a szegediek közül *Mándoki József* az első, *Takács István* és *Kotányi Zoltán* pedig a második és a harmadik helyen végzett.

A Salgótarjánban megrendezett Petőfi Sándor emlékversenyen a Lokomotív — *Kotányi, Mándoki, Vekerdy* összeállítású csapata — a 26 főnyi mezőnyben hibapont nélkül a harmadik helyet vívta ki.

A Vértes-hegységben a Budapesti VSC által rendezett „Vasutas Kupa” versenyben egyénileg *Mándoki József* az első, *Kotányi Zoltán* a második helyet érte el és a csapatversenyt is a szegediek nyerték.

Délmagyarország, 1960. június 15.

AZ SZVSE A LEGJOBB VIDÉKI CSAPAT '60

Jól dolgoztak a vasutasok

A *Lokomotív Természetbarát Egyesület* szegedi osztályában a múlt esztendőben igen eredményes munka folyt. Az osztály összesen 76 gyalog-, sí-, kerékpár- és kajaktúrát vezetett, amelyek során a turisták bejárták a Pilis, a Börzsöny, a Mátra, a Bükk, a Balaton és az Alföld legszebb részeit. Számosan túráztak az Osztrák-Alpok, a Magas-Tátra, Thüringia, a Krim-félsziget és a Kaukázus hegyi között. Hatán vettek részt a nemzetközi Duna-túrán, annak Linztől Budapestig terjedő szakaszán.

A *versenyzők sikereiben gazdag évet zártak*. Mintegy 26 versenyen vettek részt és többek között megnyerték a Budapesti Vasutas által kiírt kupát, a vidéki bajnokcsapatok osztályozó versenyén a második helyen végeztek. A szakosztály eddigi működése során a mostani legjobb eredménnyel kivívták, hogy idén az ország legjobb 12 csapata közt versenyezzenek az országos bajnokságért. Az ifjúságiak ismét elnyerték a „*legjobb vidéki csapat*” címet. A női versenyzők a vasutas-csapatok háromfordulós alapfokú küzdelmében a második helyen végeztek.

A vasutas dolgozók részére a szegedi osztály több kirándulást szervezett a természetjárás megkedvelésére. A most megtartott vezetőségválasztó gyűlésen kiosztották a teljesítményjelvényeket és meghatározták a további feladatokat.

Délmagyarország, 1961. február 25.

EGY ÉV ALATT KÉT VÁNDORDÍJ

A természetjárás nagyszerű sport. Úttalan utakon járni, ismeretlen tájakat felfedezni, a természet rejtett szépségeit megismerni: egyedül is szép, de még szebb társakkal együtt. A túrázás, a táborozás, a hegymászás, a tájékozdási versengés sok szépséggel, örömmel kecsegtet.

A „Ki a szabadba!” mozgalom a Szegedi VSE-ben 1952-ben bátor kezdeményezőkre talált. A természetjáró szakosztály 70 taggal „indult”, de 1963 után 23 főre csökkent. A lemorzsolódás oka: a vasutas tagok nagy része egy idő óta nyári szabadságát külföldi túrákra fordítja, mert utazási kedvezményét itt tudja a legelőnyösebben hasznosítani. A nem vasutas tagok pedig — utazási kedvezmény hiányában — olyan egyesületekbe mentek át, hol túraterveiket vállalati autóbusszal meg tudják valósítani.

A vasutas-versenyzők közül idén *Kiss Rozália* és *Szabó Éva* a Heves megyei Természetbarát Szövetség rendezésében megtartott 8 km távú tájékozdási versenyen elnyerték a Dobó István emlékére alapított vándorserleget. A kupa előző védői a Budapesti Egyetemi Atlétikai Klub természetjárói voltak.

Augusztus elején *Bakacsi Ilona* és *Csorja Ida* jeleskedtek. A Miskolci Természetbarátok Szövetsége által kiírt tájékozdási csapatversenyen a Hermann Ottó emlékére alapított vándorserleget hozták haza.

A fiatalok, lelkesedéssel és egybehangzóan vallják: azért szeretik a természetjárást és a versenysportot, mert már fiatalon láthatják hazánk vidékeit, műemlékeit, fejlődő gyárparát és gyártelepeit. Külön élményt jelent számukra, mint alföldieknek, az ország dombos, hegyes, erdős tájainak megismerése.

A turisták és versenyzők egy-egy verseny után gazdag élményekkel térnek haza és fokozott kíváncsisággal kelnek ismét útra, új tájak felé. Nem véletlen, hogy az üzemi és a hivatali sportkörökben ma már egyre többen hirdetik e jelszót: „Ki a szabadba!”

Délmagyarország, 1966. XI. 6.

HÁROM ARANYJELVÉNYES SZEGEDEN

A Magyar Tájékozdási Futó Szövetség közzétette az 1969. évi eredmények alapján I. osztályúnak és ifjúsági aranyjelvényesnek minősített versenyzők jegyzékét. A lista sok érdekességet, s a szegediek számára sok örömet hozott.

Országos szinten 51 fő ért el ifjúsági aranyjelvényes szintet, ebből kétharmad rész, 34 tájékozdási versenyző vidéki. A sportág magas Csongrád megyei színvonalát különösen jellemzi az a tény, hogy az aranyjelvényes ifjúsági versenyzők közel 20 százaléka megyénkbeli kerül ki: 9-en érték el ezt a magas eredményt, közöttük 3 szegedi versenyző.

Aranyjelvényes szintet ért el *Fehér Mária* (SZVSE), az Élelmiszeripari Szakközépiskola második tanulója, valamint a Textilipari Szakközépiskola két érettségi előtt álló tanulója, *Máthé István* és *Szoboszlai István*, mindketten a Szegedi Kinizsi versenyzői. *Fehér Mária* edzője *Mándoki József*, míg a két fiú munkáját *Podolcsák András* irányítja.

Délmagyarország, 1970. IV. 18.

A SZEGEDI KINIZSI SPORTKÖRBŐL A SZEGEDI VASUTAS SPORTEGYESÜLETBE

Szegeden, a Kinizsi Sportkörben évekkel ezelőtt is működött tájékoztatói futó szakosztály. Sajnos 1971 végén a versenyzők továbbtanulás és egyéb okok miatt más egyesületekhez igazoltak. A versenyzők között voltak többek között *T. Nagy Sándor, Szoboszlai István, Kunfalvi Zsolt, Máté István, és Tóth Sándor.*

Az 1971. decemberében széthullott Kinizsi SK. Tájékoztatói Futó Szakosztályát a megyei tájékoztatói futó szövetség javaslatára és közvetítésére, a feloszlott SZEOL SC felnőtt tájékoztatói futóiból, és a Radnóti Gimnázium SK-ból 5 átigazolt ifi versenyzőiből szerveztük.

A leigazolt versenyzők élére szakosztály-vezetőség került: *Pécsi Sándor* a Szalámigyár oktatásfelelőse lett a szakosztály elnöke, majd a későbbiekben pedig az elnökségben a szakosztályt *Kiss Dénes*, a Szalámigyár Pénzügyi Osztályának főosztályvezetője patronálta. A szakosztály vezetőjévé *Sindely Pál* tanárt választották, aki egyben versenyző is, valamint a versenyügyek intézését is megkapta. A szakosztály edzői tevékenységének ellátására 1972. július 1-től kötöttek szerződést *Rimóczi Károly* személyében, bár az edzői munkákat 1972. január 1-től látta el, csak akkor a segédedzői oklevelet még nem szerezte meg.

Az edzések általában Újszegeden zajlottak. Több alkalommal is szerveztünk edzőtábor Kisirtáspusztán és Pilisszentlászlón. 1974-re sikerült azt elérni, hogy a versenyzők már egységes melegítőt is kaptak a sportköri beruházásból. A sportkör 10 db uszodabérlet vásárlásával is segítette a versenyzőket.

Az F21 kategóriában célul tűztük ki, a felnőtt csapat a „Vidék Bajnokság” mezőnyében bent maradjon, ami több éven keresztül sikerült is. Számos megyei csapat és váltóbajnokságban is szerepeltek a versenyzők, többnyire sikerrel. Az egyéni minősítéseket tekintve a felnőttek közül *Csamangó Ferenc, Novai György, Sindely Pál, Simon István, Hrabovszki György* II. osztályú teljesítménye emelendő ki. Az ifi versenyzőknél *Nagy Róbert, Szalóki Béla, Szokol Lajos, Mécs László* „aranyjelvényes” szintje dicséretes, s amit később az ő esetükben is a II. osztályú szint teljesítése érdemel említést. Ugyancsak eredményesen szerepeltek még: *Remák Géza, Tas Imre, Lippai Zoltán, Hajagos Henrik* sporttársak is.

A Szegedi Kinizsi SK-nél közel 10 éven keresztül működött tájékoztatói futó szakosztály. Az 1975-ös esztendő végén a szalámigyárnál bázisváltás történt. A sportkör jogutódja a „Kinizsi Húsos SK” a jövőben már nem akarta működtetni az elmúlt évek eredményesen működő férfi tájékoztatói futó szakosztályát.

A megyei Testnevelési és Sporthivatallal valamint a városi Testnevelési és Sportfelügyelőséggel egyeztetve, a 19 minősítéssel rendelkező versenyzőt azonnali hatállyal „átvette” a Szegedi Vasutas SE, ahol egyébként *Mándoki József* vezetésével már működött női szakosztály. A férfi tájékoztatói futó szakosztály alakuló ülésére Szegeden, a Tanácsköztársaság u. 6. szám alatt került sor, 1976. március 12-én (péntek) 17 óra 30 perckor.

A továbbiakban SZVSE versenyzők lettek: *Csamangó Ferenc, Novai György, Sindely Pál, Simon István, Szilágyi György, Nagy Róbert, Szalóky Béla, Szokol Lajos, Tas Imre, Temesvári Gyula, Hrabovszky György, Remák Géza,*

Rimóczi Károly, Gombos István, Zsolnai Tibor, Szekeres Sándor, Papp Kálmán, Mécs László, Szabó József, Balogh Gábor, Varga András, Fleisz Lajos, Lippai Zoltán, Hajagos Henrik, Csuka Zsigmond.

Az áthelyezéssel így a szakosztály illetve a megye tájékoztatósi futó életében nem történt megrázkódtatás. (1976)

Sindely Pál
szakosztályvezető

BESZÁMOLÓ A SZAKOSZTÁLY 1977. ÉVI MUNKÁJÁRÓL

A szakosztály létszáma 1977-ben 47 fő, melyből a versenyzők létszáma 45 fő, (25 férfi és 20 nő). Éves költségvetésünk összege 47.000 Ft, mely a szakosztály működését biztosítja megfelelő takarékoság mellett. Versenyzőink az országos második vonalban a Vidék-bajnokságban szerepelnek már évek óta és Csongrád megye második legnagyobb, és legerősebb szakosztálya vagyunk.

A megyei szakszövetség 1977-ben előírta minden társadalmi egyesületi szakosztálynak, a bajnokságokon a serdülő versenyzők indítását, mint alapfeltételt az induláshoz. Ezt teljesítettük. Ez évben az eredményeink sajnos elmaradtak a múltévétől, amikor a bajnokságok nagy részét megnyertük.

A nemzetközi Semmelweis emlékversenyen junior kategóriában *Mécs László* 4. helyezést ért el a 47 fős mezőnyben. A nemzetközi Vasutas Kupán a senior korú *Csamangó Ferenc* bronzérmet szerzett. Az összetett eredmény alapján csapatunk a 4. helyet szerezte meg, ahol a magyar mezőnyön kívül cseh, német vasutas versenyzők is voltak.

A Vidék bajnokságban a vártnál gyengébb eredmények születtek, de a bajnokságban bennmaradtunk. A férfiak ötödikek, a nők hetedikék lettek.

Meg kell említenünk az egyetemi-főiskolai bajnokságot, ahol a nőknél *Szakálas Anna* országos bajnokságot nyert. Ugyanitt *Mécs László* 2. helyezést ért el.

Az országos ODOT Kupa versenyen, ahol több száz induló volt, ifi női kategóriában *Szűcs Magdolna* nyert.

Az Apáczai Csere János emlékversenyen Scheibl Zoltán úttörő versenyzőnk 2. helyet szerzett. A Jurisich Miklós emlékversenyen Sebők Magdolna ugyancsak második helyezést ért el a felnőtt női kategóriában. A nemzetközi Hungária Kupa 5 napos versenyen versenyzőink közepesen szerepeltek, néhányan II. osztályú minősítést tudtak szerezni.

A „B” fokozatú egyéni bajnokságon versenyzőink igen jól szerepeltek. Felnőtt férfi kategóriában megyei bajnok Sindely Pál, 2. helyezést Szokol Lajos. Ifjúsági női bajnok Szűcs Magdolna. Szakálas Anna a felnőtt nőknél 3. helyezést ért el. Mindannyian továbbjutottak a vidék illetve az országos egyéni bajnokság mezőnyébe.

A minősítésekről: 29 fő szerzett minősítést s ebből II. osztályú 3 fő, III. osztályú 9 fő, IV. osztályú 7 fő, ifjúsági ezüstjelvényes 3 fő, bronzjelvényes pedig 7 fő.

A jövőben szükség lenne egy társadalmi edző vagy segédedző beállítására, mert személyem ez év végével megszünteti működését, és Szegedről is távozik.

Körülményeim sajnos úgy hozták, hogy 22 évi egyesületi tagság és versenyzés, majd edzői munka után kénytelen vagyok megválni egyesületünkől. Ez igen komoly feladatot ró a szakosztály vezetésére, hogy a szakosztály eddigi eredményeit, híret megtarthassa, sőt továbbfejlessze. Kérjük ehhez a munkához az egyesület elnökségének a támogatását is. Remélhetőleg a szakosztály nem fogja komolyabban megsínyleni a változást.

Szeged, 1977. szeptember 25.

Mándoki József
Szakosztályvezető, edző

AHOL A HÁTRÁNYBÓL ERÉNYT KOVÁCSOLNAK Helyzetjelentés az SZVSE tájékoztató futó szakosztályáról

Nem is olyan régen még értetlenül és csodálkozva csóválták az emberek a fejüket a tájfutás szó hallatán.

A tájékoztató futás, mint a hivatalosabb elnevezés sejtetni engedi, futásból és a sport technikai részét adó tájékoztatóból áll, melynek lényege, hogy a térképen és a terepen kijelölt ellenőrző bójákat meghatározott sorrendben érintve kell teljesíteni a kitűzött távot. Aha, bólogattak a laikusok némi rosszindulattal, ez valamiféle akadályverseny, a fiatalok bóklásznak egy jóízűt az erdőben, hallgatnak egy kis madárfüttyöt, aztán hazamennek, és otthon büszkén újságolják, hű de nagyot sportoltunk ma!

Ami azt illeti alaposan melléfogtak(nak) azok, akik a sportág keménységében és komolyságában kételkedtek(nek). A versenyeket általában hegyes terepen rendezik, a jó néhány kilométer hosszú, több száz méter szintkülönbségű, legvadabb, legváltozatosabb pályák leküzdése sem mindennapi feladat a legfelkészültebb futóknak sem. Itt érdemes megemlíteni, hogy a legjobb magyar tájfutók között több is akad, aki a maratoni futásban első osztályú minősítéssel rendelkezik!

Mint az eddigiekből is kitűnik a jól sikerült felkészülésben órási jelentősége van a helyi terepviszonyoknak. Magától értetődik, hogy egy alföldi város tájékoztató futói eleve hátrányos helyzetben vannak „hegyközelen” élő sporttársaikkal szemben. A taktikai-technikai elemek gyakorlása, a fizikai képességek fejlesztése e sportágban nagyon-nagyon nehezen oldhatók meg a szegedi környezetben. Hogy kitartó, következetes és odaadó munkával mégis milyen messzire lehet eljutni, azt bizonyítják az SZVSE tájékoztató futó szakosztályának eddig elért eredményei is.

A szakosztály létszáma ma több mint 70 fő, melyen belül minden korosztály képviselteti magát. A versenyzők három csoportban dolgoznak koruknak és felkészültségüknek megfelelően, jó néhányan mindennap edzenek. *Vass Zoltán* a legkisebbekkel foglalkozik, *Gera Tibor* feladata a serdülők nevelése, míg *Szokol Lajos* a minőségi versenysporttal fáradozik. Hogy ez a fajta utánpótlás nevelési és felkészülési rendszer mennyire bevált, azt fényesen mutatja például a minősítések terén bekövetkezett változás. A fiatalabb korosztályoknál a tavalyi öt aranyminősítés

az idén hétre gyarapodott, az ezüstjelvényes versenyzők száma éppen a kétszeresére, tízre fog emelkedni. A felnőtteknél is egyértelmű a fejlődés: a 85-ös évi öt másodosztályú versenyzővel szemben az idén már héttel számolhatnak. *Gera Tibor* a számítógépes nyilvántartás alapján jövőre reális közelségbe kerül az első osztályhoz. Már 15 éve nincs első osztályú férfi versenyzője a megyének! A bajnokságokon és a nemzetközi versenyeken elért sikerek is biztatóak.

A Veszprémben megrendezett országos csapatbajnokságon az ifjúsági nők mezőnyében második lett a *Balogh Piroska, Zádori Gabriella, Lajter Ildikó, Lóczi Éva* összetételű csapat. A bulgáriai Primorszkóban rendezett 5 napos versenyen a következő eredmények születtek: F21B: 1. *Szokol Lajos*, F19B: 2. *Király Pál*, F17C: 2. *Kiss Attila*, N17C: 3. *Zsótér Zsuzsanna*, N15B: 1. *Zádori Gabriella*. A Szlovák Nagydíj háromnapos nemzetközi versenyén *Balogh Piroska* az ifjúságiak legmagasabb kategóriájában a 4., *Zádori Gabriella* a serdülők között a 2. helyet szerezte meg.

Ritka sikerként könyvelhető el *Balogh Piroska* ifjúsági válogatott kerettagsága és nemzetközi szereplései. A veszprémi 4 napos válogató versenysorozaton két első, egy második és egy negyedik helyet szerzett, ugyanitt *Lajter Ildikó* is „elcsípett” egy harmadik helyezést. *Balogh Piroska* az osztrák-magyar viadalon és a tájfutók őshazájában, Svédországban is bebizonyította, hogy helye van a legjobbak között.

Az SZVSE tájékoztatósi futó szakosztálya egyre feljebb kerül az egyesületek országos rangsorában is, egyre több nagy hagyományokkal rendelkező egyesületet megelőzve. Úgy tűnik van olyan sportág és egyesület, ahol a mostoha körülmények ellenére is lehet szép eredményeket produkálni.

Simon László

Megjelent: *Délmagyarország Napilap, Szeged, 1986. szeptember 16.*

„NÁLUNK A SPORTOLÁSBÓL NEM LEHET MEGÉLNI” — állítja Szokol Lajos vezető edző —

Több éven keresztül Csongrád megyében, a tájékoztatósi futásban a vásárhelyiek jártak az élen. Néhány éve viszont a Szegedi Vasutas SE szakosztálya átvette a váltóbotot. Sőt, jócskán el is húzott a rivális vásárhelyiektől. Nemrégiben évszázó értekezleten ünnepelte eddigi legsikeresebb évét *Szokol Lajos* vezető edző és 60 fős csapata. Miről is volt ez a legsikeresebb esztendő, erről az edző mesélt.

— Év elején 15 bajnoki pontot terveztünk. Ezt hattal túlszárnyaltuk — mondta a lelkes sportember. — Ez pedig azt jelenti, hogy az ország 80 szakosztálya közül a bajnoki pontok alapján a nyolcadik helyen végeztünk. Ez óriási dolog, de nem véletlen, hiszen az alapozáskor több versenyző vállalta a nagyobb, válogatott szintű munkát. Ennek meg is lett az eredménye.

— *Ha röviden összesítené a kiugró eredményeket?*

— Az országos felnőtt csapatbajnokságon — a *Balogh Piroska, Zádori Gabriella, Felföldi Hajnalka, Lajter Ildikó* összeállítású váltó — aranyérmes lett. Az egyéni versenyen *Balogh Piroska* pedig a 3. helyen végzett.

— *Úgy tudom, ő sokáig betegeskedett?*

— Igen. Egy évet kihagyott, de már újra válogatott kerettag. Még meg kell említenem azt a csapatot, amiben *Kovács Ivett, Gordos Mónika, Miklós Andrea* és *Novai Magdolna* szerepelt. Ők kategóriájukban szintén bronzérmesek lettek. Nem dicsekvésből, de tény: 60 versenyzőnkből 56 minősített lett. Így mindent összeadva a szakosztályok rangsorában a tavalyi 14. helyről a 11-re lépünk előre.

— *Hogyan sikerült ilyen fejlődést elérniük?*

— 1977-78-tól dolgozunk rendszeresen a szakosztályban. Kezdetben az egyesületnél az edzési körülmények nehezek voltak, több szakosztállyal szorultunk egy öltözőbe. De edzésgondjaink megszűntek amikor átadták az új létesítményt. A többi már csak rajtunk múlt, azaz a gyerekekkel meg kellett szeretetnünk ezt a sportágat. Úgy tűnik sikerült.

— *A versenyek túlnyomó többségében nem alföldi terepen zajlanak. Hogyan tudják a hátrányt a hegyvidékiekkel szemben behozni?*

— Ebből a hátrányból pillanatnyilag csak ledolgozni tudunk. Úgy gondolom, hogy a szakosztály eddigi fejlődése nagyrészt a lelkesedésből, és a többlet edzőmunkából adódott. Ebben viszont többet már nem léphetünk előre. Mindenesetre meg kell oldani a rendszeres hétközi terepre járást. Persze nem sok reményünk van, de ezt edzőtáborokkal próbáljuk pótolni, amiket döntően a sportolóink fedeznek.

— *Ezt szó nélkül teszik?*

— Igen. A szülők is megértették, hiszen olyan közösségben dolgozhatnak a gyerekek, hogy ilyenre ritkán van másol lehetőség, illetve bármilyen más hobbit választanának, az is kiadás. Nálunk a sportolásból nem lehet megélni... Ide, tényleg sportolni járnak a gyerekek!

Cs. Gát László

Megjelent: Délmagyarország, 1989. december 13.

ARANYJELVÉNYES TÁJÉKOZÓDÁSI FUTÓK AZ SZVSE-BEN '90

A Szegedi Vasutas Sportegyesület vezetői elégedettek lehetnek a tájékozdási futók 1990. évi eredményeivel. *Szokol Lajos* edző vezetésével főleg a serdülő lányok arattak babérokat, és különböző versenyeken figyelemre méltó eredményeket értek el. Az országos bajnokságon a serdülő lányok egyéni versenyében *Kovács Ivett* bajnokságot nyert, a *Kovács Ivett, Gordos Mónika, Novai Magdolna* összeállítású csapat pedig második lett, míg a felnőtt női csapatuk a negyedik helyet szerezte meg.

Az országos váltóbajnokságon a serdülő leány csapat (*Kovács Ivett, Gordos Mónika, Novai Magdolna*) szintén első lett. Az ő eredményük nagyban hozzájárult ahhoz, hogy ebben az évben 23 magyar bajnoki pontot szereztek. Ezzel az egyesületek versenyében az SZVSE tájékozdási futói a 9. helyen végeztek, míg a vasutas szakosztályok között a PVSK mögött másodikok lettek.

A szakosztály életéről *Balogh Piroska* intézővel beszélgettünk, aki civilben az egyesület főfoglalkozású dolgozója, általános adminisztrátor és pénztáros. Elmondotta, hogy a hatvantagú szakosztálynak 55 minősített versenyzője van. Első osztályú minősítése *Balogh Piroskának* van, míg *Kovács Ivett*, *Gordos Mónika* és *Novai Magdolna* aranyjelvényesek.

A szakosztály életében jelentős eseménynek számított a Kunfehértón megrendezett rangsoroló verseny, amelyen ezren indultak. Ezt a versenyt a jövőben rendszeresen szeretnék megrendezni. Az év kétségkívül legeredményesebb versenyzőjének *Kovács Ivett* bizonyult, aki a hazai sikerek mellett eredményesen képviselte az SZVSE-t külföldön is. Meghívták a válogatottra: Ausztriában az ifjúsági tornán hetedik, s egyúttal a legjobb magyar versenyző lett. Svédországban az O-Rringen tájékozdási futóversenyen serdülő korcsoportban a második helyet szerezte meg.

Decemberben edzőváltás történt. A tájékozdási futók *Gera Tibor* vezetésével készülnek az idei versenyekre. Az alapozási munkákat az egyesület pályáján és a szegedi körtöltésen végzik, de januártól az egyesület autóbuszával Pécsre és Tatabányára is elutaztak egy-egy kiadós edzésre. Szeretnék, ha az idei sikersorozat a jövőben is folytatódna. (1990)

Gellért József

HARMADIKOK AZ ORSZÁGBAN

Befutottak a vasutasok

A Magyar Tájékozdási Futó Szövetség elkészítette az 1992. évi eredmények alapján az egyesületek ranglistáját, melyben hat országos bajnokság (hosszú távú, éjszakai, rövid távú, váltó, egyéni és csapatbajnokság) eredményeit vették figyelembe. Az élen a Pécsi VSK végzett 146 ponttal, második az OSC 123 ponttal, míg harmadik helyen a Szegedi VSE „futott be” 95 ponttal. Csongrád megye tájfutó sportjának történetében ehhez hasonló helyezésre még nem volt példa.

— *Mióta működik az SZVSE-nél tájfutó szakosztály?*

— Amióta megyénkben megalakult, az elsők között jött létre Szegeden, tehát több évtizedes múltja van — említette beszélőpartnerem, *Balogh Piroska*, a klub reprezentánsa, országos bajnok, válogatott, aki az egyesület alkalmazottjaként dolgozik.

— *Ma hányan dolgoznak a szakosztályban?*

— Nem nagy létszámú a mienk, 45-50 fős. A korábbi sikerkovács, *Szokol Lajos* ma már szakosztályvezető, vezető edzőnk *Gera Tibor*, míg az utánpótlás területén társadalmi edzőként *Paskuj Máttyás* tevékenykedik. Mivel nem igényelünk sportlétesítményt, hisz futni mindenütt lehet, így nem okozunk sok gondot klubnak. Jól vagyunk mi itt a Vasutasnál, hisz az utazásainkat vonaton oldjuk meg, ez jelentős költségmegtakarítás. Mindössze a megyei versenyein kell autóbuszt igénybe vennünk, de arra is itt az egyesületi tulajdonú jármű. Minimális anyagiakkal működünk.

— *Heti edzésszámaikat hogyan alakultak?*

— Hatszor edzenek a menők, az utánpótlás 2-4 edzéssel készült. Megmondom őszintén, ez nagy csalódás, mert tehetséges utánpótlás korú versenyzőink nem vállalják a nagyobb munkát, így nagy a valószínűsége, hogy 1993-ban nem tudjuk az idei évünk eredményességét megismételni.

— *Ebben az évadban hány versenyen vettetek részt?*

— Ha mindent összeszámolunk, 40 versenyen álltak rajthoz SZVSE-tájfutók, ezek megyeitől a nemzetközi versenyekig terjednek, és természetesen az országos bajnokságokon. Rengeteget kell utazni, minden hétvégén más-más vidékre, ma már ez sem sikk a fiatalok körében, bár nálunk a vonatos utazások miatt talán az átlagnál is jobb a kollektíva.

— *Azt már tudjuk, hogy az idei évben az országos egyesületi rangsorolásban az SZVSE előkelő harmadik helyen végzett. Milyen eredmények kellettek ehhez a kiugró teljesítményhez?*

— Azzal kezdeném, hogy ez a rangsor az országos bajnokságokon elért helyezések alapján született meg, tehát nem a 40 versenyeredmény alapján. Sorrendben: sprintbajnokságon *Novai Magdi* az ifjúsági nők mezőnyében bronzérmes lett. A tehetséges *Farkas Dávid* nyerte a serdülő fiúk egyéni bajnokságát. Az országos váltóbajnokságon a 13 éveseknél bajnok lett az SZVSE (*Pásztor Kata, Kiss Nóra, Aradi Tímea* összeállításban). A felnőtt nők mezőnyében szintén diadalmasokdtunk, a *Gábos Réka, Lajter Ildikó, Balogh Piroska* alkotta csapattal. Ifjúsági fiúknál bronzérmesek lettünk, *Farkas Dávid, Novai György, Gazdag Péter* alkotta a váltót. Az országos csapatbajnokságon ifjúsági női csapatunk *Csuka Dolli, Gordos Mónika, Kovács Ivett* a második helyen végzett. Női serdülő csapatunk, *Csuka Bettina, Kiss Mária, Mátrai Szilvia* összeállításban országos bajnokságot nyert. Ugyancsak országos bajnok lett a váltóbajnokság után a csapatbajnokságon is az SZVSE *Gábos Réka, Zádori Gabriella, Balogh Piroska* összetételű csapata.

— *Szép kis lista, de meg lehet ezt ismételni 1993-ban?*

— Egyértelmű a válaszom, sajnos nem, mert többen leálltak és abbahagyták, így *Kovács Ivett, Lajter Ildikó* anyai örömeik előtt áll. *Csuka Dolli, Gábos Réka* egyetemre jár, és a végén hozzáteszem, nekem is elég volt a mindennapos edzés. Az ifjúsági fiúcsapatunkban van minden reményünk a jövő évben, ők együtt maradtak. Női vonalon egy-két év múlva talán ismét lesz ütőképes felnőtt gárdánk, most talán a serdülőkből bízhatunk.

Baranyai Antal

Megjelent: Reggeli Délvilág, szeged, 1992. december 30.

KEVESEBB PONTTAL A RANGSORBAN ELŐREBB A világbajnok Oláh Katalinnal erősítettek

A címben szereplő megállapítás nem az okoskodás eredménye. Arról van szó ugyanis, hogy a Szegedi VSE tájékoztatósi futó szakosztálya kevesebb bajnoki pontot gyűjtve, mint 1992-ben, mégis két hellyel előrébb végzett az országos bajnoki rangsorban. Tulajdonképpen ez a nem várt siker adta meg az alaphangját a vasutas tájfutóinak fehér asztal mellett megtartott év értékelő összejövetelének.

Szokol Lajos szakosztályvezető, *Balogh Piroska* technikai vezető és *Gera Tibor* edző tájékoztatójából kirajzolódott egy sikeres esztendő képe. A vezetés egyértelműen pozitívan értékelte az idei versenyeredményeket, még akkor is, ha most először nem sikerült folytatni az utóbbi években „bevált” gyakorlatot: túlszárnyalni a korábbi sikereket. Azt hiszem, a vezetőség elégedettsége reális, hiszen olyan klubokat sikerült az SZVSE-nek megelőzni, amelyek sokkal jobb körülményekkel és terepadottságokkal rendelkeznek.

Amikor a Szegedi VSE tájfutó szakosztályának tevékenységét értékelik, nem szabad megfeledkezni arról a vállalkozásról sem, amely a rangos események rendezésében realizálódik immáron több esztendeje. A vasutas stáb az idén nem kisebb verseny megrendezésére vállalkozott, mint a hosszútávú magyar bajnokság lebonyolítására. Mindezt tette most is zökkenőmentesen a résztvevők nagy-nagy elégedésére.

Ami az edzők, *Gera Tibor*, *Szencz Attila* és egy ideig *Paskuj Mátyás* munkáját illeti a részleteiben a szakmai munka értékelésekor derült ki igazán. Megtudhattuk, hogy négy szegedi tájfutó fiatal öltötte magára az idén az utánpótlás magyar válogatott címeres mezét. *Kovács Ivett*, *Gordos Mónika*, *Farkas Dávid* és *Novai György* számtalan versenyen öregbítette hazánk hírnevét ebben a sportágban. A szakosztály legeredményesebb versenyzői az ifjúsági fiúk lettek, akik a szakosztály 70 bajnoki pontjához 35-tel járultak hozzá. Közülük is kiemelkedett *Farkas Dávid*, aki négyszeres magyar bajnoki címmel dicsekedhet. Ugyanezen korosztály női képviselői az idén kissé elmaradtak — érettségi, felvételi — a tőlük várt eredményektől, mivel „csupán” 17 pontot szereztek. A felnőtt nők — *Balogh Piroska* anyai szerepvállalása ellenére — az idén is helytálltak — nagy fegyvertényként könyvelhető el az országos csapatbajnoki ezüstérmük. A felnőtt férfiak közül *Eke Zoltán* nagyon közel került az első osztályú minősítéshez. *Zádori Adrián* visszatérését pedig egy hosszútávú országos bajnoki harmadik hellyel jelezte. Összességében a Szegedi VSE tájékoztatósi futói négy bajnoki címet szereztek.

A jövő feladata is megfogalmazódott, ugyanis a tehetséges ifjúsági versenyzők jövőre már a felnőttek között versenyeznek, erre pedig nagyon fel kell készülni. A helyükre pedig ki kell nevelni egy ütőképés társaságot. *Szokol Lajos* örömmel jelentette be, hogy 1994-ben a szegedi színeket erősíti a világbajnok *Oláh Katalin* is. Az eredményes munkához pedig továbbra is várják az egyesület vezetésének, az eddigiekhez hasonló támogatását. (1993)

Süli József

SIKERÉV AZ SZVSE-NÉL — TÍZ ARANY

Csúcsra a tájfutók

A hagyományoknak megfelelően december első szombatján tartotta évszázó vacsoráját a Szegedi Vasutas SE tájékozdási futó Szakosztálya. Mielőtt az étéké és a diszkóé lett volna a főszerep, a Nagyállomás étkezdéjében összegyűltek először értékelték az idei esztendő teljesítményét. Szinte hihetetlen volt, de a nagy terem majdnem kicsinek bizonyult, annyian jöttek el erre az esztendőzáró hangulatos rendezvényre. Az edzőkön — *Gera Tibor és Szencz Attila* — és versenyzőkön kívül jelen volt *Szokol Lajos* szakosztályvezető, *Halász Antal*, az egyesület ügyvezető elnöke, *dr. Lakatos Lajos*, a klub elnöke és *dr. Felföldi Károly*, a megyei szövetség titkára.

Először *Szokol Lajos* értékelte röviden az esztendőt, kiemelve, hogy a tavalyi szakosztályi rangsor negyedik helyéről a másodikra sikerült előretörniük. Ez különösen azért nagy bravúr, mert a tájékozdási futáshoz szükséges hegyek és erdők nincsenek a közelben, erdő is csak 60 kilométerre található. A cél az jövőre, hogy megtartsák az idén megszerzett előkelő helyezést, amit az segíthet, hogy világbajnokságot is rendeznek '95-ben, ahol az SZVSE több sportolója is érdekelt lesz. A szakosztály a csúcsra van, de ennek részletes elemzése, az eredmények ismertetése már *Gera Tibor* edzőre várt.

Gera Tibor — aki egyben technikai vezető is — azzal kezdte, hogy 62 minősített sportolója van a szakosztálynak, ami nyolccal több, mint az elmúlt esztendőben. Első osztályú 3, másodosztályú 14, harmadosztályú 11, aranyjelvényes 5, ezüstjelvényes 6, bronzjelvényes 23.

A szakosztály versenyzőit négy nagy csoportra lehet osztani, döntő többségükkel *Gera Tibor* foglakozik (8-10 fővel rendszerese és 8-10 fővel alkalmilag), *Kárai Kázmér Oláh Katalin* és a Budapestre költözött *Gábos Réka* edzéseit irányítja, míg *Szencz Attila* a közvetlen utánpótlással (12-13 fő) dolgozik. A negyedik csoport edzéseit szintén *Gera Tibor* irányítja, itt a legfiatalabbak ismerkednek a sportág szépségeivel, jelenleg tizenketten vannak. A válogatottban az esztendő folyamán négy versenyző szerepelt: *Oláh Katalin*, *Gordos Mónika*, *Farkas Dávid* és *Novai György*. Itt adjuk át a szót *Gera Tibornak*, hisz a leghálásabb rész, az eredmények felsorolása következik!

— Szakosztályunk legeredményesebb versenyzői a felnőtt nők voltak, közülük is kiemelkedik *Oláh Katalin*, aki négyszeres magyar bajnok lett és a Világ Kupa futamokon egy 7. és egy 10. helyett szerzett. *Gordos Mónika*, még juniorkorú versenyzőnk, három bajnoki arannyal lett gazdagabb és részt vehetett a junior világbajnokságon is. *Gábos Réka* a csapatarany mellé egy egyéni bronzot gyűjtött be. A férfiaknál *Novai György* a junior korcsoportban az összes magyar bajnokságon, minden számban a dobogón állt és kijutott a junior vb-re, míg *Eke Zoltánnak* magabiztosan sikerült megfutnia az I. osztályú minősítést. Az ifjúsági fiúk új felállításban is — *Bodó Győző*, *Eke Zsolt*, *Farkas Dávid* — megvédték tavalyi csapataranyukat. Külön említést érdemel *Farkas Dávid*, aki az érettségi és a felvételi miatt az idén „csak” egy arany-, egy ezüst- és egy bronzérmét nyert. Az ifjúsági lányok — *Csuka Betti*, *Kiss Mária*, *Kiss Nóra* — is hoztak öt bajnoki pontot, *Kovács*

Ivett pedig fél év kihagyás után az egyéni bajnokság negyedik helyével jelezte, hogy újra, teljes intenzitásokkal elkezdte az edzéseket. A legfiatalabbakra is büszkék lehetünk. A 13-14 éves fiúk között *Blum László* kétszeres magyar bajnok lett, a váltó OB-n még *Sinkó János* és *Szabó Róbert* voltak aranykovácsok.

Itt kell megemlíteni, hogy a szeniorok hivatalos hosszútávú bajnokságát is egy vasutas sportoló, *Sindely Pál* nyerte, és az év végi összetett bajnoki címből is jutott kettő az egyesületnek — ez friss információ —, *Oláh Katalin* és *Blum László* lett így aranyos. A tervezett 70-80 bajnoki pont helyett 123-at szereztünk, és az egyéni bajnokság 37 bajnoki pontjával listavezetők is voltunk.

Végül a tervekről. A jövő feladata az utánpótlás gárdánk felnevelése, hogy eredményekben hasonló évet tudjunk zárni, mint az idei. A fiúknál ugyan csak az ifi korosztály marad ki jövőre, de a lányoknál már — sajnos — öt év van a versenyzők között. Mint megtudtuk jövőre 90 bajnoki pont a cél, amibe *Oláh Katalin* egy nagyszerű vb-szerepléssel alaposan besegíthet.

Szencz Attila, a fiatalok edzője megemlítette, hogy a csapat magja kialakult és szép jövő vár tanítványaira, méltó folytatói lehetnek a hagyományoknak.

Ezt követte *Halász Antal* ügyvezető elnök hozzászólása, aki kiemelte, hogy ilyen nagyszámú aktív taggal rendelkező szakosztály nincs még egy az egyesületben, mint amilyen a tájfutóké. Azt is megemlítette, hogy első ízben fordult elő, hogy a Hungária Kupa rendezését a szövetség egy klubra bízta, s ezt a feladatot az SZVSE kiválóan látta el, ezenkívül még az országos csapatbajnokságot is a szegedi tájfutók vették védőszárnyaik alá. Őt *dr. Felföldi Károly*, a szövetség titkára követte, aki annak az örömeinek adott hangot, hogy sok fiatalot lát a teremben és ez feltétlenül biztató jövőt ígér.

A hivatalos értékelések, hozzászólások után a két edző, *Gera Tibor* és *Szencz Attila* könyvjutalmakat osztott ki a legeredményesebb versenyzőknek, de még a legkisebnek is kaptak legalább egy plakettet egy télre, a futáshoz nélkülözhetetlen sapkával, érezhették, ők is ugyanolyan fontosak a szakosztálynak mint a sztárok. Egy kis ajándékkal a tanítványok is megköszönték *Gera Tibor* edző munkáját. Valószínű ez a jó egyesületi légkör is záloga az eredményeknek. Egymásért küzdenek, dolgoznak, örülnek a másik sikereinek. A vacsora után pedig az egész éves kemény munka jutalmaként lazítás, vagyis jöhetett a diszkó kivilágos virradatig.

(1994)

Imre Péter

A KLUB ELSŐ VILÁGBAJNOKÁT KÖSZÖNTÖTTÉK

Nem hiszem, hogy túlzásba esik a tudósító, amikor azt veti papírra, hogy a Szegedi VSE vezetői — *dr. Lakatos Lajos* elnök, *Halász Antal* ügyvezető elnök, *Szokol Lajos* szakosztályvezető — családias hangulatban köszöntötték *Oláh Katalint*, a klub első felnőtt világbajnokát, valamint budapesti edzőjét, *Kárai Kázmért*. A tájékoztatósi futó vb magyar hőséneke teljesítményét egy gyönyörű virágcsokorral és pénzjutalommal ismerték el.

A protokolláris események után a szabad csevegés vette át a főszerepet. Mindenkinek volt egy-egy kedves szava, kérdése. A versenyző és edzője derekasan állta a sarat. Mi újságírók betekintheztünk egy nagy világsztár legrejtettebb titkaiba. Megtudtuk, hogy élete első versenyén, 17 évvel ezelőtt még úgy eltévedt, hogy a pályát bontók vitték a célba. *Kárai Kázmér* pedig tanítványa jó tulajdonságait bizonyítva elárulta, hogy volt olyan eset, amikor megbántotta versenyzőjét, s bocsánatot is kért érte, de az edzés végén Kati fejezte ki elnézését.

Szokol Lajos felhívta valamennyiünk figyelmét arra, hogy a sportág női művelőinek skandináv hegemoniáját eddig csak három versenyzőnek sikerült megtörnie, s valahányszor magyar állt a dobogó legmagasabb fokára. Az első *Monspart Sarolta* volt, a másik két esetben pedig *Oláh Katalin* előzte meg a tájfutás nagymestereit.

Kérdésünkre a világbajnok elmondta, hogy a sprint-távon elkevert egy pontot, a váltóban pedig mindenki hibázott, s ezzel odalett az érem. Végül elárulta, hogy nem akarja abbahagyni a csúcson, s továbbra is kitart a Szegedi VSE mellett.

Süli József

Megjelent: Délmagyarország, 1995. szeptember 2.

A MÁSODIK OLÁH-ARANY TÖRTÉNETE

A skandinávok is félték tőle

Oláh Katalin, a Szegedi VSE atlétája, a magyar tájfutó sport harmadik, saját maga második aranyát nyerte a németországi Detmoldban rendezett világbajnokságon a klasszikus számban. A Tisza-parti klub képviselői, vezetői pénteken kis ünnepségen fogadták *Katalin királynőt* és edzőjét *Kárai Kázmért*. Már több országos lap — *Blikk*, *Vasárnapi Hírek* — közölt interjút a sportág nagy alakjával, így mi sem lóghatunk ki a sorból. Persze nemcsak az illendőség miatt faggattam edzőt és tanítványát! Tudni kell még, hogy a Kati teljesítménye, a duplázás, világviszonylatban is megsüvegezendő produkció, a hölgyek közül kevesen voltak erre képesek. Triplázó pedig mindössze egy akadt! Míg az „elektronikus kollégák” elrabolták az aranylányt, trénerét **Kárai Kázmért** kérdeztem. Egy visszaemlékezéssel kezdte beszélgetésünket.

— Sajnos, '91-ben, amikor Kati első aranyát nyerte, nem lehettem jelen a diadalnál, nem voltam még olyan kapcsolatban az országos szövetséggel. Ezt, talán mondani sem kellene, azóta is sajnálom. Nehezen tudtam elképzelni, hogy még egyszer megadja az élet ezt nekem. De sikerült! Végig nagyon izgultam, két rádiós pont volt a terepen, az elsőnél vezetett, a másodiknál pedig már 2 percnnyire nőtt az előnye a mezőny előtt. S már csak 20 perc volt a célíg. Tudtuk, ha nem csinál nagy bakit, szinte biztos, hogy első. Az ott lévő 60-80 magyar olyan feszítvált csinált már ekkor, hogy az érzelmekkel csordultig telve nehezen viseltem el, sőt nem is tudtam, inkább felmentem a hegyoldalba, onnan figyeltem. Magányra vágytam. Mikor befutott, lementem hozzá, de ekkor még hátra volt öt nagyon jó futó, ugyanis fordított erőssorrendben rajtoltatták a mezőnyt. De Kati lett a győztes! Kimondhatatlan örömet, boldogságot éreztem, még most sem tudom igazán megfogalmazni.

— *A felkészülés alatt, az elvégzett munka alapján lehetett sejteni, hogy a detmoldi érem arany is lehet?*

— Azt kell mondjam, hogy a '91-es világbajnokságra közel sem készültünk olyan komolyan — előtte kezdtünk el együtt dolgozni —, mint a mostanira. A négy évvel ezelőtti siker mindenki számára meglepetés volt, az idén viszont a Szegedi VSE erkölcsileg és anyagilag is fantasztikusan támogatta minket. Nagyon jó háttérrel biztosítottak a komoly munkához, például három hétig meleg éghajlatú edzőtáborban készülhettünk. Ezenkívül három orvos segítette a munkánkat, de rendelkezésünkre állt az ország legjobb gyűrője és egy sportspecialista pszichológus. A technikai részben *Dosek Ágoston* szövetségi kapitány *Kiss Zoltán* és *Szokol Lajos* is jelen volt, nekem csak ezeket kellett koordinálnom, mert ők mindig a maximálisat nyújtották az ügy érdekében a maguk területén. Utolsó nap azt mondtam Katinak, ennél többet sem ő, sem én nem tehattünk volna a sikerért, most már csak egy kis szerencsére lesz szükségünk.

— *Végül Fortuna is „lepaktált” veletek?*

— Igen, s úgy tudom ilyen fölényrel — több mint 3 perc — még nem nyert senki vb-aranyat. A skandinávok egyébként már a világtalálkozót megelőzően mondták, hogy egyedül tőle tartanak. Bejött! Úgy vettük észre, nagyon sok külföldi örült Kati sikerének, a svájciaktól például egy díszkolompot kapott.

— *Az első világbajnoki cím után, nem a saját hibája miatt veszített. Talán ennek is tulajdonítható a nemzetközi öröm, hisz erről mindenki tudott.*

— Úgy van, '91 után megtámadta egy vírus és egészen az idei esztendőig hátráltatta a munkában. Még most sem ismerjük, mi okozta. Nagyon sokan szurkoltak, valószínűleg ezért is neki, és végül ünnepelhettünk. Én hajnal kettőkor fekédtam le, de aludni talán csak negyed órát sikerült.

— *Nem akarok telhetetlennek tűnni, de meglehet a harmadik gold medál?*

— Kati hozzáállása, akarati tényezője záloga lehet a harmadik világbajnoki címnek, ezért dolgozunk a jövőben. De ezt ne vegye senki biztos ígéretnek, ehhez jó adag szerencse is kell, mint a sporthoz általában.

Ezt követően a tréner **Oláh Kati** váltotta a vallatószékből, aki egy szentségtörésnek számító furcsa történettel kezdte diskurzusunkat.

— Még most is emlékszem életem első versenyére — mondta a világbajnoknő —, ugyanis eltévedtem. Akkor, 17 évvel ezelőtt, 10 esztendősen egy ellenőrzőpontot

sikerült megtalálnom, azt is csak barátaim segítségével. Ezt sikertelen próbálkozások követték, majd feladtam a kilátástalan küzdelmet, lecövekeltem az erdő közepén, tanácstalanul, kétségbeesetten álltam és vártam, hogy jöjjenek a pályabontók. Ekkor megfogadtam, hogy ezt az örültséget nem csinálom tovább, ennyi éppen elég volt, abbahagyom. De aztán rábeszéltek...

— *Azt hiszem, nem bántad meg! Gondoltad, hogy '91 után Detmoldból is aranyosan térsz haza? Nyilatkozataidban ezt sohasem jelentetted ki előtte.*

— Persze, hogy gondoltam rá, de azt is tudtam, hogy most jóval nehezebb lesz, mint '91-ben, s mindennek stímmelnie kell ahhoz, hogy meglegyen a gold medál. No, ez utóbbiban nem reménykedtem, nem bíztam igazán, hisz az élvonalban sok az egyforma képességű versenyző.

— *Elevenítsd fel a vb-n történeteket!*

— Nyugodtan sikerült rajtolnom, ami sajnos ritkán fordul velem elő versenyen. Hiba nélküli tájékozódásra törekedtem, s úgy éreztem, emiatt lassan haladok. Még a dobogóban sem reménykedtem. Mikor utolértem két versenyzőt, azért már sejtettem, hogy mégsem lehetek túl cammogós, s később mikor beértem a célba, óriási éljenzés fogadott. A hangzavarban először nem is hallottam semmit, de aztán elmondták, hogy enyém a legjobb idő, a részdőket tekintve is, de akkor még öten voltak a pályán, korai lett volna ünnepelni. Tizenöt percet kellett várni az utolsó beérkezéséig, s ez akkor, ott, nagyon hosszúnak tűnt, de a doppingvizsgálat, amire köteleztek, szerencsére elvonta erről a figyelmemet.

— *De aztán tényleg kezdődhetett az ünneplés!*

— Igen, viszont azt sajnáltam, hogy nem mehettem ki a szurkolókhöz, mint '91-ben, kicsit ezért visszafogottabban tudtam csak örülni. Az eredményhirdetés, aztán jöttem hozzám a magyarok, és láttam az arcukon a meghatottságot, ezt nem is lehet elmondani, át kell élni... Jó lett volna az edzőmmel *Kárai Kázmérral*, a szegediekkel, *Szokol Lajossal*, *Gera Tiborral*, és a többiekkel ünnepelni, de a szálláshelyen a magyar válogatott „kisajátított”. Ott együtt ünnepeltünk a szlovákokkal, portugálokkal, osztrákokkal, bolgárokkal és a japánokkal. Nagyon jól esett ez a figyelmesség.

— *Tőled is megkérdezem, amit az edződtől: lesz harmadik?*

— Ha közép-európai terepen lenne a vb, akkor nem tűnne lehetetlennek, de '97-ben Norvégiában, majd két év múlva '99-ben pedig Angliában randevúzik a világ.

— *Milyen feladatok várnak még rád az idén?*

— Elindulok a kismaratoni országos bajnokságon, de fő verseny a tájfutó országos bajnokság, ahol nekem kötelező a győzelem.

Ez utóbbi határozott kijelentést figyelmebe ajánlom a kedves olvasónak, hisz főszereplőnk legendásan szerény, az embernek már-már az az érzése, alábecstüli a képességeit, a két vb-arany ellenére. Ezt *Szokol Lajos*, a tájfutó szakosztály vezetője a következő kis sztorival érzékeltette: „Ha Katinak azt mondja a lányom, hogy most ezen a versenyen megverlek, ránéz és csöndben azt mondja: lehet. Képes lenne elhitetni az emberrel, hogy ő még a sportág szabályait sem ismeri, de azt hiszem ez a szerénység, sportemberi magatartás az ő nagy erőssége.”

Van benne valami. Mindenesetre abban maradtunk, ha lehet, két év múlva találkozunk, hasonló apropóból... (*Délvilág Napilap, Szeged, 1995. szeptember 5.*)

Imre Péter

HÁROM SZVSE-S BAJNOKI CÍM Sínen a vasutasok

A Balassagyarmat melletti Dejtár községben rendezték a tájékoztatósi futók országos nappali egyéni illetve a szenior sprint egyéni bajnokságát. A verseny az Ipoly folyó árterében sík, zömében nyílt terepen zajlott. Az alföldhöz szokott Szegedi VSE tájékoztatósi futói kiválóan szerepeltek, hiszen három felnőtt bajnokságot, egy második és egy harmadik, valamint két szenior aranyat szereztek.

A felnőtt női mezőnyből hiányzott az idei világbajnok *Oláh Katalin*, aki betegsége miatt nem indult a szegedi csapatban. *Balogh Piroska* viszont remek futásával a dobogó második fokára állhatott, maga mögé utasítva a válogatott versenyzők zömét. A 11,5 kilométer hosszú, 29 pontos pályán csupán egy perccel kapott ki a válogatott Hornyák Mariantól.

A junior lányoknál *Gordos Mónika* nagyon készült erre a viadalra, hiszen idén még egyéniben nem tudott bajnokságot nyerni. Most viszont végig magabiztosan vezetve (az átfutó ponton 2 perc előnnyel haladt át) több mint 3 perccel győzött, s lett 1995. magyar bajnoka a klasszikus távon.

A junior fiúknál három SZVSE-s versenyző is esélyes volt az első hat hely valamelyikére. *Novai György* már a 2. pontra nagyot hibázott, így neki csak a 9. helyet sikerült megszereznie. *Molnár Zoltán*, aki a JATE német szakos hallgatója, a nyáron igazolt az SZVSE-be. Ő a mezőny első felében rajtolt, és a hatodik helyet szerezte meg. *Farkas Dávid* viszont az utolsó induló volt, és csupán fél percet kapott a győztestől, ami a 14,5 kilométeren „csak” a harmadik helyre volt elég, ami nagyszerű eredmény, hiszen az elmúlt három hétben torokgyulladásal küszködött.

A serdülő fiúknál *Nagy Róbert* jó futással sokáig a dobogón állt, de a mezőny végén indulók még az első hatból is kiszorították, így csak a 7. helyen végzett.

A szenioroknál is kitétek magukért a szegediek, mivel mindketten, F45-ben *dr. Sindely Pál*, az F65-ben *Csamangó Ferenc* lett szenior országos sprint bajnok.

A magyar bajnokságok utolsó felvonására, az országos csapatbajnokságra a hétvégén, szombaton kerül sor a Bükk-fennsíkron. Reméljük, hogy *Balogh Piroska* és *Gordos Mónika* mellett már *Oláh Katalin* is rajthoz tud állni. Hiszen a két lány jó formája a CSB-győzelemre is elég lehet a felnőtt nők között. A felnőtt, serdülő, újonc fiúk és újonc lányoktól „csak” az első hatba kerülés várható el.

Imre Péter

Megjelent: Délvilág Napilap, Szeged, 1995. október 21.

JÓL TÁJÉKOZÓDTAK A MASINISZTÁK

Tíz aranyat találtak az erdőben

Szokásos évszámjukra gyülekeztek a szegedi Tisza-pályaudvaron — közismertebb nevén Nagyállomás — a Szegedi VSE tájékoztatósi futó szakosztályának tagjai és hozzátartozói. A mindig bensőséges hangulatú, családi jellegű eseményt már évek óta az aranyak száma emeli a jelentős sportesemények sorába. Az ilyenekről pedig ugye illik hírt adni. Lássuk mi is történt a záróvacsorán, annyit már előljáróban elárulhatunk, hogy a tájfutók nem tévedtek el, továbbra is a maguk választotta utak „járják”.

Először **Szokol Lajos** szakosztályvezető emelkedett szólásra, a szinte zsúfolásig megtelt étkezőben, köszöntötte a megjelenteket, többek között *Halász Antal* volt ügyvezető elnököt, *Szabó Istvánt* az utódját és *Árva Pál* társadalmi elnököt. Mint megtudhattuk a magyar tájfutás 1995-ben a legeredményesebb évét zárta, és ebből a fantasztikus sikerből a masiniszták alaposan kivették a részüket, elég ha *Farkas Dávid*, *Novai György* és *Gordos Mónika* junior vb-szereplésére vagy *Oláh Katalin* klasszikus számban aratott világbajnoki győzelmére emlékezünk. Kati ezzel a csodálatos teljesítményével a vasutas klub történetének első felnőtt vb-aranyát nyerte! Az SZVSE tavaly a '94-es esztendő eredményeinek megismétlését tűzte ki célul, vagyis, hogy ismét legalább a második helyen végezzenek, — az örök első PVSK mögött — a szakosztályi pontversenyben. Ezt elérték, az is igaz — említette Szokol Lajos —, ha nemzetközi versenyek, különös tekintettel a világbajnokságra, fajsúlyosabban estek volna latba a pontozásnál, valószínűleg megelőzték volna a Mecsekalji együttest. Persze a piros-kékeknek így sem kell, s nem is szégyenkeznek, hisz a legfényesebb bajnoki medálból kilencet gyűjtöttek be.

Ez utóbbit már **Gera Tibor** edző említette beszámolójában, s álljon is itt az aranyos névsor: *Oláh Katalin* (N21), sprint, hosszútáv, *Farkas Dávid* (F19), sprint, az *Oláh, Balogh, Gordos* (N21) és a *Csiszár, Csányi, Matók* (N13) váltó, egyéniben még *Gordos Mónika* (N19), *Csamangó Ferenc* (F65, két gold medál), *dr. Sindely Pál* (F45).

De jutott még a „fakóbb” érmekből is: *Gordos Mónika* (hosszútávú, N19, ezüst), *Novai György* (éjszakai, F19, bronz), szintén ő (sprint, F19, ezüst), fiú váltó, *Nagy, Blum, Török* összeállításban (F15, bronz), női csapat, *Oláh Katalin, Gordos Mónika, Balogh Piroška* (N21, bronz), *Balogh Piroška* (egyéni, N21, ezüst), *Farkas Dávid* (egyéni, F19, bronz), és a szeniorok közül *Papp Gyula* (hosszútáv, F50, bronz) és *Csamangó Ferenc* (normál táv, F65, bronz).

A helyezésekhez pedig oldalak kellenének! Azt azért még meg kell említeni, hogy a szakosztálynak 64 minősített sportolója lett '95-ben — ez kettővel több mint tavaly —, ebből 4 első osztályú, 15 másodosztályú, 20 harmadosztályú, 3 aranyjelvényes, 6 ezüstjelvényes, 16 bronzjelvényes és négyen — *Oláh Katalin, Gordos Mónika, Farkas Dávid, Novai György* — stabil tagjai voltak a válogatottnak, de két alkalommal rajthoz állt a nemzeti színek képviselőjében Kovács Ivett is.

Itt feltétlenül szólni kell a még jelentősebb nemzetközi eredményekről, természetesen a teljesség igénye nélkül. Itt is *Oláh Katalin* viszi el a pálmát, hisz a vb-n kívül első lett a Novy Borban rendezett háromnapos versenyen, míg a nyílt

német bajnokságon ezüstöt szerzett. *Novai György* pedig a vasutas EB-n 4. lett csapatban. A többiek 10-20. hely közötti eredményei is elismerésre méltóak, hisz a legtöbb viadalon száz fölötti az indulók száma.

Gera Tibor értékelése után, *Szencz Attila* az utánpótlás mestere szólt elismerően tanítványairól, majd *dr. Sindely Pál* mókás szóbeli díjkiosztója következett, mely görbe tükröt tartott a szakosztály elé a '95-ös évről. Az őt követő *dr. Tóth Imre*, a megyei szövetség elnöke, újabb jó hírrrel szolgált, tíz kategória díjazottjai közül hét masiniszta! Bejelentette azt is, hogy jövőre Ópusztaszer környékére millecentenárium tájékoztató futóversenyre invitálják a sportág kiválóságait. *Halász Antal* köszöntője zárta a hivatalos részt, az ex-ügyvezető elnöknek *Szokol Lajos* a szakosztály nevében nyújtott át ajándékot az együtt töltött esztendő eredményes együttműködésének emlékeként.

Miután a legeredményesebb sportolók is kaptak a tárgyiasult elismeréseket a pörköltté, majd az éjszakába nyúlón a jókedvé – volt mit ünnepelni! – lett a főszerep. Valami hasonlót kívánunk 1996-ra is!

Elnöki könnyek

Az elnök – akár nagybetűvel is írhatnám ezt a szót, hisz neve évek, évtizedek alatt összefonódott a klubbal – eljött, hivatalos minőségben utoljára. A Szegedi VSE tájékoztató futói tartották hagyományos évzáró vacsorájukat, ahol az értékelésnél a Nemzeti Bankot is lepipáló aranykészletekről esett szó. Ott volt a MÁV-étteremben a vezetőségi asztalnál a lemondott, nyugdíjba vonult ügyvezető elnök *Halász Antal* is. Elmondta, bár e nélkül is tudtuk volna, hogy az élete az egyesület volt, az öltözők szaga, a lelátók népe, a labdák „lehellete”, a meccsek hangulata, a sportolók eredményei, az apró gyerekek mosolya – ez mind *Halász Antal*. Csúnyán fogalmazva: ebből állt össze, ez volt Ő. Akit a (sport) mozdony füstje megcsapott...

Kicsit szomorúbban, felhősebb arccal érkezett, mint máskor, tudta újra búcsúzni kell, egy újabb szakosztálytól. Azért mosolygott, köszöntötte a sportolókat, méltatta a '95-ös eredményeket, a „régii” volt. Ajándékokat adott a legjobbaknak, koccintott az egészségükre, „udvarolt” a lányoknak, asszonyoknak, majd odajött hozzánk a sajtó-különítményhez beszélgetni. Félmondatok, emlékképek, sokat mondó, beszédes szünetek, távolba nézések, merengések, asztalra és földre szegezett tekintet. A párpercnyi diskurzus történése ezekben a „címszavakban” foglalható össze. S, mosoly, kicsit keserű, ami mögött ott csillogott a feloldozást, megkönnyebbülést jelentő könnyecsepp. Ott nem csodult ki, de hazatérve, otthon talán – ott igen.

Minden szó szűrke lenne negyedszázadod méltatásához, ezért csak egyszerűen ennyit fogadj tőlünk: KÖSZÖNJÜK Toncsi!

Imre Péter

Megjelent: Délvilág Napilap, 1995. december 11.

SZENTMÁRTONKÁTAI ARANYKRÓNIKA

Szentmártonkátá neve aranybetűkkel íródott be a szegedi tájékoztató futás nagykönyvébe. Mint arról már tudósítottunk a csapatbajnokság küzdelmeiben a felnőttek mezőnyében teljes volt a piros-kék diadal, az SZVSE lány-trió (*Felföldi Hajnalka, Oláh Katalin, Gordos Mónika*) és férfi kvartett (*Dénes Zoltán, Farkas Dávid, Novai György, Eke Zoltán*) nem talált legyőzőre. A szerkesztőségünkbe belátogató *Gera Tibor* edző arról számolt be, hogy az utánpótlás vonalon is szép sikereket ért el a Vasút.

— Aranyat igaz már nem, de érmekeket még hoztunk a számunkra kedves alföldi településről — kezdte a tréner. — A junior fiúk (*Eke Zsolt, Bodó Győző, Molnár Zoltán*) a második helyen végeztek, csakúgy mint az újonc srácok *Szabó Zsolt, Fodor József, Bodó Tibor* összetételű triója. A dobogó harmadik fokára állhattak fel a serdülő lányok, vagyis *Buknicz Tímea, Papp Szilvia* és *Matók Zsuzsanna*, valamint az újonc lányok *László Dóra, Csányi Adrienn, Csiszár Adrienn* alkotta hármasa. A serdülő fiúk (*Szűcs Gábor, Novai Gergő, Sinkó János*) 4. helye is dicséretes. A csapatbajnoki összesítésben 41 ponttal mi végeztünk az élen, a NYVSC (29 pont) és a Pécs (24 pont) előtt.

— *Vége a versenyévadnak?*

— A bajnoki szezonnak igen. A hivatalos összesítő még nem készült el, de a magánszámításaim szerint a bajnoki pontversenyt a PVSZ (168 pont) mögött, 161 pontot szerezve, a második helyen zártuk. A harmadik nyíregyházának csak 103 pontja van. A szakosztályi viadalt, melybe a versenyrendezések és a nemzetközi megmérgettetések is beleszámítanak valószínűleg ismét mi nyerjük.

— *Várható volt a szentmártonkátái győzelem?*

— Nem, már azzal is megelégedtünk volna ha a dobogón végeznek a csapataink, tavaly ugyanis a lányok bronzosak, a fiúk pedig a hatodikok lettek. Nagy szenzáció volt a duplázás, sokan gratuláltak, *Dosek Ágoston* szövetségi kapitány azt mondta: jelest érdemelünk a teljesítményünkre!

Persze akadtak fanyalgók is, akik véletlent emlegettek és azt, hogy az alföldi terep nekünk kedvezett. Ez utóbbi igaz, de azt se feledjék el, hogy a versenyek többségét dombos, hegyes vidéken rendezik és mi már évek óta ott vagyunk az elitben.

— *Elégedett vagy?*

— Persze, nagyon boldog voltam, vagyok, de... Az újonc fiúkat a váltóbajnokságon diszkvalifikálták és egyéniben *Gordos Móni*t is kizárták rossz térkép felvétel miatt. Mindkét eseten lehet vitatkozni, ha ők is érvényeset futnak, a bajnoki pontversenyt is megnyerjük.

— *Majd jövőre...*

— Nem tudom..., az idejű produkciót nehéz lesz túlszámolni. Bár ez lesz a cél, de szinte elképzelhetetlen, hogy még fokozható. A tervezett 120 bajnoki pont helyett 161-et szereztünk, az éremkollekció pedig hat aranyból, két ezüstből és nyolc bronzból áll. Soha rosszabb esztendő!

Imre Péter

Megjelent: Délmagyarország Napilap, Szeged, 1996. október 26.

A LEGJOBBAN „TÁJÉKOZÓDTAK”... '97-BEN

A közelmúltban tartotta évváró összejövetelét a Szegedi VSE tájékozdási futó szakosztálya. Gera Tibor, Kárai Kázmér és Zádori Adrián edzők tanítványai az idén történetük eddigi legeredményesebb évét zárták.

Szokol Lajos beszámolója elején a vezetés munkáját értékelte, majd a feladatukat jól megoldó trénernek (Gera Tibor, mint arról már hírt adtunk az év edzője lett a sportágban) kerültek terítékre. Ezután következtek a „beszédese” számok. Az SZVSE tájfutói közül első osztályú minősítést 3, másodosztályút 17, harmadosztályút 18, aranyjelvényes szintet 9, ezüstjelvényest 12, bronzjelvényest pedig 10 sportoló ért el. A tervezett 150 bajnoki pontot is alaposan túlszárnyalták a „vasutasok”: 176! Ez pedig azt jelenti, hogy mind a szakosztályi (150 értékelhető klub közül), mind pedig a bajnoki pontversenyben az első helyen végeztek, megismételve '95-ös diadalukat. Ehhez a megszerzett 11 ob-elsőség (a '96-os termés „mindössze” 6 volt) is jelentősen hozzájárult.

Az SZVSE aranyosai a következők voltak: *Csányi Adrienn* (sprint N14, csapat N14), *László Dóra* (sprint N16, egyesületi váltó), *Hecz Katalin* (sprint és nappali egyéni N18, váltó N20, egyesületi váltó), *Tábor Judit* (váltó N20), *Tokaji Mónika* (váltó N20, egyesületi váltó), *Novai Gergő* (váltó F14), *Sinkó János* (nappali egyéni F14, váltó F14, egyesületi váltó), *Fodor József* (váltó F14), *Csiszár Adrienn* (nappali egyéni N14, csapat N14, egyesületi váltó), *Sipka Gabriella* (csapat N14), *Szabó Andrea* (egyesületi váltó), *Szabó Zsolt*, *Nagy Róbert*, *Molnár Attila* és *Farkas Dávid* (utóbbi négy mind egyesületi váltó).

Ezen kívül még számos érmet és értékes helyezést szereztek a *Gera-tanítványok*. A szakosztály a versenyrendezésből is kivette a részét az idén: június 20-án az éjszakai (Ásotthalom), október 19-én pedig a nappali egyéni bajnokságnak (Tázlár térsége) volt a házigazdája.

Természetesen találkozunk a gyermekzsivajtól hangos vacsorán az egyre jobban „gömbölyödő” *Oláh Katalinnal* is: — február 26-ára várjuk a kicsi születését — kezdte a kérdést megelőzendő. — Persze a versenyzést nem hagyom abba, már '98 őszétől ismét aktív szeretnék lenni, s a '99-es skóciai vb (is) szerepel a naptáramban. Természetesen itt maradok a Szegedi VSE-ben, imádom az ittenieket, fantasztikus, családiás a légkör, ilyet még sehol sem tapasztaltam.

Végül az anyagiakról is essék szó: a tájékozdási futók sikeres szereplését a *MÁV Területi Igazgatósága*, *Szeged város önkormányzata*, a *Rubin Kft.* és az *Azimut Kft.* támogatta.

Imre Péter

Megjelent: Délmagyarország Napilap, Szeged, 1997. december 29.

ELLENŐRZŐBÍRÓI JELENTÉS

a Magyar Köztársaság 1998.évi Tájékoztató Futó
Szenior Országos Csapatbajnokságáról

A bajnokság időpontja: 1998. október 17.

A bajnokság helyszíne: Zsana

Térkép: Zsana (*Eresztőpuszta*), 1:15 000/2

Az ellenőrzőbírói teendők ellátására *Szokol Lajos* a versenybíróóság elnöke kért fel ez év júliusában, azzal a feltétellel, hogy az OCSB-n belül a szenior pályák pályakitűzője *Hajagos Henrik* s így a Szenior Bajnokság ellenőrzői teendőit kell ellátnom. Ezen szóbeli felkérésen túl, az MTFSZ részéről is megkaptam a hivatalos megbízásomat.

A versenyterepről első ízben szeptember közepén, a bajnokságot megelőzően egy hónappal szereztem benyomást, ugyanis lehetőségem adódott arra, hogy a már elkészült fekete-fehér próbanyomat alapján a terepet bejárhassam. Az utólagos helyszíni korrekciókat *Szokol Lajos*, *Riesing József*, *Vass Zoltán* versenybírókkal együtt végeztük.

A *Hajagos Henrik* pályakitűző által javasolt ellenőrzőpontok helyszínelését 1998. szeptember 26-án és 29-én végeztem el. Tekintettel arra, hogy a bajnokságon *dr. Felföldi Károly*, az OCSB pályakitűző által tervezett pontokat használtuk fel, ezért a terepen az összes ellenőrzőpontot leellenőriztem. Észrevételeimet a két pályakitűző mellett *Spiégl János* ellenőrzőbíróknak is jeleztem, s ezáltal, a párhuzamosan rendezett bajnokság terepi munkáit "kettős kontrollal" végeztük.

A pályabejárás után kerültek véglegesítésre a szenior pályák. Egy-két esetben, *Hajagos Henrik* pályakitűzővel a "közös bölcsesség" alapján korrigáltuk a pályavezetést s így a versenypályák sokkal tetszetősebbek lettek megfelelően a korszerű követelményeknek.

A pályák berajzolása szép és pontos volt s a szimbolok és kódok is egyértelműek voltak, hibát nem találtam benne.

A verseny technikai felszerelését a versenyrendezők időben biztosították. A felvezetés és annak ellenőrzése az előfutók révén mintaszerű volt. A rajt és cél terület szépen lett kialakítva. A cél-rajt kiszalagozása kissé "csúszott", de ez végül is nem zavarta a bajnokság pontos kezdetét.

A versenyzők teljesítménye alapján elmondható, hogy a betervezett pályák reálisak voltak, ami a pályakitűző jó munkáját dicséri. A célszemélyzet igyekezett a részeredményeket azonnal kitenni az eredménykijelző táblákra. A *Farkas Dávid* által kidolgozott számítógépes program jól vizsgázott, annak ellenére, hogy a "harmadik órában" a kézi időmérésre kellett átállni, ami zavartalanul ment a célvonalában is "beélesített" versenyóra alapján. Ekkor sajnos lelassult az eredményközlés, s a célszemélyzet "visszavarázsolta" az eltűntnek hitt eredményeket, de ezzel párhuzamosan — a rendezők rutinja alapján — a hagyományos eredmény-számítás is megvolt. Mindenképpen levonható tanulság, hogy a célidőket papíron is ki kell nyomtatni, s ez által itt is érvényesülhet a kettős kontroll.

Külön is ki kell emelnem a verseny külsőségeit, amelyek színvonalasak voltak. A Himnusz elhangzása után, egy valóban országos bajnoksághoz illő eredmény-kihirdetésre került sor.

Összességében elmondható, hogy a Szegedi Vasutas SE rendezősége, a fáradhatatlan *Szokol Lajos* a verseny "atyamestere" vezetésével kimagasló munkát végzett, s kiemelendő, hogy a versenyzők részére ismét egy új térképet "varázsoltak" elő. Ezúton is megköszönve a jó együttműködést.

Szeged, 1998. november 2.

dr. Sindely Pál
MTFSZ ellenőrzőbíró

SZÁZHÚSZ KÖZÜL AZ ELSŐK

„Jövőre jó lenne, ha az SZVSE-nek is lenne ellenfele” — Ezzel a mondattal zárta a tájékoztatósi futók hivatalos szaklapja, a *Tájéoló* az egyik írását. Ami azt illeti, a *Szokol Lajos* vezette vasutasok a már korábban megdönthetetlennek hitt pontszámukat az idén is túlszárnyalták, s a 120 szakosztály rangsorában ismét az élen végeztek. Ennek a sikeres évnek a mérlegét vonták meg Szegeden, a Nagyállomás ebédlőjében.

— Tavaly ugyancsak itt tartottuk záró összejövetelünket, s ez szerencsét hozott számunkra. Hátha így lesz ez 1999-ben is, — mondta bevezetőjében *Szokol Lajos* szakosztályvezető, miután köszöntötte *Hingl Lászlót*, a képviselőtestület sportbizottsági tagját, *dr. Tóth Imrét*, a megyei szövetség elnökét, *Szabó Gyulát*, a klub társadalmi elnökét és az anyai örömök után a versenyzést ismét elkezdő Oláh Katalin világbajnokot.

Szokol Lajos sportvezető örömmel állapította meg, hogy az egy évvel ezelőtt megfogalmazott célokat maradéktalanul sikerült megvalósítaniuk, sőt az eredmények tekintetében még túl is szárnyalták a tervezettet. Ez pedig köszönhető a szakmai munkának, a versenyzők hozzáállásának és a támogatóknak. Ez utóbbiak közül a MÁV-ot, a szegedi önkormányzatot, a Rubin Kft-t és az Azimut Kft-t emelte ki. A szponzori és az alapítványi pénzekből a költségvetés egyharmada jött össze.

Gera Tibor vezetőedző a hét országos bajnokságon elért helyezéseket tette górcső alá. Ebből kiderült, hogy a legjobban az egyéni ob-n szerepeltek, ezt követte a sikerek tekintetében a csapat- és a váltóbajnokság. Míg tavaly tizenegy, addig az idén tizenhat SZVSE-s tájékoztatósi futó lett országos bajnok. A válogatottak közül *Szűcs Gábor*, *Csiszár Adrienn*, *László Dóra* és *Csányi Adrienn* az ifjúsági EB-n képviselte hazánkat. *Hecz Katalin*, *Szűcs Gábor* és *Molnár Attila* a junior vb-n indult a címeres mezben. *Hecz Katalin* és *Tokaji Mónika* pedig a főiskolás vb-n és Világkupán állt rajthoz. A szakosztály kitűnő minősítést kapott az országos verseny megrendezése kapcsán is. A Zsana térségében megtartott országos csapatbajnokságról és az ötödik Magyar Kupa-futamért elismerésben részesültek az SZVSE-sek.

Dr. Tóth Imre a hozzászólásában kiemelte a szakosztály szerteágazó, harmonikus kapcsolattartását, a példásan megtervezett utánpótlás-nevelését, s azt a

folyamatos fejlődést, amely az utóbbi fél évtizedben jellemzi a vasutasokat. Végül az országos „Jó tanuló, jó sportoló” címet elnyert *Tokaji Mónikának* egy könyvvel kedveskedett a szövetség első embere.

Dr. Sindely Pál, a sportág egyik nagy doyenje, az országos szövetség elnökségének tagja a volt Kínizsisek nevében mondott köszönetet azért, hogy 25 évvel ezelőtt befogadták őket az SZVSE-sek. A negyedszázados tagsággal rendelkezőknek pedig emléklappal kedveskedett.

Szabó Gyula elnök azt hangsúlyozta, hogy büszkeséggel tölti el a megye legnagyobb klubjának vezetését a tájfutók országra szóló sikereit. Kacsintva megjegyezte, hogy csak a kishitőség miatt lehet a szakosztályt elmarasztalni, amiért minden értékelésnél kijelentik: ezt az eredményt már nem lehet túlszárnyalni. Végül mindig sikerül...

Végül a 71 évesen is még versenyző *Csamangó Ferenc* mondott köszönetet a klubtársai nevében a vezetésnek azért a fáradságot nem kímélő munkáért, amivel az idén is biztosították a zavartalan működéshez szükséges feltételeket.

Süli József

Megjelent: Délmagyarország Napilap, Szeged, 1998. december 29.

NEMZETKÖZILEG JEGYZETT TÁJFUTÓK AZ SZVSE-BEN

A Szegedi Vasutas SE utánpótláskorú tájékozdási futói csodát műveltek a világversenyeken. A fiatal tehetségek egy Európa-bajnoki arany-, és ezüstérmet, és egy világbajnoki bronzérmet szereztek. A sportág történetében még ilyen nem fordult elő, s természetesen az SZVSE életében is egyedülálló produktum. Csütörtök este az edzők és társak köszöntötték a „bravúrhalmozókat”, s ekkor beszélgettünk a trénerrel, *Gera Tiborral*.

— Eddig senki sem tudott ilyen eredményt felmutatni Magyarországon — kezdte az edző —, mint amit a Tisza-parti sportolók elértek. *Sinkó János* a németországi Európa-bajnokságon, sokak meglepetésére aranyérmet nyert, míg *László Dóra* és *Buknicz Tímea* az ifjúsági váltóban ezüstérmet szerzett. Befejezésképpen *Hecz Katalin* a bulgáriai junior világbajnokságon egy bronzéremmel gazdagította a klub gyűjteményét.

— *Lehetett számítani ezekre a sikerekre?*

— Mind a négy tájfutó hatalmas munkát végzett, s ennek meg is lett az eredménye. Jánostól a legjobb hat közé jutást vártuk, hiszen neki ez volt az első világeseménye. Nagyon jól leküzdötte a rendkívül nehéz terepet, s magabiztosan gyűjtötte be a bajnoki címet. A lányok akár az aranyat is elhozhatták volna, de vétettek egy hibát, ami miatt „csak” az ezüst jutott nekik.

— *A legváratlanabb talán Hecz Kati vb-szereplése volt.*

— Nagyon összeszedte magát, s Várnában a juniorok között remekül küzdött. Két mestere, *Kárai Kázmér* és *Kiss Zoltán* nagyon jó formába hozta, s ennek köszönhető az, hogy a 35 ország közel 170 indulója között a harmadik lett.

— *Hamarosan pedig következik a felnőtt világbajnokság Skóciában. Oláh Katalin milyen formában van?*

— Augusztus 1-én kezdődik a nagy esemény. A magyar csapat legjobbjai több napig a helyszínen tréningeztek, s Kati maximálisan megismerkedett a tereppel. Bízunk benne, hogy sikerül begyűjtenie a harmadik vb-címét.

— *A többiekre milyen feladat vár?*

— Svájcba kaptunk meghívást, erre a viadalra húsz fő utazik. A hat napos viadalon közel 3000 induló lesz, s itt mindenképpen helyt kell állnunk.

Süli Róbert

Megjelent: Délmagyarország Napilap, Szeged, 1999. július 17.

ÚTBAN A HÍRNÉV FELÉ

Július sportolója a Délmagyarországnál: Hecz Katalin

Harmadik éve választja meg a Délmagyarország sportrovata a hónap legjobb sportolóját. Az eddigi díjkiosztókat főként a férfiuralom jellemezte, nagyon kevészer nyújthattuk át a díszes serleget hölgynek. Ezt a tendenciát törte meg az SZVSE junior vb bronzérmes tájékozódási futója, **Hecz Katalin** — a tehetséges versenyzőt egyhangúlag választotta meg a DM és Bounty Pub július legjobbjának.

A július a tájfutók hónapja volt. Először a serdülő és ifjúsági Európa-bajnokságon remekeltek az SZVSE versenyzői, majd pár nap múlva a junior világbajnokságon, *Hecz Katalin* szerzett bravúros bronzérmet. A népes mezőnyben — harmincöt ország közel 150 tájfutója állt rajthoz a nőknél — végig szenzációs futással vívta ki a harmadik helyet. **Szokol Lajos**, szakosztályvezető elárulta:

— Kati mindig is nagy tehetség volt — kezdte mondandóját —, csak eddig nem igazán jött ki neki a lépés. Az utóbbi időszakban hatalmas munkát végzett el, s ennek meg is lett az eredménye. Ha ilyen kitartó lesz, akkor a felnőtt világbajnok *Oláh Kati* nyomdokaiba léphet.

Az egykori országos bajnok atléta, aki főleg a középtávfutó számokban remekelt, nem bánta meg, hogy „átnyergelt” a tájfutók táborába, sőt a szegedi csapat nagyon egységes, jó közösség. *Baltás Gábor*, a Bounty Pub ügyvezetője az ünnepi ebéd (kétszemélyes Bounty tál, görög specialitásokkal) közben hoszasan beszélgetett a sikerről *Hecz Katalinnal*, s megemlítette neki:

— Bízom benne, hogy még többször is találkozunk ilyen díjtadó alkalmából, hiszen a szakemberek nagyon tehetségesnek tartanak, s remélem a későbbiekben még sok örömet szerzel a szegedi sportbarátoknak.

Süli Róbert

Megjelent: Délmagyarország Napilap, Szeged, 1999. augusztus 27.

ISMÉT AZ SZVSE NYERTE A BAJNOKI PONTVERSENYT

Interjú Gera Tibor vezetőedzővel

Az elmúlt néhány év kiegyensúlyozott teljesítménye számomra azt sugallja, hogy a Szegedi Vasutas Sport Egyesület mindig is éllovasa volt a magyar tájfutó társadalomnak.

– Korántsem volt ez mindig így – mondja *Gera Tibor* – hiszen még 1991-ben is csak a 7. helyen végeztünk és két magyar bajnokságot tudtunk nyerni szemben az idei 15 magyar bajnoki címmel.

Röviden a múlttól megtudhatnánk valamit?

– Maga az SZVSE, mint egyesület 1919-ben alakult meg. Az ötvenes évek elejétől működik szakosztály, melynek edzője 1976-ig *Mándoki József* volt, majd *Szokol Lajos* 1990-ig irányította a versenyzők felkészülését, azóta pedig én vagyok az SZVSE edzője. 1983-ban kerültünk fel először a bajnoki pontverseny táblázatára, mindösszesen 2 ponttal, a 24. helyen voltunk. Első válogatott versenyzőnk 1986-ban *Balogh Piroska* volt, majd ő nyerte az egyesület első bajnoki címét 1987-ben. 1994 óta vagyunk stabilan az élményben és 1997, 1998 után 1999-ben nagy fölényrel nyertünk.

Az eredményesség – gondolom – nem a véletlen műve. Mi van a háttérben, esetleg mit csináltak másképp, mint a többiek?

– Hosszú évek tudatos és tervszerűen felépített munkájáról van szó. A motor *Szokol Lajos* szakosztályvezető és az általa irányított 7 tagú vezetőség, akik a szakosztály munkáját irányítják, a szakmai munka anyagi háttérét biztosítják, felkutatják. Az SZVSE nagy egyesület, közel 100 versenyzővel – köztük 12 (!) válogatottal –, milliós nagyságrendű költségvetéssel. Rengeteget segít a MÁV a versenyekre való utazásnál, a városi önkormányzat, a szép számú szponzor, a helyi sajtó és média.

Amit másképp teszünk, hogy talán jobban koncentrálnak a nagy versenyekre, mint mások. Inkább kihagyunk néhány ranglistaversenyt, ha egy fontos bajnokság vagy a felkészülés úgy kívánja meg. A legfontosabbak a korosztályos világversenyesek, elsősorban a felnőtt és junior világbajnokság az ifjúsági és serdülő Európa-bajnokság és a magyar bajnokságok.

Nézzük az 1999-es évet az SZVSE szempontjából.

– A magyar bajnokságokon várakozáson felül szerepeltünk, a váltó- és csapatverseny nagy erőssége a szakosztálynak. Külön harc folyik a versenyzők között, hogy ki kerüljön a csapatba, hiszen az szinte biztosan érmet jelent, gyakran a legfényesebbet. Persze kudarok is előfordulnak, pl. nem nyertünk bajnokságot az egyéni nappali OB-n Nyíregyháza közelében, vagy bajnok esélyes női váltónk a második lett az egyesületi váltó OB-n. Nélkülöznünk kellett Oláh Katit sajnálatos sérülése miatt, amit a skóciai VB-n szenvedett el.

A világversenyeseken válogatottjaink várakozáson felül szerepeltek: *Sinkó János* ifjúsági Európa-bajnokságot nyert, *Hecz Katalin* harmadik a junior VB-n, *Buknicz Tímea* és *László Dóra* tagjai voltak az ifjúsági EB-n ezüstérmes női váltónak. Rajthoz álltunk még rangos külföldi versenyeken: *Hecz Kati* nyert a svájci 6 napon is, ugyanitt *Csányi Adrienn* N16-ban 3. vagy *Buknicz Timi* nyerte a Wawel Kupát N18-ban, hogy csak néhányat említsék az eredmények közül.

Hogyan telnek a szürke hétköznapiak, amikor nincs verseny, azaz hogyan készültek a következő szezonra?

— Alapozó időszak van, mindennap futunk, hetente kétszer reggelente fél órát úszunk, egyszer egy héten tornatermi edzés van és hetente egyszer fél óra edzésméleletet tartok a versenyzőknek.

Edzésmélelet?

— Igen, és magam is meglepődtem, mennyire érdeklí a gyerekeket, hogy mit miért csinálnak, hogy miért készülünk három hetes ciklusokkal, miért 2 hét erős után jön egy pihenő hét, hogy miért fontos a bemelegítés, a gimnasztika, mire jó a reggeli úszás...

Tényleg mire jó?

— Itt Szegeden télen mostohák a körülmények, jobbra betonon vagy fagyott, kemény talajon lehet futni, és a versenyzők ízületei nem terhelődhetnek a végletekig. Az úszásnál főleg az izmok és a keringési rendszer dolgozik, és lényegesen kisebb mértékben terhelődnek az ízületek, mint a futásnál, mindemellett kell a változatosság is, javul a mozgás-koordináció.

Milyen az edzéslátogatottság?

— Nagy a fegyelem, mert nálunk 18 év alatt csak az versenyezhet, aki kevesebbet hiányzik mint az edzések 20 %-a, még saját költségen sem állhat rajthoz, de ebből nem szokott probléma lenni.

Tervek 2000-re esetleg 2001-re?

— Készülünk, és a szakosztály vezetősége mindent el fog követni, hogy az arra érdemesek a lehet legjobb körülmények között készülhessenek a tétversenyekre, világversenyekre.

A TÁJOLÓ nevében egy legalább olyan sikeres évet kívánok Nektek, mint az 1999-es volt. Köszönöm a beszélgetést.

Vásárhelyi Tass

Megjelent: TÁJOLÓ, Budapesti Tájfutók Szövetségének Lapja, XVIII. évfolyam, 2000/1. sz.

TOVÁBBRA IS A SPORTÁG ÉLÉN

Az SZVSE tájékoztatósi futói tavalyelőtt olyan fölényesen nyerték meg a klubok közötti pontversenyt, hogy már nem reménykedtek abban, hogy azt 2000-ben sikerül túlteljesíteniük. Szokol Lajos szakosztályvezető számvetéséből azonban kiderült, ha néhány ponttal csupán, de mégiscsak túlszámalyták a korábbi teljesítményüket. Ezzel természetesen megtartották vezető pozíciójukat a sportág hazai mezőnyében.

— A fővárost nyolc csapat fémjelzi, s összesen alig gyűjtöttek több bajnoki pontot, mint mi egymagunk. Pedig nekünk még a hegyi edzést is meg kell oldanunk. A teljesség kedvéért említem, hogy mi 276 pontot gyűjtöttünk, az utánunk következő Kóbányának 187, a PVSK-nak 168, a Diósgyőrnek 133, s a Nyíregyházának 113 pontja lett. A legnagyobb megtiszteltetés pedig az, hogy *Oláh Katalin* lett ismét a sportág év női versenyzője, míg *Gera Tibor* az év edzője — jelentette ki jogos

büszkeséggel *Szokol Lajos* szakosztályvezető. Majd az elért eredményeik közül emelt ki néhányat: amíg tavalyelőtt tizenöt, addig 2000-ben tizennyolc bajnoki címet szereztek. Hét első-, 13 második-, 11 harmadosztályú és 11 aranyjelvényes sportolóval rendelkeznek. Az ifjúsági EB-n öt SZVSE-s vett részt, s közülük *Csiszár Adrienn* bronzérmes lett. A junior vb-n hárman, az EB-n ketten, a főiskolás és a felnőtt vb-n egy-egy tájfutó képviselte a klubot. *Oláh Katalin* a klasszikus távon győzött, míg rövidtávon második lett az egyik Világ Kupa futamon.

— *Az SZVSE mindig kiveszi részét a versenyrendezésből is. Tavaly milyen nagy eseményeknek voltak a házigazdái?*

— Szakosztályunk két nagy versenyt rendezhetett — folytatta a beszélgetést *Szokol Lajos*. — Mi voltunk a házigazdái az országos hosszú távú egyéni bajnokságnak és megtartottuk a hagyományos Szeged Kupát is. Mindkét verseny zökkenőmentesen zajlott le, s elég sok elismerést kaptunk szóban, s a sportág szakfolyóiratán keresztül is. Ezen kívül jelentős segítséget nyújtottunk a megyei szövetség által rendezett Millenniumi Kupán és a főiskolás országos bajnokságon.

— *Hogyan áll a szakosztály anyagilag?*

— A költségvetésünk a terveknek megfelelően alakult. Az egyesületi és a MÁV-támogatáson kívül szerencsére a város is elismeri a munkánkat, de ezeken túl szponzoroktól, tagdíjakból, pályázatokból, alapítványi támogatásokból sikerült az anyagi helyzetünket javítani. A bevételek így fedezték a szükséges kiadásokat, s ez azt jelentette, hogy maximálisan biztosítani tudtuk a jó szereplés feltételeit.

— *Hogyan értékeli szakmai szempontból a versenyzők teljesítményét?* — kérdeztük *Gera Tibor* vezetőedzőtől.

— A hazai és az országhatáron kívüli sikereink egyértelműen azt bizonyítják, hogy egy tehetséges és fejlődőképes gárdával rendelkezünk. *Oláh Katalinnak* a versenyzéni közben sajnos kiújult a sérülése, de amikor rá rendbe jött azonnal bebizonyította, hogy rá a nemzetközi mezőnyben is számítani kell. Ezért újságolom nagy örömmel, hogy *Katit* megkereste egy finn klub, hogy a színeiket erősítse a csapat váltó-világbajnokságon. Azért is jön kapóra ez a felkérés, mert az idén Tamperében rendezik az egyéni vb-t is. A klub történetében egyedülálló fegyvertényt hajtott véghez *Novai György*, azzal, hogy megszerezte az SZVSE tájfutóinak az első férfi egyéni bajnoki címét. Nagyon elégedett vagyok még a nagy visszatérő, *Balogh Piroska* teljesítményével is, aki nagy meglepetésre nem talált legyőzőre az éjszakai országos bajnokságon.

— *Az idej elvárásokról ismét Szokol Lajost kérdeztük.*

— Szeretnénk a hagyományosan jó szereplésünket folytatni. Elsősorban az utánpótláskorúaktól számítunk kiugró eredményekre. Sokat várunk az idén a Bükk fennsíkán rendezendő junior világbajnokságon résztvevő 4-5 versenyzőnkötől. Egyébként *Gera Tibor* tagja a négyfős edzői teamnek. Az már biztos, hogy mi rendezzük a sprint és a váltó ob-t.

Süli József

Megjelent: Délmagyarország Napilap, 2001. január 6.

A LEGJOBB SZAKOSZTÁLY

A Szegei VSE tájékoztatósi futóinak évet értékelő összejelentését most is a családias hangulat jellemezte. *Szokol Lajos* szakosztályvezető már évek óta azt a gyakorlatot alkalmazza, hogy mindenki magával viheti a párját, a gyermekeit. Hogy a beszámoló alatt gyermekszívaj is volt, az senkit sem zavart. Már csak azért sem, mert ismét jó eredményekről adott számot a sportvezető.

Szokol Lajos azzal kezdte az értékelését, ami a legjobban bántja: a bajnoki pontversenyben, a szövetség hibájából, négy év után először három ponttal megelőzte őket a PVSK. Azonban az előadó hangsúlyozta: ebbe nem törődnek bele, s kéri az országos szövetség vezérkarát, hogy vizsgálja felül a Park OB körülményeit. Megnyugtató volt hallani, hogy a szakosztályi rangsorban, immáron ötödik éve, megőrizték vezető pozícióikat.

A szakosztályvezető ezután rátért a részletek boncolgatására. Az ifjúsági Eb-n, a junior- és a felnőtt világbajnokságon három SZVSE-s volt tagja a magyar válogatottnak. Közülük a legjobb eredményt *Csiszár Adrienn* érte el, aki tagja volt az Európa-bajnok magyar váltónak, míg *Szerencsi Ildikó* ugyancsak a váltóban harmadik helyet szerzett. A felnőtt vb-n *Oláh Katalin* — betegségek sorozata miatt — a klasszikus számban 17. lett, úgy, hogy ő volt a legjobb nem skandináv. *Oláh Katalin* némileg vigasztalódott azzal, hogy a Japánban megrendezett világkupán a hatodik helyet szerezte meg. A szakosztályvezető az edzők — *Gera Tibor*, *Kárai Kázmér*, *Korsós Zoltán*, *Szerencsiné Csamangó Jusztina* — munkáját kitűnőnek értékelte, hiszen megtettek mindent azért, hogy a sportágban megmaradjon az SZVSE hegemoniája.

Gera Tibor vezetőedző a szakmai munka eredményét tette górcső alá, s többek között a következőket állapította meg:

— Rosszul kezdődött az idei versenyévad, hiszen a hosszútávú és az éjszakai ob-n a tervezettől jóval elmaradtak az eredmények. A sprint országos bajnokságon szerepeltünk a legjobban. A váltók küzdelmében sajnos két csapat is „fejre állt”. A Park ob-n a legjobbak nélkül — a válogatott színeiben a vb-n voltunk — álltunk rajthoz, így jóval elmaradtunk a várakozástól. Az őszt sokkal jobban sikerült. Különösen az egyesületi váltóbajnokságon taroltunk, hiszen teljes volt az SZVSE-siker.

Ludvig Zoltán, az SZVSE ügyvezetője kijelentette, hogy a klub él és élni fog a jövőben. A tájékoztatósi futás az egyesület egyetlen olyan szakosztálya, amely őregbíti a szegei vasutas nevet a hazai és a nemzetközi szinten.

Dr. Felföldi Károly, a megyei szövetség titkára is dicsérte a *Szokol Lajos* által irányított csapatot. Arra kérte azokat a fiatalokat, akik úgy döntenek, hogy abbahagyják a versenyzést, ne szakadjanak el a tájékoztatósi futástól.

Dr. Sindely Pál, az országos szövetség elnökségi tagja azoknak nyújtott át emléket, akik segítettek az idei szenior-versenyek lebonyolítását. Külön kiemelte *Csamangó Ferencet*, aki a 74. éve ellenére még mindig aktív versenyzője az SZVSE-nek.

Szokol Lajos a jövő év terveiről a következőt mondta:

— Elsősorban pótoljuk azoknak a helyét, akik abbahagyják a versenyzést. Másodsorban pedig szeretnénk sikeresen megrendezni a mintegy kétezer résztvevős Hungária Kupát. Az előzetes nevezések alapján óriási az érdeklődés a rendezvény iránt, ugyanis a FÁK országaiból mintegy félezer indulót jeleztek. Nem utolsósorban pedig a bajnokság minden szintjén az első helyet vissza kell hódítani.

Természetesen a szakosztályvezető nem feledkezett meg azokról, akik kiemelkedő munkát végeztek az idén: jutalmat, elismerést nyújtott át nekik.

Süli József

Megjelent: *Délmagyarország napilap, Szeged, 2001. december 19.*

SZERENCSI ILDIKÓ EB-EZÜSTJE

Szerencsi Ildikó a szlovákiai Pezinokban állt rajthoz az utánpótlás Európa-bajnokságon. Az SZVSE tájékoztató futója a 18 évesek között a második helyet szerezte meg. Hatalmas versenyben, négy másodperccel maradt csak le a későbbi győztes bolgár lánytól. Váltóban is remekelt a vasutasok tehetsége, a magyar csapat tagjaként a negyedik helyen végzett. A fiatal versenyző szereplését *Gera Tibor* vezetőedző értékelté:

— Régen értünk már el ilyen szép sikert, nagyon örülök Ildikó remek szereplésének. Különösen azért nagy dolog ez a második hely, mert csütörtökön még érettségizett és vonattal utazott a többiek után az Eb-re. Előzetesen is jó szereplést vártam tőle, hiszen az országos bajnokságon két aranyérmét is szerzett. Nagyon kevéssel kapott ki a bolgártól, az utolsó előtti ponton még vezetett a versenyzőm. Sajnos, egy kis hiba végül a győzelmébe került, ennek ellenére nem vagyunk csalódottak. A többiekkel keményen tréningeztünk, a hét végén Pilisszentlászlón az ob-n állunk rajthoz népes csapattal. A tájfutóink kiváló formában vannak, bízunk benne, hogy több elsőséget is sikerül begyűjtenünk. Jó hír, hogy egykori világbajnokunk, *Oláh Katalin* is teljes intenzitással edz, jó eredményeket várhatunk tőle.

Süli Róbert

Megjelent: *Délmagyarország Napilap, Szeged, 2003. június 24.*

AZ SZVSE TAROLT A BAJNOKSÁGON

Hat arany-, négy ezüst- és két bronzérmes nyertek

A Szegedi VSE tájékoztató futói szenzációs eredménnyel zárták az országos csapatbajnokságot. A Tisza-partiak hat arany-, négy ezüst- és két bronzérmes szereztek.

Erdőben járva nagyon szép látványt nyújtanak a sűrű, borókás ligetek, ráadásul a vadak is igen kedvelik, mivel rejtekhelyül szolgál a tüskés bokor. De a tájfutók többségének már a szó hallatán is borsózik a háta. Soltvadkert környékén ilyen borókás erdőben rendezték a két országos bajnokságot, ahol a versenyzőknek az volt a feladat, hogy minél gyorsabban megtalálják a kihelyezett tájékoztató pontokat. Volt olyan rész, ahol a gyaloglás is eszeveszett tempónak számított a homokos talaj és a rengeteg tüske miatt. Nem egy versenyző érkezett be félig szétépett „bozóttruhában”.

A szombati csapatbajnokságon elsőprő szegedi siker született. Csak abban nem szereztek bajnoki pontot az SZVSE-ek, amiben nem álltak rajthoz. Idén lépett érvénybe az az új szabályzat, hogy egy egyesület több csapatot is nevezhet egy kategóriában. Így volt két olyan versenyszám is, ahol az első és második helyen is vasutasok állhattak a dobogó első két fokára.

A második napon talán az egész versenyidőszak legizgalmasabb, leglátványosabb része, az egyesületi váltóbajnokság következett Bócsán. A 14, 16, 18, 20 és 21 éves korosztályból felálló csapatok nemcsak futásból és tájékoztatóból mérték össze tudásukat, hanem komoly taktikai harc is folyt, hiszen minden gárda más-más sorrendben indíthatta sportolóját. Mind a női, mind pedig férfi versenyzőknél kiélezett küzdelem folyt az utolsó percig. A hölgyeknél az utolsó futónak, a kétszeres világbajnok *Oláh Katalinnak*, nem volt könnyű dolga, hiszen csak pár perc előnnyel váltották egy hosszabb pályán, ellenfeleire viszont egy rövidebb útvonal várt. De ő ezúttal is igazolta klasszsisát, a célba elsőként futott be csapatársai kíséretében. Az SZVSE második számú női együttese szoros küzdelemben 2,5 perccel maradt csupán le a dobogóról. A férfiaknál még az utolsó váltásnál is öt csapatnak volt esélye az első három hely valamelyikének a megszerzésére. A „vasutas” fiúk remek teljesítménnyel végül is a harmadik helyet foglalták el.

A Tisza-parti sportolók két helyszínén hat arany-, négy ezüst- és két bronzérmes szereztek, fantasztikus eredményt produkálva.

Eredmények: Országos csapatbajnokság

Férfiak: F14: 2. *Arató Dániel, Vörös Roland, Pálinkó Márton.* **F16:** 1. *Takács Balázs, Viczián Péter, Horváth Tamás.* **F20:** 1. *Sinkó János, Fodor József, Nagy Bence,* 2. *Gál Norbert, Kaszaki Zoltán, Szekeres József.* **F21:** 5. *Nagy Gergő, Gyöngyösi István, Bodó Tibor, Bánki Zoltán.*

Nők: N14: 1. *Farkas Mariann, Zsigmond Tímea, Vincze Tímea,* 2. *Gyuris Kitti, Szokol Boglárka, Csürel Beáta.* **N16:** 1. *Nagy Virág, Szerencsi Dóra, Zsolnai Eszter.* **N18:** 1. *Szerencsi Ildikó, Madarász Anett, Sipka Gabriella.* **N20:** 4. *Csiszár Adrienn, Terhes Beáta, Fodor Mónika.* **N21:** 2. *Oláh Katalin, Balogh Piroska, Simon Ágnes.*

Országos egyesületi váltóbajnokság:

Női: 1. *Oláh Katalin, Szerencsi Ildikó, Szerencsi Dóra, Nagy Virág, Zsigmond Tímea.* 4. *Simon Ágnes, Madarász Anett, Sipka Gabriella, Zsolnai Eszter, Farkas Mariann.*

Férfi: 3. *Kocsik Árpád, Sinkó János, Gál Norbert, Takács Balázs, Horváth Tamás.*

Senior férfi: 3. *Gera Tibor, Hajagos Henrik, Szokol Lajos, Sindely Pál.*

A bajnoki pontverseny végeredménye: 1. SZVSE 79 pont, Diósgyőr 31 pont, MOM 30 pont.

A versenyzőket *Gera Tibor, Korsós Zoltán* és *Szerencsiné Csamangó Jusztina* készítette fel a megmérettetésekre.

Süli Róbert

Megjelent: Délmagyarország, Szeged, 2003. október 29.

TOVÁBBRA IS A CSÚCSON

Újabb remek idényt könyvelhetnek el az SZVSE tájfutói. A szegedi klub versenyzői sok szép sikert értek el 2004-ben.

Az idén is a legeredményesebb szakosztálynak bizonyultak az SZVSE tájékozdási futói Magyarországon. A Tisza-parti klub versenyzői remek idényt zártak. Magabiztosan nyerték a hazai pontversenyt, illetve a nemzetközi porondon is szép sikereket könyvelhettek el. A vezetőedzővel, *Gera Tiborral* beszélgettünk a 2004-es idényről.

— Külön öröm, hogy százhusz csapat közül sikerült diadalmaskodnunk. A tavalyihoz képest szorosabb volt a versenyfutás az elsőségért. Idén 205 pontot gyűjtöttünk, míg a második Pécs 188-at, a harmadik Nyíregyháza 165-öt. Nemzetközi versenyen *Szerencsi Dóra* a magyar válogatott tagjaként az ifi Európa-bajnokságon harmadik lett. A junior vb-n *Szerencsi Ildikó* szerepelt, míg a felnőtt világbajnokságon *Oláh Katalin* és *Szerencsi Ildikó* vett részt.

Nincs könnyű helyzetben a szakosztály. Mivel a vasút megszüntette az ingyenes utazási lehetőséget, így kevesebb versenyen tudnak majd elindulni a sportolók.

— Eddig sem dúskáltunk anyagiakban. Komoly erőfeszítés volt előteremteni a pénzt, hogy sikeresen tudjunk működni. Sajnos ez azt jelenti, hogy jóval kevesebb versenyen tudunk majd rajthoz állni.

2004-ben is rendezett országos szintű viadalt az SZVSE. Kiváló házi gazdának bizonyultak a szegediek. Minden eddigi rekordot megdöntöttek, népes mezőny csatázott.

— Kilencszázan vettek részt a középtávú- és váltó országos bajnokságon. Ilyen nagyságrendű verseny még nem volt hazánkban. Jövőre októberben az egyéni ob-t rendezzük meg. Természetesen a hazai viadatok mellett újabb nemzetközi megmérettetés is vár ránk. Az ifi Európa-bajnokságra, a junior- és a felnőtt világbajnokságra több versenyzőnk is eséllyel pályázik. Bízunk benne, hogy 2005-ben még több sikert könyvelhetünk el.

Süli Róbert

Megjelent: Délmagyarország, Szeged, 2004. december 15.

AZ SZVSE TÁJFUTÓI REMEKELTEK MÁTRAALMÁSON

Négy ob-arany

Négy aranyérmert nyertek a Szegedi VSE tájékozdási futói a Mátraalmáson rendezett országos csapat- és egyesületi váltóbajnokságon.

A Mátra északi oldalán rendezett országos csapat- és váltóbajnokságon közel 700-an álltak rajtához. A szegediek csapatai kitűnően szerepeltek, hiszen a bajnoki cím mellé még négy dobogós helyezést szereztek. Ez utóbbi közül külön is említést érdemel a felnőtt nők gárdája, amely Oláh Katalint nélkülözve is a harmadik helyen végzett. A junior lányok papírforma győzelme mellé sikerült a junior fiúknak és az újonc lányoknak is megszerezni az első helyet. A szakosztályi pontversenyt 41 ponttal az SZVSE nyerte a PVSZK (28) és a Diósgyőr (22) előtt.

A váltó következett. Az előző napi terepnél lényegesen finomabb domborzattal, sok pontos pályák vártak a versenyzőkre. De ezen a napon sem tudtak a szegediek túltenni. A nőknél fölüeny szegedi győzelem született, még a fiúknál is mindkét váltó bajnoki pontot hozott. A 11 pontos SZVSE után a Pécsnek és az Egernek 8-8 pontja lett. A versenyzőket *Szerencsiné Csamangó Juszina* és *Gera Tibor* készítette fel.

A Szegedi VSE eredményei, **csapatbajnokság, N14:** 1. SZVSE (Tóth Réka, Szokol Mónika, Juhász Renáta). **N16:** 2. SZVSE (Zsigmond Tímea, Farkas Mariann, Szokol Boglárka). 3. SZVSE II. (Kakukk Zsófia, Csürel Beáta, Samu Liza). **N20:** 1. SZVSE (Szerencsi Ildikó, Szerencsi Dóra, Nagy Virág). **N21:** 3. SZVSE (Balogh Piroska, Szabó Andrea, Felföldi Hajnalka). **F16:** 2. SZVSE (Bereczki Máté, Horváth Tamás, Farkas Ottó). **F20:** 1. SZVSE (Takács Balázs, Viczián Péter, Nagy Bence).

Váltóbajnokság, női: 1. SZVSE (Balogh, Szerencsi I., Szerencsi D., Zsigmond, Tóth). 6. SZVSE (Szabó, Nagy, Farkas, Szokol, Szokol). **Férfi:** 5. SZVSE (Novai, Nagy, Viczián, Horváth, Pálinkó). 6. SZVSE II. (Fodor, Gál, Takács, Bereczki, Farkas).

Gera Tibor

Megjelent: Délmagyarország, Szeged, 2005. október 21.

GERA AZ ÉV EDZŐJE

Nagy megtiszteltetés érte Gera Tibort, a Szegedi Vasutas tájékozdási futó szakosztályának edzőjét. Az országos szövetség idei közgyűlésén adták át a 2006. év edzője díjat, melyet a Szegedi VSE szakmai irányítója vehetett át — 1997 és 2000 után immár harmadszor.

Tanítványai tavaly 11 bajnoki címet szereztek. Közülük nyolcan tagjai a válogatott keretnek. Tóth Réka és Bereczki Máté vezeti a két serdülőranglistát. Szerencsi Ildikó a felnőtt ranglistán a második helyet foglalja el. A 2006-os világbajnokságon pedig tagja volt az 5. helyezett női váltónak. Gera Tibor 1990 óta az SZVSE vezető edzője. Civil foglalkozása a szegedi Krúdy Gyula Kereskedelmi és Vendéglátóipari Szakközépiskola testnevelő tanára.

Délmagyarország, 2007. 03. 03.

TÓTH RÉKA EB-HARMADIK

Egerben rendezték meg az ifjúsági tájékozdási futók Európa-bajnokságát, amelyen *Tóth Réka*, az SZVSE versenyzője rövidtávon a dobogó harmadik fokára állhatott.

Heves megye székhelyén, Egerben 28 ország több mint 450 ifjúsági korcsoportú tájékozdási futója küzdött a Európa-bajnoki címekért. A rövidtávú verseny Eger belvárosában zajlott. A rajt a várban volt, a cél pedig a Dobó téren.

A két kilométeres pályán másodpercek döntöttek a helyezésekről. *Tóth Réka*, a Szegedi Vasutas Sportegyesület versenyzője nagyszerűen szerepelt, hiszen a 3. helyet szerezte meg. A váltóban utolsó emberként a 12. helyről a 7.-re hozta fel a magyar csapatot.

— Élete első világversenynén részt vevő versenyzőnk eddig is bizonyította, hogy nagyon tehetséges. Fejlődése töretlen, s ha a szorgalma változatlan marad, akkor még nagyon sokra viheti — mondta *Gera Tibor*, az SZVSE vezetőedzője.

Az EB résztvevője volt még a szakosztályból *Szokol Mónika*, aki tisztességgel helytállva a mezőny első felében végzett. (*Délmagyarország*, 2007. 07. 10.)

HAT BAJNOKI CÍM

A tájékozdási futók országos rövidtávú bajnokságának Szolnok, míg a csapatbajnokságának Tápiószentmárton adott otthont. A Szegedi VSE sportolói a két versenyen összesen hat bajnoki címet, továbbá ugyanennyi ezüst- és bronzérmel gyűjtöttek be.

Szolnokon a délelőtti selejtezőkből a legjobb 24 jutott a döntőbe. Sajnos a felnőtt lányoknál bajnokeseélyes szegedi *Szerencsi Ildikó* a selejtezőn kihagyott egy pontot, így nem indulhatott a döntőben. A délutáni finálékat a Tisza-ligetben rendezték, ahol a nagyon gyors, de kerítésekkel teli terepen szoros eredmények születtek. A 35 éves nők között *Balogh Piroska* nyert, míg a junior lányoknál *Szerencsi Dóra* nagy futással lett első. Az ifjúsági fiúknál *Berezki Máté* holtversenyben lett első, úgy hogy a harmadikra egy percel vertek, ami itt soknak számít. Kellemes meglepetésre az újonc fiúknál *Rácz Sándor* csak néhány másodperccel szorult a második helyre.

Tápiószentmárton térségében rendezték az országos csapatbajnokságot. Az SZVSE 8 kategóriában volt érdekelt a tízből. A felnőtt férfiaknál végre sikerült bajnoki pontot hozniuk, hisz a számukra nagyon jó 5. helyen zártak. Az összes többi szegedi csapat a dobogóra állhatott fel az eredményhirdetésekor.

— A nagy meleg mellett — az igen sűrű, bozotos terepen — az állóképesség sokat jelentett. Az újonc fiúk ismét kitétek magukért, hiszen sok év után ebben a kategóriában is bajnokságot szereztek. Az ifi fiúk és lányok az elvárásnak megfelelően nyerték a bajnokságot. A felnőtt nők a nagyszerű második helyen végeztek. *Szerencsi Ildikó* ma a legjobbat futotta a mezőnyből, de a csapat két szeniorja (Szabó, Balogh) közül *Balogh Piroska* is az élményben végzett a

felnőttek közt — foglalta össze a szegediek teljesítményét *Gera Tibor* vezetőedző, aki büszkén újságolta el, hogy a két nap eredménye alapján sikerült az örök rivális pécsieket megelőzni a bajnoki pontversenyben. A versenyzőket *Gera Tibor* mellett *Szerencsiné Csamangó Jusztina* készítette fel.

A szegediek eredményei, **rövidtávú ob:** **N14:** 6. Farkas Dóra. **N16:** 3. Szokol Mónika. **N18:** 4. Tóth Réka. **N20:** 1. Szerencsi Dóra. **N35:** 1. Balogh Piroska. **F14:** 2. Rácz Sándor. **F18:** 1. Bereczki Máté, 6. Pálínkó Márton. **F20:** Kaló Attila, 5. Horváth Tamás.

Csapat ob: **F14:** 1. Szegedi VSE (Rácz Sándor, Vajda Balázs, Apjok Dániel). **F18:** 1. Szegedi VSE (Bereczki Máté, Pongrácz Ervin, Barkász Dániel). **F20:** 2. Szegedi VSE (Horváth Tamás, Kaló Attila, Pálínkó Márton). **F21:** 5. Szegedi VSE (Fodor József, Sinkó János, Szabó Zsolt, Takács Balázs). **N14:** 3. Szegedi VSE (Gera Krisztina, Vass Luca, Farkas Dóra). **N18:** 1. Szegedi VSE (Szokol Mónika, Tóth Réka, Zsigmond Tímea), 5. Szegedi VSE II. (Kakuk Zsófia, Juhász Renáta, Szokol Boglárka). **N20:** 3. Szegedi VSE (Szerencsi Dóra, Nagy Virág, Farkas Mariann). **N21:** 2. Szegedi VSE (Szerencsi Ildikó, Balogh Piroska, Szabó Andrea).

Süli József

Megjelent: Délmagyarország, Szeged, 2008. szeptember 18.

SZVSE: KILENC BAJNOKI CÍM

A Szegedi VSE tájékoztatósi futó mindössze öt ponttal maradtak el az öt évvel ezelőtti eredményüktől. Az elért 253 ponttal az ország 120 szakosztálya közül a második helyen végeztek — derült ki évértékelő összajóvetelükön.

Az öt évvel ezelőtti csúc szereplésük után bekövetkezett hanyatlás két éve került a legmélyebb pontra, azóta azonban a Szegedi VSE tájékoztatósi futói egyre markánsabb résztvevők a sportág 120 hazai klubja között: a Pécs mögött megszerzett második hely önmagáért beszél. Így aztán *Szokol Lajos* szakosztályvezető, aki egyben a klub elnöke is, büszkén sorolta azokat a sikereket, amelyeket a 250 fős létszámmal működő szakosztály versenyzői értek.

— Az idén kilenc versenyen indultunk, s kilenc bajnoki címet szereztünk. A legkiemelkedőbbben a csapat és a középtávú országos bajnokságon szerepeltünk. Elégedett vagyok az egyéni ob-n szerzett 36 ponttal is. Az egyéni bajnoki pontszerzésben elmaradtunk a várakozástól, hiszen mindössze *Szerencsi Dóra* és *Bereczki Máté* állhatott fel a dobogó legmagasabb fokára. Csapatban azonban elégedettek lehetünk, hiszen hat egységünk bizonyult kategóriájában a legjobbnak — mondta *Szokol Lajos*.

Az említett aranyérmes helyek mellett *Gera Tibor* vezetőedző és *Szerencsiné Csamangó Jusztina* edző tanítványai szinte megszámlálhatatlan dobogós és pontszerző hellyel gyarapították a klub pontjait. De a Szegedi VSE legjobbjai a világversenyeken is öregbítették a klub és a város hírnevét. Szerencsi Ildikó például a világbajnokságon bejutott az A döntőbe, s ott az előkelő 10. helyen végzett. Az ifjúsági Eb-n pedig kiválóan helytállt Szokol Mónika, Tóth Réka, Bereczki Máté, a

juniorok kontinensviadalán Szerencsi Dóra, Tóth Réka képviselte hazánk színeit. Rajtuk kívül még Juhász V. Renáta, Zsigmond Tímea, Horváth Tamás és Pongrácz Ervin pályázik jó eséllyel a címeres mez megszerzésére.

Nem szabad megfeledkezni *Balogh Piroska* technikai vezető odaadó munkájáról, aki nem csupán a szakosztály ügyeit intézi, hanem versenyez is, és dobogós helyekkel gyarapítja a Vasutas tájékozási futóinak sikereit. A nagyszerű eredményeket mindössze 5,5 milliós költségvetésből érték el, s ha figyelembe vesszük, hogy Szeged városa egy fillért nem adott a szakosztálynak, igazán megemelhetjük a kalapunkat.

Süli József

Megjelent.: Délmagyarország, Szeged, 2008. december 19.

HUNGÁRIA KUPA A MAGYAR SZTYEPPÉN

Kiskunhalas-Tázlár, 1994. Július 12-16.

A külföldön is számon tartott hazai nemzetközi versenyt, a HALASPACK Hungária Kupát a Magyar Tájékozási Futó Szövetség megbízásából a 75 éves *Szegedi Vasutas SE* rendezte, Szokol Lajos vezetésével a Kiskunhalas és Tázlár térségében kialakított ideiglenes kemping környékén. A fővédnökséget, *dr. Farkas László* címzetes államtitkár a Bács-Kiskun, Békés, Csongrád megye Köztársasági Megbízottja vállalta. A védnökök ezúttal *Tóth Zoltán* Kiskunhalas város polgármestere, illetve *dr. Holló József* vezérőrnagy a Magyar Tájékozási Futó Szövetség Elnöke voltak.

Az SZVSE szakosztálya korábban már, a mély homok, az apró dombok, a ritka úthálózat hazájában, a "*magyar sztyeppén*" a pirtói és a kunfehértói terepeken, több országos rangú versenyen (*Délalföldi Tájfutó Napok, Szegedi Tájfutó Napok*) is igazolta, hogy alkalmas nagyszabású, kitűnő hangulatú sportesemények megrendezésére.

Tizenhét ország versenyzői neveztek e rangos versenyre: Ausztria, Belgium, Csehország, Dánia, Finnország, Kis-Jugoszlávia, Lengyelország, Litvánia, Magyarország, Németország, Szlovákia, Szlovénia, Norvégia, Románia, Svájc, Svédország és az USA. A Nemzetközi Hungária Kupa (amely nemcsak hazánk, de Közép-Európa egyik legnagyobb tájékozási futó eseménye is) "*reklámembere*" az SZVSE-hez igazolt *Oláh Katalin*, aki *Monspart Sarolta* után másodikként vehetett át a világbajnokságon aranyérmét.

Az első napi egyéni versenyt követően, az ünnepélyes megnyitó illetve az eredményhirdetés Kiskunhalas Főterén (Bethlen Gábor tér) volt az esti órákban. A versenyzők ingyenes be és kiszállításáról a rendezőség gondoskodott. A további eredményhirdetésekre az egykori katonai objektum területén, a tázlári versenyközpontban került sor.

A fesztivál hangulatú ötnapos rendezvényen az ideiglenes és egyben ingyenes kemping mellett, vendéglátóhelyek, tusolók, várták a versenyzőket. A versenyek élményei mellett, a gazdag kísérőprogramok révén a viszonylag közeli strand, lovaglás, gyerekház, kirakodóvásár, alkalmi mozi, diszkó, blues-kocsmá, country- és

rockkoncert színesítette a kínálatot. A rekkenő hőségben (árnyékban is közel 40 Celsius fok volt a hőmérséklet) közvetlenül a célba érkezés után a legnépszerűbb a "sørsátor" volt. A versenyközpontból naponta 13 órától strand járatok indultak a Kiskunhalasi strandra.

A nagyszabású verseny elnöki feladatait *Szokol Lajos*, míg az elnökhelyettesi feladatokat *Riesing József* vállalták. Az ötnapos viadal pályakitűzői *Hajagos Henrik, László Károly, Vass Zoltán, Engi Imre és Szokol Lajos* voltak. Az ellenőrző bírói feladatok ellátása *Kovács István, dr. Felföldi Károly, Somlay Gábor, Sôtér Márton, Pásztor Imre* sporttársak munkáját dicséri. A versenytérképek 1:10000-es méretarányban *Tázlár (Felsőszállás), Tázlár (Ládahomok), Tázlár (Sárkánytanya)* néven kerültek kiadásra.

A versenyen a közel 1200 tájékozdási futó összesen 45 kategóriában indulhatott. Az első két napon normáltávokon, a negyedik napon sprint versenyen, illetve a zárónapon vadászrajtos egyéni versenyen zajlottak a küzdelmek. A rendezők a harmadik versenynapon váltóversenyt rendeztek, kizárólag az egyesületi váltók részére, valamint egyéni versenyt is, kizárólag a váltón nem indulók részére.

Az ötnapos viadal vasárnap az összetett eredményhirdetéssel zárult. A női elit kategóriában amint az várható volt, *Oláh Katalin* világbajnokhoz méltóan, magabiztosan győzött. Második helyen *Bokros Andrea (SZT)* végzett, aki ugyancsak egyenletes teljesítménye alapján érdemelte ki ezt a helyet. Szoros verseny alakult ki a harmadik helyért, hiszen végül is összetettben *Lovasi Katalin (MEA)* mindössze kétszázad másodperccel előzte meg *Kovács Bernadettet (PVS)*. A férfiak ugyancsak erős mezőnyében *Lantos Zoltán (BEA), Mikhailov Alexandre (Ukrajna), Viniczai Ferenc (PVS)* sorrend alakult ki.

Külön említést érdemel a díjak mennyisége mellett annak minősége is. Az első négy napon a napi versenyek dobogós helyezettjei érem, a győztesek emlékpólo díjazásban részesültek. Nem volt szokványos a 200 ezer Ft-os pénzdíjazás sem, amivel az elit kategóriák élmezőnyét tudták jutalmazni. Az NF 21 Elit kategóriákban az első, a második és a negyedik nap győztesei 10-10 ezer Ft, az összetett verseny győztesei 40-40 ezer Ft, továbbá 2. helyezettek 20-20 ezer Ft, illetve a 3. helyezettek 10-10 ezer Ft pénzdíjazásban részesültek. Valamennyi kategória összetett 1-3 helyezettje érem és tiszteletdíjazásban részesült.

A HK rendezőgárdája hatalmas munkát végzett azért, hogy a versenyzők mind a pályán, mind a versenyidőn kívül jól érezzék magukat, pedig nem volt kis feladat az ideiglenes kempinget, valamint a tájfutó infrastruktúrát a terepre kitelepíteni. Különösen értékes az is, hogy teljesen új terepeket sikerült ismét bevonnai a hazai versenyek sorába. (1994)

Dr. Sindely Pál

Forrás: <http://szvse.hungariacup2008.hu/pages/versenyek/sajatversenyek>

JONATHERMÁL HUNGÁRIA KUPA

(Kiskunmajsa, 2002. Augusztus 11-17.)

A Magyar Tájékozódási Futó Szövetség és a Szegedi Vasutas Sportegyesület Tájékozódási Futó Szakosztálya nagyrendezvényének versenyközpontja ezúttal a Kiskunmajsa Jonathermál Fürdő és Kemping volt. A két Hungária Kupa (1985. Kunfehértó, 1994. Tázlár) illetve pirtói OB-k után ismét számunkra ismeretlen terepekkel tudott szolgálni a Kiskunság homokbuckás tája. A bócsai ősbőrökás pedig igazi csemegének számított.

Amint az a dekoratív programfüzetből is kiderült a fővédnökséget Jánosi György Gyermek-, Ifjúsági és Sportminiszter vállalta. A főszervező **Szokol Lajos** elmondta s elismerően nyilatkozott, hogy a Hungária Kupa által érintett települések lakói, az önkormányzatok magukénak érezték a sportversenyt, s önzetlenül segítették a szervezők munkáját. Nagyon sok helyi vállalkozó segítette, támogatta a rendezvényt.

A versenyek pályakitűzői teendőit *Dénes Zoltán, Zádori Adrián, Pásztor Imre, Dr. Felföldi Károly* látták el sikeresen. Az ellenőrzőbírói feladatokat ezúttal *Spiegel János, Hajagos Henrik, Kiss Zoltán és dr. Sindely Pál* végezték el, eredményesen. A térképek az IOF norma szerint készültek 1:10 000-es méretarányban (ez alól csak a harmadik napi 1:5000-es parktérkép volt a kivétel).

A normál tájékozódási futóversenyeket ezúttal a Tájkerékpár Hungária Kupa és Országos Bajnokság, Tájtriatlon, Tájduatlon, Tájékozódási fogathajtó verseny, Multinavigátor pontvadász GPS tájékozódási verseny, s végezetül a különböző gyermekversenyek, valamint a nagyon színvonalas térképkiallítás egészítették ki illetve színesítették a programokat. A kulturális programok közül kiemelendő az Ópusztaszeri Nemzeti Történelmi Emlékpark bemutatása, a Szegedi városnézés, Tiszai Fisch Piknik illetve a Bugaci folklórtúra.

Augusztus 11-én vasárnap 9 órakor Bócsa térségében rajtolt a nemzetközi Jonathermál Hungária Kupa csaknem 1400 fős mezőnye. 31 ország válogatott és amatőr versenyzője vágott neki a terepnek. Az erős nemzetközi mezőnyt felvonultató elit kategóriáknak is meglepetést okozott az Alföld e különleges adottságokkal rendelkező homokbuckás, ősbőrökás terepe. A versenyt a többszörös olimpiai-, világ- és Európa-bajnok kajakozónőnk, Kőbán Rita is meglátogatta, aki a Magyar Olimpiai Bizottság Környezetvédelmi Bizottságának elnökeként jelent meg. A tereppel, a környezettel való ismerkedés meggyőzte a tájékozódási futás szépségéről.

Az 1. napi versenyen férfi elit kategóriában a spanyolországi junior világbajnokság klasszikus távú orosz győztese, Bortnik Alekszej maga mögé utasította csapattársát a világranglista 4. helyezettjét, Gavrilov Jevgenijt.

Hétfőn reggel 42 kategória versenyzői álltak rajthoz, ugyancsak Bócsán. A legnehezebb elit kategóriában, a hétfői viadal sorrendje egyben világranglista sorrend is volt. 22 férfi teljesítette a 12200 méteres távot, míg a hölgyeknél 26-an vágta neki a 6930 méteres légvonalban mért versenytávnak. Férfiaknál Gavrilov Jevgenij orosz, illetve a nőknél Makrai Éva (NYV) magyar győzelem született.

Oláh Katalin (SZVSE kétszeres egyéni világbajnok, 27-szeres egyéni magyar bajnok) nagyon sajnálta, hogy nem indulhatott el ezen a viadalon, de decemberre várta második gyermekét. Véleményét így összegezte: *"Kicsit fáj a szívem, hogy*

orvosi utasításra nem állhattam rajthoz. Sok külföldi versenyen voltam már, de a Jonathermál Hungária Kupát profin szervezték meg. Az indulókat amellett, hogy maximálisan kiszolgálják, a megfelelő szórakozási lehetőségeket is biztosítják számukra."

Kedden az Ópusztaszeri Történeti Emlékparkban zajlott a verseny. Az orosz Gavrilov Jevgenij elit kategóriában ismét az első helyen végzett, míg Bortnik Alekszej a második helyre került. Több kategóriában is csak 4 percen belüli kilométer-átlaggal lehetett nyerni, olyan gyorsak voltak a pályák. Bizony a gyors pályák, a sok ellenőrzőpont miatt ezen a napon sokan kódokat tévesztettek, ami már döntően befolyásolta a további sikereiket.

A szerdai pihenőnap után csütörtökön Harkakötöny-Bodoglár területén folytatódott a viadal, majd pedig tájékoztatósi fogathajtó verseny várta az érdeklődőket. Az ötödik versenynap Harkakötöny-Kötönyi-erdő volt a terep s ezt követte a multinavigátor pontvadász, GPS tájékoztatósi verseny. A hatodik napon Harkakötöny-Kötöny-pusztá adott otthont ennek a rangos eseménynek. Az utolsó három napi versenyek célterülete is a kiszolgáló egységekkel együtt itt lettek kialakítva a 600 személyes lakodalmi sátorral együtt. Természetesen ezúttal sem maradtak el a népszerű és kitűnően megszervezett, s már hagyományos gyermekversenyek, illetve a gyermekovi sem.

A nagyon látványos, a nemzetek zászlóinak és magyar huszárokkal felsorakoztatott zárőnnepségre is a harkakötönyi célban került sor.. Ki kell hangsúlyoznunk azonban azt is, hogy a kiskunmajsai illetve az ópusztaszeri emlékparkban megrendezett eredményhirdetések is hangulatosak, színesek voltak.

A női versenyben *Wengrin Ágnes* (VHS) az utolsó versenynapon biztosította be győzelmét *Bokros Andrea* (MEA) előtt, Míg a férfiak között a két fiatal, nagyon tehetséges orosz futó küzdelmébe a legjobb magyar, *Harkányi Zoli* nem tudott beleszólni, teljesítménye így is dicséretes.

Végezetül összegzésként, külön is kiemelendő, hogy az MTFSZ Versenybizottsága 71 rangsoroló versenyt értékelt szakmai szempontból, s első nyolc (!!!) helyezett között az idei Hungária Kupa első öt versenynapja is közte van!! Így utólag, számos esetben lehetett volna még jobban tevékenykedni, de ezzel együtt is azt hiszem csak az elismerés hangján kell szólnunk arról a munkáról amelyet a *Szokol Lajos* által összehangolt szakszerűen dolgozó "szvse-s" rendezőgárda alkotott.

Dr. Sindely Pál

HEGYEK-VÖLGYEK KÖZÖTT ZAKATOLT A SZVSE

33. Hungária Kupa Tata, 2008. július 2-6.

Immár második alkalommal került megrendezésre Tatán a nemzetközi Hungária Kupa tájékozódási futó verseny. Első ízben, még 1971-ben Tata versenyközponttal rendezték meg az EBHOL-t, azaz a 2 napos Eötvös Loránd emlékversenyt, a 3 napos Budapest Kupát, majd egy pihenőnapot követően a 2 napos Hungária Kupát. A 7 verseny öt, jellegében különböző terepen zajlott, akkor a Vértesben. A résztvevő országok száma ekkor 9 volt, s a 405 versenyző 12 kategóriában küzdött a helyezésekért. A női elitben *Monspart Sarolta*, illetve a férfi elitben *Bozán György* lett a győztes.

Mai szemmel már furcsának tűnik, hogy akkor a tatai versenyközpontból még katonai tehergépkocsikkal szállították a versenyzőket a 15 - 40 km távolságokban lévő célokba. Pedig ez akkor eléggé korszerűnek tűnt, mivel azt megelőzően még többnyire csak ott versenyezhetünk, ahová a zakatolós vonatokkal majd gyalogosan közelíthettük meg a versenyterepet. Ma már szinte elfelejtettük a vonatot, s helyette a versenyeken az egyik legnagyobb feladat a személygépkocsi parkoltatása.

Ebben az évben huszonkét ország százharminc klubjának több mint ezerháromszáz sportolója nevezett a Tatán és környékén (Tarján, Dunaszentmiklós) zajló ötnapos tájékozódási futó Hungária Kupára. A tatai Öreg-tó partján berendezett versenyközpont méltó helyet adott egyrészt a jelentkezőknek, a kiegészítő egyéb programoknak is. Az év legnagyobb hazai tájékozódási futó eseményére nemcsak a környező országokból, hanem a sportág bölcsőjéből, a skandináv államokból, sőt Kanadából és Új-Zélandról is érkeztek résztvevők.

Az ötnapos Hungária Kupa első napja az elit versenyzők számára egyben világranglista-futam is volt. Tarján térségében, a Gerecse markáns domborzatú terepén a nőknek 8 kilométeres pályán 19 ellenőrzőpontot kellett érinteniük. A győztes a kassai *Martina Rákayová* 62:40 perc alatt teljesítette a távot, a második *Szerencsi Ildikó* (Szegedi Vasutas SE, 65:15), a bronzérmes pedig a finn *Annika Björk* (73:44) lett. A férfiak pályája 13.6 km volt, 27 ellenőrzőponttal. *Kovács Ádám* 90:48 perces eredményt ért el, a második *Gösswein Csaba* (Postás SE, 98:23), a harmadik *Vonyó Péter* (Pécsi Vasutas SK, 99:35) lett.

A második napi küzdelmek ugyancsak itt zajlottak. Egy-egy azonos pályájú kategóriában olykor „fésűsen sorsolták be a versenyzőket”, így együttfutás is előfordult. Sőt egy-egy pályaszakasz „ellenkezőirányban ugyan”, de hasonlított az első napihoz. Egy kis odafigyeléssel talán ez is elkerülhető lehetett volna! Hangulatos volt a tarjáni célban a „vásári forgatag az OL-bazárokkal”, finomsültek illata terjengett a levegőben, s közben a cél területén az S-Iker Sramli Zenekar játszott (ikrek is vannak az együttesben), sok német és hazai nemzetiségi fesztiválon voltak már dobogósok.

A harmadik napi rövidtávú parkversenyt Tatán, a Cseke-tó és az Angolpark természetvédelmi környezetében, a kívülállók számára is látványos területen rendezték meg. Ezen a versenynapon a tatai iskolásoknak és a városban élőknek nem kellett nevezési díjat fizetniük. Olyan népszerű lett számukra a lehetőség, hogy a rajtban „térképhiány lépett fel”. Egyébként több mint 120-an versenyeztek a nyílt kezdő kategóriában a versenyzők, de a nyílt technikások is 78-an voltak. A férfiakra

a legnépszerűbb kategória az F21BR (91 fő), a nőknél az N21BR kategória (38 fő) bizonyult.

A Hungária Kupa verseny negyedik napja egyben *Simon Lajos* emlékverseny is volt, a szokásos kísérő rendezvényekkel. Az utolsó nap is izgalmas versenyeket hozott, a Dunaszentmiklós környéki terepeken. A felnőtt nők elit kategóriájában magabiztosan, több mint 16 perces előnnyel győzött összetettben a szlovák *Martina Rákayová*, megelőzve *Alena Neradová*t (Csehország) és *Wengrin Ágnes*t (Típo). A férfi elit mezőnyében az egri *Kovács Ádám* öt nap alatt nem egészen öt perc előnyt gyűjtött össze a második *Zsebeházy István*nal. (Hegyvidék SE-MOM) szemben; a harmadik helyen *Vonyó Péter* (Pécsi Vasutas SK) végzett.

Különösen az ötödik napon, a nézők szempontjából (a versenyzőknek már kevésbé, hiszen a célba felfelé kellett küzdeni az utolsó méterekért!) igazi csemegének bizonyult a „panoramás domboldali lelátó”. Az ünnepélyes eredményhirdetésre is itt került sor. Ezt megelőzően, a német (sváb) hagyományörző (fúvós), valamint tánc- és szórakoztató zenekar szereplését hallhattuk, akik a Dunaszentmiklósi Német Nemzetiségi Ifjúsági Táncsoport színvonalas fellépését kísérték a cél előtti területen.

A részben új területekről a terepi térképhelyesbítéseket és a rajzolásokat *Dénes Zoltán*, *Hegedűs Péter*, *Spiogl Máté*, *Sziebert Péter*, *Takács István*, *Domonyik Gábor*, *Tóth Gábor* végezték el. A pályakitűzők *Gyulai Zoltán* (1. nap), *Hajagos Henrik* (2. nap), *Takács István* (3. nap), *Sziebert Péter* (4. nap) és *Tóth Gábor* (5. nap) voltak, akik igyekeztek eredményesen dolgozni. Tevékenységüket *Kiss Zoltán*, *Erdélyi Tibor* (WRE), *Faggyas László*, *Gyulai Zoltán*, *Spiogl János* és *Sziebert Péter* ellenőrzőbírók segítették.

Számos rendezvény színesítette a programokat. A sprint utáni délutánon pl. a versenyközpontban a tatai Aréna Sport Centrum modern táncokat és hastáncot is előadtak. Szinte mindennap volt egyéb rendezvény is a szokásos napi eredményhirdetésen kívül. Újra láthattuk szerepelni a 2002-es Hungária Kupán is fellépő Pusztamérgesi Happy Jumpers kötélugrókat. Ezt az újszerű látványos sportágot 14 évvel ezelőtt kezdték el gyakorolni a pusztamérgesi tájékozódási futók, kiegészítő sportként.

Az idei Hungária Kupa hagyományos versenyén, 47 kategóriában, az 1333 fő nevezőből, végül is 1273-an indultak! Emellett, a kísérő rendezvények ugyancsak népszerűek voltak. Ilyen volt Trail-O verseny, amely a 2008-as szezon kiemelt hazai rendezvénye volt, s egyben az utolsó felkészülési lehetőséget is jelentette az idei csehországi világbajnokságra. Megrendezésre került a kincskereső GPS verseny. A Mobil-O versenyen 42 fő küzdött az összetett eredményekért. A Mikrosprint versenyen a selejtezőn indult 186 főből végül is 67 fő került a döntőbe. A Tájékerékpár versenyeken 59 főnek volt összetett eredménye.

Ráczné Erikától, a Hungária Kupa gyermekverseny rendezőjétől összegzésként azt is megtudtuk, hogy naponta tíz kategóriában 180 gyerek sétálta vagy futotta végig a pályákat, ahol egybként lefényképezték a versenyzőket. Délután kinyomtatták a fényképeket, és másnap megkapták a gyerekek. Nagyon örültek neki! A 4.-5. napi célban nehezen tudták kialakítani a pályákat, ugyanis ott embermagasságú bozót volt, s ebben csak bozótvágóval tudtak csak utat vágni benne. De sikerült: az apróságoknak nagyon tetszett az „igazi erdő”.

Az öt nap után összetett eredményt is hirdettek a gyerekeknek. Az első három helyezett olyan oklevelet kapott, amelyen a saját fényképe szerepelt, valamint tárgyjutalmat a szponzorok jóvoltából. Természetesen mindenki díjazásra került, aki mind az öt napot teljesítette! Végezetül *Ráczné Erika* elmondta, hogy sok munkával, fáradtsággal járt a gyermekverseny színvonalas lebonyolítása, de megérte – öröm volt látni a kipirult, mosolygó arcukat, csillogó szemüket a gyerekeknek!

A versenysorozat befejeztével *Szokol Lajost*, aki a versenybizottság és a rendező klub, a Szegedi Vasutas SE elnöke is, arról faggattam, hogy „*tipikus alföldiek*” révén, miért éppen ide és erre az időpontra esett a választás?

– A tatai helyszínre azért esett a választás, mert a hegyek között is ki akartuk próbálni magunkat és *Vass Zoli*, *Riesing Józsi* révén kicsit otthon vagyunk itt is. Úgy láttuk, hogy a nyári melegben nem szívesen jönnek a magyarok az Alföldre. Azt gondoltam itt könnyű lesz jó terepeket találni, de sajnos kiderült, hogy mindenütt rengeteg az irtás és az új kerítés és a terepengedélyek megszerzése is nehezen ment. A szokásos augusztusi időpontra a verseny előtt egy évvel minden engedélyünk meg volt, de a versenykiírás kiadása előtt az egyik erdőtulajdonos visszavonta az engedélyét és csak az ismert időpontra módosítva sikerült megegyeznünk. Így került a verseny a Szenior VB időpontjára. Sajnos az idén a terepeken április közepétől szinte minden nap volt csapadék így a csalán és más lágyszárúak olyan vegetációja fejlődött ki, amire előzetesen nem számítottunk és biztos, hogy a verseny színvonalára és hangulatára is negatív hatással volt.

– A külső szemlélőnek úgy tűnt, hogy mindeniútt bőségesen volt elég rendező. Mégis mennyien dolgoztak, illetve kik azok, akik szinte a „hátukon vitték a versenyt”?

– A honlap készítése, a nevezések, szállások fogadása és megszervezése, a több száz versenyzővel való levelezés mind *Nagy Gergőre* hárult. Több hónapos nagyon kemény előkészítő munka volt és szinte egyedül birkózott vele. *Gera Tiborra* az előkészítés és célfelelősi teendők jutottak. *Sinkó Jani* jelentkeztetés és SI működtetés feladatait látta el. *Felföldi Karcsi* a rajtoltatás gondját szinte teljesen levette a vállamról. *Buknitz Ivett* szállásfelelősként tevékenykedett.

Külön ki kell emelni: *Tatáról Körmendi Miklós* alelnök rengeteget dolgozott az önkormányzati kapcsolatok, a helyi sajtó, a műsorok és technikai feltételek, számtalan engedély megszerzésében. *Vass Zoli* irányította végig a fellevezést. *Balogh Piroska* munkája a versennyel kapcsolatos terepengedélyek és teljes adminisztráció volt. *Kálazy Sándor*, a kemping vezetője (valamikor nagyon jó tájfutó volt) nagyon sokat tett, hogy a versenyzők otthon érezzék magukat. Ilyen pl. a sørsátor állítás, DISCO helyszín, tiszteletdíjak. A tataiak közül sokat segített a „megalóduszos” *Takács István*, *Gyulai Zoli* és a TTT-s *Mészáros Karcsi*.

Összességében kb. 80 rendező dolgozott a verseny alatt, naponta átlag 60-70 fő. Eddig ez volt a legjobb gárda. Engem is meglepett, hogy még az ötödik napon sem volt lazítás, mindenki tette a dolgát és még az sem okozott gondot, hogy a dunaszentmiklósi napokon minden este mindent le kellett bontani a célban, a menetrendszerű szélvihar miatt.

Úgy tudom, hogy a rendezésben egy különleges „különítmény” is segédkezett. Hallhatnánk róluk is egy keveset?

— A versenyen a felvezetők, a rajtfelszerelés és a frissítőpont szállításában (építés, bontás) nagy segítséget jelentett a Gerecse QUAD Túra Egyesület, akik naponta 4-6 quad motorral segítettek a munkánkat. Nagyon tetszett nekik a quadok térképes navigálása az erdőben és szívesen vennének részt quados tájékoztatósi versenyen, ha valaki szervezne ilyet. A vadászok már lehet, hogy nem lennének boldogok.

Mennyire sikerült az előzetes célokat, elvárásokat megvalósítani?

— Az előző Hungária Kupa versenyekhez hasonlóan itt is az volt a célunk, hogy az egész mezőny lehetőleg a versenyközpont közelében lakjon egy helyen, így az esti közös programok mindig jó hangulatot teremtenek. Ez sok ötnaposon nem valósul meg, pedig szerintem nagyban hozzájárul a verseny jó hangulatához. (Az már más kérdés, hogy Budapest közelsége miatt sokan választották az ingázást). A célhelyek kiválasztásánál szintén nagyon fontos, hogy a parkolók közvetlenül a cél mellett legyenek. Úgy gondolom, mindkét célhely és a versenyközpont is jó választás volt, bár az első nap majdnem szűknek bizonyult a parkoló, amit másnapra korrigáltunk.

— Összességében úgy érzem, hogy egy jól előkészített, közepes adottságú terepen, egy gördülékeny versenyt rendeztünk és remélem, hogy a csalánon kívül jelentős kellemetlenséget nem okoztunk a versenyzőknek; tette hozzá *Szokol Lajos* versenyszervező.

Nos, ami a csalánt illeti, valószínűleg jövőre ebből kevesebb lesz, ugyanis 34. Hungária Kupa 2009. augusztus 17-23-ig (hétfő-vasárnap), a 26. Tájékoztatósi Futó Világbajnoksággal azonos időpontban, a Bükk-hegységben lesz, valószínűleg a szép tiszta szálerdőben.

Ezúttal hatnaposnak ígérkezik e nemzetközi viadal. A verseny központja Miskolcon a VB-faluban lesz (Miskolci Egyetem Campusa). Remélve, hogy idei jól megrendezett Hungária Kupához hasonlóan jövőre is hasonló élményekkel leszünk gazdagabbak és ismét szép számmal jönnek el a versenyzők.

Dr. Sindely Pál

Megjelent: TÁJOLÓ, Budapesti Tájfutók Szövetségének Lapja, XXVI. évfolyam, 2008/7. sz.

EMLÉKTÖREDÉKEK A SAJTÓ TÜKRÉBEN

TÁJÉKOZÓDÁSI EMLÉKVERSENY SZŐREGEN

Szőreg határában rendezte meg a Csongrád megyei Tájékozási Futó Szakszövetség hagyományos Felszabadulási emlékversenyét. Ezen hat kategóriában több mint 200 versenyző állt rajthoz.

A felnőtteknél „hengereltek” a H. MEDOSZ versenyzői. A szegedieknek mindössze egy második és egy harmadik hely jutott: az egyéniben *Kotogány Ilona* (Kender) és a csapatversenyben a Kender *Kotogány-Juhász* összeállítású csapata révén.

Annál nagyobb sikereket értek el viszont az ifjúsági fiúk versenyében: az első négy helyen szegediek végeztek. *Balogh Ferenc* (Kinizsi), a Kőrösy Statisztikai Technikum tanulója fölényesen szerezte meg a győzelmet, 27:41-gyel, mögötte *Görbe Emánuel* (Kőrösy Technikum) 35:35-tel és *Szoboszlai Zsolt* (Kinizsi – Textilipari Szakközépiskola) 36:21-gyel végzett. A csapatversenyt *Balogh-Szoboszlai* összeállítású együttese nyerte, harmadik a Déri M. Gépipari Technikum (*Permeki – Lobkowitz*) csapata.

Az ifjúsági lányoknál a vásárhelyiek szerepeltek a legjobban, a szegedi *Sebők Edit* (Kőrösy) 38:32-vel második, csapatban ugyancsak második a Kőrösy Technikum *Sebők-Kovács* összetételű csapata.

A serdülő fiúk mezőnyében kitűnően helytálltak a Radnóti Miklós Gimnázium sportolói: új edzőjük, a Kisteleken már szép sikereket elért *Rimóczi Károly* munkája máris gyümölcsözőtt. Az egyéni versenyben *Szalóky Béla* 37:05-tel a második, *Nagy Róbert* pedig 37:10-zel a harmadik helyen végzett. A csapatversenyben a Radnóti I. csapata (*Szalóky - Nagy R.*) szerezte meg a győzelmet ebben a kategóriában, de a II. csapat (*Nagy J. – Balogh*) is helyt állt: ötödik lett.

A serdülő lányoknál *Mándoki József* tanítványai, az Élelmiszeripari Technikum tanulói szereztek meg az első három helyet. *Ungi Anikó* győzött 26:00 perccel, *Fehér Mária* (28:03) és *Nagy Ildikó* (30:02) előtt – valamennyien az SZVSE versenyzői. A csapatversenyben az SZVSE (*Ungi – Fehér*) csapata végzett az első helyen, a Radnótiisták (*Kálmán – Szokol*) pedig harmadik helyet szereztek meg.

Reigl Endre

Megjelent: Délmagyarország, 1970. április 23.

NAGY ILDIKÓ KÖZÉPISKOLAI BAJNOK

A Visegrádi hegységben, Lajosforrás körzetében rendezték meg a Csongrád megyei középfokú iskolák tájékozási futóinak 1970. évi bajnokságát.

A lányok versenye szegedi sikert hozott. A 4500 méter hosszú, 250 méter szintkülönbségű terepen *Nagy Ildikó* (Szegedi Élelmiszeripari Szakközépiskola – SZVSE) 70 perces idejével, szerezte meg a győzelmet klub- és iskolatársa, *Fehér Mária* előtt, aki 75:08 alatt teljesítette a távot. Mindkettőjük edzője *Mándoki József*.

A harmadik helyen *Nagy Anna* (Szegedi Textilipari Szakközépiskola) végzett 78:01-es idejével.

A fiúk versenyében három vásárhelyi végzett az első helyeken. Meglepetésre *Máthé Istvánnak* (Szegedi Textilipari Szakközépiskola – Szegedi Kinizsi) 69:20-as idejével meg kellett elégednie a negyedik helyezéssel.

Délmagyarország, 1970. május 24.

SZVSE SERDÜLŐK A FELNŐTT MEZŐNYBEN

Pilisszentlászló körzetében rendezték meg az idei kelet-magyarországi tájékozdási futó-csapatbajnokságot, amelyen az alföldi megyék legjobb csapatai vehettek részt. Az indulók közül kimagaslott a Csongrád megyeiek szereplése: az első három helyet megszerezték.

A csapatverseny alapjául szolgáló egyéni tájékozdási versenyben *Kotogány Ilona* (Kender) 86 perc 53 mp-cel győzött, *Jenovai Erzsébet* pedig 96:30-cal a negyedik helyet szerezte meg. A csapatversenyben a H. MEDOSZ-é lett az elsőség, a Kenderes lányok 4 óra 48:27-es összidővel, mindössze 5 perces különbséggel szorultak a második helyre. A csapatban *Kotogány, Jenovai E. és Jenovai K.* szerepelt.

Szépen helytállt a felnőtt mezőnyben (!) az SZVSE serdülőkből álló csapata: 5 óra 17:50-es teljesítménnyel a harmadik helyen végzett. A csapat tagjai: *Fehér Mária, Ungi Anikó és Nagy Ildikó.*

Délmagyarország, 1970. július 1.

MAGASABB OSZTÁLYBAN „TÁJÉKOZDNAK”

Vasárnap Balatonarács és Füred térségében rendezték meg az 1971. évi vidéki tájékozdási futóbajnokságot. A felnőtt nők mezőnyében, a 8 kilométer hosszú, tájékozdási futás szempontjából nehéz terepén nagyszerűen helytálltak a szegedi versenyzők. Tíz csapat közül a vidéki bajnoki címet a Kender sportolói: *Jenovai Erzsébet, Kotogány Ilona és Gömöri Éva* szerezték meg, kis különbséggel a másik szegedi együttes, a *Fehér Mária, Ungi Anikó, Nagy Ildikó* összeállítású SZVSE előtt.

Ezzel a szép eredménnyel mindkét gárda jogot szerzett arra, hogy jövőre a legmagasabb osztályban, az OB I-ben szerepeljen. Ez utójára 1958-ban sikerült szegedi csapatnak: akkor az SZVSE férfiegyüttese szerepelt az OB I-ben.

A Kenderesek már-már megszokott kitűnő szereplése mellett külön dicséret illeti az SZVSE lányait. Valamennyien mindössze 17 évesek, elsőéves ifjúsági versenyzők, s ez még jobban emeli az OB I-be kerülés értékét. A sikerben nagy szerepe van edzőjüknek, *Mándoki Józsefnek*. Érdemes megemlíteni, mindhárman az Élelmiszeripari Technikum tanulói.

(Délmagyarország, 1971. VII. 8.)

SZEGEDIEK A SVÉD O-RINGEN-EN

Falun '85

Nagyon sokszor vettem már kezembe svéd versenytérképet, s azon ábrándoztam, hogy egyszer majd én is igazi svéd terepen versenyezhetek. Az elmúlt nyáron a Szegedi Vasutas SE szervezésében, Szokol Lajos vezetésével, sporttársaimmal együtt a „tájékozdási futás Mekkájába” utazhattunk, s ott az igen népszerű nemzetközi, 5 napon át tartó O-RINGEN versenyen indultunk. A valóban rendkívüli, kitűnően szervezett spórtrendezvényről szeretnék most beszámolni.

A világ legnagyobb tájékozdási futóversenyét 1985. július 22-26. között, a 35 ezer lakosú Falunban /a pár évvel ezelőtti sívilágbajnokság színhelyén/ rendezték. Húsz ország 23 ezer versenyzője 125 kategóriában indulhatott. A magyar válogatottak mellett 19 SZVSE, 3 Kaposvári Rákóczi SE, 1 Schönherz SE, 1 Videoton SE versenyző is szerepelt.

Megérkezésünkkor minden versenyző megkapta a 672 oldalas programkönyvet /programfüzetet/, amely a legfontosabb tudnivalókat tartalmazta, és a 23 ezer versenyző rajtlistáját foglalta magában. A versenyzőket 27 alkalmi campingben helyezték el. Nagyszerű látvány volt a több ezer sátor, lakókocsi, gépkocsi.

Az ünnepélyes megnyitón tűzijáték, légiarádé, motoros bemutató, népi tánc... köszöntötte a síugrószánc lelátóin elhelyezkedő sportolókat. A versenyközpontban térképkiállítás, tájékozdási futó filmek vetítése, videózás, este disco színesítette a programot. A vásárcsarnokban az élelmiszerek mellett minden elképzelhető tájékozdási futó felszerelést lehetett vásárolni, olykor jelentős árengedménnyel.

A versenytérek 20-25 km-es körzetben voltak /az első és ötödik napon Falunban/. Reggel 7 órától délután 14 óráig 3 percenként indították az autóbuszokat, s vitték ki a versenyzőket a terepre. A kijelölt „autóút” odafelé és visszafelé is egyirányúsított volt.

A rajtokhoz egyértelmű jelrendszer vezetett, s rajtszámon is megtalálható matricával lehetett azonosítani a 7 rajthoz vezető utat. Élmény volt, ahogyan egy-egy rajthoz több ezer versenyző színes sportöltözékben vonult. A gyalogmenetek egyébként 1700-4200 m között váltakoztak. A rajtokat lécekből és deszkákból ácsolták össze, s esztétikusan, színes szalagokkal, egyértelmű kategória jelölésekkel látták el. A belépés idejét elektromos óra jelezte, s a közép-európai időt mutatta. A versenyzők neve, rajtideje a rajtszámon is fel volt tüntetve, amelyet előzőleg a számítógépekkel nyomtattak rá. Megoldották azt is a rendezők, hogy az egy egyesületen belüli versenyzők azonos óraintervallumban rajtolhassanak /pl. 8-9 óra között vagy 13-14 óra között/. A rajt közelében fekete fóliával elkerített WC-k voltak, papírdoboz ülőkékkel és papírral felszerelve.

Az ötnapos versenyt megelőzően három edzőterepen ki-ki az erőállapotának megfelelően választhatta ki a javasolt 10-12 pályakombinációt. A fenyves terereken olykor nagyon sűrű volt az aljnövényzet, s emellett a mocsaras, köves területek nehezítették a futást. Hamar rá kellett döbbernünk, hogy itt a domborzat tökéletes olvasása és gyakorlati alkalmazás nélkülözhetetlen.

A térképen csak a nagyobb sziklákat jelölték, s így a kőtenger néha nagyon zavaró volt. A finom domborzatú terepet, a kis kúpok, a sok mélyedés, és a nagyon jól futható erdők tették változatossá. Élmény volt látni, ahogyan a skandináv versenyzők pillanatok alatt átszökdeltek a lápos, mocsaras, ingoványos terepen, míg mások /én is/, térdig belesúppedtek.

A két „legidősebb” szenior kategóriában is meglepően jó eredmények születtek. A hetven éven felüli nők kategóriájában /D 70A/ tízen indultak, s a 3-3,5 km-es pályákon 12-14 perces km-átlagot teljesítettek. Hasonló volt a teljesítmény a nyolcvan éven felüli férfiaknál is /H 80A/, ahol 11 fő indult az ötnapos versenysorozaton.

A versenyzők a 7 rajtnak megfelelően, 7 kapun át futottak be a célba. Itt végeztek el a befutók eredményeinek a kiszámítását és ellenőrzését. A számítógéppel feldolgozott eredménylistákat nagy falitáblákon helyezték el, s félóránként, kategóriánként kirakták az első 50 helyezett időeredményét. Az előző napi eredményeket a cél mögötti szabad területen, egy kb. 70 m hosszú falitáblára függesztették ki.

A világ legnagyobb létszámú tájékozdási futóversenyén leginkább a skandináv országok versenyzői osztoztak az első helyeken. Igazán itt lehetett értékelni, hogy milyen nagy dolog volt, amikor *Monspart Sarolta* az 1976-os O-RINGEN versenyen nyerni tudott. A mostani versenyen a magyar versenyzők szempontjából az alábbi „kiemelkedőbb” végeredmények születtek:

H 21E: /80 induló/ Táv: 11700m, 11500m, 11100 m, 11400m, 11500m.

1. Joakim Ingelsson	svéd	5.19.51
2. Anders-Erok Olsson	svéd	5.21.34
3. Jörgen Mortensson	svéd	5.21.36
41. Benedek István	magyar	6.28.06
45. Dosek Ágoston	magyar	6.32.06
50. Lantos Zoltán	magyar	6.45.54

D 21E: /78 induló/ Táv: 7800m, 7600m, 7900m, 8200m, 8500m

1. Annichen Kringstad	svéd	4.29.12
2. Barbro Lönnqist	svéd	4.41.54
3. Brit Volden	svéd	4.46.52
43. Oláh Katalin	magyar	6.07.13

H 21C1: /256 induló/

1. Lars Augustsson	svéd	2.38.13
10. Sramkó Tibor	SZVSE	3.03.28
11. Gera Tibor	SZVSE	3.03.28
12. Lippai Zoltán	SZVSE	3.03.48
25. Szokol Lajos	SZVSE	3.11.34
29. Vass Zoltán	SZVSE	3.15.39
55. Riesing József	SZVSE	3.29.46

További eredmények:

H 18E: /78 induló/	53. Pavlovics Gábor	K. Rákóczi
H 45A1: /207 induló/	183. Páhy Tibor	Videoon
H 35B1: /111 induló/	97. Tüskés Endre	H. Schönherz
H 35B1: /243 induló/	84. Sindely Pál dr.	SZVSE
H 16B2: /217 induló/	39. Pavlovics György	K. Rákóczi

A győzteseknek mindenkor egy zöld levélkoszorút akasztanak a nyakába. Ezt mi is megtettük, hiszen *Szokol Lajos* a második versenynapon igen jó eredménnyel nyert. Az eredményhirdetésekor monumentális volt a győzteseknek felállított emelvény is, s előtte az asztalokon lévő tiszteletdíjak is. Az eredménylistákat /szakosztályokra bontva/ az aznapi összetett helyezéssel, időeredménnyel, valamint a térképeket minden este megkaptuk. A listára való kiválogatást és annak nyomtatását természetesen számítógép végezte.

„Az ember tudásra, megismerésre vágyik,
— s ha megszűnik minden vágya,
Nem méltó többé az ember névre.”

/Nansen/

A norvég sarkutazó gondolatai a tájékozdási futókra is ráillenek. Összességben elmondhatjuk, hogy valóban élményszerű, s nagyszerű versenysorozaton vettünk részt. Tudtuk előre, hogy ide nem nyerni, hanem valóban tanulni megyünk. Jómagam, amikor tökéletesen bejött minden, a második napon 243 indulóból a 19. helyezett lettem. De ott, ahol 23 ezer versenyző indult, s 125 ezer /!/ rajtoltatás történt, a helyszínen csodálhattuk meg a sportágon belüli kihozható maximumot. Végül a 20111 értékelhető versenyző között mi is ott voltunk, s bár a mutatott eredmény nem szenzáció, mégis az ott látottak alapján figyelemre méltó.

Dr. Sindely Pál

Megjelent: TÁJFUTÁS, A Magyar Tájékozdási Futó Szövetség Lapja, XVI. Évfolyam, 1985/9-10. szám.

A lápon jobb volt a litván

SZÉP FUTÁS VOLT, TANÁR ÚR!

Ez az interjú több min 2 és fél ezer kilométer „buszozás” után készült, immár magyar földön. Pénteken este 8 óraker indultunk Göteborgból. *Hell Sándor*, a Tisza Volán buszvezetője „hozta le” minden zavar nélkül a Szegedi Rendőr Tájékozdási Futó Egylet csapatát. Az ő teljesítményét nem mérték fotocellák, nem értékelték számítógépek, csak az útitársak tapsa és köszönete. Velük utazott dr. *Sindely Pál*, az SZVSE versenyzője is. Az ő eredménye és teljesítménye viszont az egyik nagy igazolása volt a nagy útnak, miszerint a magyaroknak egyre több keresnivalójuk van ebben a sportban. A svédek ötnapos, kolosszális versenyén, az első napon fent állhatott a legelsőök között, az esti eredményhirdetés emelvényén. A verseny végén, az összesítésben, a második helyen végzett...

— *Mit jelent ez az eredmény magyar versenyző számára?*

— Ennek a sportnak a szülőhazája Svédország. Nagyon ritkán adódik alkalom, hogy magyarok részt vegyenek ezen a nagyszabású világversenyen. Ennek oka természetesen a magas részvételi és utazási költség. A Szegedi Vasutas SE versenyzőjeként most a szegedi RTE csapatához csatlakozva sikerült eljutnom a versenyre. Maga az eredmény különösen megtisztelő, mert a skandináv versenyzők előtt lehettem dobogós a H40N kategóriában.

— *Mit jelent ez a kategóriajelölés?*

— A férfi, 40 éves korcsoport versenyfeladatát, ami egy 5-6 kilométeres, légvonalban mért távolságot jelent. Ez a valóságban 7-8 km-es, terepen való tájékozódási futó próbatételt jelent.

— *Milyen próba volt a svéd táj?*

— Egyrészt nagyon precíz térképeken versenyezhattünk. Maga a terep nagyon sziklás, több helyen mocsaras, ingoványos talajú, ami rettentően szokatlan volt a mi hazai viszonyainkhoz képest.

— *A nagy vetélytárs Litvániából érkezett. Mivel tudott nyerni ő?*

— Az elmúlt versenyévadban kétszer sikerült találkoznom vele Magyarországon. Mindkétszer megelőztem őt. Most viszont az ötnapos versenyből az első napon öt perccel vezettem előtte, amit a verseny végére ledolgozott. A verseny helyszínei hasonlóak voltak az ő otthoni terepeihez; ő jobban fel volt készülve a lápos-mocsaras akadályokra.

— *Nem először jártál az O-Ringen-en. Milyenek láttad a mostanit?*

— Öt éve, 1985-ben a Stockholm-közeli Falunban találkoztam először az O-Ringennel. Akkor is meglepett, hogy több mint 20 ezer versenyző zökkenőmentes küzdelmét meg tudták szervezni. Most 31 ország 22 és fél ezer versenyzője küzdött a babérokért. Naponta 8 és 14 óra között, percenként nyolc rajthelyről indultak a versenyzők. A verseny göteborgi központjából 5 percenként hat autóbusz szállította a résztvevőket a 20-30 km-es távolságra levő célhelyszínekre. Innen a starthelyek 1-4 km-re voltak.

— *Hol helyezed el ezt a szép eredményt saját sportolói pályafutásod eddigi szakaszán?*

— Közel 25 éve versenyzek. Több mint háromszáz alkalommal kerültem dobogóra. Ebből több mint 80 alkalommal nemzetközi mezőnyben. Valamennyi között, a Szlovák Nagydíj és Hungária Kupákon elért helyezések mellett, ez a mostani a legkedvesebb és a legértékesebb számomra.

— *A versenyen kezdettől érződött a környezetvédelem komolyan átgondolt szelleme. Hogyan látta ezt a versenyző?*

— Most is úgy láttam, hogy a környezetvédelmi programoktól függetlenül a svédek nagyon szeretik a természetet, és tudnak együtt élni vele — és egymással tudnak tömegesen is kulturáltan együtt lenni. A hatalmas embertömeg ellenére a cél környezete és a versenyterep is szeméttmentes maradt! Ez egyébként, bárhol jártunk Svédországban, ugyanígy érezhető volt. A környezetvédelem, úgy láttam, náluk nem kampány és propaganda kérdése elsősorban, hanem az életformába épül bele, kisgyermekkortól. Ezt éreztük az egészséges, természetes napi menüben is, az egész nap ingyen osztogatott joghurtitalokat kóstolgatva, főleg pedig abban, hogy alig láttunk dohányzó és elhízott embert...

— A Kőrösy József Közgazdasági Szakközépiskola matematika-földrajz szakos tanáraként hogyan tudod átadni ennek, a számomra rendkívül rokonszenves sportnak a szellemét, szeretetét?

— Tanítványaimnak elsősorban a földrajzórán tudom átadni a térkép szeretetét és használatának fontosságát. Az iskolai kirándulások alkalmával nyílik lehetőségem a természet szépségeinek a felfedeztetésére a fiatalokkal. Mint versenybíró is sok gyerekkel találkozom a versenyeken, de ezen túl magam is készíték speciális versenyterképeket, ezzel is szolgálva ezt az emberre és természetre szabott gyönyörű sportot.

Pleskonics András

Megjelent: Délmagyarország Napilap, 1990. augusztus 2., csütörtök

TELE VAN A LÁDÁM HOMOKKAL

Halaspack – Hungária Kupa '94

Ez az írás sem jött volna létre (na nem a szponzor) a Tájéoló szerkesztő (S.A.) kitarása nélkül. Ti. jómaga is elteve egy nagy láda homokban, kétségbeesve keresett valakit színes beszámolóra. Szegedieknek pechjére belém botlott, s bár többször (két hétig) kitértem, végül is győzött...

Előre bocsátom, jól éreztem magam, s némi irigységgel, de maximális elismeréssel figyeltem, bámultam, élveztem a viadalt. Kicsit csodálkoztam is, honnan ez a fegyelmezett nagy erő. Gratulálok. Csodálkozom azon is, hogy a Délalföldi Napok '92 igen jó visszhangja után miért nincs itt minden magyar ezen a valóban fesztivál hangulatú ötnaposon!!!

Tulajdonképpen minden volt, mi tájfutónak szeme-szája, ingere: 3 új térkép, szépszámú mezőnyök, többnyire technikás érdekes pályák (egyéni, váltó, sprint és rádiós tájfutó versenyeken), mindennapi eredményhirdetés, kultúrműsor, disco, aranyos és példaértékű gyerekversenyek (smatroll-ok), okos óvoda délelőttre, délutánonként babaközjátékház (láttad: késő délután a kisgyerekek kiszorultak a gyurma, a gólyaláb mellől?). De volt változatos szabadidőprogram lehetőség, sóstó és csipkefürdő vagy a kiskunmajsai csodafürdő, a reggel hattól éjfélig ugyanúgy működő büfé, a sivatagban is hűtött sokféle jó sör, üdítő, fagyalt, gyümölcs, a gazdag díjazás, stb., ...

Szóval minden volt, ami OL-Fest-té tette a szegediek Pirtó-Tázlár-i ünnepét.

A rendezők pechjére én már ritkán tudok kritikátlanul versenyezni, bár az idei mecseki fiaskónk miatt nem éreztem etikusnak, s ezért nem is akartam írni... Szeretném hinni, hogy a többség elhiszi, inkább a segítő szándék van bennem, mint bántás.

Úgy vélem, a szegedieknek a „töretlen jó tájfutást csinálni” címszó alatt gyorsan el kellene döntení, mit is akarnak: tájfutó fesztivált, vagy rangos versenyt? Szerintem mindkettőt tudják, de ez most ütközött. Azaz ha három embert (vagy 13-at, vagy 33-at) kérdezek, három választ kapok: jó volt, nem volt jó, jó is volt meg

nem is. Jómagam az utóbbiak közé tartozom. (Ti, más a jó a tiniknek, más az élversenyzőnek, más a kisgyerekeseknek s más a szenioroknak!) Részletezve:

Az időjárással nagy szerencsénk volt. Átmenetileg csökkent a kánikula, felhőátvonulások, kisebb esők elviselhetőbbé tették a homokszivatagot.

A szervezésről már szoltam. Jó volt. De legyen tanulság: nem szabad ilyen érzéketlenül rétéssé nyújtani a napi eredményhirdetéseket. Volt 90 perc is!

A jelentkezés: (beleértve a módosításokat is) jól szervezett, egyszerű volt. Drága volt a pótnvezetés, átnevezés, de valahol határt kell szabni a lazaságunknak.

Pontmegnevezések: az ablakban, miként az eredmények is, de este? Egyébként jó ötlet volt a ragasztások helyett ez az önkiszolgáló módszer!

Tájékoztató: gyenge. A dizsít Maján is hallani lehetett, míg ezt? S kevés volt az idegennyelvű infó! Az se tetszett, hogy a körültekintően megszervezett rádióspontokról többnyire csak a rajtszámot mondták be. Ez kevés, nagyon kevés. Az 1. napon bedöglött az eredménykirakás, később is akadozott olykor.

Protokoll, sajtó: A sajtó óriási volt. Mái sem ocsudtam fel: minden nap, érted? Minden nap tudósítás a Nemzeti Sportban! A helyi sajtó(k)ban már természetes, s az MTI-nek (?) leadott anyag alapján még a megyei lapok (pl. nálunk a Dunántúli Napló) is naponta adtak hírt a HALASPACK Kupáról.

A szegediek közül valaki nagyon jól ért szponzori nyelven. Remek volt ez a körítés. S akkor *Oláh Kati* világbajnoknőnk — s persze *Monspart Saci* aranyos és arányos szerepeltetéséről még nem is szólok.

A díjazásról: csak szuperlatívuszokban tudok álmélnködni. Nemcsak a díjak mennyisége, hanem minősége is csoda. Ez a díjmennyiség félévi rangsorolóra is elég volna. Kövessétek a szegedieket!...

A csúcs számomra az a tájfutók számára kolosszális 200 Ft-os pénzdíjazás volt, mellet az utóbbi 10 év legnívósabb HUNGÁRIA elit mezőnyét tudták prezentálni. S az elit szerintem nívós versenyt, presztízscsatát vívott és érdekes is volt.

A térképekről: vegyes a képernyőm. Engem feldühített a sok-sok teli sárga, de a gondot a zöld, a zöld-sárga és a sárga-zöldek nem egységes értelmezése jelentette, s a ligetesben a jellegfák jelölése sem volt egységes. A tízezres méret szükséges volt, így olvasható volt a lapos buckák sokasága, de zavart a nagy lepedő, s főleg idegesített amikor pl. láttam a váltón, hogy a kisgyerekek képtelenek voltak kezelni a lepedőket. Ha sikerült betérni a féltényermyi pályákat, akkor meg azt se tudták, hol lakik a Jóisten, azaz hol is van Észak? (...)

A pályákról szólni lehetetlen, miként a pályakitűzőnek is lehetetlen jelent 50-60 kategóriában egyenlő színvonalú pályát tervezni, de az mindenképpen elkerülhető, hogy pl. ne lehessen 9-10 perccel kategóriát nyerni a sprint napon, ..., vagy ne mondhasa az elit mezőny: „egy dolog volt biztos: körön belül volt a bőja, de más nem”. Ez a nap tájékoztató módszertani diadalt hozott *Sziebert Péternek*, ti. a szakirodalmunkban „*Sziebert módszer*”-ként közismert tájékoztatói technikát (szabadon: „berohanok a kör közepére, megkotrom és nyomás tovább...”) követők jártak jól. (...)

Egyéb fontos dolgainkról:

— Amint pénteken közhírré tettek a bölcsészkar felvételi pontszámok, nyomban tudhatta bárki, megérkezett – végre – a Csongrád megyei TFSz elnöke *Tóth doktor* úr.

— S péntek estére megérkezett hazánk stockholmi nagykövete, *Deseő Laci* barátunk is. Ekkor nagyon vidám volt, de aki látta szombaton a célba befutni, 32 fokos napsütésben, az megtudta, Svédországban más az élet...

— *Nagy Árpiek* már itt szétosztották a jövő évi Hungária kiírását. A költségek kedélyeket borzoltak... De Szilvásvárad és a Bükk-fennsík tudata mindent behomályosított, mint a remek halasi Blondell sörrel teli pohár!

— Szakmailag tetszett, hogy minden nap többen voltak (és nemcsak az elit kategóriákban), akik versenyezni jöttek és szemkápráztató km-átlagokat futottak. Feltételezem, nem ők skandálták éjfélkor: „tombolni akarunk!” Tévedés ne essék, az is importált, amikor az egyik zárórakor a törzshad, zenekar nélkül lelket (is) megrázóan elénekelte a „Ringasd el magad” című örökbecsűt.

Végezetül, amikor a majd 100 fős pécsiek közül többen is megkérdezték tőlem, mi mikor rendezünk a Mecsekben Hungáriát, kesernyésen feleltem: hol van bennünk ennyi, de ennyi erő?

Tájfutó barátsággal — köszönve mindent — búcsúzik:

Dr. Kiss Endre

Megjelent: TÁJOLÓ, Budapesti Tájfutó Szövetség Lapja, XII. évfolyam, 1994/6. szám.

OLÁH KATI SZÍVE VISSZAHÚZ Álmaiban Atlantában rója a köröket

Nyíregyháza (KM) — Amint azt lapunkban is közzé tettük: *Oláh Katalin* aranyérmet szerzett a nemrégiben rendezett tájfutó-világ bajnokságon. A Nyíregyházán felnőtt versenyzővel a *Blikk* készített interjút, melyből kiderül, hogy a fővárosban élő, immár kétszeres vb-elsőnek mindig visszahúz a szíve Szabolcsba.

Olyan családból származik, ahol a szülők nem voltak sportolók, viszont egy percig sem ellenezték, hogy lányuk, illetve testvéreik edzésre járjanak. Kati élete első tájékozási futóversenye balul végződött, eltévedt, egy erdőben találtak rá. Aztán fokozatosan rátalált arra az útra, amely a siker felé vezetett. Előbb Marianske Lazne-ben lett kategóriájában a világ legjobbjá, most pedig már Detmold az egyik legkedvesebb települése. Itt rendezték az idei vb-t, és itt érdemelte ki második aranyérmét.

Férje, *Orosz József* szintén e sportág elkötelezettje, aki sokat segít Kati felkészülésében. Tájékozási futóként már kétszer jutott a csúcsra, most pedig egy másik „műfajban” próbál szerencsét, atlétaként indul harcba az érmeért.

Itt ugyancsak magasra tette a léceket, hiszen ebben a sportágban is a csúcsot közelítette meg, mert az ő esetében az atlantai olimpiai szereplés már ezt jelentené. (*Kelet-Magyarország, 1995. augusztus 31.*)

TÁJFUTÓ MARATON – 1995

Az SZVSE-sek a rendezésben jeleskedtek

Az elmúlt vasárnap kissé borongós, de ideálisnak mondható versenyidőben gyülekezett a mezőny a tájfutás éve '95 nyitó rendezvényére a „Szvse-találmányra”, a tájfutó maratonira. A Kiskunhalas környéki erdőkben, a Szegedi Vasutas SE és a Magyar Tájékozódási Futó Szövetség rendezésében a légvonalban mért 42195, illetve 22000 méteres pályákon mérhették össze tudásukat az indulók. Az aszfalton is nehezen legyűrhető távolság teljesítése különleges felkészültséget, bátorságot igényelt. Ilyen hosszúságú versenyt még nem rendeztek a sportág hazai történetében.

A három versenypályányi távolságon a sokadik kilométer után is át kellett látni a leereszkedő „lila ködön”, és méterről méterre keresni a helyes utat. Másként könnyen előfordult, hogy a leküzdött-kilométerek ellenére egyre távolabb került a cél s marasztalt a bozót, a sűrű erdő, a szinte azonosíthatatlan homokbucka-tenger.

Szokol Lajos a verseny főrendezője elmondta, hogy a mezőnyben atléta, válogatott és kezdő tájfutó egyaránt egyaránt indult. A klasszikus maratoninál is embert próbálóbb versenyen a győztesnek is négy órára volt szüksége a táv teljesítéséhez. A rövidebb távon párosok indulását is engedélyezték a rendezők, akik váltott futással teljesíthették a távot. Az ország minden részéből ide látogató tájfutók valamennyien különleges élményekkel távoztak, és nagyra értékelték ezt a Szegedi Vasutas SE által rendezett különleges évnnyitót. Valamennyi kategóriában válogatott tájfutók diadalmaskodtak, de megyénkbeliek is szereztek érmekeket. A verseny pályakitűzői *Szokol Lajos* és *Riesing József* voltak. Az MTFSZ részéről a ellenőrzőbírói feladatokat *dr. Sindely Pál* és *Hajagos Henrik* látták el, kitűnően.

Gera Tibor

Megjelent: Délvilág Napilap, 1995. március 13.

RANGOT NYERNEK A BUCKÁK?

Találkozás Skultéti Zoltán térképhelyesbítővel

Mielőtt a kedves olvasó megvádolna, hogy személyes dolgaimmal traktálom, mentségemre előadom, privatizálás nélkül nem lenne lehetőségem mindenkivel tudatni a következőket: az idén június 26-ától a magyar tájékozódási futóbajnokság egyéni és csapatversenyét, valamint ennek a sportágnak a háromnapos nemzetközi viadalát a pirtói – soltvadkertű homokbuckák között bonyolítja le a Magyar Tájékozódási Futó Szövetség.

A hír, most ez egyszer házhoz, jobban mondva a tanyához jött. Történt azon a szombati napon, hogy kitekinve rogyadozó tanyám eresze alól, a mezsgyehatáron, pontosan a kiszáradt alfafa irányában egy határozott léptű férfiút láttam elhaladni. Ezen az isten hátamegettű vidéken azonnal feltűnik az idegen: főképp, ha térképpel közlekedik. Még mosolyogtam is magamban: jófele megy, mert azt az utat a szakszövetkezet, ha nem is a hozzám való figyelmességből (végül is csak egy tanyai bejáró volt) pár éve felszántotta, hogy jól jövedelmező feketefenyőt telepítsen oda.

De a tanyasiak kíváncsisága fiamba is beleszorult, s mint a hat és fél éves önbizalmától felbátorodva ott, ahol az út véget ér és kezdődik a sivatag, megkérdezte a vándort: *ki tetszik keresni?*

Így ismerkedtünk meg *Skultéti Zoltánnal*, a térképhelyesbitővel, aki a már említett szövetség megbízásából egyeztetni a területről 1974-ben készített térképet a valósággal.

Nem volt derűs a beszélgetés. Ő nézte a térképet és sorra-rendre felsorolta, melyik domb, melyik erdőrész hiányzik. A környék másik részében ugyanis az erdőgazdaság adott a természetnek, szétdőzeroltatva a homokbuckákat. Már „térgyig” ér azon a részen is a fenyőerdő...

Tíz évvel ezelőtt Magyarország ezen tündérvidekén vettem tanyát, s ma már csak azt tart vissza, hogy nincs hová menekülni, előbb-utóbb mindenhová elér az ember keze. Az meg kit érdekelt (egynéhányunkon kívül), hogy ez a táj háborítatlan szépségével ezerszerre értékesebb volt, mint a gombabetegségtől idő előtt kitermelésre ítéltető satnya fenyők?

Mennyire sajnálom, hogy ezt a futóbajnokságot nem akkor rendezhették meg itt! (Persze, annak még egy bibéje lett volna: a közeli szovjet gyakorló hadszíntér miatt zárt területnek számított a határnak ez a része is.)

Örülök, hogy a vidék, amely arcán viseli a „szakszerű” beavatkozások nyomát, még így is alkalmas erre a sportrendezvényre. Talán a sebek is beforradnak a tájon. De az is nagyon jólesett, hogy a térképhelyesbitővel olyan egyetértésben lehetett keseregni a természetátalakítók buzgalmán. Persze, ettől is minden maradt — a mostaniban... (*Petőfi Népe*, 1995)

Nagy Mária

HALÁSZ ANTAL EGY NAPJA Oláh aranya és a labdarúgók

A szerda nem mindennapi napja volt a Szegedi VSE-nek, s így természetesen **Halász Antal** elnök úrnak. Oláh Katalin, a tájékozási futók Detmoldban rendezett világbajnokságán rajt-cél győzelmet aratott a klasszikus számban, ezzel Magyarország harmadik, sajátmaga második és — tovább játszva a számokkal — a szegedi klub első aranyát nyerve ebben a sportágban. Szenzációs teljesítmény, amihez az angol filmsorozatot plagizálva csak annyit lehet hozzátenni: folytassa Kati! A másik hír már negatívan megrázó kategóriába tartozott: kihunytt az utolsó NB-II-es, már eléggé halovány, reménysugár is Siófokon az MLSZ rendkívüli kibővített ülésén. Itt, különösebb indoklás nélkül, végleg piros lámpát kapott a Vasút. Az elnök urat először a mosolygósabb témáról kérdeztem.

— *Mikor kapta a hírt, hogy Kati megnyerte a világbajnokságot?*

— Tegnap — mondta csütörtök délelőtti telefonbeszélgetésünkön — délután 13 órakor kaptam *Szokol Lajostól*, aki érthető örömmel újságolta, hogy Kati rajt-cél győzelmet aratott.

— *Mit érzett mikor meghallotta, hisz erre végül is számítani lehetett?*

– Visszaemlékezve Kati vb előtti nyilatkozataira, a laikus ezt nem várhatta, hisz ő az esélyeiről mindig visszafogottan, talán túlzott szerénységgel nyilatkozott, az első hatba várta magát. Az eredmény, a rajt-cél győzelem, ismeretében úgy érzem, kicsit alábecsülte képességeit. Már a Hungária Kupán sem indult a világbajnokság miatt, érezni lehetett, hogy készül valamire, és ő az a típusú sportoló, aki cél érdekében mindent alá tud rendelni. Ez, talán ezt mondani sem kellene, óriási esemény a szakosztály, az egyesület életében. A tájfutó szakosztályunkról el kell itt mondani, hogy 6-8 éve tervszerűen építkeznek, dolgoznak, sok magyar bajnoki címet nyertek, és az elmúlt szezonban is a 2. helyen végeztek a pontversenyben a Pécs mögött. Feltették a koronát eddigi munkájukra, végtelenül boldog vagyok!

– *Ehhez a vb-aranyhoz mivel járult hozzá a Szegedi VSE?*

– Az egyesület, azon belül is az öntevékenyen működő szakosztály biztosította számára a zavartalan felkészüléshez szükséges körülményeket, előteremtette az ehhez kellő pénz, szponzorokat szerzett. Az igaz, hogy Kati *Kárai Kázmér* edzővel Budapesten trenírozott, de végig állandó és jó kapcsolatban voltak velünk. Nagyon örülök, mivel ez egyértelműen szegedi siker, hogy a város újabb felnőtt világbajnoki címmel gazdagodott.

– *Mikor érkezik haza, az immár kétszeres vb-aranyérmes Oláh Katalin?*

– Úgy tudom, kedden vagy szerdán érkeznek haza német földről, ekkor beszélek velük, s azt tervezzük, pénteken a Szegedi VSE klubházában fogadjuk őket, én pedig igyekszem megtalálni a módját, hogy valamiképpen honoráljuk ezt a nagyszerű teljesítményt.

– *Elnök úr, tulajdonképpen ezzel az arannyal búcsúzik az egyesület éléről, hisz még az esztendő folyamán megtörténik az örségváltás. Ennél sebb ajándékról azt gondolom álmodni sem lehetett!*

– Igen, minden sportvezetőnek az a célja, hogy az egyesület, melyet irányít, minél sikeresebb legyen. Közel 25 éves tevékenységem alatt, serdülő világbajnoki cím már volt, *Tóth János* révén, de felnőtt még soha. Ez egyértelműen mérföldkő az egyesület életében, s legalább annyira örültem, örülök neki, mint Kati! (...)

Fura mérleget hozott ez a nap a Szegedi VSE-nek: Oláh Katalin világbajnok lett – még egyszer gratulálunk! –, de lehet, hogy a labdarugók az NB II-es tervek után még az NB III-ban sem tudnak elindulni. Arra már gondolni sem merek, hogy emiatt esetleg megszűnhet a szakosztály.

Imre Péter

Megjelent: Délmagyarország Napilap, 1995. augusztus 17.

CSALÁDI SPORT A FÁK KÖZÖTT

Gera szerint egyre többen fedezik fel újra a tájfutást

A tájfutó stadionja a természet, amely egyben a világ legnagyobb iskolai szertára is — olvasható egy népszerűsítő füzetben. A tájfutásnak nemcsak a sportcsarnoka, a sportot rendszeresen űzők tábora is annyira széles, hogy sokan nem is tekintik igazi sportágnak. Kétségtelen, hogy egy iránytűn és egy jó edzőcipőn kívül nem igényel egyéb felszerelést, ám éppen ez lehet az oka annak, hogy egyre többen újból felfedezik.

— Az erdőben több ezren is igyekezhetnek a cél felé, a versenyzők mégsem zavarják egymást. Más-más útvonalon haladnak, mások az ellenőrzőpontok, a végcéll sem mindig ugyanott van, így mindenki a maga lehetőségeihez mérten teljesítheti a vállalt távot — lendül bele a sport jellemzőinek taglalásába *Gera Tibor*, a Szegedi vasutas SE tájékoztatósi futó szakosztályának vezetőedzője.

— A tájfutás összetett sport, egyszerre kíván szellemi és fizikai erőnlétet. A versenyzők kettő-nyolc perc eltéréssel indulnak el, hogy egy ismeretlen pályán végighaladjanak térkép és tájoló segítségével. A narancs-fehér színű bójáknál korábban lyukasztani, esetleg bélyegezni kellett, ma már egyre több versenyen elektronikus dugókának becézett csipkártyákkal futnak a versenyzők az érintési pontokhoz.

— Sohasem futunk kétszer ugyanazon a pályán. Ha a helyszín nem is változik, az útvonal és a leküzdendő akadályok végtelenül variálhatók, így sohasem fogyunk ki a versenypályákból — mondja *Gera Tibor*.

Annak ellenére, hogy Csongrádban nagyon kevés az erdő, és igazán sok hegyet sem mutat fel a térség, az országban ebben a megyében alakult a legtöbb tájfutó szakosztály, Szegeden is három ilyen működik. A Szegedi Vasutas SE berkeiben dolgozó egyeletet az ország legeredményesebbjeként tartják számon. Az ötvenéves múltra visszatekintő sportkör a nyolcvanas évek derekán lépett át a hobbi szintről a profi kategóriába. Több versenyzője tért haza nemzetközi bajnokságokról előkelő helyezéssel, a fővárosban készülő kétszeres világbajnok, *Oláh Katalin* is a sportkör színeiben versenyez. A világbajnok mellett száz másik tagja is van a szakosztálynak, közülük harmincan edzenek komolyan. Rendszeres gyakorlási lehetőséget a Kiskunhalas melletti egykori katonai gyakorlópálya biztosít a csapatnak.

A futni tudó kisgyerekek térkép nélkül rendeznek versenyt 600-800 méteres szalagozott pályán. Ők is pecsételnek, krétával jelet rajzolnak az ellenőrző kartonjukra. A kilenc-tíz éveseknek már iskolai és területi bajnokságokat rendeznek. Az SZVSE legidősebb tagja *Csamangó Ferenc* hetvennégy éves, ám a veteránok világkupáján már állt rajthoz kilencvennégy éves férfi is. A nagy versenyeken minden korosztálynak tűznek ki pályákat, így ugyanazon a bajnokságon unokától a nagypapáig mindenki rajthoz állhat. A versenyző kategóriától függően 20-90 perc, de olykor ennél több ideig is bolyonghatnak az indulók a fák között.

A tájfutás családi sport. A tapasztalatok szerint egyre többen találnak vissza azok közül, akik már egyszer felhagytak a mozgással. Az újrakezdők immáron a gyerekeket is hozzák. Ám akad példa arra is, hogy a gyerek „fertőzte meg” családját. Kezdetben a szülők csak szurkolni jártak a versenyekre, ma viszont már nem várják

tétlenül a célszalagnál csemetéjüket, hanem maguk is beneveznek és nekiindulnak a rengetegnek.

B. Papp László

Megjelent: Népszabadság (Dél-Alföld), 2001. augusztus 30.

"MÉLYPONTON" A TISZASZIGET KUPA

A déli országhatár mentén, Szegedtől 10 km-re Tiszasziget határában található az a turistaúttal is megközelíthető jeloszlop, amely Magyarország földrajzi mélypontját jelzi: 75,8 m a Balti-tenger szintje felett. A községben minden évben rendezésre kerül a több sportágat felvonultató Szigeti Sportnapok rendezvénysorozat. Az idei évtől kezdve a tájfutók legnagyobb öröme a tájékozdási futás sportág is a rendezvény része. Korábban tájékozdási futó térkép még nem készült a területről. Az ország legmélyebb pontja nemcsak jelképesen, így felkerült a tájékozdási versenytérképre is.

A településtől mindössze két kilométerre található, versenyezésre alkalmas területről, TISZASZIGET (Peplárerdő) néven készült el a versenytérkép. A helyszíni terepmunkákat, térképhelyesbítéseket nagy lelkesedéssel és hozzáértéssel, *Lévai Ferenc* és *Novai György* sporttársak végezték el, ez év áprilisában. A szép kivitelű, 1:10 000-es méretarányú térkép rajzolása és elkészítése *Molnár Péter* munkáját dicséri.

A verseny rendezője a Tiszasziget Sport Egyesület, a főszervezője *Ferenczi Ferenc* sporttársunk volt, akinek munkáját *Susányi Tamás*, *Hernádi Sándor*, *Sólyom Csilla* és *Sándor István* segítették. A reprezentatív CÉL területet kiépítése a *TISZASZIGET 2000 Kht.* dolgozóinak köszönhető.

A versenyterep nagyon jellegzetesen alföldi terep, helyenként meglepően változatos fedettségű és feltűnően sok domborzati és egyéb objektumot tartalmaz. Az igazán csemegének számító, nagyon színvonalasan megrendezett versenyen, a hagyományos kategóriák mellett a gyermekversenyt is megrendezték. A verseny *dr. Tóth Imre* a Csongrád Megyei Tájékozdási Futó Szakszövetség elnöke is megtisztelte azzal, hogy "*hosszú hallgatás után*" mint versenyző indult az F60-as kategóriában. Amint az ünnepléses eredményhirdetésen kiderült ebben a kategóriában *dr. Tóth Imre, Csamangó Ferenc, Kozma László* hármas állhatott a dobogóra s ilyen sem volt még!

Nagyon kár, hogy ez a verseny ebben az évben éppen egybeesett a Szlovák Karszt Kupa illetve a Litér Kupa versenyekkel. A nagyobb szervezethez reményében várjuk a jövő évi folytatást, hiszen a versenyterep az éjszakai, sprint és váltóversenyek megrendezésére is kiválóan alkalmas.

Dr. Sindely Pál

Megjelent: TÁJOLÓ, Budapesti Tájfutók Szövetségének Lapja, XX. évfolyam, 2002/6. sz.

ÍGY LÁTTAM A JONATHERMÁL HUNGÁRIA KUPÁT

Tavaly júliusban, a junior világbajnokság kísérőversenyeként zajló Hungária Kupán, a bükki tisztás közepén feltűnt egy fehér sátorotető, alatta messziről is hívogató, óriás méretű színes fotókkal és térképekkel. Az SZVSE gyülekezőhelye egyúttal a jövőendő Jonathermál Hungária Kupa beharangozására szolgált a terepek, a versenyközpontként szolgáló fürdőtelep, a szálláshelyek részletes bemutatásával, és további információ nyújtására szakavatott személyzettel. Természetesen már a verseny kiírása és meghívója is rendelkezésre állt, szintén színes, fényképes, mutatós kivitelben, és árat is tartalmazó jelentkezési lappal. Az alapos, előrelátó előkészítést látván, úgy éreztem, még akkor sem hagynám ki a versenyt, ha történetesen a HK krónikásaként és adatbázis-kezelőjeként nem érezném magam számára mindenkor kötelezőnek a részvételt.

A nevezett sátor néhány héttel később visszaköszönt a Lago Maggiore pálmafákkal és hősipkás csúcsokkal övezett partján (svájci 6 napos), majd a magyar tájfutás számára mindörökké legendás Jetrihovice mesés sziklatornyai közt is (cseh 5 napos). Követte ezt még számtalan egyéb alkalom is, s a felkes fáradozás nem maradt eredmény nélkül. Olyan nagyszámú külföldi versenyző nevezett az ideai HK-ra, amelyhez hasonlót Magyarországon csak az itteni VB-t megelőző Hungária Kupákon, illetve a Veterán Világkupa alkalmával tapasztalhattunk. Tehát a mindig hön öhajtott nemzetközi tapasztalatszerzésre ezúttal hazai viszonyok közepette is sor kerülhetett.

Miért állt fel viszont a hazai mezőny felettébb hiányosan? Erre az önkéntelenül is felvetődő kérdésre a választ természetesen nem a jelenlévőktől kérhetjük, erről majd később kaphatunk reális képet a távolmaradóktól tudakozódva. A válaszok összegzése nem lehet közömbös, hiszen nagy versenyek tervezéséhez a várható létszám mindig fontos alapadat. Nemzetközi jelenség, hogy mindenki igyekszik eljutni a nyár folyamán egy olyan versenysorozatra, amelyen még sohasem, vagy régóta nem vett részt. Ez akár a hazai nagy verseny rovására történik; magam is jártam olyan háromezres létszámú nagy nemzetközi rendezvényen, ahol hazai versenyző kevesebb indult, mint abban az országban egy szokásos hétvégi versenyen. Az utóbbi években meredeken emelkedő nevezési díjainkkal megközelítettük a nemzetközi árszintet. (A 97-es HK 5 napjáért együttvéve fizettünk annyit – 1500 Ft –, mint ezúttal naponta, s ráadásul előrefizetés mellett! Eközben a fogyasztói árindex "csupán" 1,7-szeresére emelkedett. Ha 1 percnyi versenyidőre viszonyítjuk a költséget, még sokkal ijesztőbb növekedést kényszerülünk regisztrálni!) Természetes tehát, hogy a tetemes összegért valami különlegeset, a megszokottól eltérőt szeretnének kapni, amelyet elsősorban a távoli, idegen tájak terepi sajátosságai nyújthatnak.

Az is biztos, hogy a töredékére apadt a hozzám hasonló "töltelék" versenyzők száma, akik beérik a gyengébb helyezésekkel, de a keményebb kategóriát választják, igénylik a kiadós futást, és élvezik a táj és a természet szépségeit, a köznapi értelemben vett tájékozódás örömeivel együtt. Biztató viszont, hogy dupla futamot kellett indítani az igit-vérig tájfutók tábora számára, az F21BR („Brokkant”) kategóriában, akik követelik a legszakmaibb kihívásokat a pályákon, szeretik a legvadabb terepeket, és vére menő küzdelmet folytatnak a helyezésekért (igaz,

lehetőleg minél kevesebb futással). Ez azért fontos, mert ők alkotják a versenyrendezőségek gerincét, ők szervezik a sportág életét.

Két HK (1985 és 1994) és számos OB után még mindig tudott ismeretlen terepekkel szolgálni a Kiskunság homokbuckás tája. Nem is átlagossal, hiszen bejuthattunk a nemzeti park területére is!

Bár az összefüggő hatalmas erdőség csak ott kezdődik, ahol térképünk véget ér, de számunkra ez az ízelítő az ősborókásból valódi csemegét jelentett Bócsán. Egy-egy átmenet, amely teljes egészében a borókásban vezetett, felért egy vakrepüléssel, és a sikeres pontfogáshoz szükségeltett az a bizonyos érzék, amely a mai precíz térképek világában már csak ritkán kell. Ennek ellenére nagyszámú versenyző olyan iramban tette meg a pályát, mint ha akadály nélküli nyílt mezőn haladna.

Az iram a további napok egyszerűbb pályáin fokozódott. Ópusztaszeren, a Nemzeti Történeti Emlékparkban nem maga a csupán alapfokú tudást igénylő tájékoztatói feladat, hanem annak villámgyors végrehajtása jelentette a rövidtávú verseny nehézségét. A komolyabb kategóriákban 4 percen belüli ezekkel lehetett csak eredményt elérni, ami mintegy 20 ellenőrző-pont lekezelése, kódok azonosítása mellett atlétához méltó teljesítménynek tekinthető. Nem véletlen, hogy pontkihagyás okán éppen ezen a napon vészelt el a legtöbb versenyző.

Más jellegű, de szintén nagyon gyors, egyértelmű pályákon futottunk a másik ismeretlen terepen, Bodoglár környékén. Az utolsó 2 nap már nem tudott igazán újat nyújtani, mivel a szomszédos, a tavalyi OB-k kapcsán már nem ismeretlen Kötönypuszta terepe azonos jellegű tájékoztatói feladatok végrehajtását követelte. Ha telhetetlen lennék, azt mondanám, talán egy további céltelepítéssel még változatosabbá lehetett volna alakítani a rendezvényt: a közelben bőséggel található fedetlen, buckás területek ugyanis mindig jobban megtréfálják a nem kellően óvatos sporttársakat, mint a jellegzetességekkel könnyített erdős jellegű területek. De a számos kategóriában szoros versengés, a jó iram élvezetessé tette a befejezést is. A női versenyben *Wengrin Ágnes* az utolsó napon biztosította be győzelmét *Bokros Andrea* előtt, míg a férfiak közt a két fiatal, nagyon tehetséges orosz futó küzdelmébe a legjobb magyar, *Harkányi Zoli* nem tudott beleszólni. Az utolsó napon szokásos lemorzsolódást nem tapasztaltuk, talán a vadászrajt (ami ezúttal elmaradt) következménye szokott az lenni?

Tetszett, hogy ahol a rendezőkkel közvetlenül kapcsolatba kerültünk, ott a bajnoki dobogókról ismerős fiatal sporttársak intézkedtek korukat igazoló ambícióval, de korukat meghazudtoló tapasztalattal és felelősségérzettel. Példaként hadd emeljem ki a parkolás szakszerű irányítását, amelynek elmaradása, hanyag kezelése nagyon sok, egyébként jól rendezett versenyünkön keseríti meg mindannyiunk hangulatát. A végig hibátlan felvezetés is nyilván az ő érdemük. Példamutató, hogy teljes erejükkel a rendezvény sikeréért ügyködtek annak tudatában is, hogy ezzel a legelőkelőbb rangsorhelyezésekről csúszhatnak le ebben az évben, hiszen a HK mindig kiváló rangsorpont-osztó, különösen igaz ez sík terepen. SZVSE sportolót csak a legkisebbek korcsoportjaiban láttunk indulni. Azt is észrevehettük, hogy a rendezők számos olyan apró, jól bevált ötletet alkalmaztak, amelyet a nagy nyári versenyorozatokon tapasztaltakból vettek át. Érzékeltém az igyekezetet, hogy megoldást keressenek az egyes résztvevők jogos, vagy kevésbé jogos sirámaira, gondolva arra, hogy ők is támasztanak különleges igényeket

külföldön, de ugyanakkor, nagyon helyesen ügyelve arra, hogy a nagy többség érdekei ezzel ne sérüljenek.

Egy nagyszerű, és költséget sem igénylő dolog hazai megvalósítását azonban évek óta hiába várom. Az O-Ringen-től kezdve számos hasonló versenysorozaton tapasztalhattuk, hogy az együtt nevezők (klubok, családok) kategóriától függetlenül közel azonos rajtidőket kapnak. Az egyik nap reggel, a másik nap délután, de mindig egy szűk, max. 60 perc intervallumban. Ez lehetővé teszi, hogy az egész napos programunkat ésszerűen, hasznosan, hosszú holtidők nélkül szervezhessük meg. Ráadásul a térképet sem veszik el befutáskor, hiszen akinek mutathatnám a pályát, az velem egyidőben volt kinn a terepen, az ellenfélnek meg nyilván nem mutogatom.

Ezzel át is ugrottam a szoros értelemben vett versenyről a járulékos szolgáltatások területére, amely ugyanilyen fontos, hogy a mindig szűkös szabad időnket szeretnénk a lehető legkellemesebben és leghasznosabban eltölteni. Persze hosszú listán tudnám még sorolni, hogy a lebonyolítás egyes részterületei milyen jól működtek, és természetesen az egészhez képest jelentéktelen szakmai hiányosságokat és hibákat is szép számmal tudnék említeni, de ez a hivatalos versenyjelentésekre tartozik, és az utóbbira mindig akad nálam szakértőbb vállalkozó is (a jobbítás szándékával). Aki a szervezők által az üdülőtelepen kínált szálláshelyek valamelyikével élt, nem csalódott. Nívósan megépített, gondosan karbantartott létesítményekben tölthetjük a nyárhoz nem illő, hűvös, szeles, esős napokat. A szállások egyébként reális árát igen kedvezővé tette az a kedvezmény, hogy 8 napon át, tetszőleges mennyiségben ingyenesen léphettünk a fürdőkomplexumba, amelyről az elragadtatás hangján szólhatok. Kis országunkban 117 helyen volt már szerencsém rozoga csontjaim keserveit termálvízben enyhíteni, de a hidegvizes szabad strandokat is kedvelem és ismerem. Ez alapján mondhatom, hogy párját ritkító a Jonathermál objektum, ahol a kettőt tökéletes harmóniában együtt találjuk meg az óriási, egy rövidtávú versenyünkhöz bőségesen elegendő területen. Öreg fejjel is élveztem az élményfürdő vadvízfolyosóját, vagy a strandmedencében a sziklahegy-csúszdát, de legjobban a 100 méteres úszómedence tetszett, ahol csaknem egyedül birtokoltam az óriási vízfelületet. Pedig a termálvíz segítségével folyamatosan 23 fok környékén tartották a hőmérsékletét, miközben a média szerint százával tértek haza nyaralásukból idő előtt az olasz tengerpart mellől a magyar turisták, nem győzvéni kívánni a strandolásra alkalmas időt. A pillanatok alatt 17 fokra lehűlő Balatonról nem is szólva!

Az augusztusban szokatlanul goromba időjárás nekünk csak a szabadnapji nyaralást rongtotta el. A kellemes bulinak ígérkező kunfehértói tájtriatlon így a természeti elemekkel való küzdelemmé vált. Miközben az ország kritikus árvízi helyzetben élt, a szomszédos országok versenyzői pedig aggódva kérdezték a részleteket a természeti csapás miatti szükségállapotról, mi tájfutók még jól is jártunk, hogy a sokévi átlag alapján várható közel negyven fok körüli hőmérsékletű, bokáig süllyedő homok helyett tartós esőzéstől ideálissá vált felszínen futhattunk. Ezen túlmenően is szerencsénk volt, mert röviden úgy lehet fogalmazni, amikor az égiek esőszünetben részesítettek az egy hét folyamán, azaz mindig a verseny időtartamában, vagy az azt megelőző órákban következett be. Az erős szél gyorsan lesöpörte a vizet a gyér, félsivatagi aljnövényzetről, illetve a fák tüleveleiről, amely aztán a homokban pillanatok alatt úgy eltűnt, hogy nyoma sem maradt.

A hosszú időtartam miatt az étkezési lehetőségek alakulása a résztvevők hangulatát alapvetően meghatározó tényező. Nos a külön számunkra nyújtott kínálat úgy a versenyközpontban, mint a célterületen igazán bőségesnek bizonyult. Ételhez és italhoz ügyszólván bármikor sorállás nélkül hozzájuthattunk, megfizethető áron. Ugyanez érvényes a fürdő kínálatára is. De aki igazán olcsón kívánt elegendőt abrakolni, az a városi műintézményeket, elsősorban is a Bableves csárdát látogatta, ahol egy egész héten át lehetett ebédelni akkora összegből, amennyiből Budapesten a mi utcánk számos vendéglátó helye közül a legolcsóbbiak is csak egyetlen ebédet fogyaszthatunk. Az egyéni, illetve társas főzőcskéhez az anyagbeszerzés az átlagosnál kissé nehézkesebben ment, de az idei pompás dinnyeszezon örömeit itt is élvezhettük (a hideg miatt hűtő nélkül is). Az esti programok minősítése csakis a fiatalokra tartozik, de hogy egy közös helyen, de mégis kényelmesen, tágas területen, élő zene mellett, tetszés szerint ülve, állva, táncolva, beszélgetve, vagy ordítóva vigadhatott a nép, ezt sem tudja bármely versenyünk biztosítani.

Ilyen nagy versenyhez a külsőségek is hozzátartoznak. A célterületek berendezésének praktikusságát emelném ki, a látványossághoz hiányzott az alkalmasabb természeti környezet. Kivéve a nemzeti emlékparkot, amely igazán ünnepélyes helyet nyújtott a napi eredményhirdetéshez. A versenyközpontban a nyitóünnepséget sajnos elmosta a vihar, de az estéknenti eredményhirdetéseket nem érheti panasz. Nagy munkával telepítettek színpadot a végső eredményhirdetéshez, mégsem sikerült a hangulatot igazán ünnepélyessé tenni az erdős pusztában. Polgármesterektől, országgyűlési képviselőtől, világbajnoktól vehették át a dobogósok az érmeiket. A megszerzett támogatók hosszú listája alapján talán komolyabb tiszteletdíjakat reméltek a győztesek, de hát, amíg negyvennél több kategóriát díjazunk, addig a díjakra fordítható összeg is szétforgácsolódik. (...)

A cikkeket rendre mi, "bennfentesek" írjuk. Legalább áttelesen hadd álljon itt egy nem szakavatott vélemény is. Örömmel halottam feleségemtől a minap, hogy az állami nyelvvizsgán egy 16 éves diák, aki tájfutóként még csak palánta, nem is tudta minden napot értékelhetően teljesíteni (neve most maradjon homályban), nagy lelkesedéssel kereste a kifejezéseket a tájfutás, a kiskunmajsai Hungária Kupa nagyszerűségének tolmácsolásához, amikor a legemlékezetesebb élményéről kellett pár mondatot szólania.

Mikor kifejezem elismerésemet és köszönetemet (és remélem, ezt sokak nevében tehetem) *Szokol Lajosnak*, a profi és fáradszóró főszervezőnek, valamint a szakosztály aprójának és nagyjának a sikeres csapatmunkáért, egyúttal szeretném a potenciális jelölteket biztatni, bátran vállaljanak HK szervezést. Bár a mérce az ideivel, sőt az előző évek HK rendezvényei által is, magasban áll, szerintem mások is képesek a magas színvonal elérésére. Ha esetleg nem is tudnak 600 személyes sörszátrat, vagy mosakodási lehetőséget biztosítani, kirukkolhatnak valami más szolgáltatással, vagy egyszerűen a kedvezőbb táji, terepi adottságokkal. Nem feltétlenül muszáj 6 versenynap, beérjük ötettel, vagy akár négygyel is, ha a versenypályák hasonlóan korrektek és hibátlanok, mint itt a Kiskunságban volt. De igényeljük a Hungit, mert szeretjük a Hungit!

Skultéti Gábor

Megjelent: TÁJOLÓ, Budapesti Tájfutó Szövetség Lapja, XX. évfolyam, 2002/7. sz.

MAGYAR SIKEREK A II. TÁJFUTÓ VASUTAS EB-N Svédország, Halmstad, 1999. június 1923.

A Nemzetközi Vasutas Sportszövetség (USIC) immár második alkalommal rendezte meg a vasutas sportolók részére az Európa-bajnokságot, amelyen 14 ország versenyzői vettek részt. Négy évvel ezelőtt Finnországban ugyancsak ennyi ország versenyzői küzdöttek a helyezésekért. Akkor csak az F21-es kategóriában rendezték meg az egyéni versenyeket, illetve minden ország 2-2 váltót indíthatott.

Ebben az évben a versenyt Svédországban, Halmstad kikötőváros környékén rendezték meg. Az egyéni versenyeken az F21-es kategória mellett az F45-ös kategóriát is beiktatták, illetve a váltóversenyen a váltóösszetételét F21-F45-F21-es variációban rögzítették, azaz minden váltóban a második futó szenior korosztályú volt.

Hazánk vasutas színeit F21-ben: *Vonyó Péter* (PVSK), *Jécsák Attila*, *Kiss József* (NYV), *Farkas Dávid* (SZV), illetve F45-ben: *Kéri Péter*, *Bacsó Attila* (TSE), *dr. Sindely Pál* (SZV) képviselte. A csapat szervezését *Magyar Lászlónak*, a Vasutas Sportközpont képviselőjének, illetve *Gera Tibor* edzőnek köszönhetjük.

A Vasutas EB minden résztvevője egy korszerűen berendezett erdei sportközpontban lett elszállásolva. Az UNIC szabályzatnak megfelelően, hasonlóan mint négy évvel ezelőtt, minden költséget az útiköltség kivételével most is a rendező ország vállalta magára. Egyébként kifogástalan volt a szállás és az étkezés. Az autóbuszok is minden alkalommal percre pontosan indultak.

Késő délután felvonulással kezdődött a verseny Halmstad legforgalmasabb sétálóutcáján, majd ünnepélyes megnyitóra került sor a városháza előtt. Másnap autóbuszokkal szállítottak bennünket a terepbemutatóra, amelyen ízelítőt kaptunk a finom domborzatú, kövekkel tarkított, mocsaras, ingoványos, de jól futható terepről.

Az egyéni versenyen a jó futhatóság mellett a finom domborzat és sziklaalakzatok (csak a nagyobbakat ábrázolta a térkép) szinte minden magyar versenyzőt megrézfáltak, így ezen a napon kirobbanó siker nem született, a Sport-Ident által biztosított részidő-táblázatból viszont kiderült, hogy a másnapi váltón nem vagyunk esélytelenek.

A váltóversenyen a várakozásaink nem voltak alaptalanok, hiszen mindkét váltónk (*Vonyó-Sindely-Farkas*, illetve *Jécsák-Kéri-Kiss*) esélyes volt a dobogós helyekre. Végül *Farkas Dávid* a 4. helyen ért célba, s mindössze fél méterrel maradt el a bronzérmes finn váltótól.

A versenyt követően *Farkas Dávid* így emlékezett vissza az utolsó pár perc eseményeire:

"Hatodik helyen kaptam a stafétabotot, de a negyedik helyen álló Kiss Józsiától is mindössze másfél perc volt a hátrányom. A pálya felénél már beértem őt és a cseh futót is. Ekkor villant meg bennem, hogy talán még a dobogó sincs veszte! Rákapcsoltam, és csakhamar egyedül maradtam az erdőben. Az utolsó kilométeren pillantottam meg a 2. és 3. helyen álló svájci és finn futót, akiknek az előnye ekkor kb. 250-300 méter volt. Az utolsó ellenőrző ponton befogtam a finn futót, aki észrevett, és hatalmas hajrába kezdett, s hasonlóan én is.

A közönség tombolt, mindenki szurkolt. Fél lépéssel bár, de lemaradtunk a dobogóról. Nem érzem kudarcnak az elért eredményt, hiszen mindent megtettünk a sikerért. A svéd bajnokok is elismeréssel nyilatkoztak a teljesítményről, ami nagyon jólesett. Mindent összevetve életem egyik legszebb versenyén vettem részt Halmstadban."

Elismerésre méltó, hogy végül is a másik váltó is jó helyezést ért el, hiszen hatodikként érkeztek célba. Ezzel a magyar csapat a svájciakkal holtversenyben a legjobb váltóeredményt érte el. Az első hatban 2 váltója csupán nekünk volt.

Magyar László, a magyar csapat vezetője így összegezte az elért eredményt:

"Az látszott, hogy erős a skandináv fölény, de minden versenyző hozta önmagát. Egyforma tudású, tehetséges és rutinos versenyzők alkották a csapatot. Ennek köszönhető a jó szereplés. Ebben döntő szerepet játszott az is, hogy a tájfutó sportágban a vasutas szakosztályokban (Szeged, Pécs, Nyíregyháza, Budapest) eredményes munka folyik.

A MÁV Vezérigazgatóságának és a Vasutas Sportközpont Vezetőségének is köszönhető, hogy a szűkülő anyagi körülmények ellenére megteremtették a lehetőséget arra, hogy a magyar vasutas válogatott ott lehetett Halmstadban. Az egységes nemzeti színeket mutató válogatott mezeket az MTF SZ biztosította a csapat részére."

Gera Tibor edző az alábbiakkal egészítette ki az elhangzottakat:

"Az eredmények igazolták az előzetes válogatást, hiszen a négy fiúból egyik sem lógott ki a sorból. A kétnapi összteljesítmény alapján alig volt köztük különbség. A váltón nagyon összeszedték magukat, illetve jobban alkalmazkodtak a terephez. A szeniorok hozták a tőlük elvárt időket a váltókon. Egyéniben Bacsó Attila futott jól. Az egész verseny flottul, precízen volt megszervezve."

Az ünnepélyes eredményhirdetést megelőzően még egy harmadik versenyszámban, az angol csapat által szervezett sörváltóban is próbálkoztunk. Itt három csapatot is indítottunk. Sajnos a finnek csapata itt is megelőzött minket szinte minimális, 1 mp-en belüli különbséggel.

A következő Európa-bajnokságot négy év múlva rendezik meg, amelynek házigazdája Svájc lesz. Remélve, hogy a jövőben is eredményesen tudnak majd szerepelni a magyar vasutas csapatok.

dr. Sindely Pál

Megjelent: TÁJOLÓ, Budapesti Tájfutók Szövetségének lapja, 1999. XVII. évfolyam, 6. szám.

ARCOK TÁVOLRÓL ÉS KÖZELRŐL

AKI A TÁJÉKOZÓDÁSI FUTÓ VASUTASKOCSIT ELINDÍTOTTA

Beszélgetés Mándoki József egykori szakosztályvezetővel

A Szegedi Vasutas SE Tájékoztató Futó Szakosztály senior versenyzőinek berkein belül, de a megyében is, nagyon ismerősen cseng **Mándoki József** neve. Az egykori építészmérnök, II. osztályú versenybíró, edző, térképhelyesbítő és rajzoló ott volt a sportágunk kialakulásakor, s egyesületünknek egyik meghatározó egyénisége volt. Mint egykori sporttársammal, versenyzőtársammal a napokban beszélgettem az egykori szegedi kötődéséről.

— *Egy ember életében a gyermekkor nagyon meghatározó lehet a jövőre nézve. Mikor és hogyan kerültél kapcsolatba a természetjárással?*

— Általános iskolás koromban, a nyári szünetekben minden évben a budapesti rokonoknál töltöttem néhány hetet. Ők már rendszeresen kirándulgattak, elsősorban a Budai-, Pilisi-hegységben valamint a Börzsönyben. Ottlétemkor engem is magukkal vittek, amit megkedveltem s néhány év múlva már egyedül is elmentem egy-egy kisebb túrára. Így kezdődött.

— *Több mint húsz éven keresztül az egyesületnek, egyik meghatározó egyénisége voltál. De, hogy kerültél az SZVSE csapatába, vagy akkor egészen más volt a neve is?*

— 1955-ben a középiskola tanulmányaimat Szegeden, a Vedres István Építőipari Technikumban befejezve, a MÁV-hoz mentem dolgozni. Mint építési ügyekkel foglalkozó szakember kerültem ide, s ahol ismét kapcsolatba kerülhettem az évek óta működő szakosztállyal. Itt rögtön jelentkeztem a szakosztály vasutas tagjainál, akik a következő szakosztály összejövetelre már meg is hívtak. Mint kiderült, több hasonló korú fiatal jelentkezett abban az évben a szakosztályba, így szinte egy új generáció indult el a természetjárás útján. A törzstagság átlag harmincas korosztályhoz tartozott. Kellemes családias, baráti légkör és rendszeresen szervezett túrák igen kellemes élményeket jelentettek számomra és a többi fiatal számára is. Mivel ez a kapcsolat ősszel kezdődött, a következő tavaszig sokat beszéltek arról, hogy néha versenyeket is rendeznek, s ahol az erdőben a terepen elhelyezett és térképen megjelölt pontokat érintve kell a rajttól a célig eljutni. Ez igen izgalmas és vonzó elfoglaltságnak tűnt és alig vártuk a tavaszt, hogy ezt a gyakorlatban is kipróbálhassuk.

— *De azért gondolom, hogy addig sem ültetek ölbetett kézzel?*

— Á dehogya! Addig is a térképekkel, a tájékoztatói alapismeretekkel, a terepviszonyokkal, és a verseny lebonyolításának ismereteivel elláttak a már rutinosabb tagok. Emlékeztetem szerint az egyesület akkori neve a Szegedi Vasutas Egyesületről (kb. 1957-től) a *Lokomotív Természetbarát Egyesület Szegedi Osztálya* névre változott, önálló gazdálkodási joggal felruházva. Ez néhány évig tartott, majd újra visszaváltott, — mindenhol a város nevét is tartalmazó — a mienk *Szegedi Vasutas SE Természetjáró Szakosztálya*. Ekkor még én sem tudtam, hogy ez a szabadidő

tevékenységem itt 22 évig fog tartani. Mindenesetre engem jobban a versenyek érdekelték, és az új fiatal tagokkal a versenyekre való eljutás ügyeit igyekeztem átvenni a korábbi ügyek intézőitől.

— *A hatvanas években az SZVSE-s természetbarátokkal, számos alkalommal kirándultál a hegyek közé. A Börzsöny még mindig a legkedvesebb tájak közé tartozik?*

— A Börzsöny szeretete abból is ered, hogy nagybátyám nagyon sokat kirándult velem együtt és minden szegét-zugát szinte ismerte és nekem megmutatta. Különösen a hegység középső és keleti részét jártuk be gyakran. A kisvasutakon is nagyon sokat utaztunk, szinte minden turistaházban aludtunk is. A Börzsöny nyugati részét elsősorban a megyei versenyek révén — a Csongrád megyeiek kisirtáspusztai turistaházának köszönhetően — ismertem meg. Emellett nagyon jól megismertem a Budai-hg. valamint a Pilis különböző részeit is, mert ezek estek legközebb a Budapesthez.

— *Közben párhuzamosan, megismerkedtél a tájékozdási futással is.*

— Akkor ez még természetjáró tájékozdási verseny volt, s ez alakult át 1970-ben tájékozdási futó sportággá, önálló szövetséggel. Erről bővebben az egyesület történetében is publikáltam.

— *Mint leendő versenyzőnek, kik voltak a „tanítómestereid”?*

— Elsősorban dr. Takács István és dr. Vekerdí Tibor valamint a többi tagok is segítőkészen vezettek be a természetjárás írott és íratlan szabályaiba és a versenyés „tudományába”. Mi fiatalok közben elvégeztük a túravezetői tanfolyamot, melyeket a többiek mind tudták, és az ott szerzett ismeretek birtokában valamilyen módon felhasználhatók voltak a versenyeken is. Mivel műszaki végzettségű voltam, ezért a térképismeret, az iránytűhasználat, s maga a tájékozdás nagyon elsajátítható volt, így nem okozott nehézséget.

— *Milyen eredményeket értél el sportpályafutásod során?*

— Tulajdonképpen kiemelkedő eredményeket nem értem el. Dobogós helyeket csak a megyei bajnokságokon tudtam elérni. Országos versenyeken általában a 10-20. helyeken végeztem. Talán kiemelhetők a Páli Tivadar elméleti versenyeken elért szerepléseim, ahol országos első és harmadik helyeken végeztem. Ezek is segítettek a versenyeken a térképismereti feladatok elsajátításában.

— *Edző munkád során mely eredményekre vagy a legbüszkébb?*

— A legemlékezetesebbek a serdülő és ifjúsági csapatok eredményei 1969 és 1974 között. A Fehér Mária, Ungi Anikó, Nagy Ildikó összetételű serdülő, majd ifi csapatunk igen sok szép eredménnyel dicsekedhetett a '70-es években. Meghívták őket az országos válogatott keretbe is. Sajnos ebben az időben a fiúk hamar lemorzsolódtak, a lányok viszont évekig szép eredményeket produkáltak. Közülük is Szakálas Anna, Papp Zsuzsa, Szőregi Erzsébet, Molnár Magdolna szaporította a sikereket.

— *Több mint húsz évet töltöttél el a versenypályán. Szerinted miért volt szép számokra ez a mi sportágunk?*

— Ez egy nagyon változatos, izgalmas, nagy kihívást jelentő sport, amely fizikai és szellemi felkészültséget kíván, amivel le kell győzni önmagamat és a terepen a kijelölt versenypálya nehézségeit. Ehhez hasonló érzést más sportággal kapcsolatban nem tudnék megemlíteni. E mellett még nagyon egészséges is, egyben

ismeretszerzés a hazai és nemzetközi terepekről, valamint emberi barátságokat, kapcsolatokat alakít ki, a hasonlóan gondolkodó emberek között.

— *Úgy tudom, hogy 1977 őszén, 22 évi egyesületi tagság és versenyzés után, majd edzői munka után kénytelen voltál megválni az egyesülettől. Minek volt köszönhető ez a nem mindennapi, végleges elhatározás?*

— Családi körülményeim alakultak úgy, hogy kénytelen voltam környezetet változtatni. Így alakult, hogy először Debrecenbe majd Miskolcra kerültem, ahol mai is élek és dolgozom, családommal együtt.

— *Közben „elszakadtál” a sportágtól és Szegedtől is. Egy-egy nosztalgia versenyen azért láthatunk még a jövőben?*

— Elszakadtam ugyan, de időnként a családi kapcsolatok miatt rendszeresen járok Szegedre. A sajtón illetve a médián keresztül folyamatosan tájékoztotam az egyesület szebb eredményeiről. Külön csemegének számított nekem a közelmúltban megjelent kétkötetes sporttörténeti emlékkönyv — külön is köszönöm és gratulálok Tóth Imrééknek és Sindely Pali szerkesztőnek ezt a nagyon értékes munkáját —, ebben is nagyon sok emlékekkel, sok szép eredménnyel ismerkedtem meg. Büszke is vagyok ezekre, s egyben arra is visszagondolva, hogy jó alapokat raktam le az utódok számára és gratulálok is nekik, hogy ilyen magas szintre tudták emelni a sportág eredményeit, nemcsak a megyében és az országban, hanem nemzetközileg is, — *mondta a szakember, majd így folytatta:*

— *Úgy gondolom, hogy az egykori egyesületemben, a tájékozdási futóknál azt a bizonyos „vasutaskocsit” (vagy inkább szekeret) az úton elindítottam, és ahogy látom ma, most is gurul, sőt még jobban, mint az én időmben. Amennyiben lehetőség van, és az időm megengedi, szó lehet egy nosztalgia versenyen való indulásról, bár edzés és felkészülés nélkül ez nehezen fog menni. Mégis remélve, hogy a sok programom miatt ez időben is összeegyeztethető.*

— *Természetesen szívesen látjuk Mándoki Józsefet, vagy ahogyan mi csak röviden mondtuk a „dokit”, nemcsak a nosztalgia versenyein, hanem az egyéb rendezvényeinken is, valamint kívánjuk, hogy az a bizonyos „vasutaskocsi” még sokáig guruljon.*

Szeged, 2009. május 13.

Dr. Sindely Pál

GYŐZNI AZ O-RINGENEN

Ami a teniszezőknek Wimbledon, vagy éppen a zarándokoknak Mekka, az a tájékozdási futóknak: az O-Ringen. Ez a svédországi tömegverseny hihetetlenül népszerű, magyar — főként alföldi — ember számára szinte elképzelhetetlen, hogy 25 ezer sportoló, a világ minden tájáról, képes összeseregleni „csupán” egy tájfutóverseny kedvéért. Ez történt pedig az idén is, s ebben az elit nemzetközi mezőnyben csaknem két tucat szegedi versenyző is szerepelt.

Szokol Lajos először is egy vaskos könyvet tesz az asztalra, ami az O-Ringen múltjának bemutatásán, a verseny beharangozásán kívül tartalmazza a — csekélység — 25 ezer induló névsorát, adatait! Közte az SzVSE 19 tájfutóját is.

— *Hogyan kerültek, ráadásul ilyen szép létszámmal erre a nagy versenyre?* — kérdeztem Szokol Lajost, aki edző, versenyző, csapatvezető is egyben.

— Bevezetésül annyit: minden tájfutónak, akit már egy kicsit is „megfertőzött” ez a sportág, vágya, hogy egyszer eljuthasson az O-Ringen-re. Én eredetileg úgy terveztem, hogy egy vagy két autóval megyünk ki néhányan, de aztán annyian jelentkeztek a szakosztályból, hogy buszra volt szükségünk.

— *Ezek szerint sok a „fertőzött”...*

— A tájfutást itt csak szeretetből, a sportág szépségéért lehet csinálni, hát nem csoda, hogy aki itt ragad, annak sokat jelent, s komoly anyagi áldozatot is vállal. Mint például most, hisz e svéd út is teljesen önköltséges alapon, turista útlevéllal valósult meg. Nagy segítség, hogy egyesületünk ideadta a buszát, aminek csak az üzemanyagát fizettük, tehát nem a bérléskor szokásos, jóval magasabb tarifát.

— *Milyen volt a verseny?*

— Falunban, a pár évvel ezelőtti sívilágbajnokság színhelyén rendezték. A „körítés” is nagy volt: tűzijáték, légi parádé vezette be. Csodálatos, s persze nagyon nehéz terepen futottunk: sziklás, majd félig öserdei jellegű területen, ahol turistautak egyáltalán nem voltak. A rendezés egészen nagyvonalú volt: 100 busz szállította a versenyzőket, a percenkénti indítás folytán reggel fél nyolctól délben fél egyig özönlöttek ki a terepre a versenyzők. Arra is volt gondjuk, hogy az egy nemzetet vagy egyesületet belüliek egy órán belül startoljanak, gondolván arra, hogy nyilván fennmaradó szabadidejüket is együtt akarják eltölteni. A célbaérés után tizenöt percen belül a számítógép kiírta az eredményeket, az utolsó emberünk beérése után pedig teljes számítógépes listát kaptunk a szegedi csapat minden tagjának részletes eredményeivel, napi és összetett helyezéssel. Általában: a verseny komputerizáltsága lenyűgözően hatott, pedig rengeteg kategória volt, külön még a 80 éveseknek is, akik hetvenen indultak.

— *Hogyan szerepeltek a szegediek?*

— A legjobb helyezéssel Gera Tibor büszkélkedhet, a harmadosztálynak számító felnőtt C kategóriában tizedik lett az ötnapos verseny végén, s közben volt egy második és egy harmadik helyezése a napi versenyekben. Ugyanitt én huszonötödik lettem, úgy, hogy az első nap teljesen „elszálltam”, ahogy ezt nálunk mondják: a 185. helyen érkeztem célba. Persze, utána volt bennem egy kis „csakazért is”, így másnap megnyertem a versenyt.

(Eszembe jut az autóversenyzőkről szóló régi amerikai film fogalomává vált címe: „Győzni Indiánapolisban”. A tájfutóknál hasonló hangsúllyal mondják: „Győzni az O-Ringenen...”. Ha ebben az esetben csak egy szakaszgyőzelem is az, a nézőtérén azért tízezer ember tápsol.)

— *Mi lehet a titka a tájfutás e hallatlan népszerűségének az északi országokban?*

— Általában az életformájuk is sokkal egészségesebb, mint a mieink. Állandó kapcsolatuk van a természettel, rengeteg az erdő, s ezt az adottságot jól kihasználják. De kerékpárost sem látam sehol annyit, mint ott.

— *Egy alföldön, pontosabban Szegeden működő tájfutó szakosztály hogy tud e konkurenciával versenyezni?*

— Egyenlőre arról álmodozunk, hogy eddigi 3-6. helyezéseink után itthon nyerhessünk országos bajnokságot.

— *Eléggé csendben dolgoznak az SzVSE tájfutói. Milyen körülmények között?*

— Évi 60 ezer forinttal gazdálkodhatunk, ami a nevezési díjakra, s a szerelés egy részére elég. Az utazás szerencsére nekünk ingyen van, így viszonylag jó helyzetben vagyunk. Az egyesülettel szemben nincsenek nagy igényeink, s azokat teljesítik. Összesen 90-100 tagunk van, ebből 60, aki rendszeresen versenyez, s 25, aki úgy, hogy komoly eredményekre törekszik. Aki rendszeresen csinálja, annak a kis költségvetés miatt anyagi áldozatot is kell vállalnia, de ez nálunk természetes. A fiataloknak is azt mondom: ma már az nem érdem, hogy valaki sportol, s ne áldozatnak érezzék, mert akkor csalódní fognak.

— *Hol versenyeznek legközelebb?* — A legnagyobb hazai versenyen, a Hungária kupán indulunk, amit a Csongrád megyei szövetség Kiskunhalas térségében rendez. (1985)

Balogh Tamás

Megjelent: Délmagyarország, 1985. augusztus 15.

JÖVŐRE A VILÁGBAJNOKSÁGON BIZONYÍTHAT

Oláh Katalin, a királynő

A Szegedi Vasutas SE tájékozdási futó szakosztályának az év végi hagyományos vacsoráján már véget ért a hivatalos rész, az esztendő eredményeinek értékelése. Mindenki szomszédjával, ismerősével beszélgetett és az az apró tündéri kislány is szabadon rohángászhatott a hatalmas MÁV-ebédlőben, aki produkcióival a szónokok hangerejét is próbára tette. De természetesen nem szólt rá senki, ez egy nagy baráti társaság, ahol mindenki úgy fogadja el a másikat — legyen akár 3-4 éves — amilyen. Kellemes, melegséget árasztó zsvajv töltötte be a termet, s a szintén meleg vagy inkább forró, pompásan illatozó pörköltet is elkezdték hordani az asztalokra. Már mindenki a villája, kése után nyúlt, amikor az egyesület legeredményesebb versenyzőjét, az összetettel együtt ötszörös bajnok *Oláh Katalint* egy kis beszélgetésre csábítottam. Az idei eseményekben bővelkedő esztendő és a jövő volt a témánk.

— *A négy, pályán elért bajnoki cím közül melyiket sikerült a legnehezebben megszerezned?*

— A sprint aranyat, ez nekem mindig nehéz a táv rövidege miatt, mely mintegy 3-4 km szokott lenni. Itt nem tudom igazán érvényre juttatni a futótudásomat, s ha hibázom — eltévesztek egy ellenőrzőpontot —, szinte lehetetlenség javítani, s behozni a hátrányt. Végig nagyon kell koncentrálni és hiba nélkül kell teljesíteni a távot, csak akkor lehet győzni.

— *A következő kérdés az előzőből adódik. Melyik gold medál hullott legbiztosabban az öledbe?*

— A hosszú táv az erősségem, most is ez sikerült a legkönnyebben, talán azért mert e közben vagyok a legnyugodtabb, legkiegyensúlyozottabb. A váltó és a csapat nagy teher idegileg, ugyanis ott nemcsak magadért futsz, ha hibázol, a társaid

munkáját, eredményét is elrontod, és borzasztó rossz érzés. Sajnos ezt az idén átélhettem, mert a váltót én szúrtam el a Vasutasnak. Egyszerűen kihagytam egy pontot, s emiatt kizárták a csapatunkat. Pedig ha nem bakizom, a második hely ott is meglett volna. Még most is nagyon bánom az esetet.

— *Az elején kellett volna, de még most sem késő, légy szíves sorold fel, milyen számokban nyerted a bajnoki címeket?*

— A sprintről és a hosszú távról — melynek távja általában 14 kilométer — már volt szó. Ezenkívül a klasszikus számban és csapatban szereztem még aranyérmeket.

— *Körülbelül most egy esztendeje annak, hogy a Szegedi VSE-hez igazoltál. Tudom, hogy továbbra is Pesten készülsz a versenyekre edződdel, Kárai Kázmérral, de valami képet alkothattál már társaidról, csapatodról.*

— Igen, ahogy mondom, általában csak versenyeken találkoztam velük, de ezek alatt — szinte futásban is — nagyon jó, hangulatos térsaságot ismertem meg bennük. Komolyan mondom, hogy ilyen jól egy korábbi egyesületemben, szakosztályomban sem éreztem magam, ezt a légkört még sehol sem tapasztaltam.

— *Jövõre, '95-ben világbajnokság is lesz, ott mit vársz magadtól?*

— A németországi vb nagy lehetőség nekünk, magyaroknak, ugyanis az itthoniakhoz hasonló hegyvidékes terepen rendezik a világtalálkozót. Reméljük legalább olyan jól szerepelünk, mint Csehszlovákiában, ahol nekem egy egyéni arany és 5. helyezés, illetve váltóban egy 4. helyezés sikeredett.

— *Mi kell ahhoz, hogy ez az álom valóra váljon?*

— Mindennek össze kellene jönnie. Addig azonban sokat kell edzeni, fizikálisan és technikailag is maximálisan felkészülni az esztendő legnagyobb megmérettetésére. Hasonló terepen kell majd trenírozni, mint ami kint vár majd ránk, és még ha ez mind rendben lesz is, sok múlhat még a pszichikai tényezőkön, a ráhangoláson.

— *Ha már a ráhangolódás, a koncentráció szóba került, nem kerülhetem ki: jó versenyzőtípusnak tartod magad?*

— Igen, általában jól bírom az ezzel kapcsolatos megterhelést, a kellő pillanatban tudok koncentrálni, bár néha előfordul, hogy túlságosan akarok, de nem ez a jellemző.

— *A hazai mezőnyből egyértelműen kiemelkedsz, a magyar bajnoki küzdelem jelent még számodra kihívást?*

— A honi bajnokságban csak a győzelmet tartom elfogadható eredménynek részemről, ez már velem szemben már elvárás is. De nem altat el, hogy általában sikerül győznom — itt is akad kivétel, lásd a váltót —, mert a tájfutás mellett a hagyományos atlétikában is versenyzem, ott főként félmaratoni távokon indulok.

— *Zárásként, mivel közeledik az év vége, arra lennék kíváncsi, mit kívánnál magadnak az új esztendőre a sportban és a magánéletben?*

— A sportban jó világbajnoki szereplést...

— *Zárójelbe odaírhatom azt a szót: arany?*

— Ne, azt nem szabad! Mindent megteszek a sikerért, azt ígérhetem. A magánéletben a családomnak és azoknak, akiket ismerek, kiegyensúlyozott életet, boldogságot.

Mis is hasonlókat kívánunk *Oláh Katalinnak*, a bajnoknak, az igazi szerény, szimpatikus sportembernek. Sok apróság példaképe, s még többnek lehetne. Végül — kibicnek semmi sem drága alapon — aranyos emlékek Németországból...

(1994)

Imre Péter

ILYENEK, OLYANOK — VILÁGBAJNOKOK

Beszélgetés Monspart Saroltával és Oláh Katalinnal

Eltérő a vérmérsékletük, a mentalitásuk, a karakterük. Mások. Az egyikben forr-buzog a vitalitás, a másik magába forduló, visszahúzódik a nyilvánosság elől. Az egyik minden szavával, mozdulatával mosolyra fakasztja a környezetét, a másik nyughatatlanul kutat a messzi jövőbe. Az egyik racionális — matematika-fizika szakos tanár —, a másik gyakorlatias — testnevelő — ember. Különböznek egymástól, mégis összeköti őket valami.

Az egyik, **Monspart Sarolta** 1972-ben Staré Splavyban a tájfutó-világ bajnokságon nem skandináv versenyzőként először léphetett fel a dobogó legfelső fokára.

A másik, **Oláh Katalin** folytatta a hagyományokat, 1991-ben Marianske Laznéban, majd 1995-ben Detmoldban szerzett világbajnoki ímet.

„Mint amikor végleg elhagyott a szeretőd”

Tokióban, 1991-ben, az atléták világbajnokságán *Mike Powel* elrugaszkodott a deszkáról és ugrásával egy csapásra mindenki által megdönthetetlennek tűnő álomhatárt változtatott semmivé. Huszonhárom esztendő telt el, kellett várni egyetle negyven centiméterre.

Vajon mi járhatott akkor *Bob Beamon* fejében? Majdnem negyedszázadnyi uralom után levették fejéről a koronát.

Sokáig csúcsra lenni fárasztó lehet. Várni és egyben rettegni attól, hogy egyszer eljön az az idő... Amikor a múlttal lesz egyenlő nagyszerű teljesítményünk, amikor már csak az almanachok emlékeznek az eredményeinkre.

Monspart Sarolta fantasztikus teljesítményét — tizenkilenc esztendőn át ő volt klasszikus távon az egyedüli nem skandináv világbajnoknő — kétszeresen is felülmúlták, s ami örömteli vagy — nézőpont kérdése — bosszantó, honfitársnője, *Oláh Katalin* tette.

„*Hazudnék, ha azt mondanám, hogy nem viselt meg a tény. Valahogy úgy érzem magam, mint a kullancsfertőzésnél: miért éppen velem történt meg ez? Ott motoszkált bennem, hogy én sem tettem kevesebbet a győzelmeikért, de nekem csak egyszer sikerülhetett. Olyan ez, mint amikor végleg elhagy a szeretőd. Eleinte csak nehezen dolgozod fel a történeteket, később már csak felsejlik emlékeidben a jó arca,*

aztán észreveszed, hogy szeretettel gondolsz a múltra. Valahogy így vagyok én is Katalival. Fájt, de mindemellett nagyon örültem sikerének."

Mindkettőjük futótudása kiemelkedő, a különbség mindössze annyi, hogy *Monspart Sarolta* idejében még percekért küzdöttek, ma már másodpercek döntenek a helyezések sorsáról.

— *Idén vajon min múltott Oláh Katalin győzelme?*

— Terepen Kati olyasmire képes, ami egyedülálló — mondta az egykori szövetségi kapitány, *Monspart Sarolta*. — Megdöbbenő, de terepen úgy fut, mint senki a világon. Idén három perc előnye volt, bár közben kis hibákat is vétett. Ez a lány szinte repül az erdőben.

— *Ugyanez önre is igaz volt még néhány évvel ezelőtt...*

— Tény, hogy jól futottam. Versenyekről versenyekre jártam, minden viadalon elindultam, ahol lehetett. Volt olyan évem, hogy végig vertem Európát, de a világbajnokságon sohasem jött ki a lépés... Hogy miért? Talán idegileg nem bírtam. Kati nagyon keveset versenyez, azt csodálom benne, hogy mindig nyugodt és hidegvérű. Mintha nem érezné a terhet.

— *Mennyire számít ilyenkor az ember karaktere?*

— Nagyon jelentős. Ő csendes, magába forduló, mindent belül dolgoz fel. Én robbanékony vagyok, szókimondó, talán egy kicsit magamutogató is, ez utóbbi szerintem szervesen hozzátartozik az élsporthoz. Nálam a korosztályomból, az indíttatásomból adódik, hogy ilyen lettem. Van, aki dumál, van, aki meg tényleg csak akkor beszél, amikor szükség van rá.

— *A hírnevet mi hozta meg önnek? A világbajnoki cím és a győzelmek sorozata vagy az, ahogy az emberek felé nyit?*

— Az, hogy rengeteget versenyeztem és szerepeltem, meghozta a kapcsolatokat. Idehaza a nevem nemcsak a világbajnoki címmel fonódott össze, hanem, sajnos, a kullancsfertőzéssel is. Az emberek csak akkor figyeltek fel rám igazából.

— *Éveken át volt a válogatott szövetségi kapitánya. Oláh Katalin még az ön ideje alatt került be a válogatottba.*

— Kati akkoriban Nyíregyházán futott. Egy versenyen odajött hozzám az edzője, *Marina György* és kérte, nézzem meg azt a vékony kislányt, hogy fut az erdőben. Hát megnéztem... És meghívtam, hogy készüljön együtt a válogatottal. Tizenhárom-tizennégy éves lehetett, de látszott rajta, nagyon komolyan veszi a futást.

— *Miért hagyta abba az edzősködést?*

— Mert úgy éreztem, megöregedtem. Valahogy nem találtam meg a kontaktust a fiatalokkal. A másik ok pedig a betegségemből fakadt. Nem tudtam teljes értékű emberként dolgozni velük. Az egyik lábamra kicsit sánta maradtam. A mindennapi életben ez nem zavar, de az edzőtáborokban vagy a versenyeken igenis feszélyezett. Inkább befejeztem.

— *Nem szakadt el teljesen a tájfunástól, hiszen ön a nemzetközi szövetség alelnöke.*

— Kilencvennégy óta. De ez nem jár komolyabb kötelezettségekkel, amolyan protokolláris beosztás.

— *Nem hiszem, hogy olyan örökmozgó embernek, mint ön, ez a munka inyére lenne.*

— Így igaz, de hál' isten, a munkám teljesen lefoglal. Az egészségvédelmi intézetnél dolgozom, ahol a tetterő és a fantázia a legfontosabb. Szinte naponta kellene az új ötletek, s én élvezem az effajta kihívásokat. Most éppen egy egészségmegőrző programon dolgoztunk. Könyveket, kiadványokat készítettünk az iskoláknak, a gyerekeknek. Hozzájuk kell közel kerülnünk, hiszen ők a jövő. Csak ők változtathatnak a nálunk honos életszemléleten.

„Nem éreztem, hogy én vagyok a legjobb”

„Pontosan emlékszem a napra, amikor először tévedtem el az erdőben. Kilenc éves voltam. Jobban futottam, mint a többiek, de a tájékozódás még nem igazán ment. Nem tudtam az első pontot megfogni, de szerencsére összetalálkoztam a bátyámmal, aki segített. Ő aztán tovább futott a saját pályáján, én meg csak álltam tehetetlenül. Később vártam, hogy megtaláljanak az emberek. Esteledett már, féltem. Azt hittem, nem hiányzom senkinek sem! Végre megjelentek a szervezők, és bevittek a versenyközpontba. Akkor elhatároztam, soha többé nem megyek az erdőbe...”

S most, jó néhány év tapasztalatával, szerződés aláírására készül Oláh Katalin. Szignójával minden idők legeredményesebb csapatába, az Álomcsapatba kerülhet.

Még az év elején — a teljesítmények alapján — a Silva sportszergyártó cég összeállította a legjobbak névsorát. Hét világklasszis, hét kiemelkedő versenyző — svédek, norvégok, finnek — mellé magyar név kerülhet a listára. A szerződés jelentős anyagi és erkölcsi támogatást jelent.

— *A lehetőséggel válaszünt elé került, hiszen az elmúlt esztendőök során az atlétikára fektetett nagyobb hangsúlyt.*

— Most kompromisszumra kényszerülök, mert a szerződés azt jelentené, hogy minden rangos versenyen, a teljes Világkupa-sorozaton részt kell vennem. Valóban döntenem kell. Nem akarok teljesen elfordulni az atlétikától, ezért fontos feladat, hogy összehangoljam a két sportágat. Nehéz lesz a felkészülés, hiszen az atlétika szempontjából rossz a tájfutás. Ha sokat futok terepen, lassul a tempóm.

— *Mi a fontosabb?*

— Jövőre Atlantában olimpia lesz. Szeretnék atlétikából olyat produkálni, hogy ott lehessenek. A tájfutásban csak két évente rendeznek világbajnokságot, a legközelebbit kilencvenhétben, Norvégiában tartják. Úgy érzem, ott nem lehetek esélyes, hiszen a skandinávok otthon lesznek a terepen és ez óriási előny.

— *Ha északon készülné, lenne esélye?*

— Talán, de ahhoz nagyon sok idő kell. Ha most lennék tizenéves és megethetném, kimennék két-három évre Svédországba. Ám másokra is tekintettel kell lennem.

— *Például?*

— *A férjemre és munkájára, a kialakított életritmusunkra, az edzőmre.*

— *Milyen Oláh Katalin életritmusa?*

— *A futásra van felépítve. Úgy kelek, úgy fekszem, úgy alszom el, úgy étkezem, ahogy a futás diktálja. Gyakran lelkiismeret-furdalásom van emiatt.*

— *Mert a sportra tette fel az életét?*

– Igen. Arra tettem fel, de nem várhatom el mindenkitől, hogy emiatt alkalmazkodjon hozzám. A környezetem sok mindent feláldoz értem és ez büntudatot ébreszt bennem. Tudom és sokszor látom, hogy jobb lenne a férjemnek, a szüleimnek, ha éppen nem versenyeken lennék. Mindemellett mindig kiállnak érte, támogatnak és velem vannak.

– *Felkészülésében egész csapatnyi ember segédkezett.*

– Három edzővel dolgozom, *Kárai Kázmérral* atlétikusan készültünk, míg *Dosek Ágoston* és *Szokol Lajos* a technikai részét irányította a munkának. Sokat segítettek az orvosok, a gyúrók és természetesen *Vura Márta* pszichológusnő is.

– *Nagy volt a teher?*

– Mondhatjuk így is.

– *Sohasem érzett fásultságot, nem gondolt rá, hogy elég volt?*

– Szeretem, amit csinálok, de idővel minden egyhangúvá, fárasztóvá válhat. Igyekszem okosan beosztani az edzőmunkát, és ha jönnek a sikerek, nem érzek fáradtságot. És itt, nem csak a világbajnokságokról van szó. Ugyanúgy örülök a részsikereknek.

– *Számon tartja, hogy hányszoros magyar bajnok?*

– Hoztak már zavarba ilyen kérdéssel. Azt mondják, tizennyolcszoros...

– *Egy magyar bajnokságon érez még izgalmat, vagy van versenyláza?*

– Inkább nyomaszt a tudat, hogy mindig megfelelni és teljesíteni kell.

– *Fél a magyar mezőnytől?*

– Tartok az ellenfelektől, ezért próbálom meg mindig kihozni magamból a maximumot.

– *A rajtnál eszébe jut, nem biztos, hogy az élen végez?*

– Mindig ez jár a fejemben.

– *Pedig klasszikus számban általában öt-hat perccel jobb a másodiknál...*

– Lehet, hogy fizikálisan jobb vagyok, de technikailag jól felkészültek a többiek. A tájfutás pedig összetett sportág.

– *És mindig az győz, aki valóban a legjobb?*

– Ez örök dilemma. Németországban nekem kedvezett a terep, nekem jött ki a lépés, de ugyanez, mondjuk, Svédországban már nem alakult volna így. Nem érzem azt, hogy én vagyok a legjobb a világon.

– *Elégedetlen?*

– Szó sincs róla.

– *Szóval mindent elért, amiről álmódott.*

– *Dehogy. Jó lenne atlétikában is olyan sikereket elérni, mint tájfutásban. És ami talán a legfontosabb, szeretnék egy gyereket.*

(1995)

Lipiczky Ágnes

AKIT A (SPORT)MOZDONY FÜSTJE MEGCSAPOTT

Halász Antal huszonhárom éve a sínen

Többször írtunk már az idén búcsújáról, örömeiről, könnyeiről, róla, aki az idén egy 23 — ha mindent beleszámítunk 36 — éves kötődést volt kénytelen elszakítani. A sportszerető közvéleménynek *Halász Antalt*, a Szegedi VSE volt ügyvezető elnökét nem kell bemutatni, szinte tartozéka volt a Vasutas-stadionnak, jellegzetes, szeretetre méltó, a mozgás világáért mindenre kész alakja a Tisza-parti metropolisz sportéletének. A mindig mosolygós, fiatalos Toncsi a mai naptól — december 29. — vállalhatja magát nyugdíjasnak. De furcsa leírni... Ez azonban valószínűleg tennivalókkal fűszerezett pihenés lesz, hisz a nyolc kiemelt vasutas egyesület titkára a jövőben is **Halász Antal** marad. Pályafutásáról abban az irodában faggattam, amelyben, majd negyedszázadot töltött el a 60 éves — 1935. december 21-én született — sportember.

— Alsóvárosi, úgynevezett háborús gyerek vagyok — kezdte mondandóját az első kérdésre válaszolva —, igazából nem is tudom az okát —, miért kerültem Móravárosra focizni. Egyesület is lett volna a helyi, akkoriban nagyon jó nevű SZATE (Szegedi Alsóvárosi TE), de én mégis a mórások meztílabas csapatában kezdtem el ismerkedni komolyan a labdarúgással.

— *Milyen időszak volt ez?*

— Nehéz, édesanyám egyedül nevelt, szegények voltunk. No, ezalatt nem azt kell érteni, hogy nyomorogtunk, persze nem is dúskáltunk a javakban... Az volt a szerencsénk, hogy az alsóvárosi pályaudvaron jó pár utánpótlást szállító vagon ott maradt, tele kajával, gyümölcssel, szénnel. Ez volt az alsóvárosi gyerekek, családok élestháza, rengeteg szemet loptunk.

— *Visszatérve a sporthoz, a foci volt az első?*

— Igen, s már tízéves koromban kezdődött a szerelem, mint már említettem, a Móravároson szervezett meztílabas gárdában játszottam, de nagy fejlődő bajnokságokat is rendeztünk a Vadkerti téren. Természetesen nem foci, hanem teniszlabdával, mert csak az volt. A végén már biliárdgolyó simaságúra kopott, s *Kocsis Lajos* ezzel az „üveggyóval” is fantasztikusan dekázott. Azért a foci mellett voksoltam, mert akkoriban nem akadt más sport, bár szerveztek ökölvívó szakosztályt, de az tőlem távol állt. A Móravárosban lettem futballcipős labdarúgó, az első csapat edzője *Ördögh László* volt. Ezt követően a megyében szereplő — már felnőttként — a Szegedi Honvédban szerepeltem, majd Félégyházára kerültem, ez '56-'57-ben történt. Kiskunfélegyházáról vitt el a Csepel SC, ahol *Jávor Pali bácsi* volt az edzőm. Jobbszélsőt játszottam, majd az utolsó öt esztendőben kerültem a centerhalf szerepkörbe.

— *A szigetországi korszakra hogyan emlékszel vissza?*

— Nagyon szép időszak volt az a két esztendő, amit a Csepelben tölthettem. Olyanokkal játszhattam együtt, mint *Bakó, Mednyánszky, Ugbi, Tóth III., Kisuczki* és még sorolhatnám. A Szegedi VSE 1959-ben keresett meg, s ez esztendő júliusában hazaköltöztem a Tisza partjára.

— *Itt sem akármilyen gárda jött össze!*

— Úgy van — s már sorolja is a neveket — *Uhrin, Juhász, Veres, Mőszmen, Kasuba, Halász, Gyimesi, Beckker, Tóth Zsiga, Frank Matyi, és Laczi Ferenc*. Dr. Veszeloovszky, az egyik trénerem, találta ki, hogy centerhalfot játsszak, hálás vagyok neki, sikeres éveket töltöttem el ezen a poszton. Akkor köztük futottam ki a zöld gyepre: *Kocsis, Zöldi, Tóth III., Vörös, Réthi, Szécsi, Szamosvölgyi*. Nagyon jó együttes volt! El is vittek négy emberünket, Vörös, Zöldi, Kocsis és Tóth III. másutt folytatta pályafutását. A játékot 68/69-ben fejeztem be.

— *Melyik volt a legemlékezetesebb meccsed a Szegedi VSE-ben?*

— Az amikor itthon 5 ezer néző előtt meccseltünk a Borsodi Bányással, rúgtam két gólt, mégis 3-2-re kikaptunk, úgyhogy vegyes érzelmeim vannak ezzel az összecsapással kapcsolatban. Ekkor rúgtam ugyanis az első két góloomat piros-kék színekben Szegeden, de a vereség fájt. Edzőimet is megemlítem, akik a SZVSE-ben treníroztak: *Kalmár György, dr. Veszeloovszky László, Laczi Ferenc és Kalocsay Géza*.

— *Összehasonlítanád az akkori és a mai idők fociját?*

— Persze, s rögtön azzal kezdeném, ha nem volt kint két-háromezer ember a meccsen, akkor valami rendkívüli eseménynek kellett történnie, míg manapság... Szerettek a Vasutas-pályára járni az emberek. A foci akkor látványosabb volt, a csatároknak több „levegős” szabad terület állt rendelkezésére, sokkal több gól esett. Az emberfogásos rendszer csak a '60-as évek végén kezdett divatba jönni.

— *Mi volt játékosként az erényed?*

— Egyértelműen a gyorsaságom és az ütemérzékem, utóbbinak köszönhetően tudtam jól fejelní nem túl szálfá termetem ellenére. A mosolyom is „hírhedt” volt, rendre kibuktattam vele az ellenfeleket.

— *A sportpályafutás után gondoltál arra, hogy majd sportvezető leszel?*

— Megmondom őszintén nem. Azt gondoltam, hogy teljes erőbedobással dolgozok majd a MÁV tervezési csoportjánál beosztásomban, amihez minden képesítést megszereztem. Ennek kapcsán bíztak meg az SZVSE-pálya vízellátásának tervezésével, így egyre közelebb kerültem a klub napi problémáihoz, tisztában voltam gondjaikkal. A felkérés, hogy legyen az egyesület ügyvezető elnöke, mégis váratlanul ért, addig nem is volt ilyen, egy hét után ígént mondtam. Megkönnyítették a döntést azzal, hogy nyitva hagyták a kaput a MÁV akkori vezetői, azt mondták, ha nem jönnek be a számításaim, visszatérhetek eredeti munkakörömbe.

— *Ha így történt volna, most nem ülnék, s csevegnék itt...*

— Valóban... Akkor a székház helyén még nyitott salakos teniszpályák voltak, a csarnok helyét pedig egy utasellátó fekete, olajos hajópadlójú étterem „foglalta” el, kis kethelyiség is volt. Az iroda egy 3x3 méteres szobában rendeződött be, a felató alatt pedig három öltöző, egy 11x15 méteres tornaterem — itt edzett valamennyi szakosztály — és egy szertár kapott helyet. Nagy szegénységben dolgoztunk a gazdaságvezetővel, *Hangyáné Marikával*.

— *Mégis gyarapodtatok.*

— Az idő előrehaladtával szervezettebbek lettek az egyesületek, így mi is. Első lépcsőben megépült a gázkazán, másodikban a sportcsarnok, míg a harmadikban a székház. Ez öt év alatt készült el és ez idő alatt három helyen volt az irodánk, '80 körül kerültünk ebbe a szép székházba. Nagy dolog volt ez a pénzszúke világban, s

még a beruházási stopot is ki kellett játszani. Egy jó fülesnek köszönhetően sikerült és hiszem, hogy ezt a kis csínyt ma már senki sem bánja.

— Az eredmények közül, a sportolók által elértekre gondolok, melyek jutnak gyakran eszedbe?

— Felsorolni is nehéz. Kezdődött a tekés Révész János ifi EB-diadalával, jöttek Sipos világraszóló eredményei futásban, Dudás Gyula gyaloglónk európai kiküldetései, az atléta Szentgyörgyi Kati aranyai, a birkózók élvonalba jutása, a szintén birkózó Tóth János serdülő világbajnoki címe és Oláh Kati tájfutónk csodálatos eredményei, aki az idei világbajnoki címmel ért fel a csúcsra. Több száz magyar bajnoki címet szereztek a sportolóink a 23 évem alatt. Sajnos közben szakosztályoktól kellett megválnunk — létesítmény- és anyagi gondok miatt — és '90-re kialakult a mai négyszakosztályos modell. Azt is fontosnak tartom, hogy a sportágak vezetői korábban mind nálunk sportoltak.

— Mit jelent számodra az SZVSE?

— Az eltöltött évekkel egyenes arányban nőtt a kötődésem , itt töltöttem életem több mint felét. A családi háttér is fontos volt. Nagyon nehéz olyan asszonyt találni, amelyik megérti, hogy a szombat és vasárnap is sporté, nekem szerencsém volt, két ilyen is a szívembe zártam.

— Mit kívánsz a Szegedi VSE-nek, illetve az utódoknak, Szabó Istvánnak?

— Először azt, hogy a mindenkori vezetőnek legyenek olyan munkatársai mint nekem voltak, és érijen el a klub hasonló vagy még nagyobb sikereket mint az én időmben. Szabó Istvánnak kívánom, hogy a nehéz indulást feledve ő is élvezze — minél előbb — munkája gyümölcsét. Végül pedig szeretném megköszönni a MÁV Szegedi Igazgatóság mindenkori vezetőjének segítségét, támogatásukat mindig éreztem.

Még azt is elárulta Halász Antal, hogy a halaknak izgalmas évek következnek, az egyesüllettől kapott horgászfelszereléssel sokszor fogja zaklatni nyugalmukat. Persze, aki akar, a Vasutas-stadionban is találkozhat vele...

Imre Péter

Megjelent: Délmagyarország, Szeged, 1995. december 29.

A SKÓT FELFÖLDTŐL A SVÉD LÁPIG Sindely Pál negyven éve, a természet stadionjában

Dr. Sindely Pál ismert alakja a tájékozdási futásnak. A szegedi Kőrösy szakközépben dolgozó tanár immár negyven esztendeje jár a természet stadionjába és hódol kedvenc időtöltésének.

Sindely Pál a Békés megyei Csabacsüdön látta meg a napvilágot 1947. január 26-án. 1964-ben a szarvasi gimnáziumban ismerkedett meg az atlétikával, majd 1965-ben került Szegedre, az egyetemre. A SZEAC-ban (1967–68) a természetjáró szakosztály tagja lett, majd következett a tájékozdási futás, s a SZEOL (1969–71), a Szegedi Kínizsi SK (1972–75) és a Szegedi Vasutas SE (1976-tól).

Közel a természethez

— A természet mindig közel állt hozzám – mondta *dr. Sindely Pál* –, vagyis számomra a tájékozódási futás az ideális sport. A gyakorlást, a trenfrozást már fiatalon elkezdtem. Az elemi szintű tanulmányaimat az első négy osztályban tanyai iskolában végeztem, ami napi 8 kilométeres gyaloglást jelentett az otthonunktól. Édesapám juhász volt, sokszor segítettem neki legeltetni, s közben hallgattam a madarakat, figyeltem a növényeket.

Történetünk főszereplője, aki biztos, hogy nem véletlenül lett földrajz–matematika szakos tanár, eddig már több mint ezer(!) viadalon állt rajthoz. A magyar tájakon kívül megfordult a hangulatos, misztikus skót felföldön – lehet, hogy egy-két szabadnapos szellem is velük tartott –, valamint a sportág őshazájában, Svédországban, mocsaras, lápos terepen. Az országos bajnoki címek (ezekből hét van) mellett a legbűszkébb a Vasutas Európa-bajnokságon elért váltó 4. helyre (1999) és az O-Ringen nemzetközi versenyen szerzett ezüstre (F40, 1990). Mindkét versenyt Svédországban rendezték.

A stadionon kívül

Nem csak a megmérettetéseken bizonyította rátermettségét. *Sindely első osztályú versenybíró*, segédedző, rendszeresen rajzolt, készített speciális térképeket, több mint harminc elemző cikket írt a Tájéoló és a Tájfutás című szaklapokba. Ezen kívül a megyei (CSTFSZ) és az országos szövetség (MTFSZ) elnökségi tagja, az utóbbiban, a szeniorbizottságban is dolgozott.

— Jelentős szerepet játszottam abban, hogy a szenior korosztályban szereplők is egységes bajnoki rendszer szerint versenyezhesenek. Ez a szisztéma négy esztendeje sikeresen működik. Élvezek minden tájfutással kapcsolatos munkát, ez az életem, a rendezvények, a versenyek családias hangulatúak, majális jellegűek. Rengeteg szakma képviselteti magát, mégis mindenkivel szinte az első pillanattól kezdve régi ismerősként tudok beszélgetni. Sok sportemberrel ismerkedtem meg Finnországban, Ausztriában, Spanyolországban, s még hosszan sorolhatnám a helyszíneket.

Még matuzsálemként is

És vajon meddig lehet ezt csinálni? Van-e felső korhatár? *Dr. Sindely Pál 57 éves, a legtöbb sportág képviselője ilyenkor már csak az emlékekből él, mesél, a múltba réved.*

— Éppen a skót versenyen volt rá példa, hogy az F90-es kategóriában, vagyis a 90 évesek között is tizenegyen indultak, a legidősebb 96 esztendőes volt. Ameddig bírom, folytatom; nem tudom elképzelni, hogy abbahagyjam.

Imre Péter

Megjelent: Imre Péter: A skót felföldtől a svéd lágig, Délmagyarország, 2004. március 10.

„CSAMI A CSODÁK CSODÁJA” —Beszélgetés a 80 éves Csamangó Ferencel—

Úgy másfél évtizeddel ezelőtt Szegeden, Csamangó Ferenc hosszútávfutó a Délmagyarország 12 órás viadalán, 35 Celsius-fokos melegben 93,4 kilométert hagyott maga mögött a Várkertben. Ekkor Thékes István sportújságíró így írt róla: *„Csami a csodák csodája, az elmúlt évtizedekben Szegeden, szinte a Liget tartozékává vált, ugyanis éppúgy a népszerű sétálóhely része, mint a százéves tölgyfák.”*

Csamangó Ferenc sporttársunknak, népszerű néven *Csaminak*, az ötvenes évek elején még csak tíz tagsági könyv lapult íróasztala fiókjában. Vívott, tekézt, lovagolt, kajakozott, evezett, sakkozott, asztaliteniszezett, futballozott, atletizált, azon kívül vitorlázórepülőként is kipróbálta felkészültségét. Pedig diákkorában még a torna alól fölmentettek között szerepelt a neve. Nos, a közel hatvan évvel előtti sportágakat összeszámolva, *Csamit* akár „tízpróbasnak” is nevezhetnénk. A ma is aktív sportolóval, a több mint 80 éves *Csamangó Ferenc*cel beszélgettem, aki a tájékoztató sportnak is szorított egy kis helyet a „táncrendjében”.

— *Ferikém! Ma már tudjuk, hogy a korábbi „tízpróba” régen megdőlt, de honnan ez a nagy akarat, a kitartás, ez a fanatizmus?*

— Szeged-Alsóvároson születtem 1927. szeptember 9-én, földműves családba. Mivel édesapám 4 éves koromban meghalt, ezért engem a nagyszülők neveltek nagycsaládban, ahol öt gyermek volt. A földművelés mellett korán kivettem a részem az állattenyésztésből is. Mivel a család tagjai általában kora hajnaltól késő estig a szántóföldön dolgoztak, így én lettem a házigazda. Gyermekéveim iszonyúan gyorsan teltek. A hosszú napok során azért olykor belefért a játék, a vidám gyermekélet, olykor a csavargás is. Egy évvel hamarabb végeztem el az általános iskola 8 osztályát, az utolsót kitűnően. Az akkori oktatás, Tatám és Mamám jó nevelést adtak. Gyermekkoromban szívritmuszavaram miatt a levegővétel is nehezemre esett, ráadásul tüdőbetegségben is szenvedtem. Először légzésgyakorlatokkal kezdtem, majd futással folytattam. És egyre inkább örömet leltem a mozgásban. Az elmúlt hatvan év alatt másfélezernél is több erőpróban bizonyítottam fizikai erőmet, állóképességemet.

— *Közben több sportágat is megszerettél. Tulajdonképpen melyek ezek, és hogyan is kezdődött a sportpályafutásod?*

— A II. világháború idején, amikor a szovjet csapatok elfoglalták városunkat, és az első front egységei elhaladtak Baja és Budapest irányába, s valamennyire stabilizálódott a helyzet, a MADISZ-hoz (Magyar Demokratikus Ifjúsági Szövetség) kerültem, és egy ifi szervezetté formálódtunk. Itt ismerkedtem meg az asztalitenisszel, a sakkal és tánccal. Így kezdődött a sport az életemben. Azután jött a többi: tekézés, kerékpár, vitorlázó repülés, kajak, foci, kajak, evezés, turul, vívás, lovaglás, céllövészet, ÖHV, duatlon, triatlon, atlétika, és csak ezután következett a tájékoztató futás, 12 illetve a 24 órás futás, Spartathlon. Most legutóbb pedig

bekapcsolódtam a szárazföldi evezésbe is (ergó). Mindegyik sportágban igyekeztem kihozni magamból a maximumot.

— *Van-e valamilyen sorrend a sportágak között? Hogyan kezdődött a mi sportágunkkal az ismeretség?*

— A választott és megkedvelt sportágaim között lényeges különbség nincs. Mindegyiket szeretem. Valószínű, hogy a tájékozódási futás javára 1-3 % sorrendi különbség azért van. Mert ebben a sportágban az életem első versenyét, és mindjárt váltóversenyen (!), a SZEAC színeiben a *Csamangó Ferenc - Hajdú Kálmán - Sindely Pál* összetételű váltót részemről elfelejteni, mint Ábelt a rengetegben, soha de soha nem lehet. Azóta ezt a sportágat sem barátságban, sem az egymásért való küzdelemben, sem gyönyörűségében, elfelejteni nem lehet. Pedig üzök vagy 20 sportágat. Bár még nem ettem meg a kenyerelem javát, bár igaz, hogy sokat elmorzsáltam belőle, vagy éppen száraz volt és penészes, de hát mit számít ez? Ha szeretem mindegyiket!

— *Hallhatnánk egy keveset a „görögországi kiruccanásaidról” is?*

— A görögországi Spartathlonon hatszor vettem részt. Athén-Spárta között a versenytáv 250 km, 36 óra a szintidő. Magas páratartalommal a tengerparton, kánikulai hőségben. Világverseny, jó rendezés, s aki teljesíti „Spártai hős”. Nem tudtam teljesíteni. 1988-ban 42 fokban 88 kilométer megtétele után pl. azért adtam föl a versenyt, mert a kísérem cserbenhagyott.

— *Az utóbbi időben csak alkalomszerűen láttunk a versenyeken. Mi ennek az oka?*

— *Arany László* szekérhúzó barátommal terveztünk egy páros szekérhúzást, az ifjúságnak példamutatásként. Sajnos a térdműtőmet két évvel ezelőtt „elbazzavélték”, és így le kellett mondanom a már beszerzett gyönyörű piros hintóról is. Két évet kicsikartak a sporttevékenységemből. Ezért hiányoztam az utóbbi időben a tájékozódási futó versenyeimről. Már letettem a két mankót. A térdem javult, és remélem, hogy az ez évi OB. hosszútávú versenyén a 80-as kategóriában, a második gyerekkor versenyzőivel részt veszek.

— *Bizonyára készítettél már számadást. Tulajdonképpen mennyi versenyen indultál eddig?*

— A versenyeim pontos számát nem tudom. A hosszúszalagos érmeim száma 210 db, de emellett van még 230 rövidszalagos is. Oklevél elismerésben 160-szor részesültem. 152 pólót kaptam eddig. Serlegből és kupából éppen 50 db van. Több mint 150 tárgyjutalmat is kaptam. A tájékozódási futó versenytérképeimet 700-ig számoltam, utána abbahagytam.

— *Melyik eredményedre vagy a legbüszkébb?*

— Nehéz ezt így megmondani. Több is van. Bécs-Budapest szuper maratoni versenynek a legidősebb egyéni teljesítője vagyok. Az utánam következő korú 15 évvel fiatalabb. Az Alpok maratont (54 km légvonalban, 2200 szintkülönbséggel) 70 évesen teljesítettem. Nagyon nehéz lesz ezt a két eredményemet a következő években túlteljesíteni. Büszke vagyok továbbá a 2007. évi Duetlon VB II. helyezésemre (ami szerintem egy elcsalt VB. I. hely volt!). A mi sportágunkban, a tájékozódási futásban, eddig 16 alkalommal szereztem országos bajnoki címet, a saját szenior kategóriában.

— *Néhány gondolatban összegezted a versenyhez való kötődésed. Szerinted miért szép a tájékozdási futás?*

— Eddig versenyeztem a SZEAC-ban, a SZEOL-ban, Szegedi Kinizsi SK-ben s több mint harminc évet az SZVSE-ben töltöttem. A jövőben pedig, a most alakult Szegedi Bokorugró TSE-ben erősítem majd a szeniorokat. Hogy miért szép a mi sportágunk? Nos. Szép, mert egy célért küzdő nagy Család vagyunk, a 8 éven aluliaktól a 80 éven felüliekig. Szeretem a sportbarátságért, a versenypályák erdőségeiért, a hegyekért s az utazásokért. Szeretem a szép eredményekért, a versenyrendezők sok, önzetlen és jól végzett munkájáért. Szép mert öröm a siker, s egy idő után a sikertelenség is lelkesítő! Szép, mert a nők és férfiak együtt versenyeznek az erdőben is, s ennél nincs szebb és színesebb a világon.

Kedves Ferikém! Ezzel a szép gondolatsorral fejezem be beszélgetésünket. Sporttársaid nevében is szeretettel köszöntelek az F80-as kategóriában. Jó egészséget és még sok sikeres versenyt kívánok. (Szeged, 2008. február 11.)

Dr. Sindely Pál

Megjelent: *TÁJOLÓ, Budapesti Tájfutók Szövetségének lapja, XXVI. évfolyam, 2008/2. szám*

SPORTÁGUNK SZÉPSÉGE VERSENYKÖZBEN VÁR BENNÜNKET Sindely Pál 60 éves

— *Kedves Pali! Bizonyos életkoron felüli tájfutók közül sokan ismernek, de azért nem ártana, ha a „civil” dr. Sindely Pál bemutatkozna:*

— Békés-megyéből, Csabacsüd faluból származom, immáron éppen 60 éve. Középiskolás éveimet Szarvason, a gimnáziumban töltöttem. Szegeden, az akkori JATE Természettudományi Karán, matematika-földrajz szakon végeztem, 1971-ben. Ekkor kerültem a szegedi Körösy József Közgazdasági Szakközépiskolába mint tanár, s azóta is, itt dolgozom.

— *Mikor kerültél kapcsolatba a tájékozdási futással, milyen egyesületekben versenyeztél?*

— A hatvanas évek közepén, amikor Szegedre kerültem, először a természetbarátokhoz csatlakoztam. A földrajz szakos kollégiumi szobatársaim révén ismerkedtem meg a tájékozdási futással, s leigazoltam az akkori SZEAC-hoz. Az egyetem évek alatt névváltozás miatt a SZEOL-ban versenyeztem tovább. Ezt követően néhány évig a Szegedi Kinizsi SK, majd végül a Szegedi Vasutas SE következett. Jelenleg is itt sportolok. Ilyen szempontból hű maradtam Szegedhez.

— *Még nem is túl régen Téged a versenyidényben hétvégeken nem lehetett Szegeden találni. Van-e valami elképzelésed, hány hazai versenyen indultál?*

— Csak becslésem van. Sajnos nem sorszámoztam meg kezdettől fogva a versenyeimet. Eddig harminc év anyagát vittem be a számítógépem memóriájába. Ide a legfontosabb adatok kerültek be, mint pl. a versenyek helyszínei, megnevezések, dobogós helyezések. Ebből az adatsorból következtek arra, hogy

több mint másfélezereszer indultam versenyeken. Ebben a külföldi versenyeim is benne vannak.

– *Milyen külföldi „fellépéseid” voltak és ott milyen tapasztalatokat szereztél?*

– Több alkalommal indultam a nemzetközi Szlovák Nagydfíjon, az osztrák versenyeken. Két alkalommal az O-Ringen versenyen is indultam Svédországban. Ugyancsak két alkalommal versenyeztem Finnországban, illetve Svájcban is. Emlékezetesek a szeniorok számára kiírt Szenior VB versenyei is. A helyszínek ahol indultam: Pinkafeld (Ausztria), Novy Bor (Csehország), Aviemore (Skócia), Murcia (Spanyolország), Körmend (Magyarország) illetve legutóbb Wiener Neustadt (Ausztria). Minden verseny, minden terep más és más volt. Az itt szerzett tapasztalatokat, élményeket tudtam kamatoztatni a versenyeken, illetve a versenyrendezésben is. A skóciai világbajnokságra egyébként jómagam szerveztem az utat. Ennek köszönhetően közel negyven szenior sporttársam indulhatott ezen a rangos versenyen.

– *Mint versenyző, milyen eredményeidre vagy különösen büszke?*

– Több mint négyszáz dobogós helyezésem van eddig. Ezekben országos bajnokságok és nemzetközi versenyek is vannak. Kilencszeres szenior országos bajnoknak nevezhetem magam. Ezeknek hallatlanul örültem, hiszen aki végigpásztázza a kategóriám, az igencsak láthatja, hogy nem is akármilyen versenyzők vannak benne. A rangos mezőny növeli az elért eredmények színvonalát, értékét is. Jó néhány szlovák verseny eredménye mellett igencsak büszke vagyok arra is, hogy 1990-ben Svédországban, Göteborgban indultam az O-Ringen versenyen s ott több alkalommal is dobogóra álltam. Az első napon „napi győztes” voltam, de összetettben is ezüstérmes lettem. Több mint háromezren indultak a kategóriámban.

– *Van-e idő és főleg energiád még hétközi edzésekre?*

– Elfoglaltságom miatt a munkám mellett, a téli időszakban csak a hétvégeken tudok edzeni. A versenyidőszakban heti egy esetleg két alkalommal veszem fel az edzőcipőm. A nyári időszakban igyekszem bepótolni a mulasztásomat. Ekkor az eredményeim is jobbak.

– *A versenyzésen kívül milyen tevékenységekkel segítetted sportágunkat?*

– Szakosztályvezetőként, versenyintézőként társadalmi munkában dolgoztam a SZEAC-ban, a SZEOL SC-ben, a Tiszaparti Gimnázium DSK-ban, a Szegedi Kinizsi SK-ben, a Sz. Körösy J. DSK-ban illetve az SZVSE-ben. Mint elnökségi tag több évtizedig tevékenykedtem a Csongrád megyei TFSz-ben, illetve négy esztendő az MTFSZ-ben is. A Dél-alföldi terepekről készült versenyterképek helyesbítőjeként 11 alkalommal működtem közre. Számos nemzetközi verseny, országos és megyei bajnokság, kupaverseny, pályakitűzőjeként illetve ellenőrzőbírójaként is tevékenykedtem, ezáltal is segítve sportágunkat.

1994-től az MTFSZ Szenior Bizottságának vagyok a tagja. Szerényen ugyan, de megjegyzem, hogy nagy szerepem van abban, hogy egységes magyar bajnoki rendszer van Magyarországon. A bajnokságok megrendezése térben és időben is azonos, azaz „egységes”. Ma már mindenki érti az F-105, F-125, stb. alapfogalmakat is. Ezáltal is nagy a mezőny az országos bajnokságokon. S ez így is van rendjén.

– *Mi a véleményed sportágunk hazai kilátásait illetően, mit tartasz elsődlegesnek a fejlődés érdekében?*

– Az elmúlt évtizedekben túl sok energiát fektettünk arra, hogy minél többen ismerjék meg sportágunkat. És valóban egyre többen versenyeztek is. Az utóbbi időben viszont, úgy vélem, hogy túl „igényesek lettünk”, nagyok az elvárásaink, egyre magasabbak a nevezési díjak, az utazási költségek is. Lassan már oda jutunk, hogy nem engedhetjük meg magunknak, hogy rendszeresen induljunk a versenyeken, csak azt, hogy alkalmoszerűen.

– *Meg tudnád-e fogalmazni „ars poeticádát” sportágunkkal kapcsolatban. Miért izgalmas még ennyi év után is számodra a tájékozdási futás?*

– Szeretem a természetet, a szép tájakat, főleg az erdő életét, valamint nagyon szeretek utazni. Olyan jó érzés fog el, ha a versenypályán az ellenőrzőpontokat hiba nélkül fogom meg. Ez a sportág sok újat ad számomra még ma is, önállóságra tanít, mivel magamnak kell eldönteni, hogy merre kell menni, hogy melyik a rövidebb út, s hol biztonságosabb. Amikor térképet és tájolót veszünk a kezünkbe, akkor az, valami örömteli érzés. Az igazi élmény, a sportágunk szépsége verseny közben vár bennünket, amikor a sportársainkkal együtt versenyzünk. A tempó az már lassabb, mint évtizedekkel azelőtt. De a lelkesedés, az még a régi, mintha ez által is igyekeznénk az idő múlását lassítani.

Kedves Pali! Sok sportársad nevében is szeretettel köszöntelek az F60-as (és az F185-ös) táborban. Jó egészséget és még sok sikeres versenyt kívánok.

Dr. Felföldi Károly

EGY SPORTÁG, AMELY SZÁMOMRA ÉLETFORMA

Beszélgetés Blum László tájékozdási futóval

Lehet, hogy horgászszerencse is, de immáron több mint 35 éve, még egyetemista koromból ismerem *Blum Laci* tájékozdási futó sporttársamat. Most éppen két hétvégi verseny között, horgászás közben, a Holt-Maros partján üldögélve zavarom meg a nagy horgászt, remélve, hogy azért nem úszik el majd az aranyhal.

– *Először is arra keresem a választ, hogy mikor és hogyan kerültél kapcsolatba a tájékozdási futással? Mik voltak az előzmények?*

– Általános iskolás koromban vékonydongájú kölyök voltam, ezért édesapám a Gutenberg Általános Iskolába vitt el, hogy öklözsek, abban reménykedett, hogy majd megerősödök. Három hétig bírtam a kiképzést, pár nagy pofon után rájöttem, hogy ezt a sportot nem nekem találták ki. Sportolni és erősödni viszont szerettem volna, és így *Sós Pista* bácsinál kötöttem ki a szegedi evezős pályán, ahová gimnazista koromig szorgalmasan lejártam evezni. A tájékozdási futással 1962-ben kerültem kapcsolatba, a természetjárás kereti között.

– *Mely egyesületekben versenyeztél eddig? Ki volt az első „mestered”?*

– Kisteleken *Rimóczi Károly* tanár úr volt a természetjáró szakosztály vezetője s egyben számtalan Kék-túrát jártunk végig vele Dorogtól-Nógrádig stb. A túrák alkalmával megismertetett bennünket a Bézard tájoló használatára és számtalan térképjelre. A legügyesebbekből válogatta ki a Tanár úr a leendő tájfutókat. Első mesterem tehát *Rimóczi tanár úr* volt. Az első versenyeimet 1962-1966 között, a

Kisteleki Gimnázium és Mezőgazdasági Szakközépiskola csapata tagjaként abszolváltam, majd 1966-1969-ig a Szegedi Elektromos SE-nél versenyeztem.

— *Egyike voltál azon szegedi versenyzőknek, aki munkahelyén is, de azon kívül is megszervezte ezt a szép sportágot. Végül is, Te kiknek voltál a „mestere”?*

— Edzősködtem a 624. sz. Ipari Szakmunkásképző Iskolában, ahol tanítványom *Bogos Zoltán* nyert Magyar Bajnokságot. A Szegedi Elektromos SE megszűnése után a SZVSE-hez igazoltam, majd az RTE-hez. Ennek megszűnése után újból a SZVSE és jelenleg, a Szegedi Bokorugró SE színeiben versenyzek. Az eltelt 46 év alatt lényegében két nagyszerű mesterem volt. Amint már említettem *Rimóczi Károly* tanár úr, valamint *Vittek Lajos* úr. A tájékoztatósi futással kapcsolatos további szakmai tudást továbbképzéssel, a versenyeken való részvétellel és azok tapasztalataival értem el.

Az eltelt időszak alatt öt tájékoztatósi futó szakosztályt alapítottam és megszereztem az edzői, versenybírói képesítést. 624. sz. Szakmunkásképző Iskola szakosztályvezetője és edzője voltam. A DÉGÁZ-nál, ahol több évtizedig dolgoztam; Olajipari Tájékoztatósi Futó Bajnokságokat rendeztünk *Kinyó Pistivel* és *Wolford Lacival*. Dolgoztam a Damjanich János Katonai Kollégiumban is, itt a legismertebb név *Mitró Zoli* volt.

Az RTE-nél számos országos rendőr és nemzetközi bajnokságot nyertünk (*László Károly*, *Szögi István* sporttársaimmal). Az SZVSE-nél versenyző és edző 1978-1988-ig voltam. Kiváló versenyzők és tehetséges edzők kerültek ki ez idő alatt a szakosztályból, mint: *Sramkó Tibor*, *Dénes Zoltán*, *Gera Tibor*, *Balogh Piroska*, *Csányi Edit*, *Mátrai Róbert*, *Zádori Gabriella* és *Adrián*, *Király Pál*, *Blum* testvérek stb.

— *Számos déalföldi versenyt is rendeztél eddig. Kikkel dolgoztál együtt leginkább és honnan ered ez a gyümölcsöző közös munka?*

— A déalföldi terek közül kedvencem Ruza és környéke. *Nagy Misi* barátomnál (aki az erdő szélén lakik még ma is) sok időt töltöttem itt mint srác, és később családommal együtt is. Versenyrendezés szempontjából is a szívem csücske. A versenyek megrendezésében gyermekeim *Heni*, *Réka*, *Lackó* és természetesen feleségem *Magdi* segítettek. Későbbiekben a családukba kerülő párjaik, *Feri*, *Tamás* és *Ivett*. Gyermekeim ma is futnak, de most nem a minél jobb helyezés elérése a céljuk, mint valaha (*Heni*: a Jicin 5 napos verseny bajnoka, *Jó* tanuló *Jó* sportoló, *Réka*: Hungária Kupa 2. hely, *Lackó*: egyéni és összetett magyar bajnok, *Jó* tanuló *Jó* sportoló), hanem inkább a mozgás és a sport szeretete vonzza őket az erdőbe. A jó eredményeket és a versenyekre való zavartalan felkészülés biztosítását feleségemnek köszönhetjük, aki mindig mellettük áll és biztat minket.

— *Gyakran találkoztunk a neveddel a külföldi versenyek eredményei között is. Készítettél e már valamilyen összegezést?*

— Több nemzetközi és világversenyen is részt vettem. Többször voltam a cseh 5 napos *Jicin* és *Novy Bor-i* versenyeken; a Szenior VB-ken így pl. a csehországi *Novy Borban*, az ausztriai *Pinkafeldben* illetve *Wiener Neustadtban*, a skóciai *Aivmoreban*, vagy legutóbb a *Leiria Szenior VB-n* Portugáliában. Az svéd *O-Ringenen* két alkalommal is voltam, egyszer *Falunban* 1985-ben illetve 1990-ben *Göteborgban*. 1992-ben *Finnországban* *Turkuban* a testvérvárosok versenyén *Szeged*et képviseltük. De versenyeztem *Franciaországban*, illetve *Belgiumban* is.

— *Mint versenyzőnek, számodra mely eredményeid a legértékesebbek?*

— Már fiatal versenyző koromban is, számomra az éjszakai bajnokságok jelentették a legnagyobb kihívást. 2007-ben F55 kategóriában magyar bajnok lettem.

— *A sportágért végzett sokoldalú munkádért milyen elismerésben részesültél eddig? Egyáltalán mit jelentenek számodra ezek megtisztelő címek?*

— Rendeteg időt, energiát fektettem e sportba, mivel társadalmi munkában végeztem, a munkám és a családom mellett. 1985-ben Miniszteri Kítüntetést kaptam ennek elismeréséül. Mint cégvezető, szponzori tevékenységet is végeztem, így sok szakosztályt anyagilag is támogattam éveken át, így az SZVSE-t is. Különös elismeréseket nem kaptam, de a SZVSE megalapításának 75-ik évfordulója alkalmából megjelent kiadványból kaptam egyet. *Halász Antal* ügyvezető elnök köszönő szavaival és egy kis egyesületi zászlóval, mivel az ünnepségre elfelejtettek meghívni. Legnagyobb elismerés számomra viszont az, hogy gyermekeimmel és később társaikkal is megszerettettem ezt az életformát, ami máig is tart.

— *Végezetül arra keresem a választ, hogy véleményed szerint miért szép a mi sportágunk?*

— Először is a tájfutás emberi kitartásra, küzdésre nevel, általa jó fizikumra és versenyszellemre tehetünk szert, közösségformáló, sok barátot és sporttársat ismerünk meg. A természettel való kapcsolatteremtés és az egészséges életmódra nevelés legjobb példája, melyet már kicsi gyermekkorban el lehet kezdeni. Egyszóval ez számomra már egy életforma.

További szép sportsikereket kívánok ehhez is, meg a horgászáshoz is, és köszönöm a beszélgetést. (2008)

Dr. Sindely Pál

MINDEN VERSENYTEREPNEK VAN

VALAMI EGYEDI BÁJA

Beszélgetés dr. Felföldi Károllyal (1430109FK)

Hazai versenyterepeinken, gyakran feltűnik *dr. Felföldi Károly*, jellegzetes kockásinges felöltőjében, mint versenybíró, de úgy is, mint versenyző, aki egyébként civilben a Szegedi Tudományegyetem nyugalmazott egyetemi docense. Vele beszélgettem a sportágunk rejtelméről.

— *Először is arra keresem a választ, hogy mikor és hogyan kerültél kapcsolatba a tájékozdási futással? Mik voltak az előzmények?*

— Hát előzmények nem voltak! Már többször leírtam, hogy 1973-ban *dr. Tóth Imre* „csábított” át a természetjáróktól a megyei szövetség titkári székébe, ahol, mint mondta, „néha meg kell írni egy-egy levelet”. Úgyhogy elmondhatom, hogy hamarabb úgymond „irányítottam”, minthogy tudtam volna is igazából, hogy mit. Persze ennek voltak előnyei is. Bár az akkori élversenyzők, szakosztályvezetők nem ismertek, mégis bizalmukba fogadtak, és rövid időn belül tisztába voltam a sportág megyei helyzetével, az emberi kapcsolatokkal. És hát én is iparkodtam, hogy minél

hamarabb tisztába legyek, minek az irányításában veszek részt, elolvastam minden fellelhető szakirodalmat.

– *Mely egyesületekben versenyeztél eddig? Kik voltak a „mestereid”?*

– Eddig 3 egyesület tudhatott tagjai között, sorrendben a Kolacskovszky TE, a SzVSE és jelenleg a Sz. Bokorugró TSE. Legtovább, megszűnéséig a „Kolában” voltam tag, mert természetjáróként is itt voltam nyilvántartva, másrészt nem is akartam nagy egyesületben tag lenni, nehogy az a vád érjen, hogy annak az érdekeit védem titkárként a megyei elnökségben. Hogy kik voltak a mestereim? Nyilvánvalóan a sportág alapjait az első szakosztályvezetőm, *Bódy Laci* ismertette meg velem (meg a versenyrendezés fogásait is). Egyébként meg mindenkitől tanultam, és hát a legnagyobb tanító a gyakorlás maga, akár versenyzőként, akár versenyrendezőként.

– *Mint versenyzőnek, számodra mely eredményeid a legértékesebbek?*

– Én ugye 30 évesen kerültem kapcsolatba a sportággal. Mindig hobbi tájékozódási futónak tartottam magam, azaz (és ezt az aktív versenyzők ne olvassák!) sohasem végeztem rendszeres fizikai edzőmunkát (térképes kiértékelést annál többet!), hacsak nem számítjuk azt, hogy 55 éves koromig egyetemi kollegáimmal szinte minden héten, még télen is, kispályás labdarúgást játszottunk, részt véve az egyetemi bajnokságban is.

A Hungária Kupákat kivéve csak megyei versenyeken indultam, csak idősebb szeniorként kezdem indolni az országos bajnokságokon is, de így is az éves rajthoz állásom számai nem érik el a 20-at. Egyébként az első rajthoz állásom 1975. október 12.-én az I. Porcelán Kupán történt, ahol az Ópusztaszer fekete-fehér térképén az F21C kategóriában a 8 km-es pályát 95 perc alatt teljesítettem (na ez a „gyorsaságom” azóta sem változott) és a 15 indulóból 5. lettem. De meg kell mondanom, hogy lehet, hogy még mindig a 6. ellenőrzőpontot keresném, ha *Kotogány Ica* nem szed össze a pályán!

Egyébként leigazolásom 1975-ben történt (1409/Cso4), első III. osztályú minősítésemet 1987-ben szereztem. Hogy mely eredményeim értékesek? Számomra mindegyik, még ha csak általában a középmezőnyben végzek is. Egy azért emlékezetes: 2000-ben Gödörálláson, nagy meglepetést okozva, F165-ben *Pásztor Imrével* és *Sindely Palival* országos váltóbajnokságot nyertünk! És arra is büszke vagyok, hogy eddig csak egyszer adtam fel versenyt!

– *Számos délföldi versenyt, országos bajnokságot rendeztél eddig, s magas színvonalon. Kikkel dolgoztál együtt leginkább és honnan ered ez a gyümölcsöző közös munka?*

– A magas színvonal egy kicsit túlzás. És ne feledjük, a versenyrendezés csapatmunka! Talán nagy hibákat versenyrendezőként nem követtem el. Lehet, hogy furcsán hangzik, de magát a sportágot én tulajdonképpen versenybíróként ismertem meg igazán! Versenybírói végzettséget 1976-ban szereztem, de már előtte is titkárként (ehhez nem kellett versenybírói képesítés) sok versenyen részt vettem. Pályakítűzőként 1976-ban (Hajdova) debütáltam, a következő évben már voltam ellenőrzőbíró és versenybíró elnöke is. Az országos versenyen először 1978-ban a Kisirtáspusztai éjszakai bajnokságon szerepeltem ellenőrzőbírói minőségben, néhai *Skerletz Iván* rábeszélésére (nagy stressz volt!).

Ezek után szinte minden, a megyei szövetség által rendezett országos bajnokság, kupaverseny megszervezésében jelen voltam, néha csak a háttérben. Versenybírói tevékenységem csúcspontját SzVSE tagként értem el, mivel *Szokol Lajosnak* mindig sikerült rávennie, hogy vállaljam el ezt, vagy azt. Ne vegyék dicsekvésnek, de számos nagy verseny, ahol pályakitűzőként szerepeltem, dobogós helyen végzett az év végi minősítéskor.

Sok versenybíró sporttársammal dolgoztam együtt, kezdve a nagy öregektől (*Dunás V. Imre, Paszt György, Tóth Imre*), a kortársaimon (*Sindely Pál, Pásztor Imre, Novai György, Jenovai Klára, Bódy Laci, Szokol Lajos*, stb.) át, a frissen végzett ifjú versenybírókig. Azt gondolom, mindig sikerült megtalálni mindenkivel a gyümölcsöző munkakapcsolatot. Egyébként 2002-ben hagytam abba a versenybírói tevékenységemet I. osztályú versenybíróként. Még talán annyit ehhez, hogy próbálkoztam térképjavító tevékenységgel is, de ez tévedés volt részemről!

— *Mint tiikár évtizedeken keresztül dolgoztál a Csongrád megyei TFSZ-ben is. Hogyan értékeled az itt végzett társadalmi munkádat?*

— Ennek megítélése inkább tartozik azokra a szakosztályvezetőkre, vagy edzőkre, akik „elviselték” azokat a direktívákat, amelynek kidolgozásában talán én is részt vettem. Azt elmondhatom, hogy mindig törekedtem arra, hogy mindenkivel megtaláljam a barátságos hangot, és azt a nézetet hangoztattam, hogy a megyei szövetség van a szakosztályokért és nem fordítva, valamint nem biztos, hogy a megyei szövetség elképzelése feltétlenül elsődleges súllyal bír. Lelkes híve voltam az újdonságok bevezetésének, akár technikai, akár új versenyformákról volt szó. 2002-ben azért mondtam le megbízatásomról, mert úgy éreztem, hogy a megváltozott viszonyok között már nem tudok érdemlegesen hozzáadni a megoldandó feladatokhoz, másrészt szerintem a megyei szakszövetség súlya, feladata is alaposan átiródott.

— *Éveken keresztül Te állítottad össze az MTFSZ részére a szakosztályi pontversenyeket is. ...*

— Hát igen. Mikor ez bevezetésre került, egyszer beszélgettem az ezzel kapcsolatos problémákról néhai *Balogh Tamás* szakfelügyelővel, aki ennek felelőse volt, és aki látva a téma iránti érdeklődésemet, rögtön rávett, hogy vegyem át tőle, és így évekig felelőse voltam. Érdekes munka volt, mert közvetlenül beleláltam az ország szinte minden szakosztályának életébe, és jókat derültem sokszor a „feltúprozásokon” (sokan nem tudták, hogy én más forrásokból is tudok precíz adatokat kapni!).

— *A sportágért végzett sokoldalú munkáért milyen elismerésben részesültél eddig? Egyáltalán mit jelentenek számodra ezek megtisztelő címei?*

— Valóban megtisztelők, és túlzások is egyben. Többször kaptam országos, MTFSZ és megyei elismerést is (az első kötetben megtalálható). Természetesen az ember hiú, és örül minden ilyen elismerésnek. De sokszor az volt az érzésem, és ezt igaz szívemből mondom, hogy azok a sporttársaim, akik egy személyben voltak szakosztályvezetők, edzők, utaztatók, stb. sokkal-sokkal többet tesznek a sportágért mint én, csak sportági „főnökeik” nem gondolnak rájuk!

— *Véleményed szerint miért szép a mi sportágunk?*

— Mindenki ismeri azt a klasszikus hegyászó mondást, ami arra a kérdésre, hogy miért mássza meg a hegyet, azt feleli: mert ott van! Ezt lefordítva

sportágunkra, azt felelem, azért szép, mert minden alkalom más és más tájékoztatósi feladatot jelent jelentős fizikai igénybevétel mellett.

Nekem a kedvenc terepem Kunfehértón a Zsivány-domb és környéke. Kedves éltesebb versenyzőtársaim, hát nem mindig az újdonság erejével hat egy ottani verseny, noha már 20 alkalommal is indultál ezen a terepen. Nem kell más, csak másképpen süssön a nap, más évszak legyen, vagy zuhogjon az eső. És még a „pocsék” terepeknek is van valami egyedi bája! Másrészt, ha az ember nem elvakult, akkor versenyen kívül is nagyon sok szépséget láthat az adott verseny helyszínén és környezetében! És a versenybírói munka is szép, ha másért nem, hát azért, hogy tudod sporttársaidat kemény feladatok elé állítani, ami után elismerően nyilatkoznak munkádról (vagy szidnak, de az is hasznos).

— Persze ennek az esetleges „szidásnak” is van egy bizonyos határa. Jómagam is ezt a hasznosságot azoktól szívlelem meg, akik nagyon sokat letettek sportágunk asztalára, s önzetlen sokoldalú munkájukkal segítették sportágunk jövőjét. Befejezvéen e rövid beszélgetést, *Felföldi Karcsinak* további szép sikereket kívánunk sportágunkban, és hát süssön a nap, s tovább keresse a versenyterepreink rejtett bájait! (2008)

Dr. Sindely Pál

A VERSENYTEREPEKEN AZ ESZTÉTIKUM IS NAGYON FONTOS Beszélgetés Pásztor Imre tájékoztatósi futóval

Lassan már közel negyven esztendeje lesz annak, hogy beszélgetőtársammal, *Pásztor Imre* tanár úrral, sporttársammal, számos esetben közösek voltak az útjaink. Kedvenc sportágunk a tájékoztatósi futás eleve összehozott bennünket. Mindketten tanárok voltunk, azonos kategóriában versenyeztünk, rendeztünk együtt, küzdöttünk egy csapatban, de számos alkalommal Kiskunhalason még katonáskodtunk is a hetvenes években. Ezen beszélgetésnek az apropóját az adta, hogy készül a délföldi tájékoztatósi sportról az újabb emlékkötet, s ebből, a sokoldalú sporttevékenységet végző, *Pásztor Imre* portréja sem maradhat ki.

— *Mikor és hogyan kerültél kapcsolatba a tájékoztatósi futással? Honnan kezdődik ez a sajátos időszámítás?*

— Jómagam elég későn kerültem kapcsolatba a tájékoztatósi futással és ez egész pályafutásom alatt hátrányt jelentett. Nem véletlen, hogy mai élversenyzőink zöme másod-harmadgenerációs tájfutó, de legalább is kisgyermekként kezdett ismerkedni sportágunkkal. Szegeden a Déri Miksa Gépipari Technikumba jártam, s úgy látszik ez az iskola 1962-ig „nem került *Tóth Imre* vonzáskörébe”, utána meg Budapesten és Moszkvában folytattam tanulmányaimat és nem is hallottam a tájékoztatósi futásról. Igaz, sokat túráztam, minden nyarámból néhány hetet a Magas Tátrában töltöttem. 1968-ban kezdtem tanítani Szegeden, a Textil Technikumban. Ott már akkor nem volt ismeretlen a tájékoztatósi versenyzés, *Podolcsák Bandi bácsi*, a műhelyfőnökünk foglalkozott néhány tanuló versenyeztetésével. Így amikor

1970-ben önállósodott sportágunk, és *Jakab igazgató* úr megbízott e munka folytatásával, szerencsémre volt ott egy-két olyan diák, aki jóval többet tudott a tájékozódási futásról, mint én. Furcsa, de talán első „mesteremnek” akkori tanulómat, *Szoboszlai Attilát* kell megemlítenem.

– *Egyike voltál azon szegedi tanároknak, aki munkahelyén is szervezte ezt a szép sportágat. A „Textiles évek” mindenképpen a nevedhez fűződnek. Mely eredményeid emelnéd ki leginkább? Te kiknek voltál a „mestere”?*

– Az iskolák szerepe a tájékozódási futás elterjesztésében, Csongrád megyében rendkívül jelentős volt. Persze mások voltak a körülmények harminc évvel ezelőtt, de ennek a bázisnak a beszűkülése nehezen pótolható veszteséget okoz a sportágnak (is). Meggyőződésem, hogy a tájékozódási sport pedagógiai értéke is különleges, az általa fejlesztett kompetenciák, – hogy divatos legyek – nagyon hasznosak lennének a mai fiatalok számára is. A Textil Technikumban élénk tájfutó élet folyt, a hetvenes-nyolcvanas években még saját versenyünk is volt. Nem csak a legeredményesebb versenyzőkre emlékszem vissza szívösen – *Szabó Annára, Nagy Annára, Vaczkó Zolira, Török Zolira* – hanem mindazokra, akik lelkesen indultak iskolai, megyei versenyeken, mint *Fejes Macus, Bodor Farkas, Vida Gyuri* és sokan mások.

– *Közben te is elkezdtél versenyezni?*

– Munkaköri kötelességgként kezdődött, de aztán megfogott és nem eresztett a tájfutás. Igaz, hogy a háttérben azért ott volt *Tóth Imre*, aki – mint másoknak sem – nem hagyott nyugtot és a végén annyi túravezetői, versenybírói, edzői képzést és továbbképzést elvégeztem, hogy talán már érteni is kezdtem a dologhoz. Lényeges volt, hogy magam is versenyezni kezdtem. Első emlékezetes keveréseim a debreceni Hungária Kupán voltak, de nem vették el a kedvemet (a 2006-os debreceni ötnapon még túl is teljesítettem azokat).

– *A nagy keveréseket a minőség követte. Milyen eredménnyel?*

– Versenyzőként egy évben jutottam el a másodosztályú szintig, igazából sohasem izgattott a győzelem, bár nagyon a mezőny végén sem szerettem végezni. A szép terepeket és az érdekes pályákat értékeltem, szerettem a homokháti buckavidékeket, a tiszta szálerdőket a dunántúli dombokon. Akár versenyeztem, akár pályát terveztem fontos volt számomra az esztétikum. Örökre emlékezetes számomra egy tisztás virágzó vadkörtefával a Dobozi-erdőben, egy bucka vonulat Balotaszálláson vagy a jicini homokkővek. A sportegyesületeimhez (akárcsak a munkahelyemhez) mindig hűséges voltam, sokáig iskolánk színeiben versenyeztem, majd néhány évig a Szegedi Vízügyi SE-t „erősítettem” s csak az ottani szakosztály megszűnése után igazoltam át a SZVSE-be. Az ország egyik legeredményesebb szakosztálya minden lehetőséget megadott számomra, hogy versenyzőként vagy versenybíróként művelhessem kedves sportágamat. Igazi élményt jelentett számomra, hogy itt néhány évre összeállt egy senior csapat (*Felföldi – Sindely – Pásztor*), amelyben egy kicsit egymás sikeréért is küzdöttünk. 2000-ben, ebben az összetételben az F165-ös kategóriában még országos bajnoki címet is szereztünk.

– *Évtizedeken keresztül dolgoztál a Csongrád megyei TFSZ-ben is. Hogyan értékeled az itt végzett társadalmi munkádat?*

– A megyei szakszövetség vezetésébe *Tóth Imre* hívott meg. Sokáig valóban itt volt a szegedi tájékozódási futás központja, sok szakosztály, sok megyei verseny,

sok minősített versenyző ügyeivel foglalkoztunk. Szívesen vettem részt a versenybíró képzésben, versenyek rendezésében és a megye térképellátottságának javításában. *Hajdova, Ördögös, Sándorfalva, Ópusztaszer, Ásotthalom* versenyterképei készültek közreműködéssel, azt hiszem lelkiismeretes, bár nem éppen „villámkezü” térképhelyesbítő voltam. Versenyrendezésben a megyei versenyektől eljutottam a Hungária Kupáig és az országos bajnokságokig. Inkább pályakitűző szerettem lenni, mint ellenőrzőbíró. Legszívesebben *Felföldi Karcsvial* dolgoztam együtt, mindig biztos lehettem abban, hogy a verseny szervezési része rendben van, ha ő volt a társam. Az országos versenyek ellenőrzőbírói közül *Csontit (Kiss Zoltánt)* szerettem legjobban, soha nem játszotta túl a szerepét, csak segített, ha szükséges volt, sohasem akadékoskodott.

– *Úgy tűnik, mintha az utóbbi időben kicsit háttérbe vonultál volna. Jól látom?*

– Igen. Ez valóban így van. A szakszövetségi munkától hatvanadik évemet betöltve visszavonultam és komolyabb versenybírói feladatot sem akarok már vállalni. Szívesen látom (látnám) a fiatalabb korosztályok tagjait „nyüzsögni”, és örülök, hogy sportágunk minden nehézség ellenére él, fejlődik, színesedik. Akik régóta üzik a tájékozódási futást, értékelik igazán a korszerű térképeket, a számítástechnika adta lehetőségeket, az autós megközelítés kényelmét (s csak néha gondolják úgy, hogy mégiscsak a zsírkrétás, gyalogmenetes, ponttörős verseny volt az igazi).

– *Pedig ekkor még a rendezők a teljes versenyszereleést szösz szerint a hátukon cipelték. Az utóbbi időben keveset látnak az alföldi versenyeken. Mi lehet ennek az oka?*

– Ez év tavaszán elköltöztünk Szegedről egy kis bakonyalji faluba, Sikátorra. Közelebb kerültünk így gyerekeinkhez, unokáinkhoz. De közelebb kerültem a csodálatos bakonyi erdőkhöz is, mert a versenyzést azért nem hagyom abba, hátha megtanulok végre hegyen is jól tájékozódni.

A beszélgetés végén *Pásztor Imre* sporttársam, még hozzáfűzte:

– Mindenekelőtt őszinte köszönetemet szeretném kifejezni a dél-alföldi tájékozódási futás történetéről szóló kötetek létrehozóinak. Remélem, munkájuk nem csak az „öregek” nosztalgizálását szolgálja, hanem bátorítást ad és tanulságokkal szolgál az új generációknak is.

Nos, előre is köszönjük a köszönetet és a biztatást is. Remélve, még ha ritkábban is, de azért összefutunk nemcsak az országos bajnokságokon, hanem egy-egy délföldi versenyen is. Mert a versenyeken, a bakonyi erdőkhöz kívül, olykor ismétetlen meg kell nézni a virágzó körtefákat, orgonabokrokat és a homokbuckákat is.

Sikátor, 2008. szeptember 25.

Dr. Sindely Pál

AMIKOR ELŐSZÖR KEZD CSILLOGNI A GYEREKEK SZEME

A sportoló Szerencsi család

A pusztamérgesi Szerencsi család azon kevesek közé tartozik, ahol a család minden tagja aktívan sportol. Szerencsiné Csamangó Juszti az édesanya egykoron a Szeol AK igazolt atlétája volt. Jelenleg a Pusztamérgesi Általános Iskola testnevelője, a helyi tájékozdási futó egyesület edzője, versenyzője. A szép virágos faluban is sikerült ezt a szép sportágunkat meghonosítani.

— *A családot sportszeretete „messze földön híres”. De honnan ez a nagy lelkesedés, mikor és hogyan kerültél kapcsolatba a tájékozdási futással?*

— Második középiskolás lehettem Szegeden a Körösyben, ahol *Sindely tanár úr* szemfülesen felfigyelt rám, hiszen középtávfutó atlétaként —köszönet ezért dr. *Palásthy Pali bácsinak* is— jó futóeredményeim voltak. Nekem az első pillanatban nagyon megtetszettek a hegyi terepek, a fenyves erdők illata, a jó társaság. Így még az sem kedvetlenített el, hogy a futótudásomhoz képest, kezdetben igen elmaradt a tájékozdási felkészültségem.

— *Az iskolának is szép dicsőséget szerezteél azzal, hogy egy országos negyedik helyezést szereztél váltóban (csupán néhány másodpercen múltott a bronzérem!). Ez volt a kezdet. A középiskolás éveid befejeztével sem hagyta abba a versenyzést. Mely egyesületekben versenyzteél eddig? Kik voltak a „mestereid”?*

— A Körösy J. DSK-ból a Délép SC-be kerültem, ahol akkoriban megfelelő támogatással komoly kis csapat versenyzett. Futó edzéseimet *Halmai Emil* irányította, akinek az atlétikában elért eredményeimnél kívül is nagyon sokat köszönhetek. A tájékozdást sajnos csak a versenyeken innen-onnan hallott információkból próbáltam megtanulni. *Kaszaki Józsi*ra emlékszem még, aki nagy lelkesedéssel magyarázta nekem a vonaton a szintvonalak jelentését... Jelenleg a saját magam által kialakított Pusztamérgesi SE-ben a tanítványaimmal együtt versenyzek. Alapító tagjai voltunk a DAR SE-nek.

— *Nem véletlenül hívnak benneteket a „sportos Szerencsi családnak”. Miért is?*

— Férjem is testnevelő tanár, így nekünk természetes volt, hogy lányainkat is a mozgás szeretetére irányítjuk. Már kiskoruktól kezdve vittük magunkkal őket a tájfutó versenyekre, így szinte belenőttek ebbe a sportágba. Nagy öröm volt, amikor először teljesítettek önállóan egy pályát, és az is, amikor először lettek válogatottak. Férjem ugyan nem versenyez, de a legfontosabb versenyeken a SZVSE, illetve a magyar csapat profi szurkolója.

— *Ez a szurkolás, ez a kolompzó sem akármilyen! Mint versenyzőnek, számodra mely eredményeid a legértékesebbek?*

— Fiatalkoromból csak az atlétikában elért eredményeimmel büszkélkedhetek. Talán a legértékesebb a 15 km-es kismaratoni 57:50 perces időeredményem, amivel 2. voltam az utánpótlás ranglistán. 800 m-en 2:12-es idővel aranyjelvényt értem el, na és Kassán lefutottam a maratont. Tájfutásban, szenior koromban sikerült elérnem az egyetlen országos bajnoki címemet a gödöllői sprintbajnokságon.

— *Egyike voltál azon tanároknak, aki munkahelyén is megszervezte ezt a szép sportágat. Mely eredményeid emelnéd ki leginkább? Te kiknek voltál a „mestere”?*

– Mivel dr. Tóth Imre „bácsi” tudta rólam, hogy szeretem a tájékoztatósi futást, így addig-addig győzködött, hogy végül is, megszerveztem az iskolánkban is a szakosztályunkat. Nem gondolnám, hogy mestere voltam a tanítványaimnak. A kiemelkedő eredményeket már mindannyian a SZVSE-ben Gera Tibinél érték el. Az én feladatom az alapok megtanítása, a sportág megszerettetése. Az mindig óriási sikerélmény, ha egy kezdő kisgyerek egyedül ki mer menni a pályára, és azt hibátlanul teljesíti. Az első legemlékezetesebb versenyző Szűcs Gábor volt, aki Pusztamérgesről elsőként került a SZVSE-be, majd onnan a válogatottba. Aztán jöttek a lányaim, akik közül Ildikó 25-szörös, Dóri 20-szoros magyar bajnok. A pusztamérgesiekből elkerült versenyzők közül már 11-en nyertek valamilyen országos bajnokságot.

– Ezek az eredmények önmagukért beszélnek. Ez azért mégis mestermunka! Közben számos versenyt is rendezél, ami Pusztamérgeshez is kötődik.

– 1992-ben rendeztünk először Sellő kupa néven megyei versenyt, majd jött a FOBU kupa, jelenleg pedig a Pusztamérges kupa. A rendező gárda a régi tájfutó társakból és a pusztamérgesi munkatársaimból verbuválódott össze. Kezdetekben Kaszaki Józsival, Szűcs Paliékkal, Gion Jancsival, László Karcsival rendeztünk. Mostanában pedig Gera Tibi csapata segít. Persze sosem hiányzott még a rendezésből Szűcs Gábor és Szabó Attila. A gyerekversenyek színvonalát pedig Turcsányi Erika és Böröcz Ilona vezetésével kollégáim biztosították.

– Végezetül, mint minden riportalanyomtól a sportágunk szépségéről érdeklődtem. Aki ilyen sok időt mondhat maga mögött, annak bizonyára szép. Véleményed szerint is?

– Beszélgetésünk kezdetén már említést tettem, hogy engem annak idején mi vonzott a sportághoz. Manapság már pedagógusként látom azt a sok érvet, ami a tájfutás mellett szól.

- ♣ Motiváció: minden ellenőrzőpont megtalálása külön örömet okoz, függetlenül a végső eredménytől
- ♣ Tartós figyelem, koncentráció: azonnali visszajelzést kap a gyerek, ha ezt elmulasztja
- ♣ Kombinatív, problémamegoldó gondolkodásra, önállóságra nevel.
- ♣ Jól érezhetik magukat a kevésbé tehetséges, esetleg túlsúlyos versenyzők is, hiszen nem látják őket verseny közben, és jó tájékozódással még a gyorsabbakat is le lehet győzni néha.
- ♣ Változatosság: soha nincs két egyforma pálya, különbözőek a terek
- ♣ Alkalmazkodó képesség: időjáráshoz, a földön alváshoz, hátizsák-cipeléshez, ...

– Neked személy szerint mik a benyomásaid?

– Nekem a legfontosabb visszajelzés a sportágról az, amikor először kezd csillogni a gyerekek, vagy akár felnőttek szeme az első térképes terepedzésen.

– Beszélgetésünk végén, mint egykori tanítványomnak is kívánom, hogy még nagyon sok kedves gyermek, diák és felnőtt szemének a csillogása legyen annak a visszajelzése, hogy jó úton jársz.

Pusztamérges, 2008. október 3.

Dr. Sindely Pál

KEVÉS SZAKOSZTÁLY BÜSZKÉLKEDHET ILYEN MÚLTAL ÉS JELENNEL, MINT A MI NAGY CSALÁDUNK

Beszélgetés Szokol Lajos szakosztályvezetővel

Az utóbbi évtizedekben a Szegedi VSE Tájékoztatósi Futó Szakosztálya egyre feljebb került az egyesületek országos rangsorában, s egyre több nagy hagyományokkal rendelkező egyesületet is megelőzve. Ezzel is bizonyítva azt, hogy olykor mostoha körülmények ellenére is lehet szép, kiemelkedő eredményeket elérni. Önmagában az anyagi javak megteremtése sem elegendő a sikerhez. Ez még kevés volna. Az ember viselkedése, lelki alkata, a közösséggel való kapcsolata legalább ennyire fontos. A közösségért tevő sportolóknak, emberi tekintetben is az átlag fölé kell emelkednie, de ezen kívül, még abban is különböznek a többiekől, hogy valamit jobban, sokkal jobban tudnak, mint a többség. A közel négy évtizedes sportmúltal rendelkező **Szokol Lajos** sporttársamat, küzdőtársamat, én ilyen embernek ismertem meg. Vele készült e beszélgetés, akinek nagy érdemei vannak abban, hogy a szakosztály ilyen sikereket könyvelhet el.

– *Mikor és hogyan kerültél kapcsolatba a tájékoztatósi futással? Mik voltak az előzmények?*

– 1970-ben kerültem Szegeden a Radnóti M. Gimnáziumba és még ebben az évben leigazolt *Rimóczi Tanár Úr*. Előtte kézilabdáztam az általános iskolai csapatban és ugyancsak ebben az évben leigazoltak a Volánhoz, a mai Pick Szeged elődjéhez, de a gimnázium válogatottjába is bekerültem. Mindkét helyre szorgalmasan jártam és az első alapozás végére, elsős létemre nem nagyon találtam legyőzőre a hosszú futások alkalmával.

– *Ilyen jó alapozás után azonban nagyon hamar az is kiderült, hogy jó érzéked van a tájékoztatósi feladatok teljesítéséhez. Mikor indultál először igazi tájékoztatósi futóversenyen?*

– Az első versenyem egy váltó volt, ahol a jó fizikumomra tekintettel első embernek rakott *Rimóczi tanár úr* a legerősebb radnóti csapatba. Ha nehezen is, de elfutottam az élbollyal és a gyűjtőpontra elsőnek érkezve (a kicsit hibázó élboly mögül kiugorva) megnyertem a szakaszt. *Rimóczi tanár úr* ott helyben letette velem a nagy esküt, hogy a kézilabdát abbahagyom és csak a tájfutásra koncentrálok. Bár az iskola válogatottban továbbra is kézilabdáztam, de a Volánban abbahagytam, és csak a tájfutásra koncentráltam. Négy évig *Rimóczi tanár úr* volt az edzőm, ezt követően önállóan készültem, de a fizikai edzéseket a SZEOL válogatott közép és hosszútávfutóival végeztem *Halmai Emil* irányításával. Itt nagyon sok gyakorlati és elméleti tapasztalatot szereztem a fizikai felkészítést illetően, amit jól hasznosítottam későbbi edzői pályámon.

– *Még egy év sem telt el, s mindjárt egy nagyobb egyesületbe kerültél. Hogyan emlékszel vissza a „Kinizsis éveidre”?*

– Az 1971. decemberében széthullott Szegeden a Kinizsi SK. Tájékoztatósi Futó Szakosztálya. A megyei tájékoztatósi futó szövetség javaslatára és közvetítésére, az éppen ebben az esztendőben feloszlott SZEOL SC tájékoztatósi futó szakosztályának felnőtt versenyzőiből *Sindely Pali* által – aki ekkor „már magasan jegyzett” versenyző volt országos viszonylatban is – valamint a Radnóti M.

Gimnázium SK-ból 5 átigazolt ifi versenyzőiből, *Rimóczi Károly* révén szerveződött újjá a Kinizsi SK. Így kerültem a Radnótiból a Szegedi Kinizsibe. Én még utánpótlás korúként kerültem oda, de ekkor igazolt ide *Csamangó Feri* is.

– *Végül az SZVSE-nél kötöttél ki.*

– Valóban így van, ugyanis néhány év után, pontosabban 1975 végén megszűnt a szakosztály a Kinizsiben, de együtt maradtunk, s az SZVSE következett. A *Mándoki József* vezette szakosztályban akkor csak lányversenyzők voltak és a megszűnő Kinizsiből alakult a fiú és felnőtt férfi részleg.

– *Ekkor már Te is alaposan kivetted a részed a szakosztályi munkából.*

– Egyre jobban összerázódott a csapatunk. A megyei bajnokságokon de a vidékbajnokságokon is egyre jobbak lettek az eredményeink. Két-három évvel később viszont *Mándoki* elköltözött Szegedről, és ettől kezdve (a másfél éves katonaság kivételével) én irányítottam a szakosztály életét, bár *Sörös Béla* volt 6-7 évig a szakosztályvezető. Ő inkább az egyesület vezetése felé képviselte a szakosztályt és kevés szabadidejéhez mérten mindenben támogatta a munkámat.

– *Mint versenyzőnek, számodra is sok szép siker született. Egy időben még „hadsereg-válogatott” is voltál. Az 1985-ös O-Ringen versenyen győztesként is szerepeltél. Elég korán kivetted a részed az edzői munkából is. Ezen tevékenységednek melyek a pozitívumai?*

– A legszebb időszak talán a '67-'70-es korosztály indulását követő 10 év volt és edzőként is ezt tartom pályafutásom legjobb időszakának. Ez idő alatt teljesedett ki a szakosztály egy kis létszámú, főleg kezdőkből álló csapatból, a mai – versenyzésben, rendezésben és létszámában is – meghatározó jelentőségű klubbá. Ezen korosztály indítását *Nagy Lajos* és *Blum László* is sokat segítette. Ebben időszakban jöttek Szegedre tanulni és az SZVSE-be versenyezni *Bartha Péter*, *Sramkó Tibi*, *Riesing Józsi*, *Vass Zoli*, valamint az első toborzásból *Gera Tibi* a másodikból *Balogh Piroška* akik a versenyzés mellett rengeteg szakosztályi munkával segítettek megalapozni a jelenlegi sikereket és edzőként is eredményesek voltak. Örök barátságok szerelmek szövédtek, rengeteg kaland élmény és a „mindenki egyért egy mindenkiért” légköre talán a mai napig sugárzik az ebben az időszakban felnőtt versenyzőkből.

– *Számos versenyzőt szponzoráltál és egyengtetted az útját a sikereig. Néhányat, ha ebből is kiemelnénk.*

– Az így megerősödött szakosztály számos válogatottat adott a sportágnak, közülük *Farkas Dávid*, *Novai Gyuri*, *Sinkó Jani*, *Hecz Kati*, *Csiszár Adrienn*, *László Dóra*, *Buknicz Tímea*, *Szerencsi Ildi*, *Szerencsi Dóri*, *Tóth Réka* mindannyian VB vagy EB érmesek valamilyen korosztályban. Sikereik egyéni képességeiken túl csapattársaiknak és a szakosztály hosszú évek munkájával felépített szakmai és anyagi háttérnek köszönhető.

No és kétszeres felnőtt világbajnokunk *Oláh Kati*, aki második győzelmét az SZVSE színeiben aratta. Szerénytelenségnek tűnhet, de vállalom, hogy az első világbajnoki győzelme után a sportágtól távolodó világbajnoknőm mi állítottuk a második győzelemhez vezető pályára. Képesek voltunk a VB évében a nem kevés szakmai és egyéb anomáliákat feloldani és biztos hátteret nyújtani az egyre jobb formába lendülő versenyzőnknek. Fantasztikusan jó volt a német VB-n magyarnak

és különösen SZVSE-nek lenni, mert ilyen célt kitűzni és azt elérni ritka hátborzongató érzés, versenyzőnek, klubtársnak és vezetőnek egyaránt.

— *Számos hazai és nemzetközi versenyen, mint a versenybírósnak az elnöke igen aktív szervezőmunkát végeztél. Kikkel dolgoztál együtt leginkább és honnan ered ez a gyümölcsöző közös munka?*

— Térképkiadás, versenyrendezés - három Hungária Kupa, számtalan magyar bajnokság -, *Felföldi Karcsi, Pásztor Imre, Hajagos Henrik, Sindely Pál* és a fentebb említett *Balogh Piroska, Riesing Józsi, Vass Zoli, Gera Tibi* és még legalább 100-150 fő, akik az évek során apait-anyait beleadtak ezekbe a sikerekbe. Ami a Hungária Kupák rendezését illeti, országos csúcstartók vagyunk(!), hiszen eddig három Hungária Kupát még egyik egyesület sem rendezett. A versenyek rendezése mellett, a kiadott térképeink, az igazán csemegének számító alföldi buckás terepeink is sikert arattak, s nyugodtan mondhatom, nemcsak hazai, de nemzetközi viszonylatban is.

— *Ha a SZVSE-ben eltöltött közel 40 esztendő alatt leigazolt összes versenyző megjelenne egy évfáron, mekkora fejtörést okozna bográcsba való mennyiség rendelése?*

— Az én lakodalmamon kb. 40 fő SZVSE-s ropta a táncot hajnalig. A legutóbbi Hungária Kupát kb. 120-an rendeztük De ha lehetőségem lenne, hogy minden eddigi SZVSE-s versenyzőt asztalhoz ültessek, akkor bizony hirtelen bajban lennék, ami a bográcsszámot illeti.

— *Mi kellett ezekhez a sikerekhez? Kitartás, összetartás, tehetség, szorgalom?*

— Valószínű, hogy ez mind nélkülözhetetlen volt a sikerhez vezető úton. De főleg az, hogy mindannyian egy nagy csapatról álmodtunk és egy nagy családban ébredtünk fel. Kevés szakosztály büszkélkedhet ilyen múlttal és jellel. És ez nem a véletlen műve. Mi tehetünk róla. És azt hiszem, hogy erre vagyok a legbüszkébb.

— *Ebbe a nagycsaládba a Te kis családod is benne van. Hallhatnánk erről is egy keveset?*

— *Hajni* az elsők között kezdte meg a bajnoki pontok gyűjtését és a '80-as évek legnagyobb sikerének a felnőtt csapat OB megnyerésének is részese volt. Lányaimra szintén nagyon büszke vagyok, hiszen *Bogi* 16-szor volt tagja az érmes vagy pontszerző csapatnak, *Móni* jelenleg is az egyik legeredményesebb tagja az SZVSE-nek, magyar bajnokságokkal, sokszoros válogatott szerepléssel. Kilenc éves *Kamilla* lányom is elkezdte a rendszeres edzéseket és bízom benne, hogy nővérei útját fogja járni Ő is.

— *A 2008. naptári évben, a sportágunkban nyújtott legkiemelkedőbb teljesítményedért, a Hungária Kupa versenybíróóságának elnöke részére, a verseny megszervezéséért és sikeres lebonyolításáért az MTFSZ elnöksége „Tájékoztatói Füzetért Plakettel” adományozott részedre. Ehhez a megérdemelt kitiüntetésedhez ezúton is gratulálunk. Kívánjuk, hogy még sokáig tartsad össze ezt a „nagycsaládot”, és ahogy ismerlek, az egyesület 90 éves jubileuma után a 100 éves fennmaradásáért is küzdeni fogsz a jövőben, mint ahogyan eddig is tetted.*

Szeged, 2009. májusában

Dr. Sindely Pál

AKIT A SZAKOSZTÁLYI AKTIVITÁS MA IS ELKÍSÉR

Vass Zoltán az SZVSE versenyek fixpontja

Az utóbbi három évtizedben számos kimagaslóan megrendezett versenyt született a SZVSE közreműködésével. A versenybírótság között gyakran találkoztunk **Vass Zoltán** nevével is. E rövid kis interjú kapcsán kérdeztem az egykori I. osztályú sportolót, a szakosztályhoz való kötődéséről.

– *Mikor és hogyan kerültél kapcsolatba a tájékozdási futással? Mik voltak az előzmények?*

– 1984 őszén, egy szakítás után, mivel hirtelen sok szabadidőm lett, eszembe jutott, hogy egykori osztálytársam, *Riesing Józsi*, aki nem volt fősuli előtt katona, itt Szegeden tölti az idejét, s valószínűleg tájfutók között. Mivel már középiskolában (Jávorka) sok barátom volt közülük, nem volt kérdés, hogy felkeresem őket. Itt az SZVSE-ben, az első edzés után, ahol 2000 m-eket futottunk (?), s számomra ismeretlen futók biztattak, új közösségre találtam.

– *Kik voltak a „tanítómestereid”? – Szokol Lajos, akkor is, és azóta is.*

– *Számodra mely eredményeid a legértékesebbek?*

– A tájékozdási futó versenyeken a küzdelmek során egyre jobban szaporodtak a szép sikerek, az eredmények. Számomra mégis az a legértékesebb, hogy egy közösségbe kerültem, melynek aktív, alkotó tagja lehettem. Ez ma is elkísér.

– *Számos hazai és nemzetközi versenyen versenybíróként is aktívan működtél közre. Kikkel dolgoztál együtt leginkább és honnan ered ez a gyümölcsöző közös munka?*

– Az SZVSE rendezésű versenyeken a pályatervezéstől, a célterület építéséig szinte minden lépcsőfokot kipróbáltam, segítettem a szakosztály munkáját. Úgy érzem, bárkivel dolgoztam eddig együtt, mindig megtaláltuk a közös hangot, a közös tenni akarás volt az az út, amit együtt jártunk be.

– *De azért az elmúlt nyáron kicsit jobban vert a szíved a Tata közelében lévő Dunaszentmiklóson megrendezett Hungária Kupán. Miért is?*

– Valóban, Dunaszentmiklóshoz van kötődésem, mivel az előtte levő faluban, Szomódon tanítottam egy évet, mielőtt visszaköltöztem Szegedre, s ennek a két falunak közös iskolája volt, így a helyiek között (pl. fellépők) több tanítványom is volt. Ma is gyakran megyek vissza. De a gyerekeim már szegediek, nekik már itt van az otthon. Annak viszont nagyon örülök, hogy az alföldi terepek után a szülőföldemen is sikerült egy rangos versenyt rendezni, s annak én is a részese lehettem.

– *Térkép helyesbítésből is kivettél a részed. Hallhatnánk erről is egy keveset?*

– Ez nem igazán sikertörténet, megpróbálkoztam vele, de nem sikerült papírra vetnem azt, amit láttam. Ezért ezt nem erőltetem, meghagyom a hozzáértőknek. Közelebb áll hozzám a térképeknek a használata, a pályakitűzés vagy annak ellenőrzése, inkább ezt művelem.

– *Az elmúlt évben a ruszai erdőben rendeztünk veled együtt, nevezetesen a Szeged Kupát. A rendezésben, a gyerekversenyt is beleértve, a Te családod is nagyon aktív volt. Illik-e rátok is a „sportoló család” elnevezés?*

– Bízom benne, hogy feleségemmel, *Sallai Sárával* sikerül valamit átadnunk a sport szeretetéből a lányainknak, egyikük úszik, a másik atletizál, mindketten több országos bajnoki helyezést, illetve bajnoki címet tudhatnak magukénak

– *Véleményed szerint miért szép a mi sportágunk?*

– Ezt nehéz szavakban megfogalmazni, pláne leírni. Ki kell próbálni, s döntse el mindenki maga.

– *E rövid, kis beszélgetés kapcsán is kívánjuk Zolinak és családjának, hogy még sokáig legyen aktív részesei ennek a papíron nehezen leírható igazán szép sportágunknak. (2009)*

Dr. Sindely Pál

AKINEK

A BAJNOKI CÍMEK ÖSSZESZÁMLÁLÁSA IS GONDOT OKOZ

Beszélgetés Gera Tibor vezetőedzővel

A Szegedi Vasutas SE egyik meghatározó egyénisége **Gera Tibor**, aki már több mint harminc éve tagja az egyesületnek, s akit azzal tudok legjobban zavarba hozni, ha megkérdem, hogy mint edzőnek, tulajdonképpen mennyi bajnoki cím is fűződik a nevéhez. Nem is csodálom, hiszen olykor az éves beszámolók dobogós helyezéseinek a megszámlálása sem könnyű feladat. Egy rövid beszélgetés keretében a sikeredzővel azért megpróbálunk, egy rövid „részösszegést” tenni, az elmúlt időszak sikereiről.

– *Mikor és hogyan kerültél kapcsolatba a tájékozódási futással?*

– Az 1978-as tanévben, a tavaszi szünetben *Szokol Lajos, Mécs László és Simon István* jött ki a Zalka Máté Ált. Iskolába, azzal a céllal, hogy az SZVSE részére leendő versenyzőket toborozzon. Ekkor 8. osztályos tanuló voltam, és csak most hallottam először sportágunkról. Lelkesedésüknek köszönhetően, 1978 áprilisa óta SZVSE tag vagyok.

– *Gondolom a „tanítómestereid” is az SZVSE-ből kerültek ki. Kik voltak ők?*

– Elsősorban *Szokol Lajos*, de *Blum László* és *Nagy Lajos* is foglalkozott velem, s tanultam el tőlük ezt a „mesterséget”, s annak minden csínját-bínját. De a gyakorlatban is nagyon sok tapasztalatot szereztem, s ezt később átadtam én is a tanítványaimnak.

– *Milyen kiemelkedő eredményeket értél el eddig sportpályafutásod során?*

– Utánpótlás koromban semmi komolyabb eredményem nem volt. A későbbiekben három évig voltam I. osztályú sportoló. Amire ma is szívesen emlékszem a felnőtt éveim alatt, egy egyéni bajnokság 9. helye a kunfehértói éjszakain valamint egy balotaszállási váltó ob. 8. helye befutóemberként. A megyei versenyeken illetve a hazai kupaversenyeken viszont rendszeresen értem el dobogós helyezéseket.

– *De azért szépek a „seniorérmeid” is.*

– Valóban így van. 1999-ben, a Bükk hegységben, Pázsag közelében a Középtávú OB-n az F35-ös kategóriában igen erős mezőnyben *Dosek Ágoston* és *Egei Tamás* mögött 3. lettem. Az idén Somosköűjfalun, de most már az F45-ös kategóriában a Hosszútávú OB-n, *Mohácsy Tamás* és *Prill László* mögött ezt a

dobogós helyezést sikerült megismételni. De a szenior sporttársaimmal együtt is jutott egy-két érem az elmúlt időszakból: 2003-ban az Egyesületi Váltó OB-n : 3. SZVSE (*Szokol, Gera, Hajagos, Sindely*), illetve 2004-ben szintén 3. SZVSE (*Gera, Szokol, Hajagos, Tóth*). A következő évben, 2005-ben az OCSB-n már 2. helyezés (*Gera, Szokol, Korsós, Vass*).

– *Több alkalommal is az „Év edzője” lettél. Megérdemelten. Készítettél-e egy számvetést arról, hogy tulajdonképpen mennyi „bajnoki arany” fűződik a nevedhez?*

– Az elején még számoltam, de egy idő után már nem figyeltem oda. Még mindig a jövő érdekel, nem a múlt. Tudom, ez az egyik gyengeségem. De, ennek a könyvnek a megjelenése alkalmat ad, hogy összeszámoljam végre.

– *Edzői munkád során elért kimagasló eredmények közül melyikre vagy a legbüszkébb?*

– Mire vagyok a legbüszkébb? Ilyen nincs, hogy legbüszkébb, mert több eredmény is a szívemhez nőtt, a magyar bajnokságokon kívül. Sorrendben a Főiskolás VB (Veszprém) *Farkas Dávid, Novai György* II. helye, *Sinkó János* IFI Európa bajnoksága, *Csiszár Adrienn* IFI EB III. helye, majd váltóban Európa-bajnok lett. *Szerencsi Ildikó* IFI EB 2. hely, majd főiskolás VB (Rozsnyó) váltó 5. *Tóth Réka* Ifi EB III. Egerben. Az utolsó de remélem nem a legutolsó, *Szerencsi Ildikó* a tavalyi felnőtt VB váltó befutóként elért 10. hely megszerzése (egy háromfős hajrában). De, pl. nagyon büszke vagyok arra is, hogy *Bodó Győző* (a nagyok árnyékában) magyar bajnok tudott lenni, igaz „csak” csapatban.

– *Együtt élsz az egyesülettel. Közben a munkahelyeden is van tennivaló. Hogyan győzöd ezt a gyakorlatilag mindennapi, nagyon sokrétű szervezőmunkát?*

– Hát sokszor összecsapnak fejem fölött a hullámok, de mindig vannak, szerencsére olyan tanítványaim, akik miatt érdemes dolgozni. Még mindig örömmel tölt el, ha egy tele busszal megyünk el versenyre vagy edzésre. Egyszerűen élvezem a társaságot, és szívesen dolgozom azért, hogy minél jobb szakosztályt kovácsoljunk össze!

– *Több alkalommal a papád is a szakosztálynak a vezetője volt. Hogyan sikerült ez a „beszervezés”?*

– Amikor ilyen gondokkal küzdött a szakosztály, elsősorban a kezdeti „Szokol érában”, szükség volt egy tapasztalt, tiszteletre méltó vezetőre, akit az akkori egyesületi vezetők is elfogadtak. Édesapám, aki szintén társasági ember ezt egy-két éven át el is vállalta és tartotta a hátát a szakosztályért.

– *Közben szép folyamatosan „Sportoló Gera-család” lett belőletek.*

– Mivel *Piroska* is tájfutó, így nem volt nehéz a gyerekeket sem rávenni a tájfutásra. *Tamás* fiam is többször állt magyar bajnokságon dobogón. *Krisztina* még most kezdi bontogatni szárnyait, de remélem azért benne több kitartás lesz a sportág iránt, mint a fiamban. Tavaly már első éves 12-esként kétszer állt csapatban az OB-n N14-ben a dobogón.

– *Több mint harminc év után is még mindig szép számodra ez a mi sportágunk?*

– Számomra még mindig nagyon szép és élvezetes. Nekem ez már életformám, e nélkül nem tudnám már elképzelni az életem. A versenyzést pontosabban a tájfutás élvezetét és a célok hangulatát számomra nem pótolja semmi!

– *Befejezésül kívánjuk Tibinek, hogy ebből a szép tartalmas hangulathól szemezgesse a jövőben is, és a bajnoki címek megszámlálási „gondjait” még sokáig őrizze meg. (2009)*

Dr. Sindely Pál

EGY VASI EMBER AZ ALFÖLDI HOMOKBUCKÁKON

Beszélgetés Tóth Gábor térképelyesbítővel

Ezen beszélgetés, ez a kis interjú a szombathelyi *Tóth Gáborral*, az SZVSE egyik kitűnő térképelyesbítőjével, a ma is aktív szeniorversenyzővel készült. Őt kértem meg, hogy nyilatkozzon a sportág rejtelméről, a szege di kötődéseiről.

– *Kedves Gabi! Az emlékkönyv olvasói számára, kérlek, hogy röviden mutakozzál be!*

– Szombathelyen születtem 1962. ápr.13-án. A győri középiskolás és a veszprémi katonaevéket kivéve itt éltem közel 30 éven keresztül és most is csak tíz km-rel lakom nyugatabbra (tehát igazi vasi vagyok). Építésztechnikus az eredeti szakmám, majd már munka mellett végeztem el többféle, elsősorban számítástechnikai jellegű iskolát, végül programozói diplomát szereztem, elhagyva ezzel az építőipart. 1989-ben kötöttünk házasságot *Károssy Rékával* (itt kezdődik az SZVSE története az életemben), majd megszülettek gyermekeink; *Piroska, Réka és Marci*. 1993-ban építettük a házunkat Dozmaton, egy osztrák határ melletti kis faluban, ahol azóta is élünk.

– *Először is arra keresem a választ, hogy mikor és hogyan kerültél kapcsolatba a tájékozdási futással? Mik voltak az előzmények?*

– Kapcsolatom a tájfutással Győrben kezdődött, ahol több sportág kipróbálása után végül az iskolai ODK-csoport invitálására (itt tanult akkoriban *Pápai János* is) kezdtem el tájfutó versenyekre járni. Edzés és térképismeret nélkül persze a sikertelenség törvényszerű volt, viszont ösztönzőleg hatott rám, hogy a versenyzésnek mind a technikai, mind pedig a fizikai háttérét próbáljam megszerezni. Tájfutó edzőnk igazából nem volt, ezért ebben saját kitaró érdeklődésem mellett kollégiumi futó társaim és más, akkor már rutinos győri tájfutók támogatása is sokat segített. Így aztán nagyjából három évvel később, az érettségi után aranyjelvényesként már tagja lettem az ifjúsági válogatottnak. Akkoriban még *Monspart Saci* volt a szövetségi kapitány, akinek fáradhatatlan szervező és segítő munkájára mindig hálával emlékszem vissza.

– *Kik voltak a „tanítómestereid”?*

– 1980-tól visszakerültem Szombathelyre, ahol a Haladás VSE szakosztályába kerültem. Itt *dr. Varasdy Sanyi bácsi* volt az edzőm, akinek technikai edzéseit általában nekem kellett felvezetni a terepen. Fizikai edzések terén sokat tanultam akkoriban *Nyúl Jóskától* és a Haladás hosszútávfutótól, atlétaítól. 1982-től katonaként Veszprémben *Tuskés Endre* kezei alatt versenyeztem; ezek az évek sok újabb, meghatározó tapasztalatot jelentettek számomra az edzések és a versenyek tekintetében is. (Ezúttal is köszönöm, Bandi!)

Szombathelyen a Haladás ellehetetlenülése után később a Savaria színeiben folytattam a versenyzést. Itt elsősorban a fizikai felkészülésen volt a hangsúly *Sárközi Csaba* irányításával.

– *Hát Szombathely az nem itt van. De, hogy kerültél az SZVSE csapatába, ahol igencsak meghatározó személyiség lettél, úgy is mint versenyző, de úgy is mint térkép helyesbítő. Hallanánk erről is egy keveset?*

– Hogy jött aztán az SZVSE? 1986-ban ismertem meg *Károssy Rékát*, aki akkor épp Szombathelyen tanult, miután szüleivel együtt Szegedről ideköltöztek. Mivel itt a tiszai vízi sportok folytatására nem volt lehetősége, emiatt új sportágot kellett keresnie. Végül új iskolatársai segítségével került a tájfutók közé – így ismerkedtünk meg. Ő később átigazolt a SZVSE-hez, de miután összeházasodtunk és a gyerekek megszülettek, nagyjából tíz évig megszűnt a kapcsolatunk a sportággal. Viszont a szegedi kapcsolatok tartósak maradtak, így időnként együtt nyaraltunk hasonló korú leányaink révén a *Szokol* családdal Szegeden vagy éppen az Őrségben.

Az ezredforduló után jött az ötlet, hogy újra beleköszöljünk – ezúttal már családostul, szeniorként – a tájfutásba, ebből pedig egyenesen következett, hogy gyermekeinkkel együtt SZVSE-tagok lettünk. Úgy emlékszem, hogy 2001-ben már 'szegediként' versenyeztünk a csehországi 5-napon Novy Borban. Nagy élmény volt ennyi kihagyás után újra 'élesben' futni az erdőben.

Ezek után persze az SZVSE által rendezett versenyek szervezésében is segédkeztünk, több Hungária Kupa és OB rendezésében vettünk részt. Én pedig kivettem a részemet a térképek készítéséből is, amiben már elég nagy tapasztalatom volt a korábbi évekből. Az első ilyen jellegű feladatom a még kézi rajzolású kőszegi térkép helyesbítése és rajzolása volt még a nyolcvanas évek elején. Utána több térkép elkészítésében segédkeztem itthon és Ausztriában is, majd a 90-es évek elején (talán a Bakonyban) 'megszerzett' Lyme-kórom után néhány év szünet következett a térképkészítésben. Aztán az SZVSE-nél ez a tevékenység újraindult, több alföldi terepen dolgoztam Harkakötönytől Pirtóig, majd később eljutottunk a Gerecséig is a tatai HK révén.

– *Igen magas színvonalon dolgoztad be magad a „buckás térképekbe”, Mely térképedre vagy leginkább a legbüszkébb?*

– Eleinte érdekes feladat volt az alföldi buckás terepek helyesbítése a korábbi, inkább hegyvidéki jellegű térképi munkák után, de hamar bele lehetett rázódni. Nehézséget inkább a nagy nyílt részekben perzselő nyári forróság jelentett a kiskunsági homokon, ezt bizony szokni kell annak, aki korábban nem tapasztalta...

Sorrendet nem szoktam felállítani a közreműködésemmel készült térképek között, vannak jobban és kevésbé jól sikerült munkáim. Az ilyen jellegű minősítést a versenyzők amúgy is megteszik. Természetesen örülök, ha jónak tartják a térképet, de elfogadom a kritikát is. Nyilván sokféleek vagyunk, és sokféleképpen látjuk a terepeket is, én a térképpel próbálok valamiféle, a versenyzők számára elfogadható tükröt adni a terepről. Ez néha jobban sikerül, néha pedig kevésbé.

– *Az értérended sorában, mit jelentett számodra az első „szeniorérem”?*

– Néhány évvel ezelőtt, 2004-ben a mecseki Egyesületi Váltón a *Gera Tibor*, *Szokol Lajos*, *Tóth Gábor* és *Hajagos Henrik* összetételű váltóval bronzérmesek lettünk a fiatalabb szeniorok közt. Emlékezetem szerint talán ez volt az első szenior OB, ahol dobogóra kerültem, mint az SZVSE váltó tagja. Felidézte számomra egy kicsit a hajdani 'élsportban' a bajnokságokon elért eredmények ízeit, de azért ez már nem ugyanaz. Érdekességként említem, hogy az ezt megelőző évben 2003-ban is,

Bócsán bronzérmes lett az SZVSE egyesületi váltója, de akkor *Szokol Lajos, Gera Tibor, Hajagos Henrik és Sindely Pali* összetételben, ugyancsak nagy küzdelemben.

A szeniorok közti versenyzést igazi hobbinak, a szürke mindennapokból történő kikapcsolódásnak tartom, amire manapság egyre inkább szükség van, már csak saját egészségünk érdekében is. Jó érzés, hogy a szenior versenyek kapcsán gyakran találkozhatok az ifi korunk óta együtt versenyző tájfutó ismerősökkel, barátokkal. Küzdhetünk a magunk 'kiüregedett' módján a SZVSE veteránokkal a 'Szuszanyin'-díjért – de ez már csak amolyan aktív pihenés. Sokkal fontosabbnak tartom az utánpótlás nevelését és versenyzését, egyben örülök annak, hogy gyermekeinket sikerült a sport felé irányítanunk.

– *Véleményed szerint miért szép a mi sportágunk?*

– Aki futott már valaha a mecseki vagy a bükki töbrös terepeken, esetleg az alföldi homokbuckákon, annak nem kell bővebben kifejteni, miért is szép ez a sportág. És akkor még nem volt szó a tájékozási kihívásokról, a jól sikerült versenyek utáni jóleső fáradtságról, nem beszélünk az utazásokról, az ország és más országok megismeréséről. Ezeket az élményeket át kell élni.

A tájfutást a fizikai és a szellemi teljesítményt egyaránt kiaknázó, nagy felkészültséget igénylő sportágnak tartom, ami egyúttal önállóságra és helyzetfelismerésre nevel. Segít fitten tartani magunkat életünk bármely szakaszában, ezért azt kívánom minden fiatal és kevésbé fiatal sporttársunknak, hogy minél hosszabb ideig 'szágulhassunk' el jó egészségben egymás mellett az erdőben.

Kedves Gabi! Ez egy nagyon szép gondolatsor a beszélgetésünk végén. Kívánom, hogy még nagyon sokszor zúgjon a „Hajrá SZVSE!” a szenioroknak is, valamint bizonyára akad még homokbuckás terep, amely térképhelyesbítésre vár.
Szombathely, 2009. áprilisában

Dr. Sindely Pál

SZÁMOMRA A TÁJÉKOZÓDÁSI FUTÁS A LEGSZEBB SPORT

Aki esőben, szélben, sarat dagasztva is megszállottja e sportnak

Jelen kis portrévázlatban egy olyan sporttársamat mutatom be, akinek sportpályafutását a kezdetektől napjainkig végigkísértem. **Hajagos Henrik**, vagy ahogyan mi szólítjuk „Haja”, az SZVSE tájékozási futó szakosztályának az egyik meghatározó egyénisége.

– *Először is arra keresem a választ, hogy mikor és hogyan kerültél kapcsolatba a tájékozási futással? Mik voltak az előzmények?*

– Szegeden, 1974 tavaszán kezdtem el az edzéseket a Radnóti Miklós Gimnáziumban *Rimóczi Károly* tanár úr irányításával. Hetente kétszer futottunk Újszegeden a Bertalan szobor környékén. Néhány elméleti edzés is volt ahol megtanultuk a tájolás csínját-bínját. Előtte nem is hallottam a sportágról, de mivel elég jól ment a versenyzés már az első versenyeken is hamar megszerettem ez a sportot.

– *Kik voltak a további „tanítómestereid”?*

– 1975-ben a Szegedi Kinizsibe igazoltak, mint potenciális tehetséget, ahol jó kis csapat jött össze. Edzésre továbbra is *Rimóczi* tanár úrhoz jártam. 1976-ban

megszűnt a Kinizsiben a szakosztály és a SZVSE vett át bennünket. Hivatalosan az edző *Mándoki József* volt, de mi legtöbbször a Radnótiakkal futottunk. Két évvel később 1978-ban, Veszprémben az egyetemi tanulmányaim alatt a Bakony Vegyész TC-ben versenyeztem, *Tüskés Endre* irányítása alatt. 1979-1985-ig a Péti MTE-ben a *Schmidt Ferenc* irányította csapatot „erősítettem”. 1986-ban visszatértem Szegedre és a *Szokol Lajos* irányítása alatti SZVSE-be, melynek azóta is versenyzője vagyok.

— *Igy végig nézve a tanítómestereid névsorát, s ezt magam is megerősíthetem, valóban kiváló mesterektől tanulhattál, s leshetted el a sport apró-cseprő fortélyait. Mint egykori és mostani versenyzőnek, számodra mely eredményeid a legértékesebbek?*

— Igazán nagy eredményt a több mint 35 éves sportpályafutásom alatt soha nem értem el. Részt vettem számtalan OB-n és kupaversenyen. Gimis koromban, Csongrád megyében a mi korosztályunk igen erős volt. Egy megyebajnoki cím megszerzése is szép fegyvertény volt, még a csapat és váltóversenyek során is. Veszprém megyében a Honvéd Schönherz SE és az Ajka ellenfeleként sikerült néhányszor kiharcolni a továbbjutást az akkori vidékbajnokságra. Szeniorként is sikerült párszor a bajnoki dobogóra állni, főleg a csapat- illetve a váltóversenyek során. Ezeket a sikereket főleg *Szokol Lajossal, Gera Tibivel, Sindely Palival* és *Tóth Gabival* értük el.

— *Az értékrended sorában, mit jelentett számodra az első „szeniorérem”?*

— Amikor elértem a szeniorkort, elég sokáig indultam még felnőtt versenyeken is és még 2005-ben is sikerült elérnem a felnőtt másodosztályt. Az első szenioréremt még a '90-es évek közepe táján szereztem, egy Kaposvár környéki versenyen. Mivel abban az időben még nem indult olyan erős mezőny a szenior kategóriákban, sőt jóval kevesebb szenior kategóriát rendeztek meg, nem jelentett különösebben nagy fegyvertényt az érem megszerzése. Könnyebb volt, mint F21B-ben. Manapság már igen össze kell magát szedni az embernek ahhoz, hogy dobogóra kerüljön a saját korosztályában. Ezért is van az, hogy az itt megszerzett érmeknek egyre nagyobb rangja van.

— *Számos hazai és nemzetközi versenyen versenybíróként, főleg pályakitűzőként is aktívan működöttél közre. Kikkel dolgoztál együtt leginkább és honnan ered ez a sikeres csapat-munka?*

— Még 1991-ben szereztem meg a III. osztályú versenybírói címet. Igaz előtte is sokszor vettem részt versenyrendezésben. Főleg a szakosztály által rendezett illetve a megyei versenyek rendezésében közreműködtem. Rangsoroló versenyeken és országos bajnokságokon pályakitűzőként vagy ellenőrzőbíróként a Tázlárón megrendezett Hungária Kupa óta veszek részt rendszeresen. A SZVSE versenyei az utóbbi időben egyre gördülékenyebben kerülnek megrendezésre. Már kinőttük a kezdeti „gyermekbetegségeket” és felnőtt egy stabil nagyon összeszokott rendezői gárda, akikre lehet támaszkodni. Velük öröm a rendezés, bár még mindig akadnak gyenge pontok, de ezeket mindenkor igyekszünk még idejében korrigálni.

— *Térképhelyesbítésből is alaposan kivetted a részed. Hallhatnánk erről is egy keveset?*

— Az 1990-es Délalföldi Tájfutó Napok térképének felülvizsgálata volt az első térképhelyesbítői munka, amelyben részt vettem. Ezt követően kisebb-nagyobb területek helyesbítése fűződik a nevemhez az alföldi régióban. 1991-98 közötti

időszakban, aktívan működtem közre az ásothalmi, a pirtói, a tázlári és a zsanai térképek helyesbítésében.

— *Nagyon illik rátok a „Sportoló család” elnevezés is?*

— Már egyre kevésbé, de még illik. A család mind a négy tagja rendszeresen részt vett tájfutó versenyeken. Feleségem, *Szabó Andrea* a tavalyi év végéig a felnőtt női csapat oszlopos tagja volt. Gyermekeimet már kevésbé érdekli ez a sportág. *Virág* lányom már csak nagy ritkán indul el egy-egy versenyen. Mostanában csak *Bence* fiam jön el velem versenyekre, de őt is jobban érdekli sok más dolog a tájfutásnál, igaz ő még csak 13 éves.

— *Végezetül arról kérem a véleményed, olyan sportembertől, mint aki már évtizedeket töltött a különböző hazai és külföldi versenypályákon is, hogy szerinted miért szép a mi sportágunk?*

— Számomra a tájékozódási futás a legszebb sport. Ahhoz, hogy esőben, szélben, a sarat dagasztva teljesítse az ember a pályát egy kicsit megszállottnak is kell lenni. A mi versenyünk a természetben zajlik, s ott történnek az igazi események. Utána azonban a célban sörözgetve, ki lehet elemezni a hibákat, és azokkal lehetsz, akikkel jól érzed magad. Ez egy életforma, melyet élete végéig élhet az ember, ha kellőképpen beoltották fiatal korában.

— *A sportársakkal való pályaelemzések, heccelődések, a korábbi versenyekre való visszaemlékezések, mind-mind erősítik az előző gondolatsort. Kívánom, hogy ez még nagyon sokáig legyen így, s a pályán teljesített sportértékeket, kövessék a célban az emberi értékek és kapcsolatok sokszínűsége a jövőben is.*

Szeged, 2009. májusában

Dr. Sindely Pál

A SPORTTÁRSAKKAL VALÓ TALÁLKOZÁS ÉPPEN OLYAN FONTOS, MINT MAGA A VERSENY Riesing József az SZVSE egyik „főrendezője”

A Szegedi Vasutas SE rendezésű tájékozódási futóversenyek immáron második évtizede egy bizonyos nívót vívtak ki a hazai közvéleményben. Nem alaptalanul, hiszen főleg az új borókás terepek igazi csemegének számítanak. De mire a verseny elkezdődik, bizony nagyon sok előkészítő munkára van szükség. Az egy teherautónyi — „*piros paprikás színű ponyvás kocsi*” — versenykellék őrzőjével, a szakosztály egyik „főrendezőjével” **Riesing Józseffel** beszélgettem a sportágunk titkairól.

— *Mik voltak az előzményei a sportpályafutásodnak, hogyan lettél tájékozódási futó?*

— Még középiskolában (1978 őszén) a Tatai Jávorka Sándor Mg. Szakközépiskolában ismertem meg a tájfutást. *Dr. Fehérvári Géza* (matematika – fizika szakos) tanár fűzött be ebbe a sportágba. Igazából az tetszett meg hogy erdőben térképpel kell futni, tájékozódni. Érdekes játéknak bizonyult, na meg egy kollégistának akkoriban a hétvégi versenyre járások is nagyon csábítóknak tűntek.

— *Innen egyenesen Szegedre vitt az utad, mármint ami a sportolást jelenti.*

– Igen, valóban. 1982-ben felvettek a Szegedi Élelmiszeripari Főiskolára. Így kerültem le Szegedre és az első hónapos beilleszkedés után, megkerestem a SZVSE-ben a tájfutókat. Akkor már a *Szokol Lajos* volt az edző.

– *Mennyire emlékszel vissza az itteni kezdeti beilleszkedésre?*

– Még egy háromnegyed évig a régi csarnok lelátója alatt öltöztünk, tusoltunk, majd később elkészült az új öltözőszárny és a sportcsarnok is. Valahogy ezzel párhuzamosan *Szokol Lajos* elkezdte nagyon tudatosan szervezni a tájfutó szakosztályt, és mi főiskolások, kezdő felnőtt versenyzők bekapcsolódtunk ebbe a munkába. Voltak olyanok közülünk, akik edzősködtek – mint pl. *Sramkó Tibi*, *Bartha Péter* –, a többiek az egyéb szervezési munkákból vették ki a részüket. Azt hiszem innen kezdődött a SZVSE tájfutó szakosztályának a meredeken felfelé ívelő szakasza.

– *Közben Szegeden ragadtál.*

– Na, nem egészen. A kezdeti indulás után '85-ben végeztem a főiskolán és visszamentem Tarjánba. Négy év „távtagság” következett, mert maradtam SZVSE tag de a versenyekre otthonról jártam.

– *Egy rövid idő elteltével mégis szegedi lettél, s közben igen aktív tagja lettél a szakosztálynak is.*

– 1990 januárjában visszakerültem Szegedre. Innentől kezdve megint nagy erővel edzettem, meg szerveztük a tájfutók mindennapjait. Edzések végén még órákig beszélgettünk (valamelyik szegedi "kocsmában", akkor még mindet ismertük majd) a terveinkről, feladatainkról, hogy hogyan tudnánk a szakosztályt az ország legjobbjává formálni.

– *A külföldi versenyeid közül melyik volt a legemlékezetesebb?*

– A legmeghatározóbb élmény a rendezéssel kapcsolatban a '85-ös O-Ringen emelhető ki. Mint kiderült, minden idők legnagyobb O-Ringen-je volt. 26000 versenyzővel. Csak ámultunk, bámultunk, hogy ilyen, és így is lehet rendezni. Akkor határoztuk el, hogy mi is fogunk otthon nagy versenyt rendezni. Azt hiszem talán sikerült néhány versenyélményt szerezni a hazai tájfutóknak. Nagyon szerettem a versenyek előtt a szervezéseket, a térképjavításokat.

– *Akkor nem véletlen az, hogy számos hazai és nemzetközi versenyen versenybíróként is aktívan működtél közre. Ezzel is sokat segítetted a szakosztályt.*

– 1991-ben rendeztük meg az első nemzetközi többnapos nyári versenyünket a Délalföldi Tájfutó Napok néven. Már akkor az év versenye lett! Úgy terveztük, hogy minden második évben rendezünk majd egy-egy hasonló versenyt. Ezeknek több előnye volt. Kiskunhalas környékén 8-10 új térképet készítettünk, így a terepedésekre már nem kellett több 100 km-eket utazni, és a bevételek a rendezésért járó pontok mind a szakosztályt erősítették. Ez az időszak nagyon szép időszak volt, szinte minden a tájfutás körül mozgott. A szakosztály így a '90-es évek második felétől már az ország vezető szakosztálya lett, és hál istennek, azóta is tartja a helyét.

– *De azért az elmúlt nyáron kicsit jobban vert a szíved a Tata közelében lévő Tarjánban megrendezett Hungária Kupán. Miért is?*

– A Tatai Hungária Kupa a két tarjáni versenynappal természetesen nagyon jól esett. Mindig az volt az álmom, hogy ezen a régi terepen egyszer újra nagy versenyt rendezzünk. Sajnos a Somlyó-vár oldalt teljesen tönkretették a hatalmas kiterjedésű tarvágásokkal, de így is jó volt két napot otthon rendezni. Sokan meglepődtek hogy

1-2 nap alatt felállítottunk egy több mint 1000 főt fogadó célt és központot. A "Berci" — a tragikus körülmények között elhunyt *Benedek István*, ő is tarjánai születésű — biztosan örült volna ennek a térképnek.

— *Térképhelyesbítésből is kivetted a részed. Hallhatánk erről is egy keveset?*

— A térképhelyesbítést nagyon kedveltem, mert egész nap a természetben kellett kint lenni, ami engem mindig is feldobott. Egész nap csend volt sok vaddal találkoztam az erdőben ligeteselekben. Az ember minden gondját el tudta felejtetni amikor kint volt a terepen. Nagyon jó helyesbítőkkal dolgoztunk együtt akiktől megtanultuk ennek a "szakmának" az alapjait — *Sötér János, Somlai Gábor, Kuszálík János, Tóth Gábor, Dénes Zoli* — és még sokan mások.

— *Illik-e rátok is a „sportoló család” elnevezés?*

— Mivel a feleségem —*Nagy Nóra*— szintén tájfutó, így a család hétféle programja sokszor az éppen aktuális verseny. A gyerekek indulhatnak a szalagos pályákon mi pedig a kiválasztott kategóriánkban. Remélem a gyerekek is megszeretik annyira, hogy versenyszerűen művelik majd a jövőben.

— *Szeniorként is egyre gyakrabban látunk a versenyeken. Mint aktív SZVSE-s versenyzőnek, számodra mely eredményeid voltak a legértékesebbek?*

— Kiemelkedő eredményeim nem voltak néhány rangsoroló verseny megnyerése talán. Szeniorként igazán nem versenyeztem még sokat a család miatt, de az egészségemért, no meg a kilóért futok inkább mostanában. Természetesen a versenyzés, a tájfutás öröme megmaradt.

— *Gondolom, ez az örömezés azonban a célba futás után is még folytatódik.*

— A verseny az egy dolog. Jó érzés egy pálya lefutása után böngészni a térképet, megnézni a részidőket, összehasonlítani az ismerősökkel az átmeneteket. Ha nem kell rohanni, akkor még egy jó hideg sör is segít a versenypálya kiértékelésében. Számomra már nem az eredmény az elsődleges, hanem inkább az ismerősökkel, a sporttársakkal való találkozás és a néhány fős "házi verseny" a fontos.

— Ez a kis beszélgetés is példa arra, hogy az egymás közötti emberi kapcsolatok mennyire fontosak. Jószinak és családjának kívánjuk, hogy ez a sajtóosan egyénileg kialakult „értékrend" még sokáig maradjon meg a jövőben is.

(2009)

Dr. Sindely Pál

A TÁJÉKOZÓDÁSI FUTÁSNAK KÖSZÖNHETEM A CSALÁDOM

Balogh Piroska 30 éven át hű maradt klubjához

Amikor az ember keresgél a sportemlékek között, óvatlanul is kezébe kerül egy fénykép az elmúlt időkből. Ismét a kezembe került az SZVSE versenyzőiről egy Pilisvörösváron készült kép, a számomra nagyon kedves csoportkép, amely harminc évvel ezelőtt készült. Az első sorban aranyos kislányok állnak, komolyan belenéznek a „*Pali bácsi fényképező-masinájába*”. *Blum Réka* virágcsokorral a kezében, s mögötte *Csányi Editke, Balogh Piroska* és *Blum Henike*. De ott vannak a nagyobbak is, *Skultéti Zoli* és *Király Pali*., valamint az ő sikerkovácsaik, a felnőttek: *Blum László, Csamangó Ferenc* és *Szokol Lajos. Sindelyné Ági* — „az Ági néni” — a

boltívek alól figyeli a nem mindennapi pillanatot. Akár jelképes is lehetne a kép. Több generáció együtt, az elmúlt időkől.

A képen is látható, **Balogh Piroskával** a Szegedi Vasutas SE egyik meghatározó egyéniségével, — aki már több mint harminc évet töltött az egyesület színeiben —, a napokban beszélgettem az elmúlt időszak sportemlékeiről.

— *Kedves Piroska! Mikor és hogyan kerültél kapcsolatba a tájékoztatósi futással? Mik voltak az előzmények?*

— Éppen harminc évvel ezelőtt, 1979 tavaszán a Gagarin Általános Iskolába jött toborozni *Blum Laci*. Az ő igen aktív közreműködése kapcsán, ekkor még csak az osztály fele kezdte el a tájékoztatósi futást — s közülük jelenleg is még a szakosztály tagjai: *Zádori Gabi, Mátrai Robi*. Jómagam csak szeptemberben csatlakoztam hozzájuk, mivel nagyon sok jót hallottam erről a sportról és a jó hangulatú utazásokról. Egyébként idén lesz 30 éve, hogy az SZVSE tagja vagyok megszakítás nélkül, pedig hívtak másik egyesülethez, de én mindig hű maradtam!

— *Kik voltak a „tanítómestereid”?*

— Kezdetben *Csamangó Feri bácsi* (Csami) tartotta az edzéseket, majd *Nagy Lajos*, de nagyon sokat köszönhetek *Bartha Péternek*, és különösen *Szokol Lajosnak*.

— *Hol indultál először igazi versenyen, és hogyan emlékszel vissza az élményeidre?*

— Egy Békés megyei faluban, Dobozon indultam és nem is tudtam sajnos teljesíteni a versenypályát, mivel pár ellenőrző pontot nem sikerült megtalálnom. Szerencsére soha nem veszttem el úgy az erdőben, hogy keresni kelljen.

— *Mint egykori válogatott versenyzőnek, számodra mely eredményeid a legértékesebbek?*

— Számos eredményemre büszke vagyok. 1985-ben lettem válogatott 1990-ig. Monspart Sarolta akkori szövetségi kapitány bizalmat szavazott nekem. 1986-ban Svédországban a 10-MILA 10 fős váltóversenyen 199 váltóból 46. lettünk, másnapi egyéni versenyen pedig 4. lettem. 1987-ben IFI tornán Németországban vettem részt, ahol váltóban 4. helyet szereztük meg, ugyanebben az évben mint a magyar válogatott tagja indulhattam a FIN 5 napos versenyen, a Hungária Kupán 18 évesen a felnőttek között 2. lettem, ősszel pedig megnyertem az egyéni magyar bajnokságot. Már 1987-ben megkezdjük a felkészülést az 1989-es nem hivatalos Junior Világbajnokságra a válogatottal, ahol egyéniben 29., míg váltóban a 8. helyet csíptük el (Ausztria, Innsbruck)

A csapat és váltó versenyeken a magyar bajnoki címeim közül a legbüszkébb az 1989-ben megnyert csapatbajnokságra vagyok, amit *Zádori Gabival* és *Felföldi Hajnival* juniorokként megnyertünk felnőttben a nagy esélyes OSC — *Oláh Katalinnal* állt fel — és Tipográfia előtt. Büszke vagyok még arra is hogy 1992-ben mind a váltó, mind pedig a csapatbajnokságot is megnyertük *Lajter Ildivel* és *Gábos Rékával*.

— *És közben lassan szenior lettél. Az értékrended sorában, mit jelentett számodra az első „szenior arany”?*

— Örültem, hogy sikerült 35 éves kor után is az élmezőnyben maradni és példát mutatni a fiataloknak és a gyerekeimnek!

– *Nem is olyan régen 2006-ban, a szomszédos Ausztriában a több mint négyezer versenyző számára megrendezett Szenior "vb"-n (WMOC) először indultál. Milyen eredményt értél el, s milyen benyomásokat szereztél?*

2006-ban a Szenior VB-n 6. lettem, ahol egy magyar nyert Wengrin Ági. Nagyon büszke voltam magamra és Ágira, hiszen kicsit én is benne voltam Ági arany érmében. Utólért kb. a pálya felénél és onnan végig segítettük egymást. Ami meglepő, a kollégáim és a főnököm is nagyon büszké voltak rám! Fantasztikus volt 4000 ember közt versenyezni és a rendezés hibátlan volt!

– *Egyike voltál azon versenyzőknek, aki aktív dolgozóként szervezted SZVSE belső ügyeit. Hogyan emlékszel vissza az itt eltöltött évekre?*

– Egész pontosan 1988.09.01-től – 2002.12.31-ig voltam az SZVSE dolgozója. Nagyon sokat tanultam Sisa Zoli bácsitól (a pénzügyek terén). Nagyon szerettem itt dolgozni, számos sportolóval (atléták, birkózók, labdarúgók) – nem csak a tájfutókkal – nagyon jó barátságba kerültem. A mai napig is rám köszönnek az utcán és régi ismerősként üdvözölköznek egymást. Szeretettel gondolok vissza első főnökömre Halász Tóni bácsira, az autóbuszvezető Höhn Józsi bácsira, Varga Babyra, Mazurák Arankára, Antal Andorra, Vargáné Évire, Varga Bandira és még sokan másokra.

– *Számos versenyen, mint „szervezőtitkár” is közreműködtél. Kikkel dolgoztál együtt leginkább és honnan ered ez a gyümölcsöző közös munka?*

– 1990-ben rendeztük az első nagy országos több napos versenyünket a Dél-alföldi Tájfutó Napokat. Később szinte minden évben rendeztünk magyar bajnokságot, valamint három Nemzetközi Hungária Kupát is. Az állandó főszervező Szokol Lajos, Riesing József, Vass Zoltán és szinte az egész szakosztály mindig kitett magáért. Külön is kiemelném azt a szakmai munkát, amit a sporttárim végzetek. Csak néhányukat kiemelve: Dr. Felföldi Károly, Pásztor Imre, dr. Sindely Pál, Hajagos Henrik munkája garancia volt a sikeres bajnokságok megrendezéséhez. 2000-től, amikortól az elektronikus időmérést bevezették, akkor pedig a saját versenyein a „Postásos” Riczel Zsuzsi és Józsa Gáborral vettem részt a rendezésben.

– *Aki ilyen sokat töltött a tájékozdási futás berkeiben, az nagyon sok szépet is lát benne. A te véleményed szerint miért szép a mi sportágunk?*

– Elsőnek az erdőben való futást, másodsor a tájékozdást, harmadszor a családi hangulatot, azt, hogy az I évestől kezdve a 85 évesig minden korosztály (családok) képviselteti magát ez fantasztikus érzés. Az is csodálatos érzés, hogy szinte az ország minden pontján vannak tájfutó barátaim, akikre bármikor lehet számítani, akik bármikor szívesen látnak. Azt hiszem, hogy ez nagyon kevés embernek adatik meg az életében. A tájfutásnak köszönhetem hogy azzá lettem és olyaná, ami vagyok, ennek a sportnak köszönhetem a családom. Titkon remélem, hogy a lányom Gera Kriszti egyszer majd bekerül a válogatottba és nemzetközi versenyeken, esetleg világbajnokságon szurkolhassak neki!

Ehhez a klubhűséghez, szurkoláshoz, s a jövőbeni versenyeidhez mi is további szép sikereket kívánunk, s reméljük, hogy nagyon sok versenyen látunk majd. S ne feledd! 2011-ben Magyarország rendez a Szenior VB-t!

(2009)

Dr. Sindely Pál

VISSZAEMLEKEZÉSEK

*Ami emlék, szebb is, mint az, ami él,
Romok is ragyognak hús hold fényinél!
(Juhász Gyula: Emlék)*

AMIKOR A GYENGÉBBIK AZ ERŐSEBB

A legelső és legkedvesebb élményem, emlékem a 2000-es egyesületi váltó, ahol 12 évesen futottam a 2-es váltóban, ami általában a „gyengébbik” váltó szokott lenni. Első futóként mentem ki a 14 éves kategóriában a tömegrajttal. Nagyon izgultam, hiszen az első országos váltóbajnokságom volt ez a verseny, és még anyu sem volt ott.

Nemcsak első fontos versenyem volt, hanem az első, ahol nem féltem az erdőben. Nagyon jól szaladtam. Csapatársaim *Csiszár Adrienn, László Dóri, Valler Kriszti* és *Simon Agi* hozták amit tudtak, amit szoktak, és meglepetésre mi nyertünk. Legyőztük az SZVSE 1-es csapatot, és a többieket is. A dologban az a vicces, hogy a nővérem, Ildi akkor került be az 1-es csapatba, ahol a befutó a kétszeres világbajnok *Oláh Kati* volt. De még ők is dobogóra állhattak, mivel bronzérmesek lettek.

Szerencsi Dóra

EGY TELJESEN SZEMÉLYES VALLOMÁS A TÁJÉKOZÓDÁSI FUTÁSRÓL

1973 tavaszán (akkoriban az egyetemi természetbarát szakosztály újjaélesztésével foglalkoztam) egyetemi oktató kollegám, *Dr. Tóth Imre* megkeresett, hogy itt van a megyei tájékozdási futó szövetség, ahova kellene egy titkár. Jó-jó, feleltem, de mi az a tájékozdási futás (bár némi középiskolai tájékozdási terepverseny emlékem azért volt). Ó, ne törődj vele, csak néha meg kell írni egy-egy levelet, semmi más – volt a válasz. Így hát tárgyi tudástól nem gátolva vállaltam. Hááát...! Ha most visszatekintek az elmúlt 35 évre, elgondolkozhatok, mit is jelenthet nekem ez a szó, hogy tájékozdási futás.

Mint a megyei szövetség 30 éven át tevékenykedő titkárának, jelenti a szövetség adminisztrációs fegyelmének megszilárdítását (szerencsére, mert különben sok minden nem lett volna meg ehhez az összeállításához).

Jelenti az elnöki 'vadhajtások' nyesegetését, jó kapcsolatot a szakosztályokkal, problémáik megértését és bizonyos fokú képviselőletét a megyei szövetségben, sok-sok elemzés, kimutatás elkészítését, kemény hangú vitákat a megyei elnökség ülésin, örülni a sportág megyei növekedésének (70-es évek második fele), majd

tehetetlenül szomorkodni a bekövetkező fokozatos beszűkülésén (a 90-es évek második felétől).

Jelenti 1990-2005 között a megyei minősítés vezetést, a versenybírók rábeszélését egy-egy verseny megrendezésére, örülni a szakosztályok eredményességének, örülni sok tehetséges fiatal felbukkanásának, majd szomorúan látni eltűnésüket, örömmel látni a megyei 'tájfutó dinasztiák' kialakulását, de ide sorolom a kétkezi munkásságomat is: a szövetségi bója állványok, a cél- és a rajtkapu sajátkezü elkészítését, a versenyfelszerelés állandó gondozását, a versenytechnika anyagi lehetőségektől függő korszerűsítését.

Mint versenybírónak, a tanuló évek után, illetve a tapasztalt versenybíró társaim módszereit, jelenti a megyei versenyeken azt a sok-sok terepi munkát, pályaberajzolást (csak el ne rajzold!), felvezetést (csak nehogy legyen kódcseré-volt!), bontást, mindezt egy-egy versenyen néha egyedül, mert a versenybíró társak csak a verseny napján értek rá.

Jelenti a próbálkozásokat a térkép-helyesbítésben (ami nem megy, ne erőltessük!). Megyei versenyeken a sok kezdő gyereket látva elgondolkodni, vajon élete első versenyén, az én pályáimon milyen behatások érik (ez sokkal fontosabb, mint az öreg rókák megszívatása!), figyelni őket az erdőben, ahol csoportosan rohagnak, majd hallgatni őket a célban, ahol a felnőttektől elesett szlenget használva nagy komolyan magyarázzák, hogyan 'kapták ki' ezt vagy azt a pontot.

Megtanulni és alkalmazni a számítógéppel támogatott pályakitűzés modern módszereit. Megmérgettni magam pályakitűzőként országos bajnokságokon, kiemelt kupaversenyeken, vitakozni az ellenőrző bírómával és meggyőzni igazamról, elutasítani vagy elfogadni javaslatait. Ellenőrző bíróként országos bajnokságon, kupaversenyen izgulni, vajon jól láttam-e el a feladatomat, lesz-e óvás (volt!).

Mint szenior versenyzőnek, jelenti a sok új ismerőst, barátot. Eljutni olyan helyekre, ahova még mint a természet szerelmese sem biztos, hogy eljutottam volna. Beleszerelmesedni az alföldi homokbuckás, borókás terepekbe, bosszankodni a verseny után, hogy 'érett' fejjel milyen gyermekes hibákat csináltam (pedig csapattársam, *Sindely Pali* mindig azt mondja, hogy csak egy jó átlagot fuss!), nézni, hogy a szenior korú versenyző társaim az országos bajnokságokon milyen nagy izgalommal tárgyalják teljesítményüket és magyarázzák bizonyítványukat! És látni a szenior világkupákon, hányan szeretik művelni ezt a korhoz nem kötött sportágat.

Végül két személyes emlék.

Egy szanazugi megyei csapatbajnokságon, ahol pályakitűző voltam, az egyik felnőtt versenyző a célba érve nem túl hízelgő szavakat mondott, nem túl halkán a pályakitűzőre. A versenyen ott volt az egész közeli hozzátartozóm, aki megkérdezte, megéri ez neked? Miért, válaszoltam, ez csak a 200 induló egyikének a véleménye, és nem is biztos, hogy helytálló.

2002-ben, az SZVSE rendezésű Hungária Kupa ötödik napjának pályakitűzője voltam. Júliusban, reggel 10-kor, jóval 30 fok feletti melegben, kiszáradva (mert már reggel 5 óra óta terepen voltam) a kész pályatervekkel az utolsó ellenőrzést és stekkelést végeztem a 'kötönyi hegyek' árnyékában, mikor konstatáltam, hogy a pályákat összehozó, egyik cél közeli erdőkockát, amiben 4-5 pontom volt, majdnem

tarra vágták egy hét alatt. Akkor nagyon komolyan feltettem magamnak azt a kérdést: kell ez neked, inkább egy hűs szobában söröznél!

Hát kellett és részben kell még most is. Mert nekem mindez a tájfutást jelenti, és szeretném, hogy még új élmények érjenek az elkövetkező években is.

dr. Felföldi Károly

TÖBB SZÁZ MAGYAR BIZTATÁSA MELLETT

Egyik legkedvesebb emlékem a 2006-os főiskolai világbajnokságról való. Kassa központtal rendezték, és a kísérőverseny a magyarok által igen kedvelt Szlovák Nagydíj volt. Az alaphangulat tehát adott volt egy szép eredmény eléréséhez, amit nekünk lányoknak a váltó napján sikerült. *Kelemen Detti* remek futása után *Domján Zsuzsi* is szépen tartotta az eredményt. *Fekete Zsuzsi* 5. helyen váltott engem. A többszörös terepen utolsó futóként fantasztikus érzés volt több száz magyar biztatása mellett befutni a pódiumot jelentő 5. helyre. A célvonal után alig győztük fogadni a gratulációkat.

Szerencsi Ildikó

EGY HORRORISZTIKUS EMLÉKEM

Dóri lányom osztályával a Gyarmati tanyán táboroztunk, amiből adódóan kötelező volt csoki-begyűjtős tájékozódást is szervezni.

Egy fiatal kollégámmal és a gyerekekkel, kerékpárral tekertünk át a bajai úton a terepre. Amíg kihelyeztem 15 csokit a térképen megjelölt helyekre, addig ők az erdő szélén maradtak.

Az én kis erdőjárásom kb. 1 óráig tartott. Visszaérkezésemtől megdöbbenő látvány fogadott. Egy kommandós kisbusz fegyveres határőrökkel vigyázott a gyerekekre, síri csendben ültek, s csak Dóri ugrott zokogva a nyakamba. Kiderült, hogy egy fegyveres szökött katonát az erdő ezen részén látták kóborolni, őt keresték. A gyerekek hallották, amint a rádióvevőkön feltételezték, hogy engem túsul ejtett a szökevény, ráadásul még térkép is van nálam. Állítólag kézi hangszóróval kiabálták, hogy „tanárnő, jöjjön ki!” Hát ezek után minden perc jó hosszú lehetett, amíg vissza nem értem. Nem volt mit tenni, a csokikat ott kellett hagynunk az erdőben.

Kommandós kísérettel mentünk vissza táborba. Este a hírekből értesültünk, hogy aznap az utakat is lezárták, alig lehetett ott áthaladni. Na meg arról is, hogy elfogták valahol másutt a rabot.

Másnap megyei versenyt rendeztek ezen a részen. Néhány bátor fiú az osztályból vállalkozott, hogy begyűjti a csokikat. Az egyik jellegfánál *Gion Jancsival* találkoztam, aki éppen a verseny ellenőrzőpontját szedte össze. Aranyosan arra gondolt, hogy a stekkelő kedveskedett neki a kirakott csokival.

Ez a kaland jól végződött, és felejthetetlen emlék maradt.

Szerencsiné Csamangó Jusztina

HOGYAN LETTEM TÁJÉKOZÓDÁSI FUTÓ?

Szólt az iskolaigazgatóm, hogy holnaptól kezdve az vagyok, kezdő tanár meg nem ellenkezik, pláne, ha a Szovjetunóban végezte az egyetemem.

1970-ben, amikor önálló sodott nálunk a modern tájékozódási futó sport kiválva a természetbarát mozgalomból, *Podolcsák Bandi* bácsi a Textiltechnikum műhelyfőnöke a Természetbarát Szövetség megyei elnöke lett. Az iskolában akkor már tájékozódási futással „megfertőzött” gyerekek irányítását át kívánta adni valaki másnak. *Jakab igazgató úr* kinézett az ablakon — én éppen tollaslabdáztam az udvaron — meglátott, és azonnal felismerte bennem a tájékozódási futás iránti elkötelezettséget. Magához intett, és percekben belül megtörtént a sportágváltásom. Innen kezdve már nem volt megállás (a lejtőn?). Aki *Tóth Imre* látókörébe kerül, az aligha menekülhet s a végén még nem csak versenyző, hanem versenybíró, edző, sőt elnökségi tag is lehet belőle.

Szerencsémre azért a sportágban nálam sokkal jártasabb diákjaink, *Szoboszlai Attila*, *Máthé Pista* is segítettek kezdő lépéseimet, aztán meg olyan tehetséges versenyzők hozták „edzői” sikereimet, mint *Nagy Anna*, *Szabó Anna*, *Vaczko Zoli*, *Török Zoli* vagy *Korom Pista*. Így aztán soha nem kíváncsoztam visszatérni a tollaslabdához.

Pásztor Imre

MERENGÉS MAJD NEGYVEN ÉV UTÁN.

1970-ben a Radnóti Gimnázium színeiben kezdtem ismerkedni a tájfutással nővérem hatására, aki egy évvel előttem törte az utat térképpel a kezében. Gyerekként mindig borzongó vágyakozással gondoltam az izgalmas, titkokat rejtő „hegyi rengeteg erdőkre” és még ennyi év után is sokszor a rég kinőtt mesevilág hangulatát érzem a versenyeken. Így nem bántódtam túl sokat mikor *Rimóczi Tanár Úr* valamilyen indokkal, rávette az iskola igazgatóját, hogy ne engedélyezze kézilabdás ambícióimat a Pick Szeged akkori elődjében kiélni.

Nagy elszántsággal készültem az első versenyemre (egy kétnapos kunfehértói), hiszen ilyen messze, addig talán két-három alkalommal sikerült eljutnom. A tét óriási volt, továbbjutás a hegyeket jelentette. Sajnos az első nap több időt töltöttem a kb. négy km-es pályán mint az odaút vonattal (2,5 óra). Így elszálltak az álmok, de az elszántság maradt, és sok izgalmas kalandot élhettem át a középiskolás évek alatt.

Mindig újabb és újabb kihívást láttam magam előtt és nehezen elérhető célok lebegtek előttem. A főbb állomások, célok: Radnóti –Kinizsi –SZVSE, versenyidőből teljesíteni a távot, bekerülni a csapatba, megyei legjobbnak lenni, néhány jó helyezést az OB-kon, rangsoroláson, maratont futni. Edzőként 22 évesen próbálkoztam először s az igazi csapatépítés az SZVSE-ben a katonaság után kezdődött. Talán ezek voltak a legszebb évek, igazi családi hangulatban 25-30 fős kemény maggal együtt közös célokkal készülni a versenyekre, és talán az életre is egy kicsit.

Gondoskodni, követelni, veszekedni, segíteni, izgulni, gyönyörködni a tanítványokban, s év végén tomboló bulikon emlékezni a sikerekre. Így kapaszkodott fel együtt a csapat először a megye, majd az országos rangsor élére.

Minden jóban volt részem, amit a sportág adhatott, eredményesen versenyezni egy jó közösségben, igazi CSAPATOT építeni, nagy sikeres erőfeszítésekkel jó versenyeket rendezni. Tanítványok, barátok, család, célok, életforma, hűség, bizalom sok öröm és néha csalódás, adni és kapni és mindez egy szerető közösségben. Ezek jutnak eszembe, ha visszatekintek arra a majd négy évtizedre ami a sportágban mögöttem van és remélem, de inkább érzem és tudom, hogy ez a jövőben sem lesz másképp.

Szokol Lajos

SZUPER 8-AS VETÍTÉSSEL KEZDŐDÖTT

A kezdet

1978. április, tavaszi szünet. Az osztálytársaimmal délelőtt lenn voltunk a téren, mikor az egyikük mondta, hogy egy új sportágról lesz filmvetítés a suliban (Zalka Máté Ált. Isk.). Épp nem jártam sehova edzésre, mert akkor még az volt a „ciki” ha nem sportolt valaki. Jártam kenuzni, kézilabdázni, és bűvárúszásról két hete küldtek el, mert már „öreg” voltam a kezdéshez.

Bementem én is a suliba, mert kíváncsi voltam. És azon a délutánon megtaláltam ezt a csodálatos sportágot. Egy szuper 8-ason vetítettek, ami akkor még nagy ritkaság volt, és meséltek a sportág szépségéről. Akikre emlékszem, *Szokol, Mécs Laci* és a *Bocsi (Simon Pista)* volt kint az iskolában. Azóta vagyok benne a sportágban, és remélem még sok stoplist fogok elkoptatni!

Nagy hatással volt még rám az Egri Hungária Kupa (1978). Több mint 2000 induló, ahol mindenki ingyen használhatta a tömegközlekedési járműveket, az egri strandra is ingyen mehettünk, ahol esténként a melegvízből nézhettük a színes TV-t, ami szintén nagy „durranásnak” számított.

A Radnótiban *Rimóczi Karcsi bácsi* edzéseire jártam, de mivel nem voltam hajlandó átigazolni a KSZVSE-be, ezért kihagytam egy évet. Majd jött a *Blum Laci* és a *Nagy Lajos* korszak, ekkor még egy megyei „C” egyénin több mint 200 induló volt, kb. 15 klubból, ahonnan a jobbak jutottak a „B” egyénire.

Majd leszerelt *Szokol Lajos*, és újra kezdte az edzősködést, azaz elkezdtük a mindennapi edzéseket. Ebből az időszakból a legnagyobb élmények a Jičínhez, ill. a környékéhez fűződnek. Akkor még potom pénzért utaztunk vonattal Prágán keresztül a mindig esős 5 naposokra.

Élsport

Főiskolás koromban, már komoly edzőmunkát végeztünk. Négy-öt évig napi két edzést vállaltam. Átlagosan 180 km-t futottam egy héten, a csúcs 211 km volt. Három évig voltam I. osztályú versenyző, a legjobb OB eredményem, egy 9. hely. Nagy élmény volt 1986-ban a Balotaszálláson lévő Váltó OB, ahol az akkor még 4 fős váltó utolsó futójaként, a 8. helyen futottam be! A válogatott *Dosek Toncsival*

kerülgettük egymást, aki a befutás után odajött és gratulált. Ebben az évben futottam a legjobb Maratonimat, 2 óra 38 perc. A mai napig kamatozik az akkor elvégzett edzőmunka.

Utánpótlás edző lettem

Mivel testnevelés szakra jártam a főiskolára, és az addigi edzők (*Sramkó Tibi, Bartha Péter*), akik itt végeztek, hazamentek szülőhelyükre, így rám hárult az utánpótlás nevelése. *Gordos Mónika, Kovács Ivett, Novai Gyuri, Farkas Dávid, Gazdag Péter*, akik később válogatott versenyzők lettek, voltak az első tanítványaim között, de sorolhatnám még a ma is aktív tájfutókat, ill. SZVSE tagokat, akik abban az időben kezdték a tájfutást.

Az első nagy SZVSE sikereket ezzel a csapattal értük el, természetesen a még aktív nagyobb lányokkal együtt (*Balogh, Zádori, Felföldi, Kordás, Lajter*) és a hozzánk igazolt *Oláh Katalin!*

Vezető edzői feladatok

Szokol Lajos megnősült, gyerekeik születettek, így nem vállalta tovább az edzősködést. Így lettem 1990-ben az SZVSE tájékoztató futó szakosztályának a vezetőedzője.

Nagyon jó anyagi körülmények között dolgozhattunk. Ingyen vonatjegy, 30 fős ingyen hálókocsi, alkalmanként 45 fős Ikarusz busz, *Höhn Józsi bácsival*. Majd jött uge a rendszerváltás és mára szinte teljesen megszűntették az állam szerepét a sportban.

Dolgoztunk, dolgoztunk, és szép lassan jöttek az eredmények, 1992-től napjainkig a PVSZK-val küzdünk az első helyért, közben több mint tíz éven át vezettük a bajnoki pontversenyt. Abban az időben, és ma is, aki dolgozott, váltóban vagy csapatban mindenki dobogós lett a Magyar Bajnokságon.

Jöttek az első válogatott sikerek is! *Novai Gyuri, Farkas Dávid* tagja volt a Főiskolás VB II. helyezett váltónak, *Sinkó Jani* Ifi EB- t nyert serdülőben, második helyen a ma már felnőtt sztár *Mathias Merz* végzett. *Csiszár Adrienn* Ifi EB-n harmadik lett, váltóban nyertek, *Hecz Katalin Junior VB-n* szintén harmadik. A ma is aktív *Szerencsi Ildikó* Ifi EB második, idén Egerben *Tóth Réka* harmadik helyezett lett. Közben, a hozzánk igazolt *Oláh Katalin*, aki már mint SZVSE-s nyert a németországi VB-n (Detmoldban)! A nemzetközi eredmények mellett, ha csak a Magyar Bajnokaimat kellene felsorolnom, ... de, ezeket az eredményeket precízen összegyűjtötte *Felföldi Karcsi*.

Miközben az anyagi lehetőségeink csökkentek a terepeink száma és főleg minősége jelentősen javult. *Szokol Lajos* számos Halas környéki térképhez juttatta a szakosztályt. A technikai edzések száma és minősége jelentősen javult.

Sok-sok szép sikert érhettem meg mint edző, amiért köszönet a versenyzőknek és mindazoknak, akik segítik a szakosztály munkáját. Egyenlőre nincs időm a múltat összefoglalni, szerencsére még mindig vannak olyanok, akik arra ösztönöznek, hogy csak a jelen és a jövő foglalkoztasson!

Szeged, 2007-11-25

Gera Tibor

SEMMI PÉNZÉRT NEM VÁLTANÉK SPORTÁGAT

Ebben az esztendőben, a Csongrád megyei emlékkönyvben az első egyesületi váltótról írtam, amit megnyertünk. Nehéz kiválasztani legkedvesebb versenyem, mert rengeteg van, sok szép élménnyel és eredménnyel.

8 évesen kezdtem el versenyszerűen tájfutni. A családban nem volt kérdés, hogy mit sportolunk. Az én tájfutó pályafutásom kicsit nehézkesen indult el, tehetséges voltam, de nagyon félttem az erdőben, és ezt szégyelltem elmondani másoknak. Egy idő után ezt nem titkolhattam, ugyanis jöttek az edzőtáborok, ahol kevesebb ember van az erdőben, mint egy versenyen. Ezt a félelmet idővel legyőztem, amiben sokan segítettek. Ma már eszembe sem jut félni!

Mások fejében megfordul, hogy miért ezt a sportágat üzzük. Egyszerű a válasz! Ad egy életformát (a tornateremben alvás, vonatozás, sok séta nagy hátizsákkal) barátokat szerezhetsz, megtanít küzdeni, bejárod a világot, és elsősorban egészségesen élsz! Semmi pénzért nem váltanék sportágat!

Köszönetet szeretnék mondani elsősorban *anyunak*, mert nála kezdtem el edzeni, és az alapokat tökéletesen megtanította. Másodsorban *Gera Tibinek*, aki leigazolt a SZVSE-be, és folytatta a kemény munkát velem, mikor Szegedre kerültem. Nagyon jó edzők mind a ketten. Bámulatos eredményeket tudtak, és tudnak is még kihozni a tanítványaikból. Mindig számíthattam rájuk, ha mélyponton voltam. Köszönöm az eddigi és az ez utáni munkájukat is!

Ha példaképet kéne mondanom, akkor abból is bőven terem! A legeslegközelebbi példaképem a *nővérem*, akinek példamutató a szorgalma és küzdőképessége, a futott kilométerei, és az eredményei is említésre méltóak. A másik példaképen a svájci *Simone Niggli Luder*, akinek a teljesítménye úgy gondolom felülmúlhatatlan. 14-szeres világbajnoknő. De ott van egy *Oláh Katalin*, *Monspart Sarolta*, *Domonyik Gábor*, *Kelemen János*, akikre mind büszkék lehetünk.

Befejezésül megköszöném a *Tóth Imre* bácsinak, *Sindely Pali* bácsinak, és *Felföldi Karcsi* bácsinak, valamint mindenkinek, akik segítettek őket, hogy összeszedték a sok emlékeket, eredményeket, képeket, mert nagyon jó élmény volt azokat felidézni az emlékkönyvben!

Pusztamérges, 2008. június 05.

Szerencsi Dóra,
aktív válogatott tájékozdási futó

AHOL MÉG EGY POFON IS ELCSATTANT

Tizenöt évvel ezelőtt kolléganőmmel, *Böröcz Ilonával* együtt kezdünk Pusztamérgesen beindítani a sportágat. Az új versenyzők első bedobása a mély erdőbe mindig nagy izgalommal járt a gyerekek és a mi számunkra is. Nekünk akkor volt már egyre izgalmasabb, amikor az eredményhirdetésre sem ért be a célba a

tanítványunk. Így jártunk egy ásatthalmi megyei versenyen is, amit *Bódi Laciék* rendeztek.

Turcsi Betti 5. osztályos versenyzőnk nem talált be a műúttal párhuzamos, kb. 2 km-es pályáról. Természetesen, mint az ilyenkor törvényszerű, egész nap esett az eső. Laciék „Ladájával” végigpásztáztuk az összes erdei utat, délután 6-ig eredménytelenül. Mivel kezdett sötétedni, kétségbeesésünkben a helyi határőr őrs segítségét kértük a keresésben. Természetesen a szülőknek is hazatelefonáltunk, esetleg nincs-e otthon Betti, közben a versenyzőket hazavitte az állami gazdaságtól kapott mikrobusz. Este 7-kor a katonákkal kezdtük módszeresen keresztsben átfésülni az erdőt, akkor már szülői részvétellel.

Már majdnem sötét volt, amikor értesítést kaptunk a Pusztamérgesről, hogy Betti jól elvan a faluban. Itt-ott elmesélte stoppolós élményét, ahogy a bajai úton felvette egy család, és szépen hazavitték. De ő nem sietett annyira haza, így szüleivel nem találkozott. Szerencsére találkozott *Csikos Anettel*, aki tudta, hogy keressük. Először lenyomott Bettinek egy pofont, állítólag helyettem, majd értesítettek bennünket. (Ez sem volt egyszerű, mert mobil még nem volt).

Akkor, ott a kaland végén nem gondoltam volna, hogy még 15 év múlva is lesz Pusztamérgesen tájfutó. Azóta büszkén sorolhatom a Pusztamérgesről elindított tájfutókat, akik SZVSE színekben egyéniben, vagy váltóban országos bajnoki címet nyertek. Íme a névsoruk: *Szűcs Gábor, Szekeres József, Szerencsi Ildikó, Farkas Csaba, Farkas Mariann, Vincze Tímea, Szerencsi Dóra, Zsolnai Eszter, Farkas Ottó, Juhász V. Renáta, Farkas Dóra...*

Szerencsiné Csamangó Juszti

ALFÖLDI TÁBORTÜZEK MELLETT

Mint alföldi gyerek lévén, mindig is közelebb álltak hozzám az alföldi versenyek. Sokszor mentünk egy-egy itteni versenyre. Nemcsak a jó terepekért, hanem mert szerintem a szegediek, a kalocsainak és a vásárhelyiek révén itt vannak az ország talán legjobb rendezőgárdái.

Kezdem a 85-ös Hungária Kupával, ami Balotaszálláson és Kunfehértó térségében rendezték. A sivatagi körülmények között, a homokbuckás terep különleges élményt nyújtott számunkra. A napi versenyek után ott volt a nagy tó. Lehetett fürödni, csónakázni, kikapcsolódni. És egy-két sör mellett megvitatni a versenypályákat, a nagy keveréseket. Az utolsó estén tábortűzet raktunk, szalonnát nyársaltunk, s több mint kétszázan együtt énekeltünk. Egy nagyon emlékezetes öt napot hagytunk magunk mögött.

Ugyancsak itt, Kunfehértón következtek a Dél-Alföldi Tájfutó Napok. A 10 másik oldalán kialakított táborban sátoroztunk. Ezek a versenyek nem csak azért emlékezetesek, mert újra találkoztam a régi sporttársaimmal, de itt már sikerült dobogósnak is lennem, s az ott főzött birkapörkölt illatát még mai is érzem. A rendezők itt is gondoskodtak a különleges és jó pályákról és a jó hangulatról.

Ezután következett a tázlári Hungária Kupa. Csak azt tudom mondani, hogy le a kalappal a rendezők előtt. Ezek a versenyek már számomra is komoly küzdelmeket

hoztak. Nagyon jól ment a futás, s háromszor is dobogóra állhattam. A középső napi sprint versenyen különlegesen jó időt futottam. Azt mondták a többiek, hogy ettől már jobbat nem fog futni senki, de *Nagy Lajos* még kinn volt a pályán. Egyszer csak előbukkant, s kilenc másodperccel vert meg, így odalett a sárgatrikóm is.

Az utolsó napon vadászrajtoltunk, teli feszültséggel. Jellemző, hogy a közvetlen előttem induló *Marton Peti* kapásból a női térképekhez rohant... A 2-es ellenőrzőpontot már én fogtam hamarabb. Petinél újabb hiba, s a 4-es pontot ismét én fogtam előbb. Utána már nem találkoztunk a pályán. De közben rettenetesen jött utánam egy olasz, s mindenáron meg akart előzni. A befutópont előtt már kiabáltak a többiek, hogy nyomjam, mert a *Marton* még sehol. Jött viszont az olasz. No gyerünk! A célban, amikor az olasz bejött utánam, csak ennyit mondott: „Te egy lokomotív!”. *Ernesto Rampadonak* hívták. Ő lett a negyedik. Összesítésben a végső sorrend így alakult: *Nagy Lajos* nyert, második lett a belga *Marien Jef*, majd én következtem. *Marton Peti* négyperces hátránnyal csupán csak az ötödik tudott lenni. Nagyon emlékezetes maradt számomra ez a nemzetközi küzdelem.

Sajnos, az ezt követő időszak már másnak tűnik az emlékeimben. Kiemelném a Kalocsa Kupákat, a vásárhelyi Rövidtávú OB-t, a kiskunmajsai Hungária Kupát. Mind-mind kitűnő terepek, kitűnő rendezéssel. Ezekben a versenyekben, már nem az ellenfelekkel küzdöttem, nem ez volt az elsődleges cél. Hosszantartó betegségem miatt itt már csak saját magam vagyok az ellenfél. A cél a tisztességes helyezés és hogy teljesítem a versenypályát. Röviden ennyit az emlékeimből. (2008)

Ballagó Béla
Jászárokszállás

SIVATAGI SHOW A KISKUNSAGON

Valamikor az Űr az 1992-es esztendőben megadatott nekünk földi halandóknak, hogy egy rendkívüli erőpróbán mérjük össze tudásunkat és kitartásunkat. A történet az egyik háromnapos Dél-alföldi Tájfutó Napokat meséli el.

Helyszín: sivatagi táj Kunfehértó közelében. A tó vize is csak mutatóban, a medrében. Imitt-amott kis borókás ligetes. Időnként fenyves erdő és igen szűrés akácok alkotják a növényzetet. Mind ez csak 40%-át teszi ki a terepnek. A többi nyílt terület. Kisebb nagyobb dombokkal, homokkal befűjt utakkal. Majd mélyedések és gödrök váltogatják egymást. A hőmérséklet 38 fok, árnyékban. A homokban megfő a tojás, a futócipőben meg a lábam. Most már elárulhatom, tájékozódási futóverseny folyik a terepen. Ennek vagyok az egyik résztvevője.

Verseny előtti napon kiköltöztünk a terepre. Adódó kis árnyékost keresve, felvertük több mint száz színes sátrainkat. Az autónkat féltve óvtuk a nap melegétől, takargattuk ezzel-azzal. Majd naplemente után összegyűltünk a sörátorban. Csendesen iszogattunk, beszélgettünk a megszokott sportbaráti kapcsolatban. Egymást ugratva, és heccelve. Majd a versenyre összpontosítva, nyugovóra tértünk, a gyönyörű csillagos égbolt alatt.

Pirkadat! Felkel a nap. A levelek rezzenéstelenül állnak. A levegő száraz és meleg. A tábor csendesen ébredszik. A várakozási idő izgalmakkal telik. Majd mindenki elkezd a felkészülést. A rajtba menet is kemény dolog volt. Süppedős homokos úton, tűző napon, több mint két kilométeren át. Ott egy kis pihenés, szájöblítés és kortyolgatás a melegvízes lajtoskocsiból, amit a rendezőség biztosított.

Rajt!!! Ettől a perctől nem számított semmi akadály. Igyekezünk a legjobb tudásunk szerint teljesíteni a távot. Saját vagy elmondott sztorik a versenyút közben lezajlott eseményekből. Az első pár pont még normálisan jött. Két kilométer után már csurom vizes vagy. Tapad rád a bozótruha. Virágok pollenjei behatolnak a ruhád alá, s „vakaródzol”. Az izzadság szemedbe folyik. Az izzadságot fogó hajpántod már semmit sem ér.

Közben jönnek és jönnek a nehézségek. Elnézel egy magaslest, mert nem látod, hogy rajta van a térképen. Megállsz. Helyre teszed magad, s minden rendben. Mindjárt jön egy hűsítő erdőfolt, a térkép szerint. Te jó ég, mi van itt. Feldúlt homokbuckák, tuskósor, szinte áthatolhatatlan háromszáz méter. Térkép hiba! Sajnos erdőművelés folyik. Mi szórakozni járunk ide. Megállsz! Tisztázzuk a helyzetet. Valahogy át kell jutni. A következő ellenőrző pont egy gödör a semmiségben. Csak a volt jelleghatártól lehet támadni. Átérsz! Szemben vagy a nappal, vibrál a levegő s betakarja előtted a kilátást. Jobbra majd balra haladsz a pályán, de a tájoló szerint jó irányba.

(Közben a célban készülődik valami, az érdekedben, Teérted. Erről Te még semmit nem is sejtesz. Meglepetés lesz.)

Anélkül, hogy látnád jól a terepet, belesel a gödörbe. Mázlista!!! De ezért még meg fogsz fizetni! Már nem izzadsz. A só kiütött a ruházatodon. Kezdesz kiszáradni. Kis dombtető az ellenőrzőpont, beméred, s megvan. Mellette a frissítő, iszol egy pohárral. Sima ügy, belekesedsz. Jön egy hosszú átmenet. Az ellenőrzőpont finom domboldal, a menetirányból. Felnézel! Nem hiszel a szemednek. Mindenütt dombot és bóját látsz. Kész, itt a vég! Most mit tegyek? Megállsz! Közben eltűnik az összes domb és a bója is a szemed elől. Látomás volt, gyerünk tovább. Visszaveszünk a tempóból. Így biztosabb az előre jutás. A nap közben delelőre ért. A versenyút harmada még hátravan. Újabb akadály a borókás táj. A bokrok között megállt levegő 45 fokos, a cipőben már fő a lábad, olyan forró a homok. Kénytelen vagy futni, mert különben megfősz.

(Közben a célban már nagyon várnak az asszonykák és a barátok a meglepetéssel. Szinte már aggódnak, hogy merre jársz, s nincs-e valami bajod?)

Viszont nekik sem könnyű, ott is ugyanúgy tűz a nap. A sátor alatt nagy a füllettség. Marad a napernyő, a szalmakalap, vizes törölköző a nyakban. Rólunk nem tudnak semmit, hogy merre járunk.

Vissza a terepre! Már semmi bajod! Olyan fáradt és kimerült vagy, hogy semmi nem érdekel. Most jön a rutin és a sokéves tapasztalat. Átkapcsolsz az automata tájékozódási futásra. A jó irány és a megfelelő távolság érzés. Ismét a régi vagy, szokták mondani. „Jönnek a pontok!”. Már nincs sok hátra. Valaki megállít, kétségbe eseten kérdezi, hogy hol van. Szerencsére meg tudom mutatni, nagyobb szerencse, hogy egyből megéri. Mosolyogva megköszöni. Én viszont tévesztek az iránymenetben. Elvétem a pontot. Szerencsére helyre tesz egy jelleghatár. Már nincs sok hátra. Versenyen kívül közelít valaki. Kétségbe esetten integet. Megvárom,

habár időt veszítek. Kérdezi, hogy nem láttam-e a kutyáját. Mindig vele megy ki a terepre, ha engedik. Mondom neki: szép hölgyem a hűvös helyen keresse, ha itt egyáltalán van ilyen, mert az állat az okosabb és megbújik egy bokor alatt.

Jön az utolsó ellenőrzőpont. Már messziről látni, hogy integetnek. Nagy az öröm. Célba futás után irány a sörsátor. Az asztalon vagy tíz korsó sör, körülötte feleségek, barátok. Mi van, miért nem isztok, kérdezem? Ez Ti ráatok vár, mondják. Részemről kettőt gyorsan lenyomok. Ugyanis kiderült, hogy feleségem *Magdi* és *Sindely Pali* felesége *Ági*, előzőleg kértek egy rajtlistát és a várható beérkezési sorrend alapján előkészítették nekünk a korsó söröket. Közben érkeznek a később indulók is, szépen sorjában. *Német Lojzi*, *Babai Manyi*, *Valkony Feri*, *Kinyó Pista*, *Sindely Pali*, *Nagy Árpai*, *Schell Erzsike*, *Korik Andor*, *Páhy Tibor*, *Bán Sanyi*, ... stb. S mindenki megkapja az asznapi védőitalt! Micsoda nap! Micsoda (kor)show!!!

Leveszem a cipőm. A lábam mintha megfőzték volna. „Kínálom a főtt csülköt!” Nincs rá vevő. A sörök már a befutópont felé vándorolnak. Hőség a csúcsponton, versenyzők a mélyponton. Némi pihenő és mosakodás után, eredményhirdetés. Az én 55-ös kategóriámban *Nyögéri*, *Szebeli István*, *Németh Alajos*, *Páhy Tibor* a sorrend. *Marton Peti* 50-ben a nyerő. A férfi 45-ös kategóriában az élen az ukrán *Gennadij Kortschenkij* van, mögötte *Sindely Pali*, *Kinyó Pista*, *Komár Béla* és jönnek a többiek. A női 45-ösben *Korik Vera*, *Hanusz Mária*, *Babai Margit*, *Szabados Magdi*, *Schell Erzsike*. Majd délután strandolás, eszem, iszom, közben mindenki magyarázza a bizonyítványát. Itt nem volt jó a térkép, itt kevertem, ott nem láttam az utat, amott elnéztem a kódot... stb. Estefelé napnyugta után ismét a sörsátor vette át a főszerepet. Sok emberi viccekkel, történetekkel.

A következő két versenynap, hasonló élményekkel és nehézségekkel múlt el. Remek ellátásban, jó pályákkal, egészségesen versenyezve, gazdag élményekkel gyarapodva köszöntünk el egymástól, mert a tájékozási futók egy nagy családi és rokon kapcsolatban élnek. Mindenki egészségesen távozott. Az elténfergett kis kutyát a felvezetők megtalálták. Egy hűvösebb bokor aljában.

Egy ilyen verseny, ami különlegességeket rejt magában, mindig maradandóbb élményeket nyújt. Mindenki büszkébb magára, ha extra teljesítményre van szüksége. Köszönjük a rendezőknek a nem kis áldozatkészségüket.

Nyögéri Imre
Budapest, Fabulon SC

♣ *Ezen visszaemlékező írást Szebeli István, dr. Babai Margit, Kinyó István és Korik Andor emlékének is ajánlom, akik már nincsenek közöttünk. (A szerk.)*

LEGEMLÉKEZETESEBB KEVERÉSEIM

Történt az 1960-as évek végén, hogy Nagykovácsiban volt a megyei csapatbajnokság, melynek F21-ben többek szerint két igazán esélyese volt. Az egyik a Hódmezővásárhely, *Bán Sanyi*, *Baranyai Tóni* és az akkor még kezdő, de kiváló futó teljesítményre képes *Farkas Dezső*, valamint a másik csapat a Felsőfokú Vasútforgalmi Technikum csapata, *Flaisz Karcsi*, *Huszár Laci* és jómagam.

Megismerve a sorsolást, taktikát kezdtek kidolgozni a csapatok. Például, hogy ki kire figyeljen. Így derült fény később, a verseny során arra, hogy a vásárhelyiek úgy gondolták, hogy az előttem tíz perccel induló, kiválóan futó *Farkas Dezső* megvár és velem futva végig, talán még le is hajrázva a csapatuknak csak tíz perc hátrányt hoz. Ez bizonyára elég lesz majd a két társnak *Baranyainak* és *Bán Sanyinak* a végső győzelemhez, hiszen ők jobbak a vasutas fiúktól.

A terv jónak látszott, mert Dezső elindult, majd én rajtoltam. Ő megvárta, és ment minden a maga útján. A második ellenőrzőpontnál eszméltem, hogy itt valami nincs rendben. Gondoltam egyet. Láttam a térképen, hogy a harmadik ellenőrzőpont a térkép széléhez közel van. Na én erről „lemegek”, hátha a Dezső oda nem követ. Tévedtem. Jött!

Sürgölődtem, forgolódtam az erdőben, s közben rám szakadt az emberi természet egyik áldása. Arra alkalmas helyen, le kellett „guggolnom”. Mire végeztem, a legnagyobb meglepetésemre, Dezső már nem volt ott. De üröm az örömben, hogy már én sem tudtam, hogy hol vagyok. Szaladtam ide-oda, harkályhoz, kakukkhoz, fűhöz-fához. Eredmény semmi. A versenyidő pedig vészesen fogyott, míg végre megpillantottam egy magaslejt, ami helyre tett. Mondanom sem kell, hogy jó messze a logikus útvonaltól. De végre tudtam, hogy hol vagyok! Uccu neki! Futás a még hátra lévő hat pontnak és sikerült másfél perccel a versenyző lejárta előtt befutnom. Mikor magamhoz tértem, kérdeztem, hogy Dezső hol van? Csak annyi választ kaptam, hogy azt hitték, velem jön. Nem jött! Majd később, úgy sötétedéskor tudtam meg, hogy hál Istennek, bent van és készül a másnapi váltó első embereként, ahol már több futó közül választhatott magának futótársat.

Az 1960-as boldog idejű „pontörös” világ a maiaknak, az elektronikus pontérintős korszakban már csak történelem, s legfeljebb csak az öreg sporic mesélhetnek róla. Történt ugyanis, hogy Nagymaros és Zebegény térségében, valahol a Börzsönyben, slattyogok felfelé egy meredély felhagyott ösvényén, s közben azon elmélkedve, hogy már itt a közelben kellene lennie a gödör pontnak. A burjánzó aljnövényzet és az apró ösvény melletti bokrok nem igazolták vissza ezt a felvetésemet.

Mit tehettem, „idegen” segítségért folyamodtam, vagyis torkom szakadtából elordítottam magam, hogy „Pontör!!!!!!”. Néma csend. Kétségbe esésemben ezt elismételtem egy párszor, és mit ad Isten, örömmre és meglepetésemre (ijedtemben majdnem gondjaim lettek), az egy-két méterre lévő gödörből megszólalt valaki: „Mi a baja, itt vagyok!”. Ő volt a pontör.

A Kömpöc-térképről jutott az eszembe. Először is, mert egyrészt sokat versenyeztem rajta, másrészt pedig itt rendeztem életem első és egyetlen Országos Úttörő Olimpia döntőjét. És az apropó: 2008-ban, gyermekem *Csuka Bonita Zsófia* N12-ben életében először versenyzett hegyek között, igaz most már Országos Diák Olimpia megnevezéssel, s hetedik lett. Itt jegyzem meg, hogy *Dollí* és *Bettina* nevű idősebb testvérei az SZVSE színeiben országos bajnokok voltak a korosztályukban. Feleségem *Joli*, ugyancsak eredményes versenyző. Szóval elmondhatom, hogy az egész család tájékozódási futó.

Ugyancsak a Kömpöc-térképről jut eszembe, ami Deutsch-erdő néven is ismert, s a térkép egyébként *Sindely Pali* munkájának köszönhető, még 1979-ből. Nos, a sok itteni versenyem mellett, itt volt életem legemlékezetesebb éjszakai tájékozdási futó versenye. Akkor még fényvisszaverő bőják nem voltak. Volt viszont viharlámpa, de volt már a gyertyák helyett korszerű elemlámpa, s aminek az égőfejét nagyon könnyen ki lehetett csavarni.

Egyik sporttársam, az azóta is nagyra tartott barátom (most F60-ban versenyez *id. BL.*, vagy mondhatnám azt is, hogy a „Bajnokok Ligája”), hogy nevet ne említsek, úgy gondolta, hogy „megtréfálja” a sporikat és kicsavarja az amúgy is gyengén világító tájékozdási pontokat jelölő lámpák égőit, amikor már Ő az ellenőrzőpontot fogta. Ez meg is történt. Mi meg csak kevertünk a sötét éjszakában, egészen pirkadattig. A barátunk, „legnagyobb csodálatára”, hiába nyerte meg a versenyt, kizárták. Ugyanis, egyértelművé vált, hogy ki csavarta ki az égőket, mivel csak az Ő utána indulók nem találták meg a világító lámpákat.

Vannak még emlékeim. Például *Sindely Pali* írt cikket az általam sokszor olvasott szaklapba, a Tájéolóba arról, hogy Spanyolországban a Szenior VB-n én voltam az, aki a közel négyezer versenyző közül a legtöbb ideig voltam kinn a pályákon. Sajnos, vagy hál Istennek, ez ma is így van, de csak most a betegségem miatt.

Emlékezetesek maradtak számomra a Göteborgi O-Ringen-en történt keverések a mocsaras terepeken. Ezt az utat egyébként az előzőekben már emlegetett *Blum barátom* szervezte. Ugyancsak élményekben gazdag volt a *Sindely Pali* és általam a Skóciai Szenior VB-re szervezett út is, ahol a hangafüves pályákon kevertünk, s élveztük a skót táj egyedi hangulatát.

Tudnék még írni a Hungária Kupák élményeiről, a mindig optimista *Csami bácsi* versenyeiről, a sportbarátok biztatásáról, az ásothalmi erdők varázsáról, az Országjáró Diákok Megyei Találkozóinak megyei versenyeiről, az Őszi Spartacus kupákról, a csalános Mártélyról, a vetyeháti dzsungelről, a mindig pókhálós Kása-erdőről, de hagyok helyet másoknak is.

Csuka Zsigmond

CSAK AZ ELVÉGZETT KEMÉNY MUNKA UTÁN LEHET IGAZÁN ÖRÜLNI A SIKERNEK

Többször elgondolkodtam a napokban, hogy miről is írjak? Nem tudok egyetlen eseményt sem kiemelni, ami oly fontos emlék lenne, hogy csak és csak arról írjak. Ezért most az edzői pályafutásom számomra emlékezetes eredményét, versenyét, versenyzőjét eleveníteném fel. A saját pályafutásom nem volt annyira eredményes, így szóra sem érdemes.

1990-ben vettem át *Szokol Lajostól* a csapat irányítását. Abban az időben még igen jó lehetőségeink voltak, hiszen ingyen vonatjegy, olcsó hálókocsi, néha ingyen SZVSE busz. Olcsó nevezési díjak, városi támogatás, pályázatok. De, már akkor is az utánpótlás nevelésbe fektettük a pénzt és az energiát. Mára ebből a sok jóból

semmi nem maradt. Szakosztályunkat már a város sem támogatja, minden pénzforrást magunknak kell előteremteni. A pályázatokon és az alapítványunkon keresztül tudunk pénzhez jutni. De, nem is erről kellene írnom.

Az első sikerek már az első években jöttek, szép lassan nyomultunk előre a bajnoki pontversenyben, már '94-ban másodikok lettünk. Majd '94-től 2007-ig a PVSK-val (akik lehetőségei sokkal jobbak), csatázunk az első helyért. Nagy korszakunk 1997-2005 között volt, amikor egyszer lettünk másodikok, mert a rövidtávú OB-t előrehozták augusztusra, és mi akkor a svájci 6 napon voltunk, meghívással. Azon az OB-n a pécsiek összenyerték magukat. A többi nyolc évben mindig mi nyertük a pontversenyt.

Talán sorrendben egy-két emlék. Váltó OB Répáshután, a *Gazdag Péter, Novai György, Farkas Dávid* trió mindig győzelmi esélyes volt, de azért ment a trükközés. Általában a Peti szokott első futó lenni, de a bemelegítésnél a többiek a Dávidot látják melegen az első futó rajtszámával. Egy-két egyesület cserélt is a futási sorrenden emiatt. Közben a Peti eltűnt melegíteni, Gyurika meg "hülyítette" az ellenfeleket szóban. Amikor be kellett állni a térképekhez, a két fiú bozóttruhát cserélt, ami úgy megzavarta az ellenfeleket, hogy a fiúk rajt-cél győzelmet arattak.

Az 1996-os évben már *Oláh Kaital* megizmosodva gyűjtöttük az érmeket. Felejthetetlen emlék, hogy a Szentmártonkátai OCSB-n mindkét felnőtt számot az SZVSE nyerte, ami azért is volt nagy szó, mert akkor már sok egyesület erősített külföldi futókkal. Mi pedig csak magyar versenyzőkkel álltunk fel! Ebben az évben Veszprém adott otthont a Főiskolás VB-nek, ahol a négyfős váltóban két szegedi is indult (Novai, Farkas). Az akkori szövetségi kapitány azt nyilatkozta az előző napon, hogy tart a két szegeditől! Hát mindketten jól rácáfoltak, hiszen nagyon jól futottak mind ketten, és *Domonyik Gabinak* „csak” annyi dolga volt, hogy tartsa a második helyet. Dávid, mint 3. futó elsőnek jelent meg a dombokon, majd a szemünk láttára hibázott egy fél perccel, innen már csak két pont volt, és így másodikként válhattak.

Ebben a generációban a lányoknál előbb *Kovács Ivett* jeleskedett, majd *Gordos Mónika* szállította az eredményeket a szakosztálynak.

Egy alföldi csapatbajnokságon a '90-es évek közepén, már nem emlékszem a helyszínre, a Pusztamérgesből átigazolt, (mert már benn tanult Szegeden) *Szűcs Gabi* több mint öt perccel megverte a serdülő mezőnyt. *Horváth Magdi*, oda jött hozzám, hogy ki ez a gyerek. Ő szerinte elmérték az idejét, mert ez túl jó. Hát nem mérték el, csak a Gabinak nagyon összejött. Fizikailag nagyon jó volt, csak technikailag voltak többször is problémái. Akkor azon kezdtek el filozofálni, hogy csaltak valahogy (akkor még szűrőbélyegzős versenyek voltak). Végül beletörődtek az igazságba, hogy túl tett sok válogatott versenyzőn. De azután Szűcsi többször is bizonyította tehetségét, még Junior VB-n is képviselhette színeinket.

Majd jött az újabb „eresztés”, ahol a lányoknál *Csiszár Adrienn, Csányi Adrienn, László Dóra, Buknicz Tímea*, a fiúknál pedig *Sinkó János, Fodor József, Gyöngyösi István, Bodó Tibor* szerzett több bajnoki címet a szakosztálynak. Természetesen kellett a szürke eminenciások is a csapatba, váltóba, hiszen a mindennapi edzések alatt sokat lendítettek a legjobbakon fizikailag és lelkiileg is! Egy-egy résztávos edzésen annyian voltak, hogy külön kellett indítani a mezőnyt. A fentiek közül IFI EB-n dobogó második fokán állhatott váltóban *László Dóri* és a *Buknicz Timi*. *Csiszár Adrienn* egyéniben lett harmadik. Míg *Sinkó János* IFI EB-t

nyert '99-ben Németországban! Akkor a jelenlegi világbajnokot (*Daniel Hubmann*) utasította maga mögé. Hát, azóta más felé vitte az élet az útjukat. Sajnos személyesen nem voltam jelen egyik sikernél sem, de a közös munka gyümölcének így is nagyon tudtam örülni.

Amit még nagy sikernek tartok: az akkori csapatban mindenki nyert (legalább váltóban vagy csapatban) magyar bajnokságot! Egy általunk rendezett csapatbajnokságon már csak szegény *Bodó Győző*nek nem volt aranyérme. A *Farkas Dávid*, *Eke Zsolt*val felálló junior csapatban ő volt a harmadik ember. Nagyszerű volt látni a felkészülés és a verseny alatt, hogy a két másik fiú azért is hajt, hogy Győzőnek sikerüljön a bajnoki cím. Igaz csak másodperceken múltott, de sikerült nekik. Lassan kikopott ez a csapat is, hiszen már csak a *Novai Gyuri* készül komolyan, de már más klubban!

És jöttek megint az újak, de már kevesebben, mint az eddigiek. Sajnos a sport anyagi és erkölcsi szempontból is elvesztette értékeit. Ma már a szülő nem akar a gyerekből sportolót. Csak annyit szeretne, hogy jól érezze magát, de nehogy nagyon elfáradjon az a szegény gyerek. A '90-es évek elején elmentem három iskolába toborozni mindjárt volt 40-50 gyerek az edzésen, most elmegyek 6-7 iskolába, és alig jön össze 10-15 fő. Sajnos ezt tudomásul kell venni a mai világban.

De, nézzük a sikereket, amit elsősorban *Szerencsi Ildikó*nak köszönhetünk. Kezdődött egy ifi EB-ezüstéremmel a sprinten, a sok-sok bajnoki cím mellett. Én, épp osztálykiránduláson voltam a 13. évfolyamos (5. év) osztályommal, amikor jött a jó hír! Hát a fiúk az osztályomból szinte egyesével jöttek gratulálni (lehet szándékosan), egy-egy pohár borral. Vidám este volt! Ildikó ma már a 2009-es magyar VB-re készül. Közben 2005-ben a Főiskolás VB-n, a Szilicei fennsíkon befutó embere volt az 5. helyezett váltónak. Az idei VB 10. helyezett váltójának szintén ő volt a befutója, ahol a hajrában utasította maga mögé az angol és a szlovák lányt. Nagyon jó volt látni, milyen erős, esélyt sem adott a többieknek a legalább 400m-es befutón. Büszke voltam rá! Remélem a jövő évi Miskolci VB-n még szebb eredményt ér el, ő is és a magyar csapat is.

A kisebbik *Szerencsi lány*, *Dóri* is húzó embere a szakosztálynak. A sok bajnoki pont mellett már ő is volt harmadik váltóban IFI EB-n. *Tóth Réka* a magyar ifi EB-n lett a sprint számban harmadik. A lányok mellett még *Bereczki Máté* emelkedik ki, aki már biztos résztvevője az idei ifi EB-nek.

Remélem sok szép emléket tudtam adni a tájfutás és a sport révén a tanítványaimnak. A bajnoki pontok mindig csak közvetett célok, az igazi cél, hogy megtanulják, hogy az életben is csak az elvégzett kemény munka után lehet igazán örülni a sikernek. Az eredményekért megtett út a fontos, nem csak maga az elért eredmény. És ha lehet, maradjon tagja ennek a népes közösségnek, mint tájfutó, és úgy is, mint szegedi. Hiszen ez egy életforma sokunk számára. Az idei Hungárián közel száz rendező dolgozott, jó volt látni, hogy szinte az első szóra jöttek vissza, jöttek segíteni, dolgozni ezért a közösségért azok is akik már messze kerültek a sportágtól! (2008)

Gera Tibor

SZIKSÓSTÓI MOZAIKOK

Legenda a nyúlpaprikásról

A nyolcvanas és kilencvenes években Dorozsmán, a sziksóstói kiskertemben lévő hétvégi házam több tájékoztató futónak is vendéglátást biztosított. Megfordult itt pl. az osztrák *Grabenhoffer Willi*, a svájci *Lenherr Hans* és *Hans Ulrich Witzig*, a finn *Kanerva Timo*, *Schell Toncsiék*, *Komár Béláék*, *Korik Vera*, *Kardos Feriék*, *Andrási Lajcsi*, *Csuka Zsigmondék* és még jó néhányan. De rendszeres meggyeszedők is voltak többek között a *Blum* család, *Kinyó Pista*, *Csamangó Feri*, *Temesvári Gyula* bácsi is. Így nem csoda, hogy az általam készített tájékoztató futó térképemre is rákerült a ház helye.

Már több mint húsz évvel ezelőtt a Csongrád megyei Tájékoztató Futó Szövetség elnöksége is meghívást kapott a hétvégi házamba, egy kis vendéglátásra. A meghívásnak eleget téve, el is jöttek az akkori elnökség tagjai: *Tóth Imre* elnök, *Felföldi Károly* titkár, valamint *Bódy László*, *Szarvas Judit*, *Rostás Irén*, *Nagyné Jenovai Klára*, *Pásztor Imre*. A Sziksós-tó előtti autóbusz megállótól egy kis gyaloglással, térképvázlattal érkeztek. Már messziről észre lehetett venni a lelkes kis csapatot. Az élen, apró gyors lépteivel „kistóth” verte fel az út porát, s őt követték a többiek.

Közel két órára sikeredett a CSTFSZ kihelyezett ülészak hivatalos része. Ezt követően *Sindelyné Ági* jóvoltából ünnepi vacsora, majd borozgatás, és sörözés következett. Mindenki dicsérte a finom falatokat, a vendéglátást. *Tóth Imre* is:

— *Óóóó Ágika! Nagyon finom volt, nagyon köszönjük, de nem kellett volna! Egy kis zsíros kenyér is megtette volna.* Később hozzám fordult, s így folytatta:

— *Pali! Tényleg nagyon finom volt. De úgy vettem észre, hogy nincsen benne szárnya.* — De Imre! Ezen ne csodálkozz, hiszen ez nem csirkepaprikás volt, hanem nyúlpaprikás!

— *Hííííí! Nem vettem észre, de nagyon finom volt!*

Bélyegzés a sörös ponton

Kiskundorozsma körzetében lévő Sziksóstó fürdői területről készült térképemet Sziksós-tó (Öreg-hegy) néven, az 1995-ös Kistelek Kupa versennyel avattuk fel. A verseny elnöke *Szombathelyi Erika*, titkára *Eke Zoli*, az ellenőrzőbíró az egykori tanítványom *Sejbenné Mucsi Julianna* volt. A verseny pályakitűzését magamra vállaltam. A verseny megnyitója a fürdő melletti Csóka Csárda teraszán volt. Szóban felhívtam a versenyzők figyelmét, hogy a 21-es női és férfi kategóriáknak és a szeniorversenyzőknek „hűsítő pontjuk” is lesz, kb. a versenypálya felénél. No de milyen?

A verseny kezdete előtt egy órával, a 22-es utcában, ahol a hétvégi házam volt, elhelyeztem a különleges ellenőrzőponton a szokásos bóját, s az állványt a szűrőbélyegzővel. Mellé tettem egy camping asztalra egy csomó poharat s benne az üdítőitalokat és csemegeként söröket is. Milyen jó kis hűsítőpont lesz ez majd a versenyzőknek, gondoltam. A két évvel ezelőtti, old lady és old boyok számára kiírt vásárhelyi „35. Jubileumi Nosztalgia verseny” kiírásából ugyanis kitűnt, hogy „náluk a sör is üdítőnek számít!”. Hát innen jött az ötlet.

Nos, telt múlt az idő, s ahogyan a versenyzők érkeztek be a célba, a mosolygós arcok mögül előjött a dicséret is. Na nem (csak) a pályára, hanem az „üditőpontra”.

A több mint 9 km-es pályát követően *Gera Tibi* például így futott be, s kiabálta: – Én kettőt is ittam! *Hideg Pista* viszont emígyen fogadott: – Képzeld én csak egy üveggel ittam, de úgy a fejembe szállt, hogy a következő utcában már szinte szédelegtem. Volt, aki azzal dicsekedett, hogy még pénzt is látott az asztalon. Mint utólag kiderült, az utcában lakó hétvégi kertések rakták oda, mert azt hitték, hogy áruljuk a poharas üditőket, s ki-ki alapon egy kis összeget is letett az asztalkára.

A női szenior kategóriában *Hidegné Laták Márti* viszont majdnem kihagyta ezt a lehetőséget. Történt ugyanis, hogy mint tudva lévő, nagyon fél a kutyáktól. A szomszédom kutyája nem is engedte a hűsítőponthoz. Így hát Márti egy éppen arra járó lovas kocsi „fogott”, s az ő segítségével nem maradt üditő nélkül, s hibapont nélkül a versenypályát is teljesítette.

Dombormű rajtszámokból

A következő kis történet ugyancsak a hétvégi kiskertemhez kapcsolódik. Történt ugyanis, hogy 1993-ban a B-fokozatú váltó-bajnokságot Ásotthalom környékén rendeztük, *Tóth Imre, Sindely Pál, László Károly* és *Rostás Irén* összetételű versenybizottsággal. A verseny végére jól megáztunk, s a vizes vászon rajtszámokat én gyűjtöttem össze, azzal, hogy majd másnap megszáritom azokat a kertben.

Így is cselekedtem. Másnap mikor már szépen ragyogott a nap, hozzákezdtem a nagy művészethez. Kibogoztam a masnikat, csomókat, és a vizes rajtszámokat szép sorjában kiterítettem a zöld gyepre, a magas fű tetejére. Szép kis dombormű keletkezett.

Közben jöttek a kiskertes emberek. Megcsodálták a kis remekművet. Közöttük volt a kerti szomszédom is, *Zatykó Pista* bácsi, aki egyébként minden versenyemről érdeklődött, s tőle tudom, hogy nem tudott betelni e különleges látvánnyal. Járt kelt, oda is meg vissza is. Egyszer csak hívta a feleségét is:

– Te anyjuk, gyere már! Ilyet még nem láttál! Ez a Pali meghibbant. Képzeld, tolerakta a kertjét a gyere ezer bikinivel.

– Ugyan credj már! Ne marhászkodj!

– De gyere, úgy igaz, ha mondom!

Nem volt mit tenni, mindketten elsétáltak, s rácsodálkoztak a nem mindennapi eseményre, majd a feleség így folytatta.

– De hiszen ez nem is bikini, mert nincsen alsó része!

– Akkor ezek melltartók! De ennyi! Én még az életben nem láttam ennyit – szólt Pista bácsi.

Később mikor már szedtem össze, s raktam sorrendbe, e különleges melltartókat, Pista bácsiékkel megfejtettük a titkot. Igen! A CSTFSZ vászonból készült rajtszámok voltak, fehér alapon fekete számozással. Egyébként a BTFSSZ-nek is ilyen rajtszámok voltak, olyan nyakba akasztós megoldással, hátul masnira vagy csomóra kötve. (Emléklül *Weisz Tibornének*, a mi *Piri néninknek*, aki évtizedekig varrta, gondozta vasalta, és tisztán tartotta ezeket a rajtszámokat.)

Dr. Sindely Pál

GONDOLATOK A TERASZON

Ha esténként kiülök új házunk teraszára, előttem térképszerűen látom a tájat. Öreg-Bakony a Kőrös-heggyel koronázva, észak felé Pannonhalma a Főapátsággal, nyugatra a Sokoró erdős vonulatai, előttem a völgyhajlatban Sikátor község házai, a két kis templommal. Eszembe jut, mennyivel könnyebb lenne itt földrajzot oktatni vagy tájékoztatósi futóknak tereptani foglalkozást tartani, mint egykori iskolámban, Szegeden. Ahhoz, hogy a Dél-Alföldön gyökeret vert és megerősödött ez a sportág, tényleg elhivatott emberek kellettek.

Költözködés közben, kicsomagoláskor sok minden kezembe akad –soha nem az, amit éppen keresek. Itt van a régi Textil Kupa térképe. 1:25 000 méretarányú fotó, javította *Kunfalvi Zsolt* 1969-ben. Hol voltak akkor még a panel lakónegyedek. Szántóföldek, falusias házacskák között futottunk a „Csongorádi” és Vásárhelyi sugárút környékén, de jóval többen, mint manapság egy-egy megyei versenyen. Aztán itt vannak a térkép későbbi változatai: Baktó-edzőpálya 1972, (1:20 000, javította *Szabó Anna, Vaczkó Zoltán, Török Zoltán*), meg az 1979-es változat, amelyet már magam helyesbítettem 1:10 000 méretarányban, de egyre inkább kiszorulva a körtöltésen túlra.

Térképgyűjteményemet rendezve kezembe akad *Halász Miklós* üzenete, hogy betegsége miatt a következő évben már biztosan nem ő küldi a térképcsomagot. Igen, a sportág nagykorúságának ára, hogy az „alapító atyák” közül egyre többen már csak emlékeinkben élnek.

Kiválogatom azokat a térképeket, amelyek új lakhelyünk környékéről készültek, és meglepődöm, mennyi minden ismerős az ország e szögletében. Szinte újra átélem a 76-os Hungária Kupa meredek befutóját a Károlyháza-térképen. Akkor F21C-ben indultam, jövőre meg már F65-ben. A Miskei-erdőből a futás közben látott csodálatos vargányákra is emlékszem. Ősszel elmegyek oda, ha már erre a környékre költöttünk, megnézem teremnek-e még.

Kedves emberek a sikátoriak, gyakran megkérdezik, megszoktuk-e már itt. Igen, mondom nekik, de azt már csak magamban teszem hozzá, hogy amiről van térkép, ott a tájékoztatósi futó hamar otthon érzi magát. *Tóth Imre* megígérte, hogy meglátogat a jövő héten. Meg akarom neki mutatni ezt a térkép-tájat a teraszunkról. Neki is hálával tartozom ezért az otthonosságért.

Sikátor, 2008. szeptember 5.

Pásztor Imre

A '80-AS ÉVEKBEN SEM VOLTUNK "GAZDAGOK"!

Történt mindez Szegeden, a Móravárosi Általános Iskolában. Bejelentkeztem az igazgatóhoz, hogy tájfutó utánpotlás korú gyerekeket szeretnék beszervezni a SZVSE-hez. Az igazgató két időpontot adott meg, ebből az egyiket bemehettem az osztályfőnöki órára. Meg is jelentem az adott időpontban, az igazgató bevitt az osztályba és bemutatott az osztályfőnöknek és a gyerekeknek. Ha jól emlékszem vissza 34-en vagy 36-an lehettek a gyerekek. Megkérdeztem, hogy ki merre és hol járt már Magyarországon, tegye fel a kezét és mondja meg. Nem sok kéz emelkedett a magasba. A kérdésemre megkaptam a választ.

A gyerekek többsége nemigazán utazott még távolabbra a lakhelyétől, de még a közvetlen környéket sem ismerte. Amikor előadtam, hogy sokat kirándulunk és utazunk, két gyermek kivételével, akik már más területen sportoltak, mindenki jelentkezett tájfutónak. Megbeszéltük, hogy aki jelentkezett azokkal hétfőn a SZVSE pályán találkozunk.

Megtörtént a találkozás és a regisztráció /név, lakcím/ egyszerű felméréssel elkezdődött a munka. Edzés után megbeszéltük, hogy egy hónap múlva kirándulni megyünk Visegrád környékére, mivel a kirándulás időpontjában tájfutó verseny lesz a környéken és így belekóstolhatnak gyakorlatban is a tájékozódási futásba. Megbeszéltük, hogy csak az jöhet, aki rendszeresen jár edzésekre.

Varga Margit-nál meg is rendeltem a vonatjegyeket. Össze is jött a csapat kb. 30 fő körüli létszámmal. *Feleségem Magdi* elől, én a legvégén leszállva Nagymarosnál a vonatról, elindultunk a komphoz. A kompról való lejutétel után, gyalogosan elindultunk a versenyértésítőben feltüntetett helyre.

Akkor még kevesen használtak a futáshoz bozóttruhát, mivel nem volt pénz arra, hogy a gyerekek bozóttruhát vegyenek. A DÉGÁZ által kiselejtezett kék és piros csíkos számozott mezeket osztottam szét a gyerekek között. Volt akit teljesen betakart a mez, mert akkora volt mint egy szoknya, de mindegyik gyermek arca felvidult a mezek láttán. A legkönnyebb kategóriát választva a gyerekeknek elindítottam őket néhány hasznos tanács kíséretében. Szó mi szó, azért izgultunk mindketten, de egyszer csak megjelent *Balogh Piroska, Zádori Gabi, Csányi Edit* és az osztály többi tagja is. A rikító színes mezeket már messziről észre lehetett venni és így lassan megnyugodtunk. Csak egy fiút kellett keresni a pályán, de végül ő is meglett. Belőle nem lett tájfutó, de a SZVSE-nél sikeres birkózó lett.

Annyira megszerették a gyerekek a selejtezésre /elégetésre/ váró mezeket, hogy több rangos tájfutó versenyen is /Pécs-Harkány, Szeged-Tiszaparti futás/ több évig használták őket. Néhány, ma is sikeres tájfutó karrierje ebben az időben kezdődött.

Blum László
edző

AZ ELSŐ GYŐZELMEM

Úgy negyven évvel ezelőtt, a Csongrád megyei versenyzők közül, 1970-ben Sindely Pali már II.o-ú minősítést szerzett. Az akkori szabályzatok szerint, ezzel megnyílt az út számunkra is, hogy mi is szerezhetünk ilyen minősítést, nyerhetünk a III.o-ú versenyeken. Számomra ez 1970-es éjszakai bajnokságon valósult meg.

Nem csak a győzelem miatt maradt emlékezetes számomra ez a verseny. Bizonyára májusban volt és szombati napon, mert ekkor volt az egyetlen húgom középiskolás ballagása Kecskeméten. A verseny helyszínét hétpecsés titok fedte. Csupán annyi lehetett tudni, hogy találkozás a "nagyállomáson" 5 óra 20-kor.

A családom ragaszkodott hozzá, hogy részt vegyek a ballagási tünnepségen. Sportághoz fűződő viszonyomra jellemző, hogy én a verseny mellett döntöttem. Lett is ebből vita, veszekedés - évtizedek múlva is a szememre vetette az édesanyám, hogy "akkor is fontosabb volt a tájfutás"!

Így utólag is azt mondom megérte, mert első győzelmemet szereztem meg. Éjszaka először indultam versenyen és a cél előtt nem sokkal egy művelt területen kellett keresztül futni. Elöttem két méterrel repült fel egy fácán - megrázó élmény volt.

Csengele nem csak ezért lett a szívem csücske. 1979-ben az Országos Úttörő Olimpia tájékozdási futó versenyét itt bonyolították le. Üveges Gabriella /1965/ az egyéni versenyben II. lett.

Nagyon sajnáltam, hogy munkahelyi elfoglaltságom miatt nem lehettem ott.

T.Nagy Sándor

A SZVSE ÉS ÉN!

Ez a kötet a SZVSE 90. születésnapjára készül. Mint ahogyan azt az előző kötetben már leírtam, tájékozdási futó keresztapám: *Dr.Tóth Imre*, de az alapokat a szegedi vasutas sportolók ismertették meg velem.

Szegeden az Élelmiszeripari Főiskola - ahova jártam - egy épületben volt a középiskolával. *Mándoki József felesége* is itt tanított és segített szervezni a középiskolás diákokat. Nagyon jó társaság jött össze. Ekkor kezdte az ismerkedést a sportággal a *Nagy Ildikó*, *Ungi Anikó*, *Fehér Marika* trió. A *Mándoki - Frányó duó* sikeres munkát végzett, mivel áprilisban már végig tudtunk menni a Főiskolás OB. pályán. Mándokit, vagy egyszerűen, ahogyan mi mondtuk Dokit, az élet vihara szintén Miskolcra sodorta, vele azóta is gyakran találkozom.

Az SZVSE kapcsolatot évtizedekig a régiek - *Sindely Pali*, *Csamangó Feri* - jelentették számomra. Ez év április elején a válogatott edzőtáborában ismertettem meg a csapatot egy mágnesterápiás eszközzel. A BEMER3000 névre hallgató eszközt használja számos olimpiai és világbajnok, többek között *Simone Niggli Luder* az ez idáig 14-szeres tájfutó világbajnok.

A bemutatkozásnál, hogy ki honnan jött "Szegedről" akkor mondtam, hogy Ti

vagytok a *Szerencsiek*. Nagyon szimpatikus sportolókat ismertem meg a *Szerencsi lányokban*. Remélem, hogy 2009-ben a Miskolcon megrendezésre kerülő VB-n a Magyarországot képviselő fiúk és lányok elérik a kitűzött célokat. Ehhez szeretnék hozzájárulni a már említett készülék adta lehetőségekkel. Akit a sportélettani hatása érdekel szívesen elküldöm e-mailben Malomsoki professzor tanulmányát.

T.Nagy Sándor
tns@t-online.hu

FAIR PLAY

Az 1971-es III.o-ú nappali egyéni bajnokságot Kunfehértón rendezték. Az esélyesek között voltunk többen a "régiek" és a "kiöregedett" ifik. A verseny kétfordulós volt, egymást követő napokon lett megrendezve.

Az első versenynap után ketten álltunk az élen - jelentős előnnyel - *Tonkó Tiborral*, aki az előző évben még ifi volt. Második nap közvetlen utána indultam és a pálya harmadánál utol értem. A mély homok és a feszes iram, valamint az ifihez képest kétszer hosszabb pálya Tibort teljesen kikészítette. Jelezte, hogy rosszul érzi magát. Annyira leeshetett a vércukor szintje, hogy részeg emberekhez hasonló módon nem tudott megállni a lábán. *Romvári Dezsővel* - az időközben utolért - klubtársammal két oldalt a hóna alá nyúlva támogattuk be a célba, az útba eső ellenőrzőpontot érintve. Ez az esemény természetesen az időeredményünkön is meglátszott. A versenyt az örökifjú *Csamangó Feri* nyerte, akkor még a Szegedi Kinizsi SK színeiben.

Erre a fair playre mindig büszke voltam és ma sem tennék másként. *Tonkó Tiborral* azóta sem találkoztam, de a rendszerváltás idején, Mindszent környékén egy kampány listán láttam viszont a nevét.

T.Nagy Sándor

CSINTALAN GYEREKBŐL IS LEHET KEDVES TANITVÁNY, MAJD JÓ EDZŐ!

Először le kell szegezнем, valamennyi tájfutó tanítványomat a mai napig tisztelem és becsülöm, de kedves emlékeim közé az alábbi történet is hozzátartozik.

Az egyik napon, edzés előtt korábban átmentem a DÉGÁZ-tól a SZVSE pályára, mert gáz témában megbeszélésem volt *Halász Antal* elnök úrral. Mivel a kazánház a hátsó udvarhoz közelebb van, abból az irányból igyekeztem a pályára. Gyerek ricsajt halottam, de gyerekeket nem láttam sehol. A hangoskodás egyre nagyobb lett. A tribün felé fordulva sem láttam még semmit. Átmásztam a korláton és a tribün tetején a két havert, *Skultéti Zolit* és *Gera Tibit* láttam meg, "tájfutósdit"

játszottak a tetőn! Természetesen a szívinfarktus majdnem ledöntött, de "nagy nyugalomban" odaszóltam, hogy azonnal lefelé. Se fűlesre, se pofonra nem került sor, de hazaküldtem mindkét kis tetőmászót azzal, hogy három hétig a SZVSE pályát meg se közelítsék, versenyről pedig szó sem lehet!

Egy pénteki napon igyekeztem az edzésre. A pálya szélén egy hölgy sétálgatott, majd felém fordulva megszólított: – Ön a fiam edzője? – Kire tetszik gondolni? - kérdeztem. Majd közli velem, hogy Ő *Skultéti Zoli édesanyja* és nagyon szépen kér engem, hogy a fiát legalább edzésre engedjem, ha már a hétvégi versenyeken nem vehet részt. A gyerek nagyon szeret ide járni és a barátja is. Megegyeztünk, és felhatalmazást kaptam egy fűlesre is, ha probléma adódna. Már indultam volna el, amikor egy mosolygós úr megszólít: – Lacikám várjon egy pillanatra megbeszélni valónk lenne. *Gera Tibi édesapja* vagyok, s megtudtam mit történt, de ennek ellenére kérem, hogy a gyerek, had járjon edzésekre. Ha hasonlót csinál, legyen szíves és egy atyával illesse, de szeretném ha az edzéseken részt venne. *Gera Feri bácsival* is megegyeztünk, hogy a fia a soronkövetkező versenyt kihagyja, de edzésekre járhat.

A továbbiakban "Skulira" külön ór /nejem személyében/ vigyázott versenyeken és az utazások során. Évek múltán Zoli már felnőttként meglátogatott bennünket egy karácsonyi napon és nevetve emlékeztünk vissza az esetre. *Gera Tibi* komoly tanár és edző lett, s gondolom, ő is hasonlóan cselekszik, hasonló helyzetben.

Blum László
edző

VISSZAEMLEKEZÉS 25-30 ÉV TÁVLATÁBÓL

1980-ban kerültem Szegedre, a főiskolára. 1981-től a Szegedi Vasutas SE tájfutója lettem.

A kezdeti nehézségek után a visszatérő *Szokol Lajos* felkarolt, testnevelő szakos lévén nemcsak sportolóként, hanem társadalmi edzőként is menedzselte. Felismerte ambícióm, adottságomat. Következetes, pontos és megbízható embert látott bennem. Felkért az akkori serdülő csapat edzői teendőinek ellátásával. Segítségével, baráti kapcsolatunk lévén nagyon sok beszélgetéssel hamar a szakosztály oszlopos tagjaként érezhettem magam. Mindezt igyekeztem meghálálni azzal, hogy 1984 nyaráig sportolóként az edzői munkában „jobbkeze” lehettem.

Tehát miután 1981-ben átvettem a serdülő - akkoriban elég népes - csoport irányítását az *Égető Katalin* és *Csamangó Ferenc* sporttársaktól, ezt követően, mint „főállásomra” tekintettem a feladatokra. Nagyon szerettem a gyerekeket és otthonommá vált a SZVSE. Természetesen főiskolai tanulmányaimat is becsületesen végeztem a JGYTF biológia – testnevelés szakán. Tanulmányaimhoz a SZVSE-s sikerek segítséget, önbizalmat adtak. Sikereinket a '82-84 közötti eredmények tükrözik. Ma is nagy szeretettel emlékezem vissza legjobb barátomra, *Szokol Lajosra*, sportolóimra. A teljesség igénye nélkül (a többiekől elnézést kérek): a válogatott *Balogh Piroskára, Ildire, Csuncsira, Hajnira. Aztán Csőszire, Ecsára, Attisainkra (Kevei, Kiss), Barnára, Blidárékra* és a nagy mókamester *Skulira*.

A hétvégi versenyek, az edzések, mindezek hangulata, sporttársi kapcsolatok, Lajossal való barátságom az „ÉLETET” jelentették számomra.

Nagy szeretettel emlékezem vissza *Csamangó Ferenc* „örökifjú” sportbarátomra, a *Sindely házaspárra*, *Blumékra* és a többiekre. Valamennyiük az emberi tisztaság, a szeretet és humánus példaképei, mely életemre is meghatározóvá vált.

1984-es hazakerülésem után is még sportolóként néhány évig a SZVSE-hez tartoztam és élményként maradtak fenn a Hungária,- a Postás- és egyéb kupaversenyeken elért győzelmeim. Élmények a bulik melyeket a mai napig lehetőségeim szerint látogatok szívélyes meghívásnak eleget téve. Szegeden még mára sem felejtettek el. Meg kell még emlékezni két „tesis” szaktárshoz fűződő barátságomról, *Gera Tiborról* és *Sramkó Tiborról* akik azóta is a sportágnál maradtak.

Nekem a Szegeden, „SZVESÉ”-nél eltöltött éveim, életem legszebb, már soha vissza nem térő korszakát jelentették.

Itt Balassagyarmaton egykoron néhány tanítványommal eljuttattam a megyei serdülő és ifjúsági bajnokságig, magam II. osztályúként az első osztályúak között versenyeztem, atletizáltam, triatlonoztam, aminek súlyos betegségek vetettek véget. Bár a Testnevelési Főiskolán elvégeztem a tájfutó edzőit, munkámra itt szülővárosomban sohasem tartottak igényt! Sportolói pályafutásomat mély homály fedi.

Végezetül kívánok jó egészséget, sok sikert minden egykori sporttársnak, barátanak, ismerősnek!

Nagyon sok szeretettel gondolva rátok:

Bartha Péter

KISINÓCI KALAND A KUTYA SÁTRÁBAN!

Már majdnem egy éve tájfutottam, nyáron voltam az 1978-as Egri Hungária Kupán, amiből legjobban az maradt meg, hogy az egri strandon, ahová ingyen bemehettünk, a melegvizes medencéből nézhettünk színes TV-t. Akkoriban ez nagyon nagy szám volt.

Ilyen versenyzői múlttal, egy kora őszi versenyre felküdtek tömegközlekedéssel, Kisinócra. Ketten voltunk középiskolások és volt velünk egy egyetemista. Mi csak sakkozónak hívtuk, mert a tájfutás mellett sakkozott is és közülünk bárkit megvert úgy, hogy Ő háttal volt a sakktáblának.

A SZVSE többi tagja és az akkori „főnökök” vasárnap reggel kocsival jöttek fel utánunk, mert abban az időben még szombaton is iskola volt, ill. dolgozni kellett! Annyit mondtak, hogy a Kisinóci turistaházban le van foglalva a szállás. Mi nagy lelkesen felbumlizunk, vonat, átszállás, majd busz.

A célhoz érve, ahol természetesen még egy rendező sem volt aznap, bementünk a turistaházba és kértük a szobánkat. Közölték, hogy nincs lefoglalva, de már egy szabad ágy sincs. Próbáltunk a szomszédos turistaházaknál, és akivel csak

találkoztunk érdeklődtünk szállás után, de abban az időben még a vonalas telefon is igen ritka volt. Már kezdett ránk sötétedni, amikor egy fiatalokból álló társaság (kb. 12 fő állami gondozott) felajánlotta, hogy nekik van egy kétszemélyes sátruk, amiben ugyan a kutya alszik, de azt majd éjszakára kizárják. Jobb híján nagyon megköszöntük a lehetőséget, majd meghívtak krumplipaprikásra. Na ami itt zajlott az nem volt semmi! Egy bográcsból falatoztunk (tányér nem volt) a földön egy újságpapíron a kenyérszeletek, amik között olykor a kedvenc kores kutyájuk is szaladgálva falatozott, s időnként nyaldosta a kenyeret is. Ezek után nem sok étvágyunk volt a kajához, de nem mertük visszautasítani!

„Vacsi” után a kutya sátrába bevacskoltuk magunkat. Nem volt nálunk se hálózsák, se matrac, de szerencsére volt kabátunk, amit magunk alá terítettünk, és hárman a 120 cm széles sátorban, a „kutya bűzével” lefeküdtünk. Gondolhatjátok mennyit aludtam ill. aludtunk! Alig vártuk a hajnalt, amikor végre kinyitott a turistaház. Hajnaltól reggel úgy 8 óráig üldögéltünk, amikor megérkezett a pesti rendezőség. Nagy örömmel fogadtuk őket, és megkérdeztük, hogy vajon tudnak-e a mi szállásfoglalásunkról. Hát tudtak! De Ők egyben kérték le a szállásokat egy másik klubbal. Ekkor tudtuk meg, hogy a mi szállásunk, az előző „*ötcsillagos Kutya Szállótól*” kb. 300 m-re lévő faházban (ahol mi is jártunk előző este, de ott sem volt SZVSE szállás) volt.

Az egyik rendező eljött velünk és megmutatta az ágyainkat, ahol végre pihenhetünk egy-két órát. Mint kiderült mindenki elintéztett mindent, csak az információk elvesztek, és akkor nem volt mobil, hogy felhívok valakit és tisztázom a félreértéseket.

A verseny eredményekre már nem emlékszem, de szerintem nem volt említésre méltó. Azt hiszem ezt az élményt, amíg élek nem felejttem el, és ha Kisinocon járok vagy hallok róla, mindig az eszembe jut.

Szeged, 2009-04-23

Gera Tibor

KALANDOS ÉJSZAKAI 1977-BEN

Az 1977-es esztendő egy tavaszi szombatján, a szegedi állomáson gyülekezett a SZVSE tájékoztatósi futó szakosztálya. A megyei éjszakai bajnokságra, Vasadra utazott a csapat. Már csak *Sindely Pali* hiányzott, amikor elindult a vonat. Ez a csapat néhány tagját némi aggodalommal töltötte el, mivel *Palinál* volt a közös vonatjegy. „Semmi gond, majd én megoldom” – mondta *Csami Feri*, aki számtalanszor meggyőzte már a kalauzt hasonló esetben. Félegyháza magasságában odaért hozzánk a kalauz, akit nem hatott meg Csami meséje és minden „szvse-t” megbüntetett. Ez fel is emésztette néhányunk teljes vagonját.

A monori állomásról busszal mentünk vasadig majd gyalog az erdészházig. Itt volt a versenyközpont és a szállásunk is. A versenyt kitűnő terepen a pótharaszti erdőben rendezte meg a megyei szövetség. Én F17-ben indultam, ahol számtalan esélyes közt dőlt el a bajnoki cím sorsa. Szinte hiba nélkül sikerült teljesítenem a pályát és mikor célba értem az élre ugrottam, de hátra volt még nagy ellenfelem,

Hideg Pista. A vásárhelyi csapat nagy izgalommal várta Pista befutását. Mikor zseblámpája fénye feltűnt a célegyenesben az egész vásárhelyi társaság egy emberként kiabálta: Fuss, másodperceken múlik! Ő szárnyakat kapott és futott, ahogy bírt. Mikor célba ért izgatottan vártuk az eredményt, ami végül holtverseny lett. Így 1977-ben holtversenyben lettünk éjszaka megyebajnokok.

A verseny után a helyi erdészház kemény padlóján hajtottuk álomra fejünket. Hajnalban a madarak üvöltésére ébredtünk. Reggel busz szállította a monori állomásra a hazafelé igyekvő versenyzőket. Néhányan (*Fleisz Lajos, Lippai Zoli* és jómagam), akik a büntetésre kifizették az összes pénzünket, elhatároztuk, hogy stoppal megyünk haza. Kiáltunk a 4-es út szélére és elég kalandosan, átgyalogolva Cegléden, Nagykőrösön, Kecskeméten és Félégyházán du. 5 óra körül értünk Szegedre.

A bosszantó csak az volt, hogy másnap a többiek elmesélték, hogy *Pali* a monori állomáson a vonatjeggyel várta a SZVSE csapatát, akik így még délelőtt kényelmesen hazaértek, míg mi az országot róttuk.

Így maradt örökre emlékezetes az 1977-es megyei éjszakai bajnokság.

Hajagos Henrik

A SPORTÁG EGYIK SZÉP FORMÁJA (CSAK FELNÖTTEKNEK)

Nem is volt olyan régen, 2006 nyarán, amikor megtudtuk, hogy már nem a Veszprém-kupa nevű nemzetközi tájfutó verseny ad otthont a minden évben megrendezésre kerülő Sörváltó tájfutó versenynek, hanem a Pannon-O-days, amit szintén a veszprémi kollégák direktállnak.

A sörváltó, a tájfutásnak egy olyan formája, ahol igazából a buliról és a szórakozásról szól minden, megspékelve versenyhangulattal és küzdéssel. Az egész Csehországból ered, a sörök hazájából ugyebár. Kettő fős csapatokat alkotunk, és ugyan úgy mint egy tájfutó váltóversenyen, pályákat futunk térképpel, és tájolóval. A pályák hossza változó, általában 800-1400 métereseek, mindenki számára teljesíthető, technikailag viszont nagyon becsapósak. Az egész futásban nem is lenne semmi pláne, viszont ahogy a nevében is benne van, szeretni kell a sört, főleg hogy mindenkinek a futás előtt kell meginnia az adagját, ami lehet 1 korsó, vagy 2 pohár. Ha megittad a sörödet, csak utána mehetsz ki futni a pályára.

Ezen a 2006-os, augusztusi versenyen is volt nevező szép számmal, köztük 8-10 magyar, és 5-6 külföldi csapattal, akik olaszok és osztrákok voltak. Jómagam, *Nagy Bencével*, sörváltóban állandó csapattársammal (persze jóbarátom is) vágtam neki a küzdelemnek.

Sajnos a verseny maga számunkra elég rossz időpontban volt, ugyanis éppen egy Magas-Tátrai túráról kellett hazajönnünk, hogy indulhassunk a sörváltón, de szívesen tettük, hiszen a többi versenyző, és a rendezőség szerint akkor már favoritnak számítottunk a magyar mezőnyben. Szóval Pestről indultunk a versenynek otthont adó Csehbánya nevű pici faluba, (amely szerintem majdnem minden tájfutónak ismerős helyszín). A vonatról Városlődön leszállva, buszjárat híján 7 km-t gyalogoltunk az erdő széléig, ahol lebonyolították a versenyt.

Azonnal elintéztük a nevezést, majd egy kb. 2 órás délutáni szieszta után öltözés, majd melegítés a futásra, na és persze az ivásra. Bemelegítés közben láttuk a többi csapatot is készülni, na és persze a rendezőket, akik már bőszen csapolták a hideg söröket.

Fantasztikus hangulat volt már a verseny előtt is, ugyanis a nézők is gyűltek szépen, nemcsak a versenyzők. Hiszen ki ne lenne kíváncsi eme „gyönyörű sportág” új válfájára. Már a rajt előtt próbáltuk kideríteni ki milyen edzett formában van, na és persze idén hogy bírják a sörivást. Szerencsére mi, Bencével a nyár alkalmából elég sokat tudtunk készülni, és edzeni, inkább a sörivásra, mint a futásra. ☺

A külföldiek mindenki esélyesnek tartotta, ezt tudtuk, s ha mást nem is, de futni azt nagyon tudnak. Először egy selejtező futam lett lebonyolítva, amelyből idők alapján került ki az első nyolc csapat, egyenes ágú kiesésben harcolhattak a helyezésekért. Mindig én voltam az első futó a váltóban, persze rajtam kívül ott állt még minden csapat első futója az asztal mellett, amiken már ott habzott a korsókban a sör. Mindenkinégy egy.

Hatalmas hangzavar alakult ki, minden csapatnak volt szurkolótábor, skandáltak a csapatneveket és a futókat, és mindenki arra várt, hogy *Molnár Peti* főrendező elkiáltsa magát. Miután elhangzott a rajt szó, minden váltó első futója felkapta a söröskorsót és mohón elkezdte inni belőle a nedűt. Már itt kiderült, hogy az olasz és osztrák futók ivás terén is erősebbek, ugyanis pár másodperc alatt legurították a fél liter sört, és indultak ki a pályáikra, de szerencsére nekem se kellett sokat vacakolnom vele (az első még kifejezetten jól esett), szinte rögtön mentem utánuk én is, és követett a többi versenyző is, ki milyen gyorsan tudta meginni a sörét. Sokan a levegőbe hajították üres korsóikat, sokan a fejükre borították belőle a maradék habot, amin a tapsoló közönség nagyokat derült.

Nagy hadakozás ment a futás közben, ugyanis a pályák farsta jellegűen voltak kirakva, végig láttuk és hallottuk is egymást az erdőben. Sokan nagyokat büfiztek a szénsavas sörtől, később, a többi korszó után az se volt ciki, ha ki kellett tenned a „rökát” valamelyik fához.

Jól ment a futás, nem hibáztam szinte semmit, de volt aki jobban bírta, így csak a 4. helyen tudtam hozni a váltót, és csaptam rá csapattársam Bence kezére a célban, jelezve ezzel, hogy rajta a sör, vagy inkább sor, és pusztíthatja ő is az italt. Én csak annyit tudtam mondani a társamnak, hogy vigyázzon, mert nagyon bozótos a pálya, de mire észbe kaptam, Bence már meg is itta a sörét, és hatalmas üdvívalgás közepette el is szelelt az erdőbe, rövidnadrágban.

Hiába a gyors kortyolás, a külföldieknek ez is jól ment, Bence hiába futott hiba nélkül, „csak” a 3. helyen tudott célba érni. Örültünk nagyon, hiszen ez a futás arra ment, hogy bent legyünk az első 8 helyezett között, hogy tudjuk folytatni a versengést. 2 olasz, 1 osztrák, és 5 magyar csapat jutott be a 8-ba, de a kiesőknek sem kellett szomorkodniuk, nekik a verseny ideje alatt ingyen csapolták a sört a büfében. Azért szerintem ennek is lehetett örülni.

A negyedöntőben már csak két csapat versenyzett egymással egyszerre, mi a 3. helyünk miatt a 6. helyen célba ért csapattal kellett meccselni a négybe jutásért. Két balatonfüredi srác, és mi Bencével már alig vártuk a következő futást, persze örültünk a pihenésnek, amíg a rendezők pótolták a söröket az asztalra. Szerencsére nem mi futottunk először ebben a körben. A pécsi Szalon-na nevű csapat volt az, aki

elsőnek a négy közé jutott, biztosítva maguknak ezzel még egy futást, meg persze sört. Ugyanis a procedúra ugyanaz volt, mint az első körben, egy korsó sör, majd egy km futás.

Mi következünk. Odaálltam a rajthoz, az asztal másik oldalán Róbert, és ahogyan a közönség is, úgy mi is vártuk Peti szavait a rajthoz. Miután elhangzott, elkezdtünk inni, de szerencsére nekem gyorsabban lement, mint ellenfelemnek, és sikerült hamarabba kimenni a pályára. Még csak kettő sört ittam meg, de már kezdtem érezni a fejemben a hatását, próbáltam jobban odafigyelni a terepre, csak az egyik pontra hibáztam egy kicsit, és abszolváltam a futást úgy, hogy ellenfelemet nem is láttam az erdőben, csak az asztalnál. ☺

Bence társam már várt, szinte örült, hogy máris ihatja a következő sörét. Ez sem okozott neki gondot, ahogy a futás sem, gyorsan visszaért a pályáról. Közben persze bejött Robi is, és kiment futni a csapattársa, de tudtuk, ha Bence nem hibázik nagyot, akkor sikerül bejutnunk nekünk is a 4 közé. Így is történt, Bence bejött, és furcsa módon azt mondta, hogy jól esett neki, a közönség meg is tapsolta, a hihetetlen gyorsaságú sörivásért.

Miközben mi próbáltuk kicsit kipihenni magunkat a következő futásra, láttuk, hogyan zajlanak az események a többi csapat terén. Az osztrák csapat hihetetlen futással kiejtette olasz ellenfelüket, ezzel megvolt a 3. csapat is a 4-ben, majd egy olasz csapat győzedelmeskedett egy magyar csapat fölött, így nekünk is megvolt az ellenfelünk az elődöntőre. Kicsit tartottunk az olaszoktól, ugyanis látszott eddigi futásaikon, hogy jobb formában vannak, mint mi, de erről szól egy verseny. A többi kiesett csapat se búslult persze, továbbra is bőszen csapolták a büfések a hideg söröket a célban.

A következő körben már nem volt minden olyan egyszerű, mint eddig, ugyanis nagyon szorosra sikeredett a futam. Ismét én kezdtem a futást, együtt egy olasz sráccal, akit még sörivásnál meg tudtam verni, viszont az első emelkedőn úgy ment el mellettem, mintha szembe jött volna. Hát igen, aki Szegeden nő fel... Próbáltam pontosan menni, úgy tűnt, hogy sikerül visszafutnom rá, viszont az utolsó előtti pontra csúnyán mellé mentem, pontosabban ugyanazt fogtam, mint ő. Ezzel csak az volt a baj, hogy tudtam, nem lehet azonos pályánk, és mihelyt megnéztem a szimbólt, tudtam, hogy nekem a 25 m-rel arrébb lévő sziklapont kellett volna, nem pedig a jellegfa. Sajnos ebből a hibából akkora előnyt tudott szerezni, hogy mire én beértem a célba, a rajtfolyosón már elfutott mellettem az olasz csapat második embere. Bence hiába ivott ismét gyorsan, nem tudta utolérni az erdőben, így már sejtette, hogy nem jutunk be az első 2-be, de harcolhatunk a 3. helyért, ezért a pálya végét, már az esélytelenek nyugalomával kocogta le, hogy maradjon még egy kis erő.

Nem sokkal a futásunk után már eldőlt, hogy két külföldi, egy olasz és egy osztrák páros vívja egymás ellen a döntő futamot az első helyért. Viszont előtte még hátra volt a mi meccsünk is. Milyen véletlen, hogy pont azzal a csapattal kerültünk megint össze, mint a 2005-ös versenyen. A pécsi Szalon-nával vívtuk 2005-ben is a bronzmeccset, szerencsére akkor győzni tudtunk. Nem is gondoltuk volna, hogy ebben az évben is velük találkozunk, de örültünk neki, már ismertük egymás képességeit. A közönség is tudta, hogy ismerjük egymást, hiszen jó részük az előző évek sörváltóin is ott volt.

Nagy örömmre, már az első körben a sörivásnál „eldölt” a verseny, ugyanis a pécsi csapat látva, hogy nekem nem igazán jelentett gondot húzóra meginni a negyedik sört sem, még a futás megkezdése előtt azt mondta, hogy ez már szinte lejátszott meccs. Tényleg sikerült jól futnom, számomra is hihetetlen de oda tudtam koncentrálni a térképre, és Bence társam segítségével abszolváltuk a 3. helyet. Mindenki nagyon örült, ugyanis ezzel a mi csapatunk lett a legsikeresebb Magyar duett ezen a versenyen.

Az olasz és osztrák csapat még csak ekkor kezdte meg a futást az első helyért. Hihetetlen volt látni, ahogyan szinte egyszerre itták meg a sört, és az első emberek pár másodperc különbséggel érkeztek célba. Viszont hiába az olasz fölény, az osztrák csapat második embere olyan futást produkált, hogy magasan tudták nyerni a versenyt. Persze ehhez kellett az olasz futó minimális pontmellé futása is. Mikor beértek, azonnal gratuláltunk egymásnak, készültek a csapat fotók, kiosztották a nyereményeket is a helyezettek között, és mindezek után beszélgetéssel, pihenéssel folytattuk ezt a kellemes napot, néhányan sör társaságában. ☺

Az olasz csapatokkal olyan jól kijöttünk, hogy már ők is alig várták a mielőbbi találkozást és az újabb versengést. Így sikerült eme szép emlékem a „tájfutásról”.

Viczián Péter

ROB – SZOLNOK 2008

– Ahol a másodpercek is nagyon fontosak –

Az országos rövidtávú verseny döntője délután volt. Tikkasztóan sütött a nap. Nagyon izgultam, mert ez volt a második OB-m. „Sokat edzettünk előtte, tehát jól kell sikerülnie a versenynek” – gondoltam magamban. Erre tényleg minden esélyem megvolt.

A selejtezőt pontos odafigyeléssel, sok térképnézéssel, gyors futással sikerült megnyernem. Az „A” döntőben utolsó előttinek indultam a korcsoportomban. Ismét nagyon izgultam, mivel életemben először jutottam az „A” döntőbe. Négypercenként indultunk. A pálya jól kezdődött, minden pont a helyén volt. Amikor utolértem az előttem induló két fiút nagyon megörültem. Még jobban nyomtam az iramot. A befutóban sokan bíztattak, szurkoltak nekem. Ekkor azt hallottam a hangosbemondóból, hogy „*Rácz Sándor F-14-ben befutott az első helyre!*”. Nagyon boldog voltam.

Nemsokára jött *Kazal Marci* a Pécsi Vasutas SE versenyzője, aki négyperccel utánam indult. Végül 4 azaz négy másodperccel bizonyult jobbnak nálam. A részüdős eredményekből kiderült, hogy végig a pályán fej-fej mellett haladtunk. Még a befutópontot is egyidőben fogtuk. A négy másodpercet a befutószakaszon kaptam a másfél éve válogatott tájékozási futótól.

Így „ezüstérmesként” is nagyon örülök ennek a sikernek. Nagyon szép emlékként marad meg bennem, s gondolom a SZVSE sporttársaimnak is.

Rácz Sándor ifj.

HAJRÁ SZVSE!

Az ország legjobb klubja, még akkor is, ha olykor az éves táblázat nem ezt mutatja!

Nehéz anyagi háttérrel, az egyre csökkenő létszámmal az ország 2. legjobb egyesülete vagyunk papíron. Még mindig szoros harcot vívunk a PVSZK-val.

Írtam már arról, hogy a tájfutás egy életforma. Önállóságra tanít, és ezer ezer örömet ad! A gyönyörű tájak, a felülmúlhatatlan élmények (egy-egy kavarási, vagy győzelem, régi bumlizások vonattal), a mókás társaság! Ezt nem is kell bemutatnom.

Életem első bajnokságán, a 2000-es egyesületi váltón még a kettes csapatban szerepeltem, ahol első futóként jót jöttem, és nyertünk, ami fantasztikus élmény volt számomra! Ha kérnék melyik a kedvenc éremem, amire a legbüszkébb vagyok, akkor az egyik ez! A másik, amit már egyéniben szereztem aranyat, 2001-ben Harkakötönyben N14-ben, nagy meglepetésre (anyu nem akarta elhinni, apu megkönnyezte mikor a dobogón álltam)! Persze a legnagyobb örömet a Salzburgban szerzett bronzérem hozta, váltóban az ifi eb-n, 2004-ben, *Péley Dorkával és Őry Esztivel*.

A 2005-ös középtávú arany N18-ban becsületre méltó, és abban az évben a 20-as kategóriában szerzett váltó és csapat bajnoki arany *Nagy Virággal és Szerencsi Ildivel*. A szolnoki rövidtávú arany is szépen csillog 2008-ból, N20-ban. Utolsó 20-as eredményem, a velencei sprint 2. helye, ami a „fiatal” korszakom lezárása. ☺

A sikeres klub a legjobban az egyesületi váltókon mutatkozott meg! 8 egyesületi váltó bajnoki aranyat sikerült bezsebelnünk, vagyis én annyi egyesületi váltó aranyat gyűjtöttem össze 2000 óta. Sikeresnek mondhatom magam, 20-szoros magyar bajnok vagyok a SZVSE színeiben! Jó kis csapat futott, és fut még ma is a szegedi vasutasban! Vannak kisebb nagyobb kilengések versenyzők, edzők részéről, de mindig sikerül összeszedni az egyesületet!

Nekem a tájékozódási futásban új időszak következik, hiszen beléptem a 21 évesek közé. ☺ De az idő nem áll meg (sajnos), erősebb mezőnybe kerültem, ahol próbálok minél jobban helyt állni. Ami az első bajnokságon (hosszútáv) azt hiszem sikerült, hiszen 6. lettem.

A nyáron megrendezendő miskolci világbajnokságon sprinten vagy középtávon remélem nekem is kell majd szurkolni!! ☺☺☺☺☺

Pusztamérgei, 2009. márciusában

A legkisebb Szerencsi

VÁLOGATÁS CSUKA BÁCSI EMLÉKKOSARÁBÓL

Csamival a lucernásban

Csami bácsival (aki most már több mint 80 éves) még igen kezdő korában – talán a harmadik versenyén – találkoztunk a versenypálya elején. Egy nagy lucernáson kellett átlósan átvágni (Nana! *A Szerk!*) Ez egy fizikailag nehéz feladat volt. Csami, mint akinek már nagy tapasztalata van a tájékozódási futásban, büszkén mondta, hogy ő jobban bírja, menjek csak utána. Valóban végig diktálta az iramat, én pedig a „tájékozódási tapasztalatommal” segítettem a közös munkát, ezt a rendkívüli „átlós iránymenetet”. Ő akkor 42 én pedig 19 éves lehettem.

Gyuri, aki betartotta szavát

Szakra térképen valamikor régen. Megyei versenyre készülődünk. *Novai Gyuri*, persze az öreg, odasettenkedik hozzám és közli, hogy mögöttem indul, utolér és ő fog nyerni. Jó! mondtam, de ehhez nekem is lesz némi hozzáfűzni valóm. Rajt. Gondoltam jól meghúzom az elején, aztán Gyuri egy kicsit kever és már nem lesz ellenfél. Nem így történt. A második pont után egy gyümölcsös kerítése mellett szedem lábaimat amikor meghallom és már látom is Gyurit, aki befogott. És itt a slusszpoén. Teleszájjal nevetve közli velem és teszi is, hogy most már neki nincs szüksége térképre, azt zsebre teszi, mert ahová én lépek ő mindenhová követni fog. Mi lett a vége? Egyikünk sem lett helyezett, de Gyuri betartotta a szavát, mert velem szemben nyert.

A MAMA csörög rovata

A nagy tekintélyű MAMA alias *Hidegné Laták Mártáról* (N50) szól a történet, nem régi, de emlékezetes. Egy Zsivány-domb környéki edzőversenyen kb. 6-8 cm-es szakállal jelentem meg. Mama szól: – *Hú de rondán nézel ki!* Hozzáteszem, hogy előtte nemsokkal Szerencsiné Juszti (N40) azt mondta, hogy: – *Zsiga bá de jól nézel ki!* (Ezek után igazodjon el az ember a hölgyek között! *A Szerk!*) De a történet másnap folytatódott. Hétfőn reggel hajnalban (nekem 7 órakor) cseng a telefon. A vonalban a MAMA: a férje arra kérte, hogy vonja vissza amit a szakállamról mondott, s amit én köszönettel tudomásul vettem. Hiszen egy pillanatra sem gondoltam, hogy rossz a szándék, hanem azt, hogy jó szándékú a másikért még ily módon is aggodó sporik mondtak véleményt. Köszönet a törődésért.

A mártélyi örök rejtély

Nem tudom ki volt, de volt, mert emlékszem rá. A mártélyi holtág környékén volt egy verseny. Az akkor sem alacsony termetéről híres *Vass Zoli* indult utánam, ami számomra azt jelentette, hogy miután Ő tőlem érdemben fiatalabb, jó lesz ha vele tartok. De ez nem így történt. Zoli pillanatok alatt eltűnt előtem a pókhálós és keményen csalános részen. Hogy-hogy nem, mégis az történt, hogy valamilyen oknál fogva, negyedóra múlva, mégis én értem hamarabb, az egyébként kb. 200 méterre lévő Tisza melletti következő ellenőrzőpontra. Ezt máig sem értem.

Egy gödör története

Az örök pókhálós Kása-erdő sokak számára ismerős. Bozótos, ösvényekkel és utakkal átszótt bozótos terület, no és a gödrök, valamint tavasszal és ősszel a vendéget (tájfutót) marasztaló SÁR.

Az egyik alkalommal itt indultam, az egyébként az IDA néni (*Csorja Ida*) által fémjelzett finom, majdnem ingyen (értsd önköltségár alatt) kapott ebédrel is családi hangulatot teremtő versenyen. Első ellenőrzőpontra a tőlem megszokott „nagy lendülettel” érkeztem. Bele, egy kb. két méteres mély sáros, kívülről nézve zöld gödörbe. Lementem, és úgy jártam, mint a verembe esett „vad”! Onnan kifelé a súlyom és a fizikai állapotom (betegségem) miatt nem tudtam kijönni, mindig visszacsúsztam. Jöttek a fiatal segítőkész 25-30 kg-os fiatal sporttársak, hogy kiségeítsenek szorult helyzetemből, de a láncba állt gyerekek csak azt érték el – legnagyobb sajnálatomra – hogy visszarántottam őket a gödör aljára. És akkor, amikor már reményt veszve toporogtam a gödörben, jött a „megmentőm” *Bán Sanyi* személyében. Igaz, Ő sem volt a daruzásra alkalmas súlycsoportban, hiszen az életkora és a versenysúlya kb. egyforma, de a rutinja és a vasakarata győzedelmeskedett.

Így hát kint voltam a slamasztikából. Sanyi tovaszárgudott én pedig caplattam tovább a dagonyás, pókhálós területeken át, a jól megérdemelt, pihenésre vágyó versenyzők számára kiépített cél és a finom ebéd felé!

Sanyikám! KÖSZÖNÖM! Azt is, hogy több évtizedes versenyző múltunk során oly sokszor küzdhattünk egymás ellen is.

Emléktöredékek e könyv érdemi szerzőjéről

Végül, de nem utolsó sorban e könyv érdemi szerzőjével — *Sindely Palival* — kapcsolatos emlékeimről. Amit leírok még azok számára is jelenthet érdekességet, akik napjainkba is beleláttak. Az alaphangot a sok-sok megyei, csengelei, ásothalmi, ányás-szigeti, mártélyi, vetyeháti, kelebiai, tőserdei, nagykovácsi, börszönyi stb. egyéb helyeken lezajlott versenyek adják meg. Ezeket a helyeken évtizedekig, nagyon sokszor versenyezhattünk néha egymásért, néha egymás ellen.

Az 1960-as évek végén, a pécsváradi egyetemi és főiskolai bajnokságon lakodalom volt a faluban, ahol *Sindely Pali* fotózott, mi meg néhányan azt terveztük, hogy megszöktetjük a menyasszonyt. Jól jött Pali bölcsessége, aki lebeszélte rólunk bennünket, így mint később kiderült, megúsztunk egy jó nagy verést, amire a helyi legények a betolakodókkal szemben készültek. Hogy ez honnan derült ki? Egyszerűen onnan, hogy a vendégszerető vőfély megkínált bennünket ezzel-azzal és közben elmondta, hogyan szoktak itt járni a nem kívánatos vendégek.

De mennyünk egy kicsit arrább szűkebb hazánktól. 1990-ben Svédországban a göteborgi O-RINGEN versenyen felejthetetlen élmény volt a 26 000 fővel megrendezett, igazán nem mindennapi viadal. Pali nagyot alkotott, mivel több alkalommal is dobogóra állhatott. Nem véletlenül kapott „babérkoszorút” a *Blum Laci* által szervezett szegedi sporttársaktól.

Négy év múlva *Sindely Palival* szerveztük közösen an utat a skóciai szenior VB-re, ahol együtt osztottuk a Körös Volán buszvezetőinek jóvoltából északi barátainknak a magyar görögdinnyét. És ahol én kaptam a szervezésért, egy Pali által

kezdemenyezett „halastrikót” (egy *Csuka* volt a trikóra kézzel festve!) amit mindenki aláírt (38 senior versenyző az ország minden részéből). Az értelmi szerzők: *Sindely Pali, Korik Vera, Cser Bori, Blum család* stb., és ahogyan a filmekben szokták írni „és még sokan mások”!

De említhetném még a Pali által a Tájéoló szaklapban megírt spanyolországi szenior VB-ről szóló tudósítást is, amelyben azt írta rólam, hogy én is „világbajnok lettem”, mivel annyira tetszett a verseny, hogy a legtöbb időt töltöttem a pályán.

Sorolhatnám még, de nem tudom, mert az emlékezés sokszor könnyeket csal a szemre, s úgy már írni nem lehet. Az emlékezés elmúlt fiatalságunk tükréként jelenik meg, ami alapvetően nem mindenkinek és nem mindig szépet jelent. *Karinthy* mondta, hogy „*fiatal mindenki lehet, de idős, csak aki megéri*”. E gondolattal zárom a visszaemlékezéseimet, amelyet jó szívvel ajánlok Palinak, valamint e sorok olvasóinak is.

Szeged, 2009. április havában

Csuka Zsigmond

SOSEM VOLTAM SZVSE-S, VAGY HOGY IS VAN EZ?

Ifjú atléta koromban a SZEOL-AK-ban versenyeztem. Akkoriban (*70-80-as évek) Szegeden még élénk atlétikai élet volt. Nagy riválisaink voltak a SZVSE atlétái, *Visnyei Márti, Schmidt Andrea, Kertész Tekla, Ludvig Zoli*, és még sorolhatnám. Jóban voltunk, de azért a szemé sarkából mindegyikünk ellenfélként leste a másikat.

Közben a Körösyben (egykori iskolámban) *Sindely Pali* ösztönzésével kezdődő tájfutó pályafutásom a DÉLÉP SC-ben folytatódott, s valahogy akkor sem a SZVSE-be vitt a sorsom.

Testnevelőként Pusztamérgesre kerültem, ahol a futó portyázásaimkor fedeztem fel a falunktól 2 km-re elhelyezkedő ruzsai erdőt. Később derült ki, hogy térkép is van róla, sőt a környékünkön levő Ásotthalom és Balotaszállás akkoriban a megye kedvelt versenyterepe volt. Akkor megérezttem, hogy tulajdonképpen nekünk jobb lehetőségünk van terepre eljutni, mint a szegedieknek.

Lányaink ekkor már óvodások voltak, s osztályfőnöke lettem egy mozgékony kis osztálynak és *Böröcz Ica* (szintén a Körösyben a tájfutást kipróbált) kolléganőmet megnyerve így bevettem magam a sportág gyönyöreinek átadásába.

Akkoriban is az utazás megoldása volt a legnehezebb. Emlékszem, sokszor utaztunk a helyi állami gazdaság rozoga mikrobuszával, sőt még a TSz teherautójával is, de sokan segítettek, ahogy bírtak. Így teltek az első évek, amikor csak a megyei versenyekre jutottunk el, hegyeket nem is láttak még a tanítványaim.

Egyszer aztán a megyei diákolimpiáról több versenyzőnk tovább jutott az országosra, amit Pákozd környékén rendeztek. El sem tudtam képzelni, hogy az én tanítványaim le tudnak küzdeni hegyi terepen egy pályát. Férjem biztatására azonban úgy döntöttem, hogy megpróbáljuk. És itt jön a képbe először a SZVSE, akiknek még saját autóbuszuk volt. *Gera Tibi* jó szívének köszönhetően felengedtek

bennünket a dugig tömött buszokra, ahol már csak állóhely volt. Erősen előttem az emlék, ahogy *Balogh Piroska* elől ült a pár hónapos *Tomival*, hátul *Farkas Dávidék* nagy csapata, mi meg alig mertünk megszólalni is. Én innen számítottam a kapcsolatunkat a vasutasokkal, ami azóta, mindegyikönk számára gyümölcsözővé vált.

Az első versenyző *Szűcs Gábor* volt, aki Pusztamérgesről elkerülve bekerült a SZVSE csapatába. Nem lehetett neki könnyű, hiszen annak idején, a testnevelés órákon kívül nem is tartottam edzéseket, onnan csöppent be a 12-15 km-es futásokba, nem akármilyen edzőpartnerek közé. Néhány év múlva junior válogatott lett. A következő években aztán nagy örömmre egyre többen folytatták a SZVSE-ben a sportágot, ami elsősorban azt jelentette, hogy nem hagyták abba, amikor elkerültek iskolánkból. Sőt, később már a legjobbakat 12 évesen átigazoltuk, hiszen a csapat és váltó bajnokságokon szükség volt rájuk. Nálunk ez lett a legnagyobb rang, hogy mikor lesz valakiből „szvesés”.

A következő korszakot attól számítanám, amikor *Szokol Lajos* felfigyelt az év végi eredményösszesítésnél, hogy a megszerzett pontok mellett milyen sok pusztamérgesi név van. Akkor leültünk együtt, és tulajdonképpen szóban kötöttünk egy együttműködési megállapodást, ami azóta is, kölcsönösen működik. A mi iskolánk nem tudna ennyi versenylehetőséget biztosítani a tanítványainak, ami nélkül viszont nem fejlődnének a legjobbak megfelelően. Mostanában már természetes, hogy ha csak egy kis kerülővel jár, akkor a busz Pusztamérgesen keresztül megy az edzés vagy a verseny helyszínére.

Szakmailag is sokat köszönhetek ennek a kapcsolatnak. A sok közös edzés, a közel 10 edzőtábor alatt sokat tanultam *Gera Tibitől*, *Korsós Zolítól*, *Balogh Piroskától*, akiknek sokkal több tapasztalatuk volt, mint nekem. Mindegyikönk tudja, kinek mi az erőssége, esetleg gyöngéje. Ennek megfelelően szavak nélkül is megosztjuk egymás között a munkát, és akár egy 90 fős edzőtábort is megoldottunk már a velejáró problémákkal együtt.

A családom is sok sikert, élményt köszönhet ennek a kapcsolatnak. *Ildi* és *Dóri* lányaim már 12 éves koruk körül átigazoltak, és azóta sok szép sikerben volt részük. Otthonról kollégiumba elkerülve itt kapták meg a hétköznapi segítséget, biztonságot, barátokat.

Férjemmel, *Sanyival* részesei voltunk a kiskunmajsai és a tatai Hungária Kupa rendezésének. Sok barátunk lett a tájfutók között, akikkel együtt szurkolhattunk a csehországi világbajnokságon a magyar csapatnak, köztük *Ildi* emlékezetes váltó befutójának. *Sanyi* lett a csapat fő szurkolója a Bohémián, a főiskolás VB-n, az OB-kon. Életünk egyik legnagyobb élménye pedig a 2006-os svájci 6 napos verseny volt a Matterhorn lábánál.

Gondolataimat azzal kezdtem, hogy nem vagyok SZVSE-s, talán nem is leszek soha ide leigazolva. Helyettem viszont sok tehetséges tanítványom lett sikeres az egyesületben, és remélem ez így lehet még nagyon sokáig.

Szerencsiné Csamangó Jusztina

VERSENYZÉS A KEZDETEKBEN

Természetjáró tájékozdási verseny az 1950-es években

Az igazi tájékozdási futóversenyek Magyarországon az 1970-es években kezdődtek, a skandináv és nyugat-európai gyakorlatnak, hagyományoknak, szabályoknak megfelelően. Ezt megelőzően is volt már a természetbarát mozgalom keretében versengés, versenysport e téren, azonban ez még sok mindenben eltért a későbbiektől.

Szeretve a természetet, a kirándulásokat, sokat jártunk a hegyek közé, mert hiszen az igazi kikapcsolódást nyújtó túrákat elsősorban a hegyes területeken szerveztük. 1955 őszén léptem be 18 évesen, a szervezett „turisták” körébe, a Szegedi Vasutas Sportegyesület Természetjáró Szakosztályába. Meg kell említenem, hogy a MÁV-nál igen sokat törődtek a dolgozók sportolási lehetőségeinek biztosításával, ezért szinte minden nagyobb városban működtek Vasutas Szakosztályok, akiknek évente rendszeres országos találkozókat, baráti összejöveteleket, táborozásokat szerveztek. Híresek és népesek voltak a Budapesti, Szegedi, Debreceni, Pécsi, Miskolci Vasutas Szakosztályok, akik sok értékes kapcsolatot is ápoltak egymás közt. Sok közös túrát szerveztek és sok baráti kapcsolatot tartottak fenn, hazai és nemzetközi viszonylatban is, elsősorban a „baráti, szocialista” országok klubjai közt.

Ilyen alkalmakkor versenyeket is rendeztek, egy (nappali), vagy két fordulóban (szombaton éjjel, vasárnap nappal). Ezek a most leírt versenyek egészen az 50-es évek végéig így bonyolódtak le. A 60-as évektől folyamatosan módosultak az előírások, a szabályzatok egészen a már különálló tájfutás sportág 70-es évekbeli kialakításáig.

A háború után megszüntetett cserkész egyletek képzett, rutinos, középkorú tagjai, vezetői közül kerültek ki a versenyek rendezői, versenybírói. A térképeket a 20-as, 30-as években kiadott turista térképek – melyek használatát egyébként a hatalom betiltotta, mert igen részletes, szintvonalas térképek voltak, 1:25.000 és 1:50.000 léptékkel, a katonai térképekkel vetekedtek! – ám 20-30 év alatt már sokat változott a természet, az utak, erdővágások helye változott, benőtte a fa, vagy kivágták az erdőt. Voltak eredendően hibásan elkészült térkép részletek is, főleg a domborzati elemek tekintetében. Mindez nem akadályozta a rendezőket, sőt előszeretettel választottak több térképhibát tartalmazó területeket, ahol sokszor, mai szavakkal „megszívtatták” a versenyen résztvevőket. A térképekről fotómásolatokat készítettek fekete-fehérben (!), kb. 10-12x15-20 cm. mérettel, vagy kissé nagyobb 15x25 cm. mérettel. A fotó sokszor sötétre sikerült, alig lehetett látni a fedett, vagy fedetlen területek különbségét, vagy a sötét, sűrű szintvonalakkal teli részeken az utak, ösvények vonalait, a kisebb tereptárgyakat, melyek a térképen jelölve voltak. Nem tudhatuk, hogy a tisztásként jelzett helyen tényleg az van e, vagy az eltelt évtizedek alatt már több méteres áthatolhatatlan tuskés bozót, az erdő járható, vagy járhatatlan, ilyenkor a helyszínen, azonnal kellett döntenie a követendő útvonalról, sokszor kockázatot vállalva az eredményesség érdekében. Ez a módszer nem volt tiltott, nem kellett közölni, hogy hibás részek is vannak. A versenybírók a terepet mindig bejárták, sokszor túrázások alkalmával már felfedeztek hibás részeket és ezeket rájelölték a saját térképükre, majd egy-egy verseny alkalmával az útvonalakat

úgy alakították, hogy ezeken a hibás részeken átvezessen, vagy pontot helyeztek el ott. A verseny előtt azonban még hosszú 50-100 m-es mérőszalaggal, vagy zsinórral is kimérték az ellenőrző pontok helyét, a reklamációkat elkerülendő. Aki nem volt precíz egy-egy légvonalmenetnél az igen elkeveredhetett.

A versenyek zömét a Budai-, Pilis-, Börzsöny hegységben, néha távolabb a Vértes-, Mecsek-, Bükk hegységben rendezték. A versenyek után a térképeket szigorúan le kellett adni, nehogy kiderüljön a használata, a tilalom megszegése?! A tájolóknak, az un. Bezárd katonai tájolóknak voltak, ezeket lehetett használni és kapni is az OFOTÉRT boltokban, melyekkel iránymeneteket is lehetett pontosan végrehajtani, de szükség is volt erre.

A felszerelés előírt túrázó öltözék volt, hátzisszákkal, melyben minden előírt szükséges eszköznek benne kellett lenni, zsebkész, kulacs víz, elsősegély csomag, esőkabát, lámpa, óra, jelzősíp stb. ezt ellenőrizték is. Rendelkezni kellett igazolással, sportorvosival, később a megszerzett minősítést is ellenőrizték, magasabb minősítéssel nem lehetett alacsonyabb fokozatú versenyen indulni, csak a bajnokságok voltak kivételek. Volt országos I. osztályú bajnokság is, ahová az éves versenyeredmények alapján lehetett jogot szerezni az indulásra. Itt csak az első 6 csapat maradt bent, a többi kiesett és helyükbe a következő évi feljutók kerültek a 12 csapatos mezőnybe. Csapatversenyek voltak, biztonsági okokból két - két főből álló részlegekkel - így hívták a 6-8 fős csapatok induló 2 fős részeit. A részlegek kis eltéréssel kialakított más-más útvonalú pályákon versenyeztek. Az egyes részlegek eredményeit összesítették, így adódott a csapateredmény.

A versenyek általában többszakaszosak voltak, és a versenypályák érintendő pontjait a versenyzőnek kellett berajzolni a saját üres térképére, ezért rajz- és mérőeszközöket is kellett vinni és figyelmesen rajzolni, mert ha elnézted, akkor már benne volt a hiba az eredményedben. A több szakasz azt jelentette, hogy a rajtban egy mintatérképről az első szakasz 5-6 pontját kellett berajzolni, az elérendő I. állomásig, amikor odaértél, ott rajzoltad be a következő 5-6 pontot a II. állomásig és így tovább a célig. Általában 2-4 szakaszra osztották a pályát. A két állomás közt általában 1-2 időmérő pontot is beiktattak, amit nem tudtunk, hogy melyik pontnál van és ahol az időt mérték. Ugyanis a menetidők is meg voltak minden pont közt adva az állomásig, amit be kellett tartani! A távolságot 4 km/óra sebességgel számolták, ez volt a túrák időtartamának is a mértékegysége. A felfelé emelkedő szint esetén 10 m-enként 1 percet számítottak hozzá, lefelé menetnél semmit. A késést és a hamarabb érkezést is hibaponttal „jutalmazták”, percenként 1 hibaponttal, a pontkihagyás 100 pont volt, de nem zárták ki a versenyzőt. Igen furcsa volt, ha előbb érkezünk és megláttuk az időmérőben, vagy állomáson lévő versenybírókat, ahol egyébként éjjel diszkrét lámpa égett, 30-40 m. távolságra megálltunk és megvártuk az előírt érkezési időt és akkor mentünk oda az állomásbíróhoz, hogy pontosan érkezünk. Természetesen a késés esetén pedig már futottunk. Sok vitára adott okot az órák nem megbízható pontossága is, de a versenyzőnek sohasem lehetett igaza! Éjjel 2-3 „Góliát-elemes”, vagy laposelemes zseblámpákkal mentünk, tartalék elemet és izzót is célszerű volt vinni, hisz a verseny időtartama 4-6 óráig is kitett.

A pontosság végett, különösen a térképhibás részekenél, a „keverés” kisebb esélyére tekintettel szükség volt a távolságok mérésére is, így edzésként a lépéshosszunkat otthon bekalibráltuk és kis kartonlapon feltüntettük táblázatosan, a

térkép léptékének megfelelően, a mm-kénti távolságok lépésszámát és így ellenőriztük a mindenkori álláspontunkat. Olyan pontosan ki lehetett mérni a távolságokat, hogy néhány 100 m-en max. 1-2 m. eltérés, 1000 m-en 5-10 m eltérés mutatkozott. Óriási pontosságra tettünk így szert a leleményességünkkel, a hibázás kiküszöbölésére, bár mindig újabb hibák, mindig új kellemetlen tapasztalatokkal gyarapítottak, de azokat is megoldottuk. Minél több versenyen indultunk, annál több tapasztalattal rendelkezünk a tájékozódásban, a különböző hibalehetőségek mérlegelésében, kiküszöbölésük módjában. Sokszor többszáz méteres távolságokra visszamenve az előző megtalált ellenőrző pontra, újra, pontosan mérve, figyelve minden részletre kerestük a következőt, különösen éjjel volt ez nehéz. Ilyen esetekben néhol összejött több csapat részlege, ám nem beszélünk egymással, mert nem tudhattuk, hogy ki az, aki a keresgélés során már megtalálta a pontot és ki nem. Abból lehetett következtetni a keresés eredményes voltára, hogy az illetők eltűntek az ott lévő keresők közül. Ha megtaláltuk mi a pontot, sokszor kisebb kerülővel, éjjel a lámpa eloltásával, csendben tűntünk el a helyszínről, a többi keresőtől. Nem volt szép dolog ez a taktika, de az eredmény volt a fontos.

Soha nem felejttem, az egyik legdurvább térképhiba miatti óriási keverést, ami abból állt, hogy egy hosszú légvonalmenet végén egy, az útvonalunkra merőlegesen lejtő hegyoldalban volt megadva egy pont (egy fa az erdőben), ám a valóságban a hegyoldal lejtése az ábrázolt szintvonalaktól, 90°-al elfordítva jelent meg! Mi hiába vártuk menet közben, hogy mikor kezd emelkedni az oldal és onnan kezdjük keresni a pontot, az nem emelkedett, hanem egy nagy szállás erdőben szintben mentünk! Találkoztunk utakkal, több összejött csapat résztvevőivel, még konzultáltunk is, de nem tudtuk, hogy mi a probléma. Ilyen jellegű, a térképtől való eltérés eszünkbe se jutott, az idő meg telt, végül feladtuk és kiszámoltuk, ha tovább keresgélünk, akkor az időért kapott hibapont már több lesz, mint a kihagyott pontért kapott. Mivel az álláspontunk is ilyen formán bizonytalan volt, a következő ponthoz a továbbjutást is nehéz volt kiokoskodni, de sikerült. Mindez pedig éjszaka volt!! a Pilisben, az akkori párom a már rutinos *Takáts István* volt, de ez neki is nehéz diónak bizonyult, meg sok más csapatnak is. Ennek ellenére úgy emlékszem, hogy mi lettünk a legjobbak a részlegünkön.

Ilyen és ehhez hasonló körülmények közt versenyeztünk akkor, de néhány év alatt olyan rutinja, taktikai, technikai tudásra tettünk szert, hogy a későbbi, már jobb, helyesbített térképeken történő versenyzés, már szinte gyerekjátéknak volt tekinthető, csak a fizikai állapotunk szabta meg, hogy mennyi idő alatt tettük meg a versenypályát. Az 50-es évek utolsó éveiben már az állomásokat és időmérőket kihagyták, a versenyidő betartását eltörölték, a térképeken a versenypályát berajzolva kaptuk, a kötelező felszerelést is eltörölték, a mez, nadrág és cipő volt az öltözék és a gyorsabban célba érő volt a győztes. Mindez kb. 10 év során alakult át és 1970-ben már az új, önálló tájfutás sportággá vált.

Ezeket azért tartottam érdemesnek elmesélni, hogy aki ma versenyez, ne elégedetlenkedjen egy-egy nem olyan jól sikerült verseny eredményei miatt, mert hosszú volt az út, míg eljutottunk idáig és sok ember, gondos előkészítő munkáját követeli egy verseny megszervezése, a térkép elkészítésétől, a díjkiosztásig. Az anyagiakról nem is beszélek, ezeket akkor mind „társadalmi munkában” végeztük.

A fentiek talán magyarázzák azt is, hogy a SZVSE korombeli versenyzői miért voltak már a 60-as évek elején olyan eredményesek, a megyei és egyéb versenyeken, magam is sok megyei versenyt nyertem, de ilyen előzménnyel, tapasztalatokkal és rutinnal...?! Kezdetben még egy-egy megyei versenyen, a kezdő versenybírók rossz helyre kitett pontját is meg tudtuk találni következtetéssel, lépésmérésekkel, így nem kellett a versenyt érvényteleníteni.

Remélem nem volt felesleges e kis emlékezés elolvasása, esetleg nem tudtam elég színesen előadni, de ezt nézzétek el nekem. Ennél a sportnál akkor sincs szebb, összetettebb, embert próbálóbb. Hajrá SZVSE!

Lejegyezte:
Mándoky József 2009

AZ ÉN „KÖRTÉFÁM”

Ez volt	Ezt terveztem
<ul style="list-style-type: none"> • Kopácski cipők „csúsztatva” • Magunk varrta nadrágok nyilprint anyagból, nyúlós, pamut trikóval, felragasztott magas szárú zoknival, nylonzacskó csalánvédővel • Nyolcasozás a töltésen • Áprilisi sátrazások a Börzsönyben, tábori tusolóval a villanypózna alatt • Padon alvás Jičín főterén csatlakozásra várva • 1977-ben ifjúsági ranglista vezető lettem. 	<ul style="list-style-type: none"> • Jaj csak a gyermekeim nehogy tájfutók legyenek, hogyan fognak úgy tanulni, ha az egész hétvégéjük foglalt? • No meg ezek a kullancsok, stb.? • Nyugdíjas koromban ismét teljes erőbedobással tájfutni fogok

Ez lett

- Szép ruhák, jó minőségű cipők...
- Ruhát már nem varrok, csak stoppolok...
- Felgyorsult versenyek...
- Nyugdíjas már valószínű nem leszek, de már egyre többet futok
- A gyermekeim (Nagy Virág és Gergő) 2001-ben az OCSB-n egyszerre, egy napon lettek először országos bajnokok.
- Gergő 2009-ben a „Tájékozódási futásért kitűző bronz fokozatát” kapta

Takács Ágnes

GERA TIBI „CSATOLMÁNIAJA” REAKCIÓDÖKKEL

Csatolmánya I.

2008.02.07. 15:20

„Versenynaptár változás”

2008.02.07. 15:25

„*Most csatolom is!*”

Csatolmánya II.

2007.11.28 10:42

„Kedves SZVSE és patronáló, vagy volt SZVSE tag. Csatoltam az Évzáró bulira a meghívót. Légy szíves küldd tovább, akinek csak tudod, mert elég kevés az e-mail címem. Szeretettel várunk!!! Köszí!”

2007.11.28. 10:55

„*Most csatoltam!*”

Csatolmánya III.

2007.01.09. 14:15

„Csatoltam az SZVSE versenynaptár tervezetét”

2007.01.09. 15:53

„*Jól van, nem lehetek én sem mindig tökéletes. Most már csatoltam a versenynaptárt. Köszí*”

Csatolmánya IV.

2006.12.21. 12:53

„Kellemes Karácsonyi Ünnepeket és Boldog Új Évet!!!
A csatolást pedig a következő száz évre!!! Üdv!”

2006.12.21. 13:46

„*Na akkor még egyszer Kellemes Karácsonyt és BUÉK!!!
Csatolást a következő száz évre!!!
Mindenkinek kívánok*”

Szeged, 2009. április 20.

Takács Ágnes

Jelmagyarázat: Amikor valóban megtörtént a csatolás, *ferde betűkkel* jelöltük.

EGY SZAKOSZTÁLY, AMELY AZ ELTÉVELYGETT MADÁRKÁKAT IS VISSZAFOGADJA

Tájfutás, avagy az osztály sportja.

Valamikor régen, 1979 tavaszán megjelent egy fickó a Kolozsvári téri J.A.Gagarin Általános Iskolában. A nagyszünetben felsorakoztatták a délelőttös osztályokat, és az említett úriember, tartott egy rövid toborzó beszédet, valami sportról, ahol sokat utazhatunk, kirándulhatunk, túrázhatunk és néha futni is kell egy kicsit... Akkor harmadikos fejjel ennyi volt, ami megmaradt bennem.

A megjelölt időpontban páran az osztályból el is mentünk és leigazoltak bennünket a Szegedi Vasutas SE Tájékoztató Futó Szakosztályába! Gyakorlatilag fogalmunk sem volt, hogy mi ez, de következő hétvégén már versenyen voltunk, s amire konkrétan emlékszem, „Darvas-erdő” volt a terep neve. Itt végül az is kiderült, hogy a fickó, aki toborzott bennünket, név szerint *Blum Laci* volt. Nos, megkaptuk az első szakmai elméleti és gyakorlati kiképzésünket is, aki jó tanácsként csak annyit mondott: — hogy ha netalán eltévedünk, akkor jussunk ki a betonútra és keressük, az Öttömösi Rákóczi iskolát! — A mai napig emlékszem, a tanyasi iskola olajos padlójának az illatára! ☺ És ami fura még, hogy mindez már 30 éve, 1979 márciusában történt!

Akkoriban 21-en jártunk az osztályba, a következő 1-2 évben, élményeink és beszámolóink hatására 14-en voltak több-kevesebb ideig igazolt versenyzők szakosztályunkban! Azért ez akárhogy is nézem, kétharmados arány, azaz 66%! Ez ma hihetetlennek tűnik, hogy ilyen tömeget mozgatót meg a sportok királya! ☺

Ezek voltak a számok, és azt hiszem a mennyiség nem ment a minőség rovására, hisz olyan tájfutók kerültek a szakosztályba az osztályunkból, mint *Balogh Piroska*, *Zádori Gabi*, *Csányi Edit* és e gondolatok előkotrója, *Mátrai Róbert*! Nem tudom kihagyni a felsorolásból *Kiss Attilát*, aki ugyan nem volt osztálytársunk — lévén egy évvel idősebb — de az ő neve is számtalanszor elhangzott eredményhirdetéseken, amivel öregbítette a szakosztály és kis iskolánk hírnevét!

Nekem jött egy óz!

Ugyanebben az évben, 1979-ben, Szombathely mellett Vépen volt a Hungária Kupa! Alig 9 és fél évesen már ott lehettünk, ekkor már voltunk 1-2 napos versenyeken, na de 6 napig még nem! Hálókocsiban aludtunk a Szombathelyi vasútállomáson, ez gyerekként, szülői felügyelet nélkül hihetetlen élmény volt, ami mellett nagyon gyorsan önállóvá kellett válnunk, hisz nem volt ott reggelenként Anyuci a meleg kakaóval, verseny után nem mosta ki a sáros ruhát... (mondjuk, ezt mi sem mindig, még évekkkel később sem!) ☺

Egyik versenynap *Kiss Attilával* mentünk ki a célból a rajtba és valamiért egy kicsit lemaradtam, erdőszéli út volt, jobbról az erdő, balról mező. Attila után kiabáltam, hogy várjon már meg, ebben a pillanatban jobb kéz felől, hátulról a bokorból kiugrott egy őzgidra. Valószínűleg megijedt — bár akkoriban kevésbé voltam nagyhangú (és nagyszájú), mint manapság — és olyan szerencsétlenül szaladt, hogy hátulról nekiütközött a jobb könyökömnek, amitől a kezem előreleundult és kicsit fejbe vágtam magam. Szerencsére semmi komoly nem történt, a nadrágom is

tiszta maradt, de ijedség volt rendszeren... A versenyről hazaérve a szeptemberi iskolakezdésnél dolgozatot kellett írunk nyári élményeinkről. Ezzel a kis történettel, egy ötössel lettem gazdagabb irodalomból! ☺

Jicin és a legendás Szundi! ☺

Ez a történet már jócskán a '80-as évek közepén volt, valamelyik esős Jicini 5 napos verseny alkalmával. Ekkor már számtalan sátras, cipekedős (ugye mindenki emlékszik az alumínium csövázás nehéz ponyvájú sátrainkra?!) verseny volt mögöttünk, ez alkalommal azonban egy fantasztikus lehetőségünk adódott, ugyanis Szundi (*Kevei Attila*) apukájának jóvoltából, — a Kenderfonó és Szövőipari Vállalat — egyik, legújabb fejlesztését még piacra dobás előtt megkaptuk használatra, ami nem volt más, mint egy felfújható sátor!!! Ezt úgy kell elképzelni, mint egy kb. 2 méter hosszú, hosszában félbevágott olajoshordó formát, aminek a két végén és a közepén egy-egy kerékpárgumi belsőből kialakított felfújható félkörív volt a váza, ráadásul könnyű impregnált textil volt (szép sötétzöld!) és mindehhez tartozott egy fél biciklipumpányi könnyű műanyag pumpa!

Sátorállításkor mindenki csodájára járt a kis csomagnak, amiből pillanatok alatt talpra állítottuk ideiglenes lakhelyünket! Az örömünk hajnalig tartott, ugyanis a lehülő levegőben a fizika törvényeit csodásan követte a gumitömlőben lévő levegő is, vagyis a sátor elég komoly szinten megrogyott! Sebaj, reggel megújult lendülettel újrafújtuk a tömlőket és vidáman mentünk versenyezni, igen ám, de a fizika ismét kitett magáért és a tűző napon az egyik tömlő kidurrant! A magyar iparon már akkor sem lehetett kifogni, a sátorhoz tartozott egy kerékpárgumi ragasztó szett is! Elláttuk a sebet, ami majdnem tökéletes volt, persze éjszakára ismét megrogytak a gumik, ekkor már szakad is az eső, reggelre az impregnált vászon is átázott, szinte mindenünk, ami a sátorban volt szétázott! Ez volt az utolsó éjszakánk ebben a sátorban! A Jicini időjárás persze nem hazudtolta meg magát, innentől kezdve végig esett az eső így ruháink véletlenül sem tudtak kiszáradni rendszeren, sőt az én hálózsákom is olyan szinten csicsogott a víztől, hogy következő éjjel a *Kiss Attilával* aludtam egy hálózsákban! ☺ Mit kapok én ezért, hogy ennyi év után előhozom!?!?

Talán erről a versenyről származik *Pálfi Csabi* jóvoltából, — aki mindig a pálás, esős eget figyelte—, a „Már tisztul!” szlogen. Ez a legendás mondat, azóta is, minden hosszabb esőzésnél előkerül valaki szájából!

Aztán volt olyan valamelyik alkalommal, hogy az utolsó 2-3 nap befutója a kemping mellett leereszkedő völgyben volt, amit az eső átáztatott az a 2-3 ezer versenyző meg igencsak feldagaszott, többen az utolsó napi befutóban elvesztették a fél pár cipőjüket és később mentek vissza megkeresni, néha sikerrel! Azt hiszem, azt a sarat a világ összes vaddisznója megirigyelné dagonyának! ☺

Ezek voltak zsinórban azok a Jicini 5 naposok, ahol sátorállításkor tűző napsütés, másnapról végig szakadó eső, sátorbontáskor abbahagyta, a vonatra már tűző napsütésben szálltunk fel! Mi, kis 35-40 kilós kölkök, az ázott ruháinkat, sátrat, hálózsákot becsomagolva a hátizsákba a függőlegetől 15-30 fokban hátrahajolva málháztunk! ☺

A prágai nagybevásárlásaink

Ugyancsak a Jicini 5 naposokhoz kapcsolódnak az alábbi élményeink is. Az egyik ilyen versenyre utazva, Prágában a Sport Áruházban vettünk horgászfelszerelést, mert ott sokkal olcsóbb volt mint nálunk (ez nagyon sok mindenre elmondható volt akkoriban, pl. *Zsótér Zsuzsika* kézi súlyzókat vett és azt cipelte, *Király Palsi* villáskulcsra „alkudozott” magyarul, hangosan, tagoltan! ☺).

Szóval felállítottuk a sátrainkat és elindultunk tavat keresni, találtunk is és valami szédítő tempóban szedtük ki az egyívású két tenyérnyi kárászokat, míg meg nem jelent a halór! *Csami bácsi* persze próbálta neki angolul elmagyarázni, hogy mi csak gyerekek vagyunk, mi inkább elszaladtunk. Hogy a halór beszélt angolul vagy sem, az a mai napig kérdés, nem úgy, mint Csaminak angolja! Persze aztán kiderült, hogy nem véletlenül volt kerítéssel körbevéve a tó, ugyanis haltenyészet volt! Egyébként *Pálfi Csabinak* köszönhetően aznap este finom nyáron sült halat ettünk!

Ami egyébként az élmények mellett még tárgyi emlékként megmaradt ezekből a versenyekből, a mai napig azt a forrasztópákát használom, amit akkor vettem, Édesapámnál még megvan az aranyszínű fémhálós üveg szódászfifon, és persze van egy 37CSK-ba került „tör”-öm is, ami inkább egy konyhakés! ☺

Hogy lettem Dj!?

Mi sportársak igen sokat jártunk össze, összekovácsolódtunk hisz a tájfutás nem csak egy sport, hanem életforma, a rengeteg edzés, utazás, versenyek, közös kajálások és a kihagyhatatlan bulik! Mivel a zenét korábban is szerettem, rengeteg kazettám volt, így ezeken a bulikon (Homonnai utca, Versács utca, Skuli féle szilveszteri buli, Mária utcai bulik, szilveszteri edzőtáborok: Kunfehértó, Tata...) is sok került elő, meglepő népszerűségnek örvendve. Később, már főiskolásként nyári munkán törtük a fejünket, s kellett egy kis pénzt is keresni a szórakozásra. Az egyik srác kitalálta, hogy szervezzünk bulit, a JATE Menzán, újszegeden, hisz nyáron nincs az egyetemisták, főiskolások szájzínének megfelelő buli. Meg is szerveztünk hármasban mindent, majd az utolsó előtti napon a többiek megszavazták, hogy a „Dj.” pedig én leszek, hisz voltak pár házibuliban már, ahol sokat sündörögtem a magnók környékén! Ez volt az első buli, ahol nem csak barátok és közeli ismerősök voltak ott. Az egyik srác ajánlásának köszönhetően, a következő szeptembertől megkaptam a JATE Klub kistermét... Ez volt a kezdete egy szakmai karriernek, ami a tájfutó bulik nélkül talán meg sem történt volna!

A farka nem felejt!

Sok-sokévnnyi kihagyás után, némi súlyfeleslegtől vezérelve előkértül a stoplis futócipőm. Miután 2-3 hónap után már 6-8 km lefutása ismét nem okozott gondot, úgy éreztem, hogy el kéne indulni versenyeken, a magam öröme, ha már 12 kg lecsúszott és újra feljön a bozóttruha! Az évek alatt a szakosztály tagjai kicserélődtek a kemény mag kivételével, ennek ellenére a CSAPATBA való visszakerülés könnyen ment! Nem tudom, hány olyan sportág van, ahol az aktív élversenyzők ilyen könnyen visszafogadják az eltévelygett madárkakat!? A SZVSE Tájfutó szakosztálya megteszi! És ezt javaslom mindenkinek, aki sokévnnyi tájfutás és még több kihagyás után űrt érez a lelkében! Gyertek, várunk Titeket!

Mátrai Róbert

IN MEMORIAM

KINYÓ ISTVÁN
1946-1998

Egyre fogynak a fények körülöttünk

Remegő kézzel próbálom a betűket formálni. Teljesen váratlanul, 51 éves korában áramütés következtében, tragikus hirtelenséggel *Kinyó Pista*, a Szegedi Vasutas SE sportolója végleg eltávozott közülünk. Temetése június 17-én volt a szegedi Belvárosi temetőben.

A hír mindannyiunkat megdöbbenett. Fáradhatatlan, kitartó, jó humorú s vidám természetű volt. Jó szakembernek, oktatónak ismertük meg. Már a 2000. évre is megvolt a munkaköri beosztása az "olajosoknál", de az elkövetkezendő évekre a sportprogramját már nem tudta megvalósítani.

A Szegedi Tájéfutó Napoknak, az Olajipari Juniálisoknak egyik aktív szervezője volt. Az 1986-os szeniorok ranglistáján már ott szerepelt a neve az F40-es kategóriában. Legutoljára Ópusztaszeren a kétnapos nemzetközi Honfoglalás Kupán az F50-es kategóriában győztesként állhatott a dobogó legfelső fokára. Az ez évi versenyeredményei már csak töredékként jelennek meg.

Ahogy peregnek az évek, egyre fogynak a fények körülöttünk. De feledhetetlen sporttársak fénye velünk marad eltávozásuk után is.

Hiányozni fogsz. A tájékozdási futó sportágban eltöltött évek emlékével búcsúznak Tőled sporttársaid.

Dr. Sindely Pál

Megjelent: TÁJFUTÁS, Magyar Tájékozdási Futó Szövetség Lapja, 1998/5-6. szám

RIMÓCZI KÁROLY
1930-2007

Köszönjük Tanár Úr!

1969-73-ban voltam diák a szegedi Radnóti Miklós Gimnáziumban, e kitűnő Alma Materben. Számos kiváló nevelő mellett, most a 77 éves korában eltávozott *Rimóczi Károly* aranydiplomás tanár, aki földrajz tanárom és edzőm volt a Szegedi Radnóti DSK-ban. Tájékozdási Futó Szakosztályunkat vezette és edzette rendíthetetlen lelkesedéssel 1973-ban, Csongrád megyében 12 bajnoksággal a legeredményesebben.

Emberségre, szívósságra és kitartásra nevelt, mindezt következetesen és példát mutatva. Időt, fáradságot nem kímélve készített fel bennünket a versenyekre, sikeres sportolók, edzők nőttek fel a keze alatt.

Utazásainkon, edzőtáborainkban, Kisirtápusztán együtt játszott velünk, mintha mindannyian a gyermekei lettünk volna.

Valamennyien szeretettel és hálával gondolunk rá, amíg élünk, emléke is élni fog!

Szalai Ilona (Cini)

Tanítványai voltak: Balogh János (Balogh Janó), Bánhegyi Zsuzsanna, Császár László (Csaszi), Égető Katalin, Fleisz Lajos, Gera Tibor, Gémes Magdolna, Gudlin Péter, Gurzó Éva, Hajagos Henrik, Hammer Csilla, Huszka Ibolya, Mécs László, Nagy János, Nagy Róbert, Remák Géza, Simon István (Bocsi), Simon László (Tacsi), Soós József (Soós Úr), Szabó István (Sztjepan), Szalóki Béla, Szekeres Sándor, Szokol Ilona, Szokol Lajos, Szögi Imre, Takács Ágnes, (Körte), Tas Imre (Taskoma), Veszelinov Kornél, Zsolnai Tibor és még sokan mások...

Megjelent: TÁJOLÓ, Budapesti Tájfutók Szövetségének Lapja, XXV. Évfolyam, 2007/2. szám

TEMESVÁRI GYULA 1923-2007

Gyula bácsi elment

A szegedi atlétika egyik kiemelkedő alakja *Temesvári Gyula*, vagy inkább, ahogyan szólítottuk, Gyula bácsi, 1923. április 13-án született Szegeden. Elsődlegesen a cipész mesterség volt a szakmája.

Szabadidejében az egyik legnehezebb sporttal, a maratoni futással és a távgyaloglással foglalkozott. Atlétaként következetesen edzett, és szerzett I. minősítéseket. Edzés közben is, a hosszútávfutó magányosságával fáradhatatlanul rőtta a kilométereket. A '40-es évek második felében háromszor is tagja volt annak a szegedi maratoni gárdának, amely az élen végzett az országos bajnokságokon. Már csak kevesen emlékeznek rá, s amire nagyon büszke volt, s amiről nagyon szívesen beszélt, hogy 1952-ben országos maratoni bajnokságot nyert a Szegedi Lokomotív színeiben.

A Szegedi Spartacus SC kezdeményezésére, a korábban nagy sikerrel megrendezett szegedi maratoni versenyeket követően, 1957. június 16-án első ízben került megrendezésre a Szegedi Nemzetközi Maratoni Verseny. *Temesvári Gyula*, a legjobb szegedi maratonista, éggő fáklyával futott egy tiszteletkört a SZEAC Stadionban, s ezzel elkezdődött a verseny. A Szegedi Spartacus színeiben még tíz éven keresztül futotta le a maratoni távot. A XXI. Nemzetközi maraton versenyen 1977-ben, ugyancsak abban a megtiszteltetésben részesült, hogy szegediként ismét meggyűjthatta a maratoni lángot.

Már elmúlt negyven éves, amikor 50 km-es gyaloglásban is I. osztályon belüli eredményeket ért el. Tájékozódási futóként is minősítést szerzett. Versenyzett a SzEAC-ban, a Szegedi Kinizsiben, a SzVSE-ben és a Hódmezővásárhelyi Porcelán SE-ben illetve a HVSE-ben is.

Megfontolt, szerény egyéniségével segítette a szegedi atléták munkáját. A sportágban eltöltött évek során szerzett versenyzői tapasztalatával, körültekintő tanácsaival járult hozzá a hosszútávfutók eredményes munkájához. Példaértékű sportember volt. Sporttársai elismerését, tiszteletét, megbecsülését minden körülmények között bírta.

Minden szegedi atlétának tudta a legjobb eredményét, századmásodpercre és centiméterre, s tisztában volt azzal is, hogy ki, mit nyert és főleg mikor. Cipész mestersége révén, Szegeden, először a Somogyi utcában, a cipőjavító műhelyben (itt különös kaktuszgyűjteményével is megörvendeztette a járókelőket), majd a Kemes utcai kis műhelyében, különös érzékkel varázsolta újjá a megkopott versenyzőcipőket, nemcsak az atlétáknak, hanem a focistáknak is.

Élete utolsó 14 évében nem igazán örült az emlékeknek. Azt mondta: „az nem számít, ki voltál, csak az, ami vagy.”. Nehezen viselte a múlt éveket. 2007. szeptember 30-án, Gádoroson hunyt el. Távozásával a szegedi atlétikának egy jeles képviselője hagyott itt bennünket. Személyében olyan sportember távozott közülünk, aki mint versenyző, s edző, hosszú évtizedeket töltött el az atlétika világában.

Az itteni néhány utalás csak apró vonás volt abban a kedves személyiségben, amit most vesztettünk el, mert az ilyen adottságok és jellemtulajdonságok ritkán egyesülnek s alig versenyképesek egy durvább közegben. Igaz emberségére szeretettel emlékezünk. *Temesvári Gyula* bácsit életének 84. évében, 2007. október 11-én helyezték örök nyugalomra Szegeden a Dugonics temetőben.

Sorsára visszaemlékezve nagyon ide illenek Kosztolányi Dezső szavai: ... *Ismertük őt. Nem volt nagy és kiváló, csak szív, a mi szívünkhöz közel álló.*

Egyéniségét szívünkbe zártuk, emlékét megőrizzük.

Dr. Sindely Pál

Megjelent: *Délmagyarország napilap*, 2007. november 16.

T Á B L Á Z A T O K

I. T Á B L Á Z A T

SZVSE

Tájékoztató Futó Szakosztály vezetősége 1970 – 2009

Év- szám	Megnevezés	Név
1970	Szakosztályvezető	Dr. Simándi István
	Versenyintéző	Mándoki József
	Edzők	Mándoki József
1971	Szakosztályvezető	Dr. Simándi István
	Versenyintéző	Mándoki József
	Edzők	Mándoki József
1972	Szakosztályvezető	Dr. Simándi István
	Versenyintéző	Mándoki József
	Edzők	Mándoki József
1973	Szakosztályvezető	Mándoki József
	Versenyintéző	Mándoki József
	Edzők	Mándoki József
1974	Szakosztályvezető	Mándoki József
	Versenyintéző	Szakálos Anna
	Edzők	Mándoki József
1975	Szakosztályvezető	Mándoki József
	Versenyintéző	Szakálos Anna
	Edzők	Mándoki József
1976	Szakosztályvezető	Mándoki József
	Versenyintéző	Sindely Pál
	Edzők	Mándoki József, Rimóczi Károly
1977	Szakosztályvezető	Mándoki József
	Versenyintéző	Sindely Pál
	Edzők	Mándoki József, Rimóczi Károly
1978	Szakosztályvezető	Sörös Béla
	Versenyintéző	Szokol Lajos, Blum László
	Edzők	Szokol Lajos, Blum László
1979	Szakosztályvezető	Sörös Béla
	Versenyintéző	Blum László, Csamangó Ferenc
	Edzők	Blum László, Csamangó Ferenc

1980	Szakosztályvezető	Sörös Béla
	Technikai vezető	Mécs László
	Versenyintéző	Nagy Lajos, Blum László
	Edzők	Szokol Lajos, Blum László Csamangó Ferenc
1981	Szakosztályvezető	Sörös Béla
	Technikai vezető	Szokol Lajos
	Versenyintéző	Blum László, Nagy Lajos
	Vezetőedző	Szokol Lajos
	Edzők	Blum László, Égető Katalin
1982	Szakosztályvezető	Sörös Béla
	Technikai vezető	Szokol Lajos
	Versenyintéző	Égető Katalin
	Vezetőedző	Szokol Lajos
	Edzők	Bartha Péter, Égető Katalin Blum László
1983	Szakosztályvezető	Sörös Béla
	Technikai vezető	Szokol Lajos
	Versenyintéző	Égető Katalin
	Vezetőedző	Szokol Lajos
	Edzők	Bartha Péter, Sramkó Tibor Égető Katalin, Gera Tibor
1984	Szakosztályvezető	Sörös Béla
	Technikai vezető	Szokol Lajos
	Versenyintéző	Szokol Lajos, Gera Tibor
	Vezetőedző	Szokol Lajos
	Edzők	Bartha Péter, Blum László Sramkó Tibor
1985	Szakosztályvezető	Gera Ferenc
	Technikai vezető	Szokol Lajos
	Versenyintéző	Pálfi Csaba
	Vezetőedző	Szokol Lajos
	Edzők	Blum László, Gera Tibor
1986	Szakosztályvezető	Gera Ferenc
	Technikai vezető	Szokol Lajos
	Versenyintéző	Pálfi Csaba
	Vezetőedző	Szokol Lajos
	Edzők	Gera Tibor, Vass Zoltán

1987	Szakosztályvezető	Gera Ferenc
	Technikai vezető	Szokol Lajos
	Versenyintéző	Pálfi Csaba
	Vezetőedző	Szokol Lajos
	Edző	Vass Zoltán
1988	Szakosztályvezető	Sörös Béla
	Technikai vezető	Pálfi Csaba
	Vezetőedző	Szokol Lajos
	Edzők	Gera Tibor, Szencz Attila Felföldi Hajnalka
1989	Szakosztályvezető	Sörös Béla
	Technikai vezető	Balogh Piroska
	Vezetőedző	Szokol Lajos
	Edzők	Gera Tibor, Felföldi Hajnalka Pálfi Csaba
1990	Szakosztályvezető	Szokol Lajos
	Technikai vezető	Balogh Piroska
	Vezetőedző	Szokol Lajos
	Edzők	Gera Tibor, Paskuj Mátyás Riesing József
1991	Szakosztályvezető	Szokol Lajos
	Technikai vezető	Balogh Piroska
	Vezetőedző	Gera Tibor
	Edzők	Paskuj Mátyás, Lajter Ildikó
1992	Szakosztályvezető	Szokol Lajos
	Technikai vezető	Balogh Piroska
	Vezetőedző	Gera Tibor
	Edző	Paskuj Mátyás
1993	Szakosztályvezető	Szokol Lajos
	Technikai vezető	Balogh Piroska
	Vezetőedző	Gera Tibor
	Edzők	Paskuj Mátyás, Szencz Attila
1994	Szakosztályvezető	Szokol Lajos
	Technikai vezető	Gera Tibor
	Vezetőedző	Gera Tibor
	Edzők	Kárai Kázmér, Szencz Attila
1995	Szakosztályvezető	Szokol Lajos
	Technikai vezető	Balogh Piroska
	Vezetőedző	Gera Tibor
	Edzők	Szencz Attila, Zádori Adrián, Kárai Kázmér

1996	Szakosztályvezető	Szokol Lajos
	Technikai vezető	Balogh Piroska
	Vezetőedző	Gera Tibor
	Edzők	Szencz Attila, Zádori Adrián, Kárai Kázmér
1997	Szakosztályvezető	Szokol Lajos
	Vezetőségi tagok	Gera Tibor, Hajagos Henrik Riesing József, Vass Zoltán Zádori Adrián
	Technikai vezető	Balogh Piroska
	Vezetőedző	Gera Tibor
	Edzők	Zádori Adrián, Kárai Kázmér
1998	Szakosztályvezető	Szokol Lajos
	Vezetőségi tagok	Gera Tibor, Hajagos Henrik Riesing József, Vass Zoltán Zádori Adrián, Forrai Csaba
	Versenyintéző	Balogh Piroska
	Vezetőedző	Gera Tibor
	Edzők	Zádori Adrián, Kárai Kázmér Szerencsiné Csamangó Jusstina Kiss Zoltán
1999	Szakosztályvezető	Szokol Lajos
	Vezetőségi tagok	Gera Tibor, Hajagos Henrik Riesing József, Vass Zoltán Zádori Adrián, Forrai Csaba
	Versenyintéző	Balogh Piroska
	Vezetőedző	Gera Tibor
	Edzők	Kárai Kázmér, Kiss Zoltán Szerencsiné Csamangó Jusstina Korsós Zoltán
2000	Szakosztályvezető	Szokol Lajos
	Vezetőségi tagok	Gera Tibor, Novai György Riesing József, Vass Zoltán Zádori Adrián, Forrai Csaba Rácz Sándor
	Versenyintéző	Balogh Piroska
	Vezetőedző	Gera Tibor
	Edzők	Kárai Kázmér, Korsós Zoltán Szerencsiné Csamangó Jusstina

2001	Szakosztályvezető	Szokol Lajos
	Vezetőségi tagok	Gera Tibor, Novai György Riesing József, Zádori Adrián Forrai Csaba, Rácz Sándor
	Versenyintéző	Balogh Piroska
	Vezetőedző	Gera Tibor
	Edzők	Kárai Kázmér, Korsós Zoltán Szerencsiné Csamangó Jusztina
2002	Szakosztályvezető	Szokol Lajos
	Vezetőségi tagok	Gera Tibor, Novai György, Riesing József, Zádori Adrián, Forrai Csaba, Rácz Sándor
	Technikai vezető	Balogh Piroska
	Vezetőedző	Gera Tibor
	Edzők	Kárai Kázmér, Korsós Zoltán Szerencsiné Csamangó Jusztina
2003	Szakosztályvezető	Szokol Lajos
	Vezetőségi tagok	Gera Tibor, Riesing József Sinkó János, Zádori Adrián
	Technikai vezető	Balogh Piroska
	Vezetőedző	Gera Tibor
	Edzők	Kárai Kázmér, Korsós Zoltán Szerencsiné Csamangó Jusztina
2004	Szakosztályvezető	Szokol Lajos
	Vezetőségi tagok	Gera Tibor, Riesing József Sinkó János, Zádori Adrián
	Technikai vezető	Balogh Piroska
	Vezetőedző	Gera Tibor
	Edzők	Kárai Kázmér, Korsós Zoltán Szerencsiné Csamangó Jusztina
2005	Szakosztályvezető	Szokol Lajos
	Vezetőségi tagok	Gera Tibor, Riesing József Sinkó János, Zádori Adrián
	Technikai vezető	Balogh Piroska
	Vezetőedző	Gera Tibor
	Edzők	Kárai Kázmér, Sinkó János Szerencsiné Csamangó Jusztina Fodor József

2006	Szakosztályvezető	Szokol Lajos
	Vezetőségi tagok	Gera Tibor, Riesing József Sinkó János, Zádori Adrián
	Technikai vezető	Balogh Piroska
	Vezetőedző	Gera Tibor
	Edzők	Sinkó János, Fodor József Szerencsiné Csamangó Jusztina
2007	Szakosztályvezető	Szokol Lajos
	Vezetőségi tagok	Gera Tibor, Riesing József Sinkó János, Zádori Adrián
	Technikai vezető	Balogh Piroska
	Vezetőedző	Gera Tibor
	Edzők	Szerencsiné Csamangó Jusztina Fodor József
2008	Szakosztályvezető	Szokol Lajos
	Vezetőségi tagok	Gera Tibor, Riesing József Sinkó János, Zádori Adrián
	Technikai vezető	Balogh Piroska
	Vezetőedző	Gera Tibor
	Edző	Szerencsiné Csamangó Jusztina
2009	Szakosztályvezető	Szokol Lajos
	Vezetőségi tagok	Gera Tibor, Riesing József Sinkó János, Zádori Adrián
	Technikai vezető	Balogh Piroska
	Vezetőedző	Gera Tibor
	Edzők	Szerencsiné Csamangó Jusztina Szencz Attila

II. TÁBLÁZAT

**SZAKOSZTÁLYI TÉRKÉPEINK, TEREPEINK
1967 – 2008**

Év	Megnevezés	Település	Térképjavítók	Méret- arány
1967	SzVSE (Sportpálya)	Szeged	Mándoki József	1:25 000
1983	SzVSE (Sportpálya)	Szeged	Sramkó Tibor	1:15 000
1994	Tázlár (Sárkánytanya)	Tázlár	Sötér János László Károly Riesing József Somlay Gábor Sötér Márton Szabó Endre	1:10 000
1994	Tázlár (Felsőszállás)	Tázlár	Sötér János Czajtányi Endre Hajagos Henrik Kuszalík János Riesing József Szabó Endre	1:10 000
1994	Tázlár (Láadahomok)	Tázlár	Sötér János Kuszalík János Riesing József Somlay Gábor Sötér Márton Szabó Endre	1:10 000
1998	Gárgyán-erdő K-404	Ásotthalom	Dénes Zoltán Hajagos Henrik Paskuj Mátyás Riesing József Szokol Lajos	1:15 000
1998	Zsana (Eresztő-pusztá) K-472	Zsana	Hajagos Henrik Kuszalík János Simon Attila Riesing József Szokol Lajos Tóth Gábor	1:15 000
1998	Zsana (Göbölösjárás) K-473	Zsana	Hajagos Henrik Kuszalík János Simon Attila Tóth Gábor	1:10 000

2000	Pirtó K-547	Pirtó	Tóth Gábor Molnár Péter Kuszálík János Spiegl József Spiegl Máté Sötér Márton Sötér János	1:15 000
2001	Kötöny	Harkakötöny	Tóth Gábor Kuszálík János Spiegl János	1:10 000
2002	Peplárerdő K-673/2002	Tiszasziget	Lévai Ferenc Novai György	1:10 000
2002	Bócsa K-2002/667	Bócsa	Dénes Zoltán	1:10 000
2002	Bodoglár K-2002/679/A	Bodoglár	Kuszálík János Spiegl János Tóth Gábor	1:10 000
2002	Kötöny-pusztá K-2002/679/C	Harkakötöny	Kuszálík János Spiegl János Tóth Gábor	1:10 000
2004	Bodoglár Kukorica-hegy K-750	Bodoglár	Spiegl János	1:10 000
2005	Kakas-hegy	Kiskunhalas	Dénes Zoltán Tóth Gábor	1:10 000
2007	Kakas-hegy K-918/A	Kiskunhalas	Dénes Zoltán Tóth Gábor	1:10 000
2008	Pes-kő K-978	Tarján	Dénes Zoltán Domonyik Gábor Hegedűs Péter Spiegl Máté Tóth Gábor	1:10 000
2008	Cseke-tó K-966	Tata	Takács István	1:5 000
2008	Hosszú-Vontató K-967	Duna- szentmiklós	Dénes Zoltán Dénes Ildikó Hegedűs Péter Spiegl Máté Sziebert Péter	1:10 000
2009	Zápor-tó	Szeged	Pálinkó Márton Bereczki Máté Horváth Tamás	1:4000

III. TÁBLÁZAT

SZVSE RENDEZÉSŰ VERSENYEK (KIEMELVE AZ SZVSE-S VERSENYBÍRÓK)

Év	Megnevezés (Helyszín)	Elnök Elnökh.	Pályakitűző	Ellenőrzőbíró
1992	Szegedi Tájfutó Napok (Pirtó)	E: Szokol Lajos Eh: Riesing József	Vass Zoltán Szokol Lajos Gera Tibor	Sötér János
1992	Váltó OB (Pirtó)	Szokol Lajos	Szokol Lajos	Sötér János
1992	Rövidtávú OB (Pirtó)	Szokol Lajos	Vass Zoltán	Sötér János
1993	Hosszútávú OB Szenior HOB (Pirtó)	Szokol Lajos	Vass Zoltán Szokol Lajos Riesing József	Sötér János
1994	Csapat OB (Tázlár)	E: Szokol Lajos Eh: Gera Tibor	Szokol Lajos	Dr. Felföldi Károly
1994	Hungária Kupa (Tázlár)	Szokol Lajos	1. Hajagos Henrik 2. László Károly 3. Vass Zoltán 4. Engi Imre 5. Szokol Lajos	Kovács István Dr. Felföldi K. Somlay Gábor Sötér Márton Pásztor Imre
1995	Tájfutó Maratoni (Pirtó-Tázlár)	Szokol Lajos	Szokol Lajos Riesing József	Dr. Sindely Pál Hajagos Henrik
1997	Éjszakai OB (Ásotthalom)	Szokol Lajos	Farkas Dávid	Dr. Felföldi Károly
1997	Nappali OB Szenior OB (Tázlár)	Szokol Lajos	Szokol Lajos Hajagos Henrik	Pásztor Imre Spiegl János
1998	Csapat OB Szenior CsB (Zsana)	Szokol Lajos	Dr. Felföldi Károly Hajagos Henrik	Spiegl János Dr. Sindely Pál
1998	Szeged Kupa Magyar Kupa (Zsana)	Szokol Lajos	Zádori Adrián	Pásztor Imre
1999	Nappali OB (selejtező) (Zsana)	Szokol Lajos	Pásztor Imre	Vass Zoltán

1999	Szeviép Kupa (Zsana)	Szokol Lajos	Zádori Adrián	Riesing József
1999	Egyesületi Váltó OB Szenior EVB (Tázlár)	Szokol Lajos	Dr. Felföldi Károly Dr. Sindely Pál	Spiegl János Kovács István
2000	Hosszútávú OB Szenior HOB (Pirtó)	Szokol Lajos	Farkas Dávid	Spiegl János
2000	Szeviép Kupa (Pirtó)	Szokol Lajos	Zádori Adrián	Kiss Zoltán
2001	Rövidtávú OB Szenior ROB (Harkakötöny)	Szokol Lajos	Pásztor Imre	Kiss Zoltán
2001	Váltó OB Szenior VOB (Harkakötöny)	Szokol Lajos	Dr. Felföldi Károly	Spiegl János
2002	Hungária Kupa (Bócsa) (Ópusztaszer) (Bodoglár)	Szokol Lajos	1. Dénes Zoltán 2. Dénes Zoltán 3. Zádori Adrián 4. Pásztor Imre 5. Dr. Felföldi K. 6. Pásztor Imre és Dr. Felföldi Károly	Spiegl János Spiegl János Hajagos Henrik Kiss Zoltán Kiss Zoltán Dr. Sindely Pál Dr. Sindely Pál
2004	Középtávú OB (Bodoglár)	Szokol Lajos	Nagy Róbert	Kiss Zoltán
2004	Váltó OB (Bodoglár)	Szokol Lajos	Hajagos Henrik	Spiegl János
2005	Nappali Egyéni OB (Kiskunhalas)	Szokol Lajos	Szűcs Gábor Fodor József Hajagos Henrik	Kiss Zoltán Spiegl János
2007	Csapat OB (Kiskunhalas)	Szokol Lajos	Hajagos Henrik	Kiss Zoltán
2007	Egyesületi Váltó OB (Kiskunhalas)	Szokol Lajos	Tóth Gábor	Spiegl János
2008	Hungária Kupa (Tarján) (Tata) (Duna- szentmiklós)	E: Szokol Lajos Eh: Horváth Zoltán Körmendi Miklós	1. Gyulai Zoltán 2. Hajagos Henrik 3. Takács István 4. Sziebert Péter 5. Tóth Gábor	Kiss Zoltán Erdélyi Tibor Faggyas László Gyulai Zoltán Spiegl János Sziebert Péter

IV. TÁBLÁZAT

AKIK A LEGMAGASABB MINŐSÍTÉST ELŐSZÖR ÉRTÉK EL AZ SZVSE SZÍNEIBEN 1970 – 2008

(a minősítés első megszerzésének éve)

Kiemelt minősítésű versenyzők:

Oláh Katalin	1995 nemzetközi minősítés
Szerencsi Ildikó	2006 nemzetközi minősítés

Felnőtt I. osztályú versenyzők:

Balogh Piroska	1989	Molnár Attila	1998
Buknicz Tímea	2000	Nagy Róbert	2000
Dénes Zoltán	1996	Ifj. Novai György	1994
Eke Zoltán	1994	Oláh Katalin	1994
Farkas Dávid	1995	Simon Ágnes	2003
Fodor József	2003	Sinkó János	2002
Gábos Réka	1992	Szerencsi Ildikó	2004
Gera Tibor	1988	Szűcs Gábor	1999
Gordos Mónika	1996	Tokaji Mónika	1997
Hecz Katalin	1997	Vass Zoltán	1988
Kocsik Árpád	1999		

Ifjúsági aranyjelvényes versenyzők:

Balogh Piroska	1984	Fodor József	1998
Berezcki Máté	2006	Gazdag Péter	1991
Blidár János	1983	Gál Norbert	2003
Bodó Tibor	1998	Gordos Mónika	1988
Buknicz Tímea	1996	Gyöngyösi István	1998
Ifj. Blum László	1995	Gyuris Anita	1991
Csányi Adrienn	1997	Gyuris Csaba	1982

Csányi Edit	1986	Hecz Katalin	1997
Csiszár Adrienn	1997	Horváth Tamás	2005
Csuka Bettina	1993	Juhász V. Renáta	2008
Csuka Dollí	1991	Kaszaki Zoltán	2002
Eke Zsolt	1994	Király Pál	1985
Farkas Dávid	1991	Kiss Mária	1994
Farkas Mariann	2005	Kiss Nóra	1994
Fehér Mária	1969	Kordás Erika	1985
Felföldi Hajnalka	1986	Kovács Ivett	1989
Lajkó András	1982	Pongrácz Ervin	2007
Lajter Ildikó	1985	Simon László	1976
László Dóra	1996	Sinkó János	1998
Lippai Zoltán	1976	Szabó Zsolt	1997
Lóczy Éva	1986	Szakálos Anna	1972
Madarász Anett	2000	Szokol Mónika	2007
Mátrai Szilvia	1992	Szerencsi Dóra	2002
Miklós Andrea	1989	Szerencsi Ildikó	1999
Molnár Attila	1997	Szűcs Gábor	1996
Nagy Bence	2003	Takács Balázs	2002
Nagy Ildikó	1970	Terhes Beáta	1999
Nagy Lajos	1981	Tóth Réka	2006
Nagy Róbert	1995	Valler Ferenc	1999
Nagy Virág	2004	Valler Krisztina	1999
Novai Gergő	1998	Viczián Péter	2003
Ifj. Novai György	1991	Zádori Gabriella	1983
Novai Magdolna	1990	Zsigmond Tímea	2005
Nyerges Dániel	1998	Zsolnai Eszter	2002
Nyerges Ildikó	1982	Zsótér Zsuzsanna	1986
Pálinkó Márton	2008		

V. TÁBLÁZAT

SZVSE VERSENYZŐI A NEMZETKÖZI BAJNOKSÁGOKON

FELNŐTT VILÁGBAJNOKSÁGOK

- 1995** Németország egyéni rövidtáv: 11. **Oláh Katalin**
normáltáv: **világbajnok Oláh Katalin**
váltó: 7. Bokros A, Lubinszki M, Lovasi K, **Oláh K**
- 1999** Nagy-Britannia egyéni normáltáv: Oláh Katalin sérülés miatt feladta
- 2001** Finnország egyéni rövidtáv: 58. **Oláh Katalin**
normáltáv: 18. **Oláh Katalin**
váltó: 14. Makrai É, Farkas Zs, Zsebeházy E, **Oláh K.**
- 2004** Svédország egyéni normáltáv: 16. **Oláh Katalin**
Szerencsi Ildikó (nem került a döntőbe)
középtáv: **Oláh Katalin** (nem került a döntőbe)
váltó: 18. **Oláh K**, Kelemen B, **Szerencsi I.**
- 2006** Dánia egyéni sprint: 40. **Szerencsi Ildikó**
váltó: 20. Kelemen B, Makrai É, **Szerencsi I.**
- 2007** Ukrajna egyéni középtáv: 43. **Szerencsi Ildikó**
normáltáv: **Szerencsi Ildikó** (nem került a döntőbe)
váltó: 13. Makrai É, Gyurkó F, **Szerencsi I.**
- 2008** Csehország egyéni sprint: 35. **Szerencsi Ildikó**
Középtáv: **Szerencsi Ildikó** (nem került a döntőbe)
Váltó: 10. Gyurkó F., Makrai É., **Szerencsi I.**

FELNŐTT EURÓPA BAJNOKSÁG

- 2000** Ukrajna egyéni sprint: 17. **Oláh Katalin**
normáltáv: 11. **Oláh Katalin**
váltó: 17. Makrai É, Wengrin Á, **Oláh K.**
- 2004** Dánia egyéni sprint: **Oláh Katalin** nem került a döntőbe
váltó: 20. Makrai É, Kelemen B, **Oláh K.**

JUNIOR VILÁGBAJNOKSÁG

- 1989 Ausztria (nem hivatalos EB) egyéni: 29. **Balogh Piroska**
váltó: 8. Komár É, Horváth A, **Balogh P.**
- 1994 Lengyelország egyéni: 64. **Gordos Mónika**
86. **Novai György**
váltó: 14. **Gordos M**, Lubinszki M, Boros J.
- 1995 Dánia egyéni sprint: 12. **Gordos Mónika**
10. **Farkas Dávid**
normáltáv: 103. **Farkas Dávid**
váltó: 10. **Gordos M**, Gárdonyi R, Lubinszki M.
- 1996 Románia egyéni sprint: 48. **Farkas Dávid**
79. **Molnár Zoltán**
normáltáv: 81. **Farkas Dávid**
99. **Molnár Zoltán**
váltó: 12. **Farkas D**, Sárecz L, Domonyik G.
- 1997 Belgium egyéni sprint: 54. **Hecz Katalin**
normáltáv: 40. **Hecz Katalin**
váltó: 8. Zsebeházy E, Szigethy Á, **Hecz K.**
- 1998 Franciaország egyéni sprint : 42. **Hecz Katalin**
normáltáv: 13. **Hecz Katalin**
váltó: 14. Bíró A, Zsebeházy E, **Hecz K.**
- 1999 Bulgária egyéni sprint: 30. **Hecz Katalin**
41. **Molnár Attila**
normáltáv: 3. **Hecz Katalin**
118. **Molnár Attila**
váltó: 9. Bíró A, Farkas Zs, **Hecz K.**
- 2000 Csehország egyéni normáltáv: 112. **Csányi Adrienn**
107. **Valler Ferenc**
111. **Szűcs Gábor**
váltó: 16. Dedinszky I, **Valler F**, Tóth A.
- 2001 Magyarország egyéni sprint : 20. **Csiszár Adrienn**
normáltáv: 26. **Csiszár Adrienn**
váltó: 7. **Csiszár A**, Kelemen B, Farkas Zs.

- 2002** Spanyolország egyéni normáltáv: 33. **Csiszár Adrienn**
93. **Sinkó János**
középtáv: **Csiszár Adrienn** nem került a döntőbe
Sinkó János nem került a döntőbe
váltó: 11. **Csiszár A**, Zsigmond Sz, Fekete Zs.
33. Pelyhe D, **Sinkó J**, Gyulai T
- 2004** Lengyelország egyéni középtáv: 58. **Szerencsi Ildikó**
normáltáv: 107. **Szerencsi Ildikó**
váltó: 9. Kelemen B, Zsigmond Sz, **Szerencsi I.**
- 2005** Svájc egyéni középtáv: 54. **Szerencsi Ildikó**
normáltáv: **Szerencsi Ildikó** (hiba)
váltó: 10. Hrenkó I, Öry E, **Szerencsi I.**
- 2006** Litvánia egyéni sprint: 82. **Szerencsi Dóra**
normáltáv: 104. **Szerencsi Dóra**
- 2008** Svédország egyéni sprint: 68. **Szerencsi Dóra**
normáltáv: 35. **Szerencsi Dóra**
Váltó: 12. **Szerencsi D.**, Pélley D., Öri E.

IFJÚSÁGI EURÓPA BAJNOKSÁG

- 1997** Franciaország egyéni: N16: 18. **László Dóra**
váltó: N16: 5. Farkas Zs., Bíró A, **László D.**
- 1998** Magyarország egyéni: N16: 16. **Csiszár Adrienn**
- 1999** Németország egyéni: N16: 14. **Csiszár Adrienn**
N18: 11. **Buknicz Tímea**
16. **László Dóra**
F16: **Európa bajnok: Sinkó János**
váltó: N18: 2. **László D**, **Buknicz T**, Farkas Zs.
F16: 6. Szücs L, **Valler F**, **Sinkó J.**
- 2000** Oroszország egyéni sprint: N 16: 4. **Csiszár Adrienn**
11. **Szerencsi Ildikó**
N18: 16. **Csányi Adrienn**
F18: 20. **Valler Ferenc**
24. **Bodó Tibor**
normáltáv: N16: 3. **Csiszár Adrien**
29. **Szerencsi Ildikó**
N18: 26. **Csányi Adrienn**
F18: 34. **Valler Ferenc**

- 2001 Csehország** egyéni: N16: 27. **Szerencsi Ildikó**
váltó: N16: 3. **Kerényi K, Szerencsi I, Zsigmond Sz**
N18: 1. **Csiszár A, Kelemen B, Fekete A.**
- 2002 Lengyelország**
(első hivatalos EB) egyéni rövidtáv: N18: 11. **Csiszár Adrienn**
középtáv: N16: 38. **Nagy Virág**
N18: 8. **Csiszár Adrienn**
váltó: N16: 14. **Hrenkó I, Tas K, Nagy V**
N18: 5. **Csiszár A, Zsigmond Sz, Kelemen B.**
- 2003 Szlovákia** egyéni sprint: N16: 16. **Szerencsi Dóra**
N18: 2. **Szerencsi Ildikó**
hosszútáv: N16: 35. **Szerencsi Dóra**
N18: 23. **Szerencsi Ildikó**
váltó: N16: 7. **Szerencsi D, Hrenkó I, Tas K**
N18: 4. **Péley D, Zsigmond Sz, Szerencsi I.**
- 2004 Ausztria** egyéni sprint: N16: 23. **Nagy Virág**
35. **Szerencsi Dóra**
hosszútáv: N16: 27. **Szerencsi Dóra**
56. **Nagy Virág**
váltó: N16: 3. **Szerencsi D, Öry E, Péley D.**
- 2005 Csehország** egyéni sprint: F18: 51. **Viczián Péter**
normáltáv: F18: 34. **Viczián Péter**
- 2006 Szlovénia** váltó: F16: 7. **Bereczki M, Kovács B, Pongrácz E.**
- 2007 Magyarország** egyéni sprint: N16: 3. **Tóth Réka**
65. **Szokol Mónika**
normáltáv: N16: 22. **Tóth Réka**
41. **Szokol Mónika**
váltó: N16: 7. **Kovács F, Koós B, Tóth R.**
- 2008 Svájc** egyéni sprint: N18: 32. **Tóth Réka**
N16: 40. **Szokol Mónika**
normáltáv: N18: 33. **Tóth Réka**
N16: 66. **Szokol Mónika**
F18: 62. **Bereczki Máté**
váltó: N18: 15. **Tóth R, Zsigmond Vanda, Tibay Ilona**

FŐISKOLÁS VILÁGBAJNOKSÁG

- 1996 Magyarország** egyéni sprint: 38. **Farkas Dávid**
normáltáv: 86. **Novai György**
váltó: 2. **Novai Gy**, Lévai F, **Farkas D**, Domonyik G.
- 1998 Norvégia** egyéni sprint: 42. **Hecz Katalin**
normáltáv: 74. **Tokaji Mónika**
váltó: 9. **Hecz K**, Gyalog Zs, **Tokaji M**, Lubinszki M.
- 2000 Franciaország** egyéni sprint: 43. **Novai György**
normáltáv: 57. **Novai György**
váltó: 9. **Novai Gy**, Tas D, Szász B, Domonyik G.
- 2002 Bulgária** normáltáv: 42. **Novai György**
váltó: 14. **Less Á**, **Novai Gy**, Forrai G, Sprok B.
- 2004 Csehország** egyéni középtáv: 45. **Szerencsi Ildikó**
normáltáv: 38. **Szerencsi Ildikó**
- 2006 Szlovákia** egyéni sprint: 35. **Szerencsi Ildikó**
középtáv: 22. **Szerencsi Ildikó**
váltó: 5. Kelemen B, Domján Zsuzsa, Fekete Zsuzsa,
Szerencsi Ildikó.
- 2008 Észtország** egyéni sprint: 13. **Szerencsi Ildikó**
normáltáv: 60. **Szerencsi Ildikó**
váltó: 8. Gyurkó Fanni, Kelemen Bernadett, Öry Eszter
Szerencsi Ildikó.

VI. TÁBLÁZAT

**ORSZÁGOS EGYÉNI BAJNOKSÁGOKON
ELÉRT EREDMÉNYEK
1984 – 2008**

HOB: Hosszútávú OB
ÉOB: Éjszakai OB
KOB: Középtávú OB

ROB: Rövidtávú OB
NOB: Normáltávú OB

Év	Megnevezés	Kategória	NÉV	Elért helyezés
1984	NOB	N15	Balogh Piroska	6.
1985	NOB	N15	Balogh Piroska	III.
	NOB	N17	Kordás Erika	4.
	NOB		Király Pál	5.
1986	—	—	—	—
1987	HOB	N19	Balogh Piroska	II.
	ÉOB	F19	Szencz Attila	6.
	NOB	N17	Balogh Piroska	I.
1988	NOB	N19	Balogh Piroska	II.
1989	NOB	N19	Balogh Piroska	III.
	NOB	F15	Zádori Adrián	4.
1990	KOB	N17	Kovács Ivett	6.
	NOB	N21	Balogh Piroska	7.
	NOB	N15	Kovács Ivett	I.
1991	HOB	N21	Balogh Piroska	5.
	KOB	F15	Gazdag Péter	II.
	KOB	F15	Novai György	4.
	KOB	F15	Farkas Dávid	6.
	KOB	N15	Kovács Ivett	4.
	KOB	N15	Mátrai Szilvia	6.
	NOB	N21	Balogh Piroska	5.
	NOB	F15	Novai György	III.
	NOB	F15	Gazdag Péter	6.
	NOB	N15	Kovács Ivett	II.
	NOB	N15	Csuka Dolli	5.
NOB	N15	Mátrai Szilvia	6.	
1992	HOB	N21	Gábos Réka	5.
	HOB	N17	Gordos Mónika	4.
	HOB	N17	Kovács Ivett	5.
	HOB	F17	Farkas Dávid	5.
	KOB	N21	Balogh Piroska	4.

	KOB	N17	Novai Magdolna	II.
	KOB	N17	Csuka Dolli	4.
	KOB	N15	Mátrai Szilvia	5.
	KOB	F17	Farkas Dávid	I.
	NOB	N21	Balogh Piroska	7.
	NOB	N21	Gábos Réka	8.
	NOB	N17	Gordos Mónika	6.
	NOB	N15	Mátrai Szilvia	6.
	NOB	F17	Novai György	6.
	NOB	F15	Farkas Dávid	II.
1993	HOB	F17	Farkas Dávid	I.
	HOB	F19	Zádori Adrián	III.
	HOB	N17	Kovács Ivett	5.
	ÉOB	F17	Novai György	4.
	KOB	F17	Farkas Dávid	III.
	KOB	N21	Gábos Réka	8.
	NOB	F17	Farkas Dávid	I.
	NOB	N17	Kovács Ivett	III.
	NOB	N17	Gordos Mónika	5.
	NOB	N21	Gábos Réka	8.
1994	HOB	N21	Oláh Katalin	I.
	HOB	N19	Gordos Mónika	I.
	HOB	F19	Novai György	III.
	HOB	F17	Farkas Dávid	III.
	ÉOB	F19	Novai György	II.
	KOB	N21	Oláh Katalin	I.
	KOB	N19	Gordos Mónika	I.
	KOB	F19	Novai György	III.
	KOB	F13	Blum László	4.
	NOB	N21	Oláh Katalin	I.
	NOB	N21	Gábos Réka	III.
	NOB	N19	Kovács Ivett	4.
	NOB	N19	Gordos Mónika	5.
	NOB	F19	Novai György	III.
NOB	F17	Farkas Dávid	II.	
	NOB	F13	Blum László.	I.
1995	HOB	N21	Oláh Katalin	I.
	HOB	N19	Gordos Mónika	II.
	HOB	N19	Kovács Ivett	II.
	HOB	F19	Farkas Dávid	5.
	ÉOB	F19	Novai György	III.
	KOB	N21	Oláh Katalin	I.
	KOB	F21	Eke Zoltán	8.
	KOB	F19	Farkas Dávid	I.
	KOB	F19	Novai György	II.
NOB	N21	Balogh Piroska	II.	

	NOB	N19	Gordos Mónika	I.
	NOB	F19	Farkas Dávid	III.
	NOB	F19	Molnár Zoltán	6.
1996	HOB	N21	Oláh Katalin	I.
	HOB	N21	Gordos Mónika	III.
	HOB	F21	Dénes Zoltán	III.
	HOB	F20	Farkas Dávid	III.
	HOB	F20	Molnár Zoltán	5.
	ÉOB	F21	Novai György	4.
	ÉOB	F20	Farkas Dávid	III.
	ÉOB	F20	Molnár Zoltán	6.
	KOB	N21	Oláh Katalin	I.
	KOB	F20	Molnár Zoltán	4.
	KOB	F14	Szabó Zsolt	III.
	KOB	N14	László Dóra	4.
	KOB	N14	Csányi Adrienn	5.
	NOB	N21	Oláh Katalin	I.
	NOB	F21	Dénes Zoltán	4.
	NOB	F21	Novai György	5.
	NOB	F20	Farkas Dávid	III.
	NOB	F20	Molnár Zoltán	4.
	NOB	F14	Sinkó János	5.
	NOB	N14	Matók Zsófia	II.
	NOB	N14	Csányi Adrienn	III.
	NOB	N14	László Dóra	6.
1997	HOB	F18	Molnár Attila	III.
	HOB	F18	Nagy Róbert	5.
	ÉOB	F18	Nagy Róbert	5.
	KOB	N14	Csányi Adrienn	I.
	KOB	N16	László Dóra	I.
	KOB	N16	Buknicz Tímea	5.
	KOB	N18	Hecz Katalin	I.
	KOB	F14	Fodor József	II.
	KOB	F21	Farkas Dávid	6.
	NOB	N14	Csiszár Adrienn	I.
	NOB	N14	Csányi Adrienn	6.
	NOB	N16	László Dóra	II.
	NOB	N16	Buknicz Tímea	III.
	NOB	N18	Hecz Katalin	I.
	NOB	N20	Tokaji Mónika	III.
	NOB	N21	Szabó Andrea	5.
	NOB	F14	Sinkó János	I.
	NOB	F14	Novai Gergő	III.
	NOB	F16	Szabó Zsolt	6.
	NOB	F21	Eke Zoltán	5.
	NOB	F21	Farkas Dávid	7.

1998	HOB	F21	Novai György	8.
	HOB	N21	Tokaji Mónika	8.
	HOB	N18	László Dóra	4.
	HOB	N20	Hecz Katalin	I.
	ÉOB	F18	Bodó Tibor	5.
	ÉOB	F20	Molnár Attila	III.
	ÉOB	F21	Eke Zoltán	II.
	ROB	N14	Csiszár Adrienn	I.
	ROB	N16	Csányi Adrienn	III.
	ROB	N16	László Dóra	6.
	ROB	N18	Buknicz Tímea	6.
	ROB	N20	Hecz Katalin	I.
	ROB	F14	Fodor József	4.
	ROB	F16	Sinkó János	4.
	ROB	F20	Molnár Attila	I.
	NOB	N14	Csiszár Adrienn	I.
	NOB	N14	Szerencsi Ildikó	II.
	NOB	N16	Csányi Adrienn	I.
	NOB	N16	László Dóra	6.
	NOB	N18	Buknicz Tímea	4.
NOB	N20	Hecz Katalin	I.	
NOB	F14	Fodor József	4.	
NOB	F16	Sinkó János	II.	
NOB	F18	Szűcs Gábor	5.	
NOB	F20	Molnár Attila	III.	
NOB	F21	Novai György	II.	
1999	HOB	F21	Novai György	III.
	HOB	N21	Oláh Katalin	I.
	HOB	N21	Gordos Mónika	5.
	HOB	N21	Hecz Katalin	6.
	HOB	N18	László Dóra	I.
	HOB	N18	Csiszár Adrienn	5.
	HOB	N18	Buknicz Tímea	6.
	HOB	F20	Molnár Attila	II.
	HOB	F20	Nagy Róbert	III.
	ÉOB	F18	Bodó Tibor	II.
	ÉOB	F18	Sinkó János	5.
	ÉOB	F20	Molnár Attila	II.
	ÉOB	F21	Eke Zoltán	6.
	KOB	N14	Szerencsi Ildikó	III.
	KOB	N16	Csiszár Adrienn	III.
	KOB	N16	Csányi Adrienn	5.
	KOB	N18	László Dóra	II.
	KOB	N18	Buknicz Tímea	4.
	KOB	N21	Balogh Piroska	II.
	KOB	N21	Hecz Katalin	6.

	KOB	F16	Sinkó János	II.
	KOB	F16	Valler Ferenc	4.
	KOB	F18	Gyöngyösi István	III.
	KOB	F20	Szűcs Gábor	III.
	KOB	F20	Nagy Róbert	6.
	KOB	F21	Eke Zoltán	7.
2000	HOB	N21	Balogh Piroska	I.
	HOB	N20	Buknicz Tímea	4.
	HOB	N18	László Dóra	I.
	HOB	N18	Csiszár Adrienn	II.
	HOB	N18	Csányi Adrienn	6.
	HOB	F21	Novai György	7.
	HOB	F20	Szűcs Gábor	I.
	HOB	F18	Valler Ferenc	II.
	HOB	F18	Nyerges Dániel	4.
	HOB	F18	Fodor József	5.
	ÉOB	F21	Novai György	I.
	ÉOB	F20	Szűcs Gábor	III.
	KOB	N16	Csiszár Adrienn	III.
	KOB	N16	Szerencsi Ildikó	6.
	KOB	N18	Csányi Adrienn	I.
	KOB	N18	László Dóra	III.
	KOB	N20	Buknicz Tímea	6.
	KOB	N21	Oláh Katalin	I.
	KOB	N21	Balogh Piroska	III.
	KOB	N21	Tokaji Mónika	4.
	KOB	F18	Bodó Tibor	III.
	KOB	F20	Szűcs Gábor	II.
	KOB	F21	Novai György	4.
	KOB	F21	Nagy Róbert	8.
	NOB	N16	Szerencsi Ildikó	II.
	NOB	N16	Csiszár Adrienn	4.
	NOB	N16	Madarász Anett	5.
	NOB	N18	László Dóra	II.
	NOB	N18	Valler Krisztina	5.
	NOB	N18	Csányi Adrienn	6.
	NOB	N20	Buknicz Tímea	5.
	NOB	N21	Oláh Katalin	I.
	NOB	N21	Balogh Piroska	5.
NOB	F16	Fodor József	I.	
NOB	F18	Nyerges Dániel	4.	
NOB	F18	Bodó Tibor	5.	
NOB	F20	Szűcs Gábor	5.	
NOB	F21	Novai György	8.	
2001	HOB	N21	Balogh Piroska	5.
	HOB	N20	László Dóra	4.

	HOB	N18	Valler Krisztina	5.
	HOB	N18	Csányi Adrienn	6.
	HOB	F20	Gyöngyösi István	5.
	ÉOB	F18	Fodor József	4.
	KOB	N14	Zsolnai Eszter	II.
	KOB	F18	Valler Ferenc	4.
	KOB	F20	Nagy Gergő	5.
	KOB	F20	Nyerges Dániel	6.
	ROB	N14	Szerencsi Dóra	I.
	ROB	N14	Zsolnai Eszter	5.
	ROB	F14	Takács Balázs	I.
	ROB	F14	Viczián Péter	II.
	ROB	F14	Temesvári Ádám	4.
	ROB	N16	Szerencsi Ildikó	I.
	ROB	N18	Csiszár Adrienn	I.
	ROB	N18	Terhes Beáta	5.
	ROB	N18	Valler Krisztina	6.
	ROB	F18	Sinkó János	I.
	ROB	F18	Valler Ferenc	4.
	ROB	N20	Buknicz Tímea	III.
	ROB	N20	László Dóra	4.
	ROB	F20	Gyöngyösi István	III.
	ROB	F20	Nagy Gergő	6.
	ROB	N21	Oláh Katalin	I.
	ROB	N21	Balogh Piroska	5.
	ROB	F21	Nagy Róbert	6.
	ROB	F21	Szűcs Gábor	7.
	NOB	N14	Zsolnai Eszter	III.
	NOB	N14	Szerencsi Dóra	6.
	NOB	N16	Szerencsi Ildikó	II.
	NOB	N16	Madarász Anett	5.
	NOB	N18	Csányi Adrienn	II.
	NOB	N18	Csiszár Adrienn	4.
	NOB	N20	László Dóra	5.
	NOB	N21	Oláh Katalin	I.
	NOB	N21	Balogh Piroska	5.
	NOB	F18	Sinkó János	I.
	NOB	F18	Valler Ferenc	4.
	NOB	F20	Gyöngyösi István	I.
	NOB	F20	Bodó Tibor	III.
	NOB	F20	Szabó Zsolt	5.
2002	HOB	N18	Nagy Virág	III.
	ÉOB	F18	Fodor József	I.
	ÉOB	F20	Bodó Tibor	5.
	KOB	F16	Takács Balázs	4.
	KOB	F20	Sinkó János	III.

	KOB	F20	Bodó Tibor	4.
	KOB	N14	Nagy Virág	III.
	KOB	N18	Csiszár Adrienn	II.
	KOB	N18	Szerencsi Ildikó	5.
	KOB	N20	László Dóra	6.
	KOB	N21	Balogh Piroska	5.
	KOB	N21	Simon Ágnes	8.
	ROB	N14	Szerencsi Dóra	4.
	ROB	N14	Nagy Virág	6.
	ROB	N18	Csiszár Adrienn	I.
	ROB	N18	Szerencsi Ildikó	4.
	ROB	F18	Fodor József	II.
	ROB	F20	Sinkó János	III.
	ROB	N21	Simon Ágnes	4.
	ROB	F21	Nagy Róbert	8.
	NOB	N14	Szerencsi Dóra	6.
	NOB	N18	Szerencsi Ildikó	II.
	NOB	N18	Csiszár Adrienn	III.
	NOB	N20	László Dóra	6.
	NOB	N21	Simon Ágnes	III.
	NOB	N21	Balogh Piroska	5.
2003	HOB	F20	Fodor József	4.
	ÉOB	N21	Simon Ágnes	6.
	ÉOB	N20	Madarász Anett	III.
	ÉOB	F20	Sinkó János	5.
	ÉOB	F18	Takács Balázs	4.
	ÉOB	F18	Viczián Péter	6.
	KOB	F14	Horváth Tamás	5.
	KOB	F16	Takács Balázs	II.
	KOB	F16	Viczián Péter	6.
	KOB	F20	Sinkó János	II.
	KOB	N14	Zsigmond Tímea	III.
	KOB	N18	Szerencsi Ildikó	I.
	KOB	N18	Madarász Anett	III.
	KOB	N21	Oláh Katalin	I.
	KOB	N21	Simon Ágnes	III.
	ROB	F14	Horváth Tamás	III.
	ROB	F18	Nagy Bence	6.
	ROB	F20	Sinkó János	I.
	ROB	N18	Szerencsi Ildikó	I.
	ROB	N21	Oláh Katalin	I.
	ROB	N21	Balogh Piroska	8.
	NOB	F14	Horváth Tamás	III.
	NOB	F16	Takács Balázs	II.
	NOB	F16	Viczián Péter	6.
	NOB	F20	Fodor József	III.

	NOB	F20	Sinkó János	8.
	NOB	N14	Farkas Mariann	4.
	NOB	N18	Szerencsi Ildikó	I.
	NOB	N18	Madarász Anett	4.
	NOB	N21	Oláh Katalin	II.
	NOB	N21	Simon Ágnes	5.
	NOB	N21	Balogh Piroska	7.
2004	HOB	F18	Viczián Péter	5.
	HOB	F20	Fodor József	4.
	HOB	N18	Nagy Virág	III.
	HOB	N20	Szerencsi Ildikó	II.
	HOB	N21	Balogh Piroska	7.
	ÉOB	F20	Fodor József	5.
	ÉOB	F18	Takács Balázs	II.
	ÉOB	F18	Viczián Péter	5.
	KOB	F16	Horváth Tamás	6.
	KOB	F18	Takács Balázs	II.
	KOB	F18	Viczián Péter	8.
	KOB	F20	Nagy Bence	4.
	KOB	N14	Zsigmond Tímea	II.
	KOB	N14	Samu Liza	4.
	KOB	N14	Szokol Mónika	6.
	KOB	N16	Szerencsi Dóra	I.
	KOB	N16	Nagy Virág	6.
	KOB	N20	Szerencsi Ildikó	II.
	KOB	N20	Madarász Anett	5.
	KOB	N21	Oláh Katalin	III.
	ROB	F16	Horváth Tamás	6.
	ROB	F18	Viczián Péter	4.
	ROB	F18	Takács Balázs	5.
	ROB	F20	Nagy Bence	4.
	ROB	N14	Zsigmond Tímea	III.
	ROB	N16	Szerencsi Dóra	4.
	ROB	N16	Nagy Viktória	5.
	ROB	N20	Szerencsi Ildikó	II.
	ROB	N21	Oláh Katalin	III.
	NOB	F18	Viczián Péter	III.
	NOB	N14	Zsigmond Tímea	III.
	NOB	N16	Szerencsi Dóra	III.
	NOB	N20	Szerencsi Ildikó	II.
	NOB	N21	Oláh Katalin	I.
	NOB	N21	Szabó Andrea	7.
2005	HOB	F21	Bánki Zoltán	8.
	HOB	F18	Viczián Péter	II.
	HOB	F18	Takács Balázs	5.
	HOB	N20	Szerencsi Ildikó	I.

	HOB	N18	Szerencsi Dóra	6.
	ÉOB	N21	Szabó Andrea	6.
	ÉOB	F20	Nagy Bence	6.
	ÉOB	F18	Viczián Péter	4.
	ÉOB	N20	Szerencsi Dóra	4.
	KOB	N21	Oláh Katalin	I.
	KOB	N20	Szerencsi Ildikó	I.
	KOB	N18	Szerencsi Dóra	I.
	KOB	N16	Farkas Mariann	4.
	KOB	F18	Viczián Péter	II.
	KOB	F18	Takács Balázs	4.
	KOB	F16	Horváth Tamás	5.
	ROB	N20	Szerencsi Ildikó	I.
	ROB	N18	Szerencsi Dóra	III.
	ROB	N16	Zsigmond Tímea	II.
	ROB	N16	Samu Liza	6.
	ROB	N14	Tóth Réka	I.
	ROB	N14	Szokol Mónika	II.
	ROB	F21	Sinkó János	III.
	ROB	F20	Nagy Bence	5.
	ROB	F18	Takács Balázs	5.
	ROB	F18	Viczián Péter	6.
	ROB	F16	Horváth Tímea	II.
	NOB	N14	Szokol Mónika	I.
	NOB	N14	Tóth Réka	III.
	NOB	N16	Farkas Mariann	III.
	NOB	N16	Zsigmond Tímea	4.
	NOB	N18	Szerencsi Dóra	I.
	NOB	N18	Nagy Virág	III.
	NOB	N20	Szerencsi Ildikó	I.
	NOB	F14	Pálinkó Márton	III.
	NOB	F14	Farkas Ottó	6.
	NOB	F16	Horváth Tamás	III.
	NOB	F18	Takács Balázs	III.
	NOB	F18	Viczián Péter	5.
	NOB	F20	Gál Norbert	4.
2006	HOB	F20	Viczián Péter	5.
	HOB	N21	Szerencsi Ildikó	III.
	HOB	N18	Szerencsi Dóra	III.
	HOB	N18	Tóth Réka	5.
	ÉOB	F20	Viczián Péter	5.
	ÉOB	F20	Horváth Tamás	I.
	KOB	N16	Tóth Réka	I.
	KOB	N16	Zsigmond Tímea	4.
	KOB	N14	Szokol Mónika	4.
	KOB	F20	Viczián Péter	II.

	KOB	F20	Takács Balázs	III.
	KOB	F16	Bereczki Máté	III.
	ROB	N21	Szerencsi Ildikó	II.
	ROB	N18	Szerencsi Dóra	4.
	ROB	N16	Tóth Réka	II.
	ROB	N14	Szokol Mónika	5.
	ROB	F20	Viczián Péter	4.
	ROB	F18	Horváth Tamás	4.
	ROB	F16	Bereczki Máté	I.
	NOB	N14	Szokol Mónika	4.
	NOB	N14	Kakuk Zsófia	5.
	NOB	N16	Tóth Réka	I.
	NOB	N16	Zsigmond Tímea	6.
	NOB	N18	Nagy Virág	III.
	NOB	N18	Farkas Mariann	5.
	NOB	N18	Szerencsi Dóra	6.
	NOB	N21	Szerencsi Ildikó	II.
	NOB	F16	Bereczki Máté	I.
	NOB	F20	Takács Balázs	III.
2007	HOB	F18	Bereczki Máté	I.
	HOB	N21	Szerencsi Ildikó	6.
	HOB	N20	Szerencsi Dóra	II.
	HOB	N18	Tóth Réka	II.
	ÉOB	F21	Novai György	6.
	KOB	N16	Tóth Réka	I.
	KOB	N16	Juhász V. Renáta	4.
	KOB	N16	Vörös Alexandra	6.
	KOB	N20	Szerencsi Dóra	II.
	KOB	N20	Nagy Virág	6.
	KOB	N21	Szerencsi Ildikó	II.
	KOB	F20	Takács Balázs	II.
	KOB	F18	Horváth Tamás	II.
	KOB	F18	Bereczki Máté	III.
	KOB	F16	Pálinkó Márton	5.
	ROB	N21	Szerencsi Ildikó	III.
	ROB	N20	Szerencsi Dóra	III.
	ROB	N20	Nagy Virág	4.
	ROB	N16	Tóth Réka	I.
	ROB	N16	Juhász V. Renáta	II.
	ROB	N16	Szokol Mónika	III.
	ROB	N16	Kakuk Zsófia	6.
	ROB	F18	Horváth Tamás	I.
	ROB	F18	Bereczki Máté	III.
	ROB	F16	Pálinkó Márton	5.
	NOB	N16	Szokol Mónika	II.
	NOB	N16	Juhász V. Renáta	4.

	NOB	N16	Tóth Réka	6.
	NOB	N18	Zsigmond Tímea	6.
	NOB	N20	Szerencsi Dóra	6.
	NOB	N21	Szerencsi Ildikó	III.
	NOB	F20	Takács Balázs	4.
	NOB	F20	Viczián Péter	6.
	NOB	F18	Bereczki Máté	II.
	NOB	F18	Horváth Tamás	5.
	NOB	F14	Vajda Balázs	6.
2008	HOB	F18	Bereczki Máté	II.
	HOB	F20	Horváth Tamás	5.
	HOB	N20	Szerencsi Dóra	II.
	HOB	N18	Tóth Réka	6.
	ÉOB	F20	Kaló Attila	II.
	ÉOB	F20	Horváth Tamás	III.
	ÉOB	N20	Szerencsi Dóra	III.
	KOB	F14	Vajda Balázs	II.
	KOB	F18	Bereczki Máté	I.
	KOB	F20	Horváth Tímea	4.
	KOB	F20	Kaló Attila	5.
	KOB	N16	Szokol Mónika	II.
	KOB	N18	Tóth Réka	II.
	KOB	N18	Zsigmond Tímea	5.
	KOB	N20	Szerencsi Dóra	4.
	ROB	F14	Rácz Sándor	II.
	ROB	F18	Bereczki Máté	I.
	ROB	F18	Pálinkó Márton	6.
	ROB	F20	Kaló Attila	III.
	ROB	F20	Horváth Tamás	5.
	ROB	N14	Farkas Dóra	6.
	ROB	N16	Szokol Mónika	III.
	ROB	N18	Tóth Réka	4.
	ROB	N20	Szerencsi Dóra	I.
	NOB	N16	Szokol Mónika	II.
	NOB	N18	Tóth Réka	II.
	NOB	N18	Zsigmond Tímea	5.
	NOB	N18	Juhász V. Renáta	6.
	NOB	N21	Szerencsi Ildikó	4.
	NOB	F20	Horváth Tímea	III.
	NOB	F18	Bereczki Máté	II.
	NOB	F18	Pongrácz Ervin	III.
	NOB	F14	Rácz Sándor	II.

VII. TÁBLÁZAT
ORSZÁGOS VÁLTÓBAJNOKSÁGOK EREDMÉNYEI
1983 – 2008

Év	Kate- gória	NÉV	Helye- zés
1983	N15	Balogh Piroska, Zádori Gabriella, Lajter Ildikó	5.
1984	N15	Lajter Ildikó, Zádori Gabriella, Balogh Piroska	6.
1985	N15 N17	Balogh Piroska, Zádori Gabriella, Lajter Ildikó Kordás Erzsébet, Zsótér Zsuzsanna, Csányi Edit	II. II.
1986	N15 N17 F17	Zádori Gabriella, Csányi Edit, Miklós Andrea Balogh Piroska, Zsótér Zsuzsa, Felföldi Hajnalka Kiss Attila, Kevei Attila, Mátrai Róbert	6. II. 6.
1987	N17	Lóczy Éva, Zádori Gabriella, Balogh Piroska	II.
1988	N15	Gordos Mónika, Kovács Ivett, Miklós Andrea	5.
1989	N15	Kovács Ivett, Gordos Mónika, Miklós Andrea	4.
1990	N15	Kovács Ivett, Gordos Mónika, Novai Magdolna	I.
1991	N21 F15 N15	Zádori Gabriella, Lajter Ildikó, Balogh Piroska Novai György, Farkas Dávid, Gazdag Péter Csuka Dolli, Gordos Mónika, Kovács Ivett	8. 4. II.
1992	N21 N17 N15 N13 F17	Lajter Ildikó, Gábos Réka, Balogh Piroska Novai Magdolna, Gordos Mónika, Csuka Dolli Kiss Mária, Csuka Bettina, Mátrai Szilvia Pásztor Kata, Aradi Tímea, Kiss Nóra Novai György, Farkas Dávid, Gazdag Péter	I. 6. 6. I. III.
1993	F17 N17 N21	Farkas Dávid, Novai György, Gazdag Péter Csuka Dolli, Gordos Mónika, Kovács Ivett Novai Magdolna, Zádori Gabriella, Gábos Réka	I. II. 6.
1994	N17 F17 F13	Csuka Bettina, Kiss Mária, Kiss Nóra Farkas Dávid, Eke Zsolt, Bodó Győző Blum László, Sinkó János, Szabó Róbert	5. 4. I.
1995	N21 F15 N13 F13	Oláh Katalin, Balogh Piroska, Gordos Mónika Nagy Róbert, Blum László, Török József Csiszár Adrienn, Csányi Adrienn, Matók Zs. Fodor József, Sinkó János, Szabó Róbert	I. III. I. 6.
1996	N21 F21 F20 F16 N16 N14	Gordos Mónika, Balogh Piroska, Oláh Katalin Novai György, Molnár Zoltán, Farkas D., Dénes Z. Bodó Győző, Eke Zoltán, Nagy Róbert Novai Gergő, Szűcs Gábor, Blum László Buknicz Tímea, Matók Zsuzsa, Papp Szilvia Csiszár Adrienn, Csányi Adrienn, László Dóra	4. 6. 6. 4. 4. I.
1997	N14 N16 N20	Csiszár Adrienn, Matók Zsuzsa, Csányi Adrienn Papp Szilvia, Buknicz Tímea, László Dóra Tábor Judit, Tokaji Mónika, Hecz Katalin	II. III. I.

	N21	Szabó Andrea, Felföldi Hajnalka, Gordos Mónika	6.
	F14	Novai Gergő, Sinkó János, Fodor József	I.
	F16	Kurunczi Zoltán, Bodó Tibor, Szabó Zsolt	6.
	F18	Molnár Attila, Szűcs Gábor, Nagy Róbert	4.
	F21	Korsós Zoltán, Kocsik Árpád, Eke Z., Farkas D.	6.
1998	N14	Szerencsi Ildikó, Sipka Gabriella, Fodor Mónika	II.
	N16	László Dóra, Csányi Adrienn, Csiszár Adrienn	I.
	N20	Tábor Judit, Buknicz Tímea, Hecz Katalin	II.
	F14	Szekeres József, Fodor József, László Károly	III.
	F16	Szabó Zsolt, Bodó Tibor, Sinkó János	I.
	F18	Novai Gergő, Gyöngyösi István, Nyerges	I.
	F20	Molnár Attila, Szűcs Gábor, Nagy Róbert	5.
	F21	Novai György, Kocsik Á., Eke Zoltán, Farkas D.	7.
	N21	Szabó Andrea, Gordos Mónika, Tokaji Mónika	5.
1999	N14	Szerencsi Ildikó, Sipka Gabriella, Madarász A.	I.
	N16	Valler Krisztina, Csányi Adrienn, Csiszár Adrienn	II.
	N18	Fodor Mónika, Terhes Beáta, Draskóczy Eszter	III.
	N20	László Dóra, Buknicz Tímea, Hecz Katalin	I.
	N21	Oláh Katalin, Balogh Piroska, Tokaji Mónika	I.
	F16	Sinkó János, Valler Ferenc, Fodor József	I.
	F18	Bodó Győző, Gyöngyösi István, Nyerges Dániel	II.
	F20	Molnár Attila, Nagy Róbert, Szabó Zsolt	II.
	F21	Novai György, Kocsik Árpád, Eke Z., Szűcs G.	4.
2000	N14	Nagy Virág, Szerencsi Dóra, Zsolnai Eszter	6.
	N16	Szerencsi Ildikó, Sipka Gabriella, Csiszár A.	I.
	N18	Fodor Mónika, Csányi Adrienn, László Dóra	I.
	N20	Buknicz Tímea, Valler Krisztina, Terhes Beáta	II.
	N21	Oláh Katalin, Balogh Piroska, Gordos Mónika	I.
	F16	Szekeres József, Kaszaki Zoltán, Fodor József	I.
	F20	Szűcs Gábor, Nyerges Dániel, Gyöngyösi István	I.
	F21	Novai György, Kocsik Árpád, Eke Zoltán, Nagy R.	III.
2001	F14	Takács Balázs, Viczián Péter, Temesvári Ádám.	III.
	N16	Sipka Gabriella, Madarász Anett, Szerencsi I.	I.
	F16	Farkas Csaba, Gál Norbert, Nagy Bence	II.
	N18	Csiszár Adrienn, Valler Krisztina, Csányi A.	I.
	F18	Fodor József, Valler Ferenc, Sinkó János	I.
	N20	Buknicz Tímea, Terhes Beáta, László Dóra	II.
	N21	Gordos Mónika, Balogh Piroska, Oláh Katalin	III.
	F21	Korsós Zoltán, Szűcs Gábor, Novai Gy., Nagy R.	4.
2002	N14	Gyuris Kitti, Zsigmond Tímea, Farkas Mariann	III.
	N16	Nagy Virág, Szerencsi Dóra, Zsolnai Eszter	4.
	N20	Madarász Anett, Terhes Beáta, László Dóra	4.
	N21	Simon Ágnes, Balogh Piroska, Felföldi Hajnalka	4.
	F16	Takács Balázs, Temesvári Ádám, Viczián Péter	III.
	F18	Fodor József, Kaszaki Zoltán, Gál Norbert	II.

	F20 F21	Bodó Tibor, Gyöngyösi István, Sinkó János Korsós Zoltán, Novai György, Nagy Róbert	I. 4.
2003	F16 F20 N14 N14 N16 N18 N20	Horváth Tamás, Takács Balázs, Viczián Péter Nagy Bence, Sinkó János, Fodor József Vincze Tímea, Farkas Mariann, Zsigmond Tímea Gyuris Kitti, Szokol Boglárka, Csurel Beáta Szerencsi Dóra, Zsolnai Eszter, Nagy Virág Szerencsi Ildikó, Madarász Anett, Sipka Gabriella Csiszár Adrienn, Terhes Beáta, Fodor Mónika	III. I. III. 5. II. II. 6.
2004	F14 F20 F20 N14 N14 N16 N20 N21	Gera Tamás, Nagy Tibor, Farkas Ottó Nagy Bence, Fodor József, Szekeres József Takács Balázs, Gál Norbert, Viczián Péter Samu Liza, Szokol Mónika, Zsigmond Tímea Szokol Boglárka, Csurel Beáta, Tóth Réka Szerencsi Dóra, Farkas Mariann, Nagy Virág Madarász Anett, Zsolnai Eszter, Szerencsi Ildikó Szabó Andrea, Balogh Piroska, Oláh Katalin	6. III. 4. II. 4. I. 4. I.
2005	N21 N20 N16 N14 F20 F18 F14	Oláh Katalin, Balogh Piroska, Szabó Andrea Szerencsi Ildikó, Szerencsi Dóra, Nagy Virág Farkas Marian, Zsigmond Tímea, Samu Liza Szokol Mónika, Tóth Réka, Csurel Beáta Nagy Bence, Bereczki Zoltán, Gál Norbert Viczián Péter, Takács Balázs, Horváth Tamás Gera Tamás, Farkas Ottó, Pálinkó Márton	II. I. III. 4. 5. 4. 5.
2006	N21 N18 N16 N16 F20 F16	Szerencsi Ildikó, Balogh Piroska, Szabó Andrea Szerencsi Dóra, Farkas Mariann, Nagy Virág Szokol Mónika, Tóth Réka, Zsigmond Tímea Kakuk Zsófia, Szokol Boglárka, Juhász V. Renáta Viczián Péter, Takács Balázs, Horváth Tamás Bereczki Máté, Farkas Ottó, Pálinkó Márton	III. III. I. II. II. I.
2007	N21 N20 N18 N16 F21 F20 F18 F14	Szerencsi Ildikó, Balogh Piroska, Szabó Andrea Szerencsi Dóra, Farkas Mariann, Nagy Virág Kakuk Zsófia, Szokol Boglárka, Zsigmond Tímea Szokol Mónika, Tóth Réka, Juhász V. Renáta Fodor József, Novai György, Sinkó János Viczián Péter, Takács Balázs, Pálinkó Márton Farkas Ottó, Horváth Tamás, Bereczki Máté Apjok Dániel, Vajda Balázs, Gera Tamás	III. II. III. I. 8. I. 4. II.
2008	N21 N20 N18 N18 N14 F20 F18	Szerencsi Ildikó, Balogh Piroska, Szabó Andrea Szerencsi Dóra, Farkas Mariann, Nagy Virág Szokol Mónika, Zsigmond Tímea, Tóth Réka Juhász V. Renáta, Kakuk Zsófia, Szokol Boglárka Gera Krisztina, Vass Luca, Farkas Dóra Horváth Tamás, Bereczki Máté, Kaló Attila Farkas Ottó, Gera Tamás, Pálinkó Márton	III. I. I. 4. 6. I. 4.

VIII. TÁBLÁZAT

ORSZÁGOS EGYESÜLETI VÁLTÓBAJNOKSÁGOK
EREDMÉNYEI
1997 – 2008

Év	Kat.	NÉV	Helyezés
1997	N	Csiszár Adrienn, László Dóra, Hecz Katalin, Tokaji Mónika, Szabó Andrea	I.
	N	Matók Zsuzsa, Csányi Adrienn, Buknicz Tímea, Tábor Judit, Felföldi Hajnalka	4.
	F	Sinkó János, Szabó Zsolt, Nagy Róbert, Molnár Attila, Farkas Dávid	I.
1998	N	Csiszár Adrienn, Csányi Adrienn, László Dóra, Hecz Katalin, Tokaji Mónika	I.
	N	Fodor Mónika, Szerencsi Ildikó, Terhes Beáta, Buknicz Tímea, Gordos Mónika	5.
	F	Fodor József, Bodó Tibor, Szűcs Gábor, Molnár Attila, Eke Zoltán	I.
	F	László Károly, Sinkó János, Szabó Zsolt, Nagy Róbert, Novai György	III.
	F	Szekeres József, Novai Gergő, Nyerges Dániel, Gyöngyösi István, Kocsik Árpád	5.
1999	N	Szerencsi Ildikó, Csányi Adrienn, Buknicz Tímea, Hecz Katalin, Balogh Piroska	II.
	N	Sipka Gabriella, Valler Krisztina, Csiszár Adrienn, László Dóra, Tokaji Mónika	4.
	F	Nagy Róbert, Sinkó János, Bodó Győző, Szűcs Gábor, Eke Zoltán	I.
2000	N	Szerencsi Dóra, Csiszár Adrienn, László Dóra, Valler Krisztina, Simon Ágnes	I.
	N	Zsolnai Eszter, Szerencsi Ildikó, Csányi Adrienn, Buknicz Tímea, Oláh Katalin	III.
	F	Takács Balázs, Fodor József, Sinkó János, Szűcs Gábor, Novai György	II.
2001	N	Oláh Katalin, Csiszár Adrienn, Csányi Adrienn, Szerencsi Ildikó, Szerencsi Dóra	I.
	N	Balogh Piroska, László Dóra, Valler Krisztina, Sipka Gabriella, Zsolnai Eszter	6.
	F	Nagy Róbert, Gyöngyösi István, Sinkó József, Takács Balázs, Viczián Péter	I.

2002	N	Balogh Piroska, Csizsár Adrienn, Szerencsi Ildikó, Szerencsi Dóra, Zsolnai Eszter	I.
	N	Simon Ágnes, László Dóra, Madarász Anett, Nagy Virág, Zsigmond Tímea	II.
	F	Nagy Róbert, Sinkó János, Nagy Bence, Gál Norbert, Vörös Roland	6.
2003	N	Oláh Katalin, Szerencsi Ildikó, Nagy Virág, Szerencsi Dóra, Zsigmond Tímea	I.
	N	Simon Ágnes, Madarász Anett, Sipka Gabriella, Zsolnai Eszter, Farkas Mariann	4
	F	Kocsik Árpád, Sinkó János, Gál Norbert, Takács Balázs, Horváth Tamás	III.
2004	N	Oláh Katalin, Szerencsi Ildikó, Szerencsi Dóra, Nagy Virág, Zsigmond Tímea	I.
	N	Szabó Andrea, Madarász Anett, Farkas Mariann, Tóth Réka, Szokol Mónika	5.
	F	Sinkó János, Fodor József, Viczián Péter, Horváth Tamás, Bereczki Máté	III.
2005	N	Balogh Piroska, Szerencsi Ildikó, Szerencsi Dóra, Zsigmond Tímea, Tóth Réka	I.
	N	Szabó Andrea, Nagy Virág, Farkas Mariann, Szokol Boglárka, Szokol Mónika	6.
	F	Novai György, Nagy Bence, Viczián Péter, Horváth Tamás, Pálinkó Márton	5
	F	Fodor József, Gál Norbert, Takács Balázs, Bereczki Máté, Farkas Ottó	6.
2006	N	Szerencsi Ildikó, Szerencsi Dóra, Nagy Virág, Tóth Réka, Szokol Mónika	I.
2007	N	Szerencsi Ildikó, Szerencsi Dóra, Zsigmond Tímea, Tóth Réka, Farkas Dóra	I.
	N	Balogh Piroska, Nagy Virág, Juhász V. Renáta, Szokol Mónika, Vass Flóra	6.
	F	Sinkó János, Horváth Tamás, Bereczki Máté, Pálinkó Márton, Vajda Balázs	II.
2008	N	Szerencsi Ildikó, Szerencsi Dóra, Szokol Mónika, Tóth Réka, Gera Krisztina	II.
	N	Kakuk Zsófia, Juhász V. Renáta, Vass Luca, Balogh Piroska, Zsigmond Tímea	5.
	F	Barkász Dániel, Horváth Tamás, Bereczki Máté, Rác Sándor, Fodor József	II.
	F	Krokavec Simon, Vajda Balázs, Pongrácz Ervin, Szabó Zsolt, Kaló Attila	6.

IX. TÁBLÁZAT

**ORSZÁGOS CSAPATBAJNOKSÁGOK
EREDMÉNYEI
1984 – 2008**

Év	Kat.	NÉV	Helyezés
1984	N15	Zádori Gabriella, Lajter Ildikó, Felföldi Hajnalka	III.
1985	N15	Balogh Piroska, Zádori Gabriella, Lajter Ildikó	6.
1986	N17	Balogh Piroska, Zádori Gabriella, Lóczi Éva	II.
1987	N17	Zádori Gabriella, Lóczi Éva, Balogh Piroska	III.
1988	N15	Gordos Mónika, Kovács Ivett, Miklós Andrea	4.
1989	N21 N15	Balogh Piroska, Zádori Gabriella, Felföldi H. Kovács Ivett, Gordos M., Miklós A., Novai M.	I. III.
1990	N21 N15	Balogh P., Zádori G., Lajter Ildikó, Szabó Andrea Kovács Ivett, Gordos Mónika, Novai Magdolna	4. II.
1991	N21 F15 N15	Lajter Ildikó, Balogh Piroska, Gábos Réka Farkas Dávid, Gazdag Péter, Novai György Csuka Dolli, Gordos Mónika, Kovács Ivett	5. I. I.
1992	N21 N17 N15 N13 F17	Balogh Piroska, Gábos Réka, Zádori Gabriella Csuka Dolli, Gordos Mónika, Kovács Ivett Csuka Bettina, Kiss Mária, Mátrai Szilvia Aradi Tímea, Kiss Nóra, Pásztor Kata Novai György, Farkas Dávid, Gazdag Péter	I. II. I. 4. III.
1993	F17 N15 N17 N21	Farkas Dávid, Novai György, Gazdag Péter Kiss Nóra, Pásztor Kata, Aradi Tímea Csuka Dolli, Gordos Mónika, Kovács Ivett Szabó Andrea, Zádori Gabriella, Gábos Réka	I. 6. III. II.
1994	N21 F17 N17	Gábos Réka, Gordos Mónika, Oláh Katalin Farkas Dávid, Bodó Győző, Eke Zsolt Csuka Bettina, Kiss Nóra, Kiss Mária	I. I. 4.
1995	N21 F13 F21	Oláh Katalin, Gordos Mónika, Balogh Piroska Szabó Zsolt, Sinkó János, Fodor József Novai György, Farkas Dávid, Molnár Z., Eke Zs.	III. 4. 7.
1996	N21 F21 F20 N16 F16 N14	Felföldi Hajnalka, Gordos Mónika, Oláh K. Novai György, Farkas Dávid, Dénes Z, Eke Z. Bodó Győző, Molnár Zoltán, Eke Zsolt Matók Zsuzsa, Papp Szilvia, Buknicz Tímea Sinkó János, Novai György, Szűcs Gábor Csányi Adrienn, Csiszár Adrienn, László Dóra	I. I. II. III. 4. III.

	F14	Fodor József, Bodó Tibor, Szabó Zsolt	II.
1997	N14	Csiszár Adrienn, Csányi Adrienn, Sipka G.	I.
	N16	Buknicz Tímea, Matók Zsuzsa, László Dóra	II.
	N20	Tábor Judit, Tokaji Mónika, Hecz Katalin	II.
	N21	Felföldi Hajnalka, Szabó Andrea, Gordos Mónika	4.
	F14	Novai Gergő, Fodor József, Sinkó János	II.
	F16	Szabó Zsolt, Bodó Tibor, Gyöngyösi István	4.
	F18	Molnár Attila, Szücs Gábor, Nagy Róbert	III.
	F21	Kocsik Árpád, Novai György, Eke Z., Farkas D.	6.
1998	N14	Szerencsi Ildikó, Sipka Gabriella, Fodor M.	I.
	N16	László Dóra, Csányi Adrienn, Csiszár Adrienn	I.
	N20	Tábor Judit, Buknicz Tímea, Hecz Katalin	II.
	F14	Szekeres József, Fodor József, László Károly	I.
	F16	Szabó Zsolt, Bodó Tibor, Sinkó János	I.
	F20	Molnár Attila, Szücs Gábor, Nagy Róbert	II.
	F21	Eke Zoltán, Molnár Z., Forrai Cs., Korsós Z.	5.
	N21	Balogh Piroska, Gordos Mónika, Tokaji Mónika	II.
1999	N14	Szerencsi Ildikó, Sipka Gabriella, Madarász A.	I.
	N16	Valler Krisztina, Csányi Adrienn, Csiszár Adrienn	II.
	N18	Fodor Mónika, Terhes Beáta, Draskóczy Eszter	II.
	N20	László Dóra, Buknicz Tímea, Hecz Katalin	I.
	N21	Gordos Mónika, Balogh Piroska, Tokaji M.	I.
	F16	Sinkó János, Valler Ferenc, Fodor József	I.
	F18	Bodó Győző, Gyöngyösi István, Nyerges Dániel	I.
	F20	Molnár Attila, Nagy Róbert, Szücs Gábor	I.
F21	Novai György, Kocsik Árpád, Eke Z., Eke Zsolt	4.	
2000	N14	Nagy Virág, Szerencsi Dóra, Zsolnai Eszter	II.
	N16	Szerencsi Ildikó, Sipka Gabriella, Madarász A.	I.
	N18	Csiszár Adrienn, Valler Krisztina, Terhes B.	I.
	N20	Buknicz Tímea, Csányi Adrienn, László Dóra	III.
	N21	Oláh Katalin, Balogh Piroska, Simon Ágnes	I.
	F16	Nagy Bence, Kaszaki József, Fodor József	III.
	F18	Nyerges Dániel, Bodó Győző, Valler Ferenc	I.
	F20	Szücs Gábor, Nagy Róbert, Sinkó János	II.
2001	N14	Nagy Virág, Szerencsi Dóra, Zsolnai Eszter	I.
	F18	Sinkó János, Valler Ferenc, Fodor József	I.
	F20	Bodó Tibor, Gyöngyösi István, Nagy Gergő	I.
	N18	Csányi Adrienn, Csiszár Adrienn, Valler Krisztina	II.
	N16	Szerencsi Ildikó, Sipka Gabriella, Madarász Anett	III.
	N20	László Dóra, Buknicz Tímea, Terhes Beáta	III.
	N21	Oláh Katalin, Balogh Piroska, Csuka Dolli	4.
	F14	Takács Balázs, Viczián Péter, Temesvári Ádám	5.
	F16	Farkas Csaba, Vince László, Gál Norbert	5.
F21	Korsós Zoltán, Eke Zoltán, Kocsik Á., Nagy R.	8.	
2002	N14	Gyuris Kitti, Zsigmond Tímea, Farkas Mariann	4.

	N16	Nagy Virág, Szerencsi Dóra, Zsolnai Eszter	III.
	N18	Szerencsi Ildikó, Madarász Anett, Csiszár A.	I.
	N20	Sipka Gabriella, Terhes Beáta, László Dóra	II.
	N21	Simon Ágnes, Balogh Piroska, Szabó Andrea	I.
	F14	Kunfalvi Csaba, Vörös Roland, Horváth Tamás	6.
	F16	Takács Balázs, Gál Norbert, Viczián Péter	II.
	F18	Fodor József, Kaszaki Zoltán, Nagy Bence	II.
	F20	Bodó Tibor, Gyöngyösi István, Sinkó János	I.
	F21	Korsós Zoltán, Nagy Róbert, Kocsik Á., Bánki Z.	8.
2003	F14	Pálinkó Márton, Arató Dániel, Vörös Roland	II.
	F16	Horváth Tamás, Takács Balázs, Viczián Péter	I.
	F20	Nagy Bence, Sinkó János, Fodor József	I.
	F20	Kaszaki Zoltán, Szekeres József, Gál Norbert	II.
	F21	Bodó Tibor, Gyöngyösi István, Bánki Z., Nagy G.	5.
	N14	Vincze Tímea, Farkas Mariann, Zsigmond T.	I.
	N14	Gyuris Kitti, Szokol Boglárka, Csürel Beáta	II.
	N16	Szerencsi Dóra, Zsolnai Eszter, Nagy Virág	I.
	N18	Szerencsi Ildikó, Madarász Anett, Sipka G.	I.
	N20	Csiszár Adrienn, Terhes Beáta, Fodor Mónika	4.
	N21	Oláh Katalin, Balogh Piroska, Simon Ágnes	II.
2004	F18	Takács Balázs, Viczián Péter, Gál Norbert	II.
	F20	Nagy Bence, Fodor József, Kaszaki József	4.
	F21	Gyöngyösi I., Bánki Z., Novai Gy., Sinkó J.	8.
	N14	Zsigmond Tímea, Tóth Réka, Szokol Mónika	II.
	N16	Szerencsi Dóra, Nagy Virág, Farkas Mónika	I.
	N20	Szerencsi Ildikó, Madarász Anett, Csiszár Adrienn	II.
	N21	Oláh Katalin, Balogh Piroska, Szabó Andrea	II.
2005	N14	Szokol Mónika, Tóth Réka, Juhász V. Renáta	I.
	N16	Farkas Mariann, Zsigmond T., Szokol Boglárka	II.
	N16	Kakuk Zsófia, Samu Liza, Csürel Beáta	III.
	N21	Szerencsi Ildikó, Szerencsi Dóra, Nagy Virág	I.
	N21	Balogh Piroska, Felföldi Hajnalka, Szabó Andrea	III.
	F16	Horváth Tamás, Bereczki Máté, Farkas Ottó	II.
	F20	Takács Balázs, Viczián Péter, Nagy Bence	I.
2006	N21	Szerencsi Ildikó, Balogh Piroska, Szabó Andrea	II.
	N18	Szerencsi Dóra, Farkas Mariann, Nagy Virág	II.
	N18	Kakuk Zsófia, Szokol Boglárka, Juhász V. Renáta	III.
	F21	Novai György, Nagy Gergő, Sinkó János, Fodor J.	7.
	F20	Viczián Péter, Takács Balázs, Horváth Tamás	4.
	F16	Bereczki Máté, Farkas Ottó, Pálinkó Márton	I.
2007	N21	Szerencsi Ildikó, Balogh Piroska, Szabó Andrea	II.
	N20	Szerencsi Dóra, Nagy Virág, Zsigmond Tímea	I.
	N18	Szokol Boglárka, Farkas Mariann, Kakuk Zsófia	III.
	N16	Szokol Mónika, Tóth Réka, Juhász V. Renáta	I.
	F18	Bereczki Máté, Horváth Tamás, Pálinkó M.	I.

	F14	Gera Tamás, Vajda Balázs, Apjok Dániel	4.
2008	N21	Szerencsi Ildikó, Balogh Piroska, Szabó Andrea	II.
	N20	Szerencsi Dóra, Nagy Virág, Farkas Mariann	III.
	N18	Zsigmond Tímea, Tóth Réka, Szokol Mónika	I.
	N18	Szokol Boglárka, Kakuk Zsófia, Juhász V. Renáta	5.
	N14	Vass Luca, Gera Krisztina, Farkas Dóra	III.
	F21	Fodor József, Takács Balázs, Sinkó J., Szabó Zs.	5.
	F20	Kaló Attila, Pálinkó Márton, Horváth Tamás	II.
	F18	Bereczki Máté, Barkász Dániel, Pongrácz E.	I.
	F14	Rác Sándor, Vajda Balázs, Apjok Dániel	I.

X. TÁBLÁZAT

SZENIOR ORSZÁGOS BAJNOKSÁGOK EREDMÉNYEI 1985 – 2008

HOB: Hosszútávú OB
ÉOB: Éjszakai OB
KOB: Középtávú OB
ROB: Rövidtávú OB
NOB: Normáltávú OB

VOB: Váltó OB
EVOB: Egyesületi váltó OB
OCSB: Csapat OB
PCSB: Pontbegyűjtő CSB

Év	Meg- nevezés	Kate- gória	NÉV	Helye- zés
1985	NOB	F55	Csamangó Ferenc	III.
1986	NOB	F55	Csamangó Ferenc	I.
1987	NOB	F60	Csamangó Ferenc	I.
1988	NOB	F60	Csamangó Ferenc	4.
1989	NOB	F60	Csamangó Ferenc	I.
	KOB	F60	Csamangó Ferenc	I.
1990	NOB	F40	Sindely Pál dr.	4.
	NOB	F60	Csamangó Ferenc	II.
	KOB	F40	Sindely Pál dr.	II.
1991	HOB	F60	Csamangó Ferenc	I.
	NOB	F60	Csamangó Ferenc	I.
	KOB	F40	Sindely Pál dr.	I.
1992	NOB	F45	Sindely Pál dr.	6.
	NOB	F65	Csamangó Ferenc	4.
1993	NOB	F65	Csamangó Ferenc	I.
1994	HOB	F45	Sindely Pál dr.	I.
	HOB	F65	Csamangó Ferenc	II.
	NOB	F65	Csamangó Ferenc	III.
	KOB	F45	Sindely Pál dr.	I.
1995	ÉOB	F45	Sindely Pál dr.	4.
	HOB	F50	Papp Gyula	III.
	HOB	F65	Csamangó Ferenc	I.
	NOB	F65	Csamangó Ferenc	III.
	KOB	F45	Sindely Pál dr.	I.
	KOB	F65	Csamangó Ferenc	I.
1996	HOB	F65	Csamangó Ferenc	I.
1997	ÉOB	F50	Sindely Pál dr.	III.
	HOB	F50	Sindely Pál dr.	I.
	HOB	F70	Csamangó Ferenc	5.
	NOB	F50	Sindely Pál dr.	II.

	KOB	F35	Hajagos Henrik	5.
	KOB	F50	Sindely Pál dr.	II.
	KOB	F50	Pásztor Imre	III.
1998	ÉOB	F50	Sindely Pál dr.	6.
	HOB	F50	Sindely Pál dr.	4.
	HOB	F70	Csamangó Ferenc	I.
	NOB	F70	Csamangó Ferenc	II.
	KOB	F50	Sindely Pál dr.	III.
1999	HOB	F50	Sindely Pál dr.	6.
	NOB	F55	Pásztor Imre	5.
	KOB	F35	Gera Tibor	III.
	KOB	F50	Sindely Pál dr.	I.
	KOB	F55	Pásztor Imre	4.
	KOB	F65	Csamangó Ferenc	6.
	OCSB	F135	Sindely Pál dr.	4.
			Pásztor Imre	
			Gera Tibor	
	VOB	F165	Csamangó Ferenc	6.
			Felföldi Károly dr.	
			Szokol Lajos	
2000	HOB	F50	Sindely Pál dr.	6.
	HOB	F70	Csamangó Ferenc	II.
	NOB	F35	Gera Tibor	6.
	NOB	F50	Sindely Pál dr.	6.
	NOB	F70	Csamangó Ferenc	I.
	KOB	F35	Gera Tibor	6.
	KOB	F50	Sindely Pál dr.	6.
	KOB	F65	Csamangó Ferenc	4.
	KOB	F70	Csamangó Ferenc	I.
	VOB	F165	Felföldi Károly dr.	I.
			Pásztor Imre	
			Sindely Pál dr.	
	OCSB	F165	Felföldi Károly dr.	4.
			Pásztor Imre	
			Sindely Pál dr.	
2001	HOB	F45	Szokol Lajos	5.
	NOB	F70	Csamangó Ferenc	II.
	KOB	F70	Csamangó Ferenc	I.
	OCSB	F165	Felföldi Károly dr.	6.
			Pásztor Imre	
			Sindely Pál dr.	
	EVOB	F170	Gera Tibor	6.
			Szokol Lajos	
			Sindely Pál dr.	
			Pásztor Imre	

2002	ÉOB	F55	Sindely Pál dr.	4.
	HOB	F75	Csamangó Ferenc	I.
	NOB	F55	Sindely Pál dr.	4.
	NOB	F75	Csamangó Ferenc	II.
	ROB	F55	Sindely Pál dr.	III.
	VOB	F125	Gera Tibor Szokol Lajos Hajagos Henrik	6.
2003	ROB	F75	Csamangó Ferenc	II.
	KOB	F75	Csamangó Ferenc	III.
	NOB	F55	Sindely Pál dr.	II.
	NOB	F75	Csamangó Ferenc	III.
	VOB	F125	Gera Tibor Hajagos Henrik Szokol Lajos	6.
	VOB	F165	Felföldi Károly dr. Pásztor Imre Sindely Pál dr.	5.
	OCSB	F125	Szokol Lajos Gera Tibor Hajagos Henrik	4.
EVOB	F170	Szokol Lajos Gera Tibor Hajagos Henrik Sindely Pál dr.	III.	
2004	HOB	F55	Sindely Pál dr.	4.
	NOB	F75	Csamangó Ferenc	II.
	KOB	F55	Sindely Pál dr.	III.
	ROB	F55	Sindely Pál dr.	I.
	NOB	N35	Balogh Piroska	III.
	KOB	N35	Balogh Piroska	I.
	OCSB	F165	Szokol Lajos Pásztor Imre Felföldi Károly dr.	5.
	VOB	F165	Felföldi Károly dr. Pásztor Imre Sindely Pál dr.	6.
	VOB	N105	Felföldi Hajnalka Sallai Sára Takács Ágnes	I.
	EVOB	F170	Gera Tibor Szokol Lajos Hajagos Henrik Tóth Gábor	III.

2005	HOB	N35	Balogh Piroska	II.
	NOB	N35	Balogh Piroska	II.
	NOB	F35	Korsós Zoltán	5.
	NOB	F55	Sindely Pál dr.	5.
	NOB	F75	Csamangó Ferenc	I.
	HOB	F75	Csamangó Ferenc	II.
	KOB	F45	Szokol Lajos	III.
	OCSB	F125-2	Gera Tibor	II.
			Szokol Lajos Korsós Zoltán	
	OCSB	F125-1	Vass Zoltán	5.
		Hajagos Henrik Tóth Gábor		
ROB	N35	Balogh Piroska	II.	
OCSB	N120	Károssy Réka	4.	
		Sallai Sára Lóczi Éva		
VOB	N105	Felföldi Hajnalka	5.	
		Károssy Réka Lóczi Éva		
2006	HOB	N35	Balogh Piroska	I.
	HOB	F50	Szokol Lajos	II.
	HOB	F40	Gera Tibor	5.
	NOB	F50	Szokol Lajos	4.
	NOB	N35	Balogh Piroska	I.
	NOB	N40	Sallai Sára	5.
	KOB	F50	Szokol Lajos	III.
	KOB	N35	Balogh Piroska	III.
	ROB	N35	Balogh Piroska	I.
	ROB	N35	Felföldi Hajnalka	5.
	ROB	F75	Csamangó Ferenc	II.
	ROB	F35	Korsós Zoltán	6.
	ROB	F45	Hajagos Henrik	4.
	VOB	F125	Gera Tibor	4.
		Hajagos Henrik Vass Zoltán		
EVOB	F170	Gera Tibor	5.	
		Hajagos Henrik Szencz Attila Tóth Gábor		
2007	HOB	F50	Szokol Lajos	I.
	HOB	F55	Sindely Pál dr.	III.
	ÉOB	F55	Blum László id.	I.
	KOB	N35	Balogh Piroska	II.
	KOB	F50	Szokol Lajos	5.

	VOB	F125	Gera Tibor Hajagos Henrik Tóth Gábor	6.
	VOB	F185	Felföldi Károly dr. Pásztor Imre Sindely Pál dr.	5.
	ROB	F40	Gera Tibor	6.
	ROB	F50	Szokol Lajos	5.
	ROB	N35	Balogh Piroska	II.
	OCSB	F185	Felföldi Károly dr. Pásztor Imre Sindely Pál dr.	5.
	EVOB	F230	Felföldi Károly dr. Pásztor Imre Sindely Pál dr. Blum László id.	4.
	NOB	F50	Szokol Lajos	III.
	NOB	F60	Sindely Pál dr.	II.
	NOB	N35	Balogh Piroska	II.
2008	HOB	F50	Szokol Lajos	6.
	KOB	F45	Tóth Gábor	4.
	KOB	N35	Balogh Piroska	4.
	VOB	F145	Szokol Lajos Hajagos Henrik Tóth Gábor	4.
	ROB	F45	Tóth Gábor	II.
	ROB	N35	Balogh Piroska	I.
	OCSB	F125	Hajagos Henrik Gera Tibor Tóth Gábor	5.
	OCSB	N125	Felföldi Hajnalka Károssy Réka Takács Ágnes	4.
	PCSB	F145	Gera Tibor Hajagos Henrik Szokol Lajos	4.
	PCSB	N125	Takács Ágnes Károssy Réka Felföldi Hajnalka	4.
	EVOB	N120	Felföldi Hajnalka Károssy Réka Takács Ágnes	4.
	NOB	F45	Tóth Gábor	6.
	NOB	F50	Szokol Lajos	6.

FÜGGELÉK

**CSONGRÁD MEGYEI CSAPATBAJNOKSÁGOK ÉRMESEI
FELNÖTT FÉRFI KATEGÓRIA (F21)
1970-1993**

ÉV	VERSENY- KÖZPONT "TÉRKÉP"	I. HELYEZÉS	II. HELYEZÉS	III. HELYEZÉS
1970	Vértes Szár	H. Medosz SK Baranyai Antal Zombori László C.Nagy Sándor	Sz.Kinizsi SK. Máthé István Balogh Ferenc Kincses László	Cs. Batsányi J. Radics József Sebők László Lantos István
1971	Mecsek-hg Vémend	Sz. Kinizsi SK T.Nagy Sándor Kunfalvi Zsolt Kovács Imre	Szeol SC Sindely Pál Novai György Csamangó Ferenc	Sz. Radnóti SK Makra Sándor Remák Géza Balogh János
1972	—	—	—	—
1973	Biatorbágy "Iharos"	Sz.Vasútforg. F. Hajnal Tibor Somodi László Rétlaki Győző	Sz. Dózsa SK Tegzes László Szeles Zoltán Molnár Dezső	Sz. Kinizsi SK Csamangó F. Novai György Simon István
1974	Budai hg. "Jánoshegy"	Sz.Vasútforg. F. Rétlaki Győző Hajnal Tibor Somodi László	Sz.Vízügyi SK Molnár Dezső Szeles Zoltán Popán János	H. Hódgép SK Nagy Attila Vakulya Sándor Rácz Lajos
1975	Vámospércs Halápi csárda "Lukaháza"	H. Porcelán SK Erdélyi Tibor Hegedűs Ábel Farkas Dezső	Sz.Vízügyi SK Kalmár János Márkus Ferenc Emhöffner Ferenc	—
1976	Piliscsaba "Szírtés-tető"	SZVSE Szokol Lajos Simon István Sindely Pál Mécs László	HVSE Papp Gyula Bán Sándor Vakulya Sándor Reska Gyula	Sz.Vízügyi SE Kalmár János Dankó Zsolt Alberti István Rácz Miklós
1977	Leányfalu "Vöröskő"	SZVSE Sindely Pál Szekeres Sándor Lippai Zoltán Simon István	Sz.Vízügy SE Emhöffner Ferenc Kalmár János Kunfalvi Csaba Pásztor Imre	Sz. Délép SC. Medovarszki Gy Kőszegy László Rácz Miklós Rácz Imre

1978	Budai-hg. "Szekrényes"	SZVSE Simon István Lippai Zoltán Sindely Pál	HVSE Fleischer Zoltán Bán Sándor Baranyai Antal	HVSE II. Marton Sándor Vizkeleti György Nagy Attila
1979	Tompa "Darvas-erdő"	SZVSE I. Mécs László Lippai Zoltán Simon István	HVSE I. Gergely Attila Baranyai Antal Zentai László	Sz. Vízügyi SE Könnnyü István Kalmár János Pásztor Imre
1980	Doboz "Szanaszug"	HVSE György László Marton Sándor Bán Sándor	Sz. Délép SC Zsolnai Tibor Kaszaki József Somogyi Miklós	SZVSE Lippai Zoltán Pásztor Imre Dr.Sindely Pál
1981	Budai-hg. "Hárshegy"	SZVSE I. Szokol Lajos Dr.Sindely Pál Nagy Lajos	Sz.Délép SC. Zsolnai Tibor Kaszaki József Rácz Miklós	Sz.KLTE Szücs Pál Mucsi Mihály Arnold Gyula
1982	Mecsek-hg. "Misinatető"	HVSE Bán Zsolt Csonka Antal Hideg István Marton Sándor	SZVSE II. Szokol Lajos Nagy Lajos Csamangó F. Kovács ?	Sz.Délép SC. Szücs Pál Somogyi Miklós Kaszaki József Szász Zoltán
1983	Kunfehértó "Jánoshalma"	HVSE Csonka Antal Hideg István Bán Sándor Bán Zsolt	SZVSE I. Szokol Lajos Nagy Lajos Lippai Zoltán Dr.Sindely Pál	Sz. Délép SC. Kaszaki József Szücs Pál Gudlin Péter Kunfalvi Csaba
1984	Jánoshegy "Szekrényes"	SZVSE I. Lippai Zoltán Szokol Lajos Gera Tibor Sramkó Tibor	Sz. Délép SC. Kaszaki József Gudlin Péter Szücs Pál Csurel János	SZVSE II. Csamangó F. Dr.Sindely Pál Bogdány Tamás Perecz József
1985	Lakitelek "Szikra"	SZVSE I. Szokol Lajos László Károly Gera Tibor Vass Zoltán	Sz.Délép SC. Kaszaki József Szabó Endre Szücs Pál Csuka Zsigmond	SZVSE II. Csamangó F. Pásztor Imre Blum László Szalóki Béla
1986	Balotaszállás "Balotaszállás"	SZVSE Vass Zoltán Szokol Lajos Gera Tibor Lippai Zoltán	HVSE Juhász Gábor Marton Sándor Csonka Antal Hetényi Ferenc	Szeol-Délép SC Szücs Pál Szabó Endre Rácz Sándor Hegedűs János

1987	Balotaszállás "Balotaszállás"	SZVSE I. Király Pál Szabó Endre Gera Tibor Vass Zoltán	SZVSE II. Szencz Attila László Károly Hajagos Henrik Pálffy Csaba	HVSE Csonka Antal Juhász Gábor Szücs Pál Hetényi Ferenc
1988	Balotaszállás "Balotaszállás"	HVSE I. Dezső Sándor Csonka Antal Juhász Gábor Korsós Zoltán	SZVSE I. Szokol Lajos Blidár János Mátrai Róbert Szencz Attila	SZVSE II. Kinyó István Paskuj Mátyás Pásztor Imre Csamangó F.
1989	Balotaszállás "Balotaszállás"	SZVSE I. Gera Tibor Vass Zoltán Ferenczi Ferenc Riesing József	HSVSE Dezső Sándor Juhász Gábor Csonka Antal Korsós Zoltán	SZVSE II. Mátrai Róbert Szabó Endre Kiss Attila Hajagos Henrik
1990	Sándorfalva "Sándorfalva"	SZVSE I. Riesing József Gera Tibor Vass Zoltán Mátrai Róbert	HVSE I. Korsós Zoltán Juhász Gábor Csonka Antal Dezső Sándor	HVSE II. Bán Sándor Szücs Pál Soós Csaba Hideg István
1991	Sándorfalva "Sándorfalva"	SZVSE I. Vass Zoltán Szokol Lajos Riesing József	ABS I. Takács Árpád Balázs Tihamér Kisházi László	ABS II. Nagyari Tibor Fehér Szabolcs Kisházi Gábor
1992	Dóc "Sándorfalva"	SZVSE I. Gera Tibor Vass Zoltán Riesing József	SZVSE III. Mátrai Róbert Zádori Adrián Kevei Attila	SZVSE II. Farkas Dávid Gazdag Péter Novai György
1993	Kunfehértó "Kunfehértó"	HTC I. Kisházi László Korsós Zoltán Juhász Gábor	SZVSE I. Gera Tibor Zádori Adrián Vass Zoltán	SZVSE II. Szencz Attila Hajagos Henrik Paskuj Mátyás

**CSONGRÁD MEGYEI CSAPATBAJNOKSÁGOK ÉRMESEI
FELNÖTT NŐI KATEGÓRIA (N21)
1973-1993**

ÉV	VERSENY- KÖZPONT "TÉRKÉP"	I. HELYEZÉS	II. HELYEZÉS	III. HELYEZÉS
1973	Biatorbágy "Iharos"	Sz. Radnóti SK Szokol Ilona Szalai Ilona Gurzó Éva	—	—
1974	Budai hg. "Jánoshegy"	Sz.KSZV SE Kotogány Ilona Gömöri Éva Dobos Erzsébet	Makói TVSE Tóth Ildikó Tóth Beáta Vörös Zsuzsanna	H. Porcelán SK Nagy Anna Bacsa Ilona Varga Anna
1975	Vámospércs Halápi csárda "Lukaháza"	HMSE (tart) Korsós M. Vízi Judit Czillik Mária	SZVSE Varga Ágnes Ótott Piroksa Szakálos Anna	Makói VSE Tóth Beáta Fazekas Ezsébet Tóth Ildikó
1976	Pilisscaba "Szirtes-tető"	HVSE Csorja Ida Nagy Anna Apró Erika	Szentesi VSC. Palásti Piroksa Rozgonyi E. Gera Julianna	—
1977	Leányfalu "Vöröskő"	SZVSE Ábrahám Mária Rác Piroksa Sebők Magdolna	—	—
1978	Budai-hg. "Szekrényes"	HVSE Apró Erika Vízi Judit Németh Zsuzsa	Sz. KSZV. SE Égető Katalin Pásztor Ágnes Márki Mária	HVSE II. Bereczki Vera Mészáros Sarolta Erdei Erzsébet
1979	Tompa "Darvas-erdő"	Sz. KSZV. SE Szokol Ilona Takács Klára Égető Katalin	Szentesi VSC Tisza Erzsébet Forgó Rózsa Sebők Magdolna	HVSE I. Apró Erika Németh Zsuzsa Mészáros Sarolta
1980	Doboz "Szanazug"	Szentresi VSC Forgó Rózsa Szarvas Ilona Huszka Ibolya	Sz. Délép SC-1 Takács Klára Sallai Anikó Szokol Ilona	Sz. Délép SC-2 Baráth Györgyi Égető Katalin Lovászi Ágnes

1981	Budai-hg. "Hárshegy"	Szentesi VSC Bodzás Magdolna Török Margit Forgó Ilona	SZVSE Égető Katalin Gyuris Tünde May Erika	Sz. Délép SC Horváth Erzsébet Szász Erzsébet Szokol Éva
1982	Mecsek-hg. "Misina-Kantavár"	Sz. Délép SC. Takács Klára Lovászi Ágnes Horváth Erzsébet	HVSE Laták Márta Rárósi Eszter Mészáros Sarolta	SZVSE I. Égető Katalin Nyerges Ildikó Scherzer Mária
1983	Kunfehértó "Jánoshalma"	Sz. Délép SC. Huszka Ibolya Takács Klára Csamangó Juszti	HVSE Hné Laták Márta Mészáros Sarolta Rárósi Eszter	Szentesi VSC Sebők Zsuzsanna Bónus Ilona Keller Mária
1984	Jánoshegy "Szekrényes"	SZVSE Égető Katalin Scherzer Mária Katona Anna	Sz. Délép SC Francia G. Csamangó Juszti Fazekas Éva	—
1985	Lakitelek "Szikra"	Szentesi VSC Őze Erzsébet Kánvási Katalin Böszörményi K.	SZVSE Kordás Erika Égető Katalin Katona Anna	HVSE Berta Gyöngyi Hné. Laták M. Balogh Tünde
1986	Balotaszállás "Balotaszállás"	Szeol-Délép SC. Takács Klára Dr.Fazekas Éva Huszka Ibolya	Szentesi VSC Őze Erzsébet Böszörményi K. Lovas Zsuzsanna	HVSE Balázs Erika Hideg Istvánné Balogh Tünde
1987	Balotaszállás "Balotaszállás"	SZVSE Balogh Piroska Felföldi H. Lóczy Éva	HVSE Hideg Istvánné Balogh Tünde Berta Gyöngyi	H. Metripond Balázs Erika Felföldi Renáta Alföldi Andrea
1988	Balotaszállás "Balotaszállás"	HVSE Rostás Irén Hideg Istvánné Nagygyörgy Rita	SZVSE I: Zádori Gabriella Zsótér Zsuzsa Lóczy Éva	Szentesi VSC Sebők Zsuzsanna Böszörményi K. Apró Ilona
1989	Balotaszállás "Balotaszállás"	SZVSE I. Zsótér Zsuzsa Lajter Ildikó Felföldi Hajnalka	HSVSE Rostás Irén Berta Gyöngyi Hideg Istvánné	Kábel SE Varga Erzsébet Horváth Éva Mucsi Julianna

1990	Sándorfalva "Sándorfalva"	HVSE Goldring Jenőné Rostás Irén Hideg Istvánné	Kábel SE Kis Ágnes Spiczner Anikó Berezvai Gizella	Rendőr TE Tóth Ágnes Hódör Katalin Blum Henrietta
1991	Sándorfalva "Sándorfalva"	ABS Mónus Anikó Balogh Tünde Szabó Katalin	HTC Goldring Jenőné Jné Bálint Ildikó Csorja Ida	—
1992	Dóc "Sándorfalva"	SZVSE I. Balogh Piroska Gábos Réka Zádori Gabriella	SZVSE II. Kordás Erika Szokol Éva Lajter Ildikó	Kisteleki TE Majoros Szilvia Szombathelyi Erika Molnár Katalin
1993	Kunfehértó "Kunfehértó"	SZVSE Szabó Andrea Zádori Gabriella Lajter Ildikó	—	—

CSONGRÁD MEGYEI VÁLTÓBAJNOKSÁGOK ÉRMESEI
FELNŐTT FÉRFI KATEGÓRIA (F21)
1969-2008

ÉV	VERSENY- KÖZPONT "TÉRKÉP"	I. HELYEZÉS	II. HELYEZÉS	III. HELYEZÉS
1969	Csengele (fekete-fehér) (újrarendezés)	H. Medosz SE Farkas Dezső Gila Antal Baranyai Antal	Szeol SC. Csamangó F. Hajdú Kálmán Sindely Pál	Sz. Vasútforg. Flaisz Károly Huszár László Csuka Zsigmond
1970	Tiszasziget (fekete-fehér) (újrarendezés)	H. Medosz SE Bán Sándor Farkas Dezső Gila Antal	Szeol SC. Csamangó F. Sindely Pál Temesvári Gyula	Sz. Radnóti SK Makra Sándor Nagy Róbert Remák Géza
1971	Budai-hg. „János-hegy”	H. Hódgép SK. Baranyai Antal Gila Antal Zombori László	H. Metripond Földházi János Sinkó Tibor Vörös Attila	—
1972	Lajosforrás "Holdvilág-árok"	H. Hódgép SK Zombori László Farkas Dezső Baranyai Antal	Sz. Kinizsi SK Simon István Novai György Sindely Pál	—
1973	Márianosztra Börzsöny 4. "Nagy Galla"	Sz. Kinizsi SK Simon István Novai György Sindely Pál	H. Hódgép SK Farkas Dezső Zombori László Bán Sándor	Sz. Vasútforg. Rétlaki Győző Somodi László Hajnal Tibor
1974	Üllő "Pótharaszti"	Sz. Kinizsi SK Csamangó F. Simon István Sindely Pál	H. Hódgép SK Zombori László Baranyai Antal Bán Sándor	H. Porcelán SK Farkas Dezső Reska Gyula Marton Sándor
1975	Debrecen "Nagyerdő"	H. Porcelán SK Hegedűs Ábel Farkas Dezső Erdélyi Tibor	HMSE Zombory Zoltán Bán Sándor Tóth László	Sz. Vízügyi SK. Ernhoffer Ferenc Márkus Ferenc Kalmár János
1976	Pilisszentlászló "Szent László hegy"	SZVSE Csamangó F. Sindely Pál Szokol Lajos	HVSE Vakulya Sándor Papp Gyula Bán Sándor	Sz. Vízügyi SE. Kalmár János Pásztor Imre Kunfalvi Csaba

1977	Pilisszentkereszt "Dobogókő"	HVSE Lugosi Imre Bán Sándor Marton Sándor	Sz. Vízügyi SE Kunfalvi Csaba Pásztor Imre Kalmár János	Sz. Délép SC Rác Imre Rác Miklós Csuka Zsigmond
1978	Kelebia "Darvas-erdő"	HVSE Vizkeleti Gy. Fleischer Zoltán Marton Sándor	SZVSE Sindely Pál Csamangó F. Szekeres Sándor	Sz. Délép SC Medovárszki Gy. Kaszaki József Zsolnai Tibor
1979	Budakeszi "Szekrényes"	Sz. Délép SC. Zsolnai Tibor Kőszeghy László Rác Imre	Sz. Vízügyi SE Könnyű István Kalmár János Kunfalvi Csaba	SZVSE Bodor Zoltán Simon István Szokol Lajos
1980	Pesthidegkút "Vadaskert"	HVSE Bán Sándor Marton Sándor Györgyi László	Sz. Délép SC Somogyi Miklós Zsolnai Tibor Kaszaki József	SZVSE Csamangó F. Pásztor Imre Nagy Lajos
1981	Kecskemét "Nyírierdő"	?	?	?
1982	Jánoshalma "Jánoshalma"	HVSE Baranyai Antal Bán Sándor Hideg István Marton Sándor	SZVSE I. Nagy Lajos Dr.Sindely Pál Lippai Zoltán Szokol Lajos	Sz. Délép SC Kunfalvi Csaba Szász Zoltán Szűcs Pál Kaszaki József
1983	Mecsek-hg. "Misina-Rigó-kút"	SZVSE I. Szokol Lajos Sramkó Tibor Nagy Lajos	HVSE Bán Zsolt Bán Sándor Hideg István	Sz. Délép SC Szűcs Pál Szabó Endre Kaszaki József
1984	Ópusztaszer "Ópusztaszer"	SZVSE I. Blidár János Sramkó Tibor Lippai Zoltán Szokol Lajos	Sz. Délép SC. I. Gudlin Péter Szász Zoltán Szabó Endre Kaszaki József	SZVSE III. Csamangó F. Skultéti Zoltán Gera Tibor Riesing József
1985	Ópusztaszer "Ópusztaszer"	HVSE I. Oláh Ferenc Baranyai Antal Hetényi Ferenc Hideg István	SZVSE Szokol Lajos Lippai Zoltán Vass Zoltán Gera Tibor	HVSE II. Juhász Gábor Marton Sándor Bán Sándor Csonka Antal

1986	Ópusztaszer "Ópusztaszer"	SZVSE I. Vass Zoltán Szencz Attila Király Pál Gera Tibor	Szeol-Délep SE Szabó Endre Szücs Pál Rácz Sándor Szász Zoltán	HVSE Marton Sándor Bán Sándor Kisházi László Csonka Antal
1987	Ásotthalom "Ásotthalom"	SZVSE I. Vass Zoltán Szabó Endre Blidár János Lippai Zoltán	HVSE Juhász Gábor Baranyai Antal Bán Sándor Csonka Antal	H. Metripond Molnár Attila Marton Sándor Oláh Ferenc Kisházi László
1988	Ásotthalom "Ásotthalom"	SZVSE I. Gera Tibor Riesing József Hajagos Henrik Vass Zoltán	HVSE I. Csonka Antal Bán Sándor Juhász Gábor Dezső Sándor	SZVSE II. Mátrai Róbert Ferenczi Ferenc Blidár János Szokol Lajos
1989	Jakabszállás "Kisasszony-erdő"	SZVSE II. Gera Tibor Vass Zoltán Ferenczi Ferenc Riesing József	HVSE I. Dezső Sándor Juhász Gábor Csonka Antal Korsós Zoltán	SZVSE III. Mátrai Róbert Szabó János Kiss Attila Hajagos Henrik
1990	Lakitelek "Szikra"	HVSE I. Dezső Sándor Csonka Antal Juhász Gábor Korsós Zoltán	SZVSE I. Vass Zoltán Riesing József Gera Tibor Ferenczi Ferenc	SZVSE II. Skultéti Zoltán Kiss Attila Hajagos Henrik Szokol Lajos
1991	Ásotthalom "Gárgyán-erdő"	HTC I. Dezső Sándor Juhász Gábor Hetényi István	SZVSE I. Ferenczi Ferenc Hajagos Henrik Gera Tibor	SZVSE II. Mátrai Róbert Szabó Endre Szabó János
1992	Ásotthalom "Gárgyán-erdő"	HTC I. Korsós Zoltán Juhász Gábor Dezső Sándor	SZVSE I. Farkas Dávid Gazdag Péter Gera Tibor	ABST Mitró Zoltán Kisházi László Takács Árpád
1993	Ásotthalom "Gárgyán-erdő"	SZVSE I. Gazdag Péter Novai György Farkas Dávid	HTC I. Juhász Gábor Korsós Zoltán Takács Árpád	SZVSE IV. Gera Tibor Kevei Attila Zádori Adrián
1994	Dóc „Sándorfalva”	HTC I. Dezső Sándor Juhász Gábor Kisházi László	SZVSE II. Gazdag Péter Szabó János Forrai Csaba	SZVSE III. Gera Tibor Hajagos Henrik Engi Imre

1995	Ásotthalom "Ásotthalom"	SZVSE I. Novai György Eke Zoltán Farkas Dávid	HTC Kisházi László Juhász Gábor Csonka Antal	SZVSE II. Gera Tibor Gazdag Péter Takács Árpád
1996	Tázlár "Láдахomok"	HTC I. Forrai Gábor Kisházi László Vörös Endre	HTC II. Szabó Imre Takács Árpád Forrai Miklós	SZVSE I. Forrai Csaba Korsós Zoltán Eke Zoltán
1997	Tázlár "Felsőszállás"	SZVSE VI. Novai György Eke Zoltán Farkas Dávid	SZVSE IV. Korsós Zoltán Szűcs Gábor Nagy Róbert	SZVSE III. Gera Tibor Bodó Győző Eke Zsolt
1998	Ásotthalom "Gárgyán-erdő (szenior)"	HTC Csonka Antal Bán Sándor Hideg István	HGÁ Valler Ferenc Madarász László Gál József	SZVSE Dr.Sindely Pál Csuka Zsigmond Draskóczy István
1998	Ásotthalom "Gárgyán-erdő"	SZVSE Nagy Róbert Korsós Zoltán Eke Zoltán	HTC Forrai Miklós Vörös Endre Forrai Gábor	SZVSE II. Bodó Tibor Bodó Győző Farkas Dávid
1999	Kunfehértó	SZVSE I. Eke Zsolt Korsós Zoltán Forrai Csaba	HTC Forrai Gábor Forrai Miklós Vörös Endre	HTC Mitro Zoltán Juhász Gábor Kisházi László
2000	Zsana "Eresztő-pusztá"	HTC-1 Forrai Miklós Dezső Sándor Forrai Gábor	SZVSE Forrai Csaba Eke Zsolt Dr.Kocsik Árpád	HTC-2 Kiss Tamás Kisházi Gábor Neff Roland
2001	Jakabszállás "Kisasszony-erdő"	SZVSE-1 Szűcs Gábor Nagy Róbert Kocsik Árpád	SZVSE-2 Korsós Zoltán Nagy Gergő Eke Zoltán	ARA Molnár Tibor Kiffer Gyula Ágoston Zoltán

Dél-alföldi Regionális Váltóbajnokságok				
2002	Jakabszállás "Kisasszony-erdő"	SZVSE-1 Fodor József Korsós Zoltán Nagy Róbert	KAL Koprivanacz Imre Kovács János Baksa Csaba	HTC Forrai Gábor Dezső Sándor Forrai Miklós
2003	Kelebia "Kolbászor"	SZV-3 Viczián Péter Nagy Bence Sinkó János	HTC Csonka Antal Forrai Miklós Forrai Gábor	SZV-2 Gera Tibor Gál Norbert Nagy Gergő
2004	Jánoshalma	KAI-2 Koprivanecz Imre Gábor József Nagy Viktor	KAL-3 Nagy Ádám Hajnal Vince Borbás Nándor	SZV-1 Gera Tibor Gál Norbert Gyöngyösi István
2005	Kunfehértó	SZV-1 Takács Balázs Nagy Bence Nagy Gergő	Kalocsai SE Spiegl Máté Baksa Csaba Kovács János	SZV-2 Gera Tibor Szokol Lajos Korsós Zoltán
2006	Kakas-hegy	SZV-2 Szokol Lajos Vas Zoltán Korsós Zoltán	Kalocsai SE (disq) Spiegl Máté Baksa Csaba Kovács János	SZV-2 (disq) Sinkó János Szenec Attila —
2007	Kunfehértó	Kalocsai SE Hegedüs Péter Baksa Csaba Spiegl Máté	SZV-1 Fodor József Novai György Sinkó János	HTC-2 Vörös Endre Forrai Gábor Forrai Miklós
2008	Ágasegyháza	MOM SE Zsebeházy Zsolt Kisvölcsey Ákos Zsebeházy István	HTC Forrai Miklós Vörös Endre Forrai Gábor	Kalocsai SE Koprivanacz Imre Baksa Csaba Nagy Viktor

**CSONGRÁD MEGYEI VÁLTÓBAJNOKSÁGOK ÉRMESEI
FELNÖTT NŐI (N21)
1971-2008**

ÉV	VERSENY- KÖZPONT "TÉRKÉP"	I. HELYEZÉS	II. HELYEZÉS	III. HELYEZÉS
1971	Budai-hg. „János-hegy”	H. Hódgép SK. Farkas Katalin Csorja Ida Rostás Irén	Sz. Kender SE Gömöri Éva Jenovai Erzsébet Kotogány Ilona	Makói TVSE Lengyel Katalin Sajtos Gizella Fazekas Eszébet
1972	Lajosforrás "Holdvilág-árok"	—	—	—
1973	Márianosztra "Irtáspuszta-Nagy Galla"	H. Hódgép SK Rostás Irén Farkas Katalin Csorja Ida	Sz. Radnóti G. Nem értékelhető (Gurzó É-Szalai I-Szokol I.)	Makói TVSE Nem értékelhető (Siket E-Budai M-Varga L.)
1974	Üllő "Pótharaszt"	H.Hódgép SK. Farkas Katalin Csorja Ida Rostás Irén	Sz.KSZV.SE Jenovai Klára Gömöri Éva Kotogány Ilona	—
1975	Debrecen "Nagyerdő"	SZVSE Tihanyi Erzsébet Varga Ágnes Ótott Piroska	Makói Sp. VSE Tóth Beáta Fazekas Erzsébet Tóth Ildikó	HMSE Czillik Mária Korsós M. Apró Erika
1976	Pilisszentlászló "Szent László hegy"	Szentesi VSC. Palásti Piroska Szarvas Ilona Bakai Erzsébet	HVSE Czillik Mária Vízi Judit Mihalecz H.	—
1977	Pilisszentkereszt ""Dobogókő"	Sz. KSZV. SE Takács Klára Szokol Ilona Kotogány Ilona	Sz. Délép SC Héjja Zsuzsanna Pásztor M. Dajka Éva	SZVSE Rác Piroska Sebők Magdolna Szakálas Anna
1978	Kelebia "Darvas-erdő"	HVSE Mészáros Sarolta Apró Erika Rostás Irén	Szentesi VSC Rozgonyi E. Forgó Rózsa Andula Éva	Sz.Délép SC Pásztor M. Horváth Erzsébet Héjja Zsuzsanna

1979	Budakeszi "Szekrényes"	HVSE Mészáros Sarolta Németh Zsuzsa Skoda Ilona	Szentesi VSC Sebők Magdolna Mihály Edit Forgó Rózsa	—
1980	Pesthidegkút "Vadaskert"	Sz. Délép SC. Csamangó J. Takács Klára Huszka Ibolya	Szentesi VSC Apró Ilona Török Margit Sebők Zsuzsa	SZVSE Bánóczki P. Kovács Piroska Jenovai Klára
1981	Kecskemét "Nyírierdő"	?	?	?
1982	Jánoshalma "Jánoshalma"	Szentesi VSC Bónus Ilona Török Margit Keller Mária	Sz.Délép SC. Takács Klára Lovászi Ágnes Huszka Ibolya	SZVSE I. Nyerges Ildikó Égető Katalin Scherczer Mária
1983	Mecsek-hg. "Misina-Rigó-kút"	Sz. Délép SC. Lovászi Ágnes Szokol Éva Takács Klára	SZVSE I. Égető Katalin Katona Anna Scherczer Mária	SZVSE II. Tanács Erika Kiss Piroska Ginál Gabriella
1984	Ópusztaszer "Ópusztaszer"	HVSE Mészáros Sarolta Rárósi Eszter Rostás Irén	SZVSE Katona Anna N.Jenovai Klára Égető Katalin	—
1985	Ópusztaszer "Ópusztaszer"	—	—	—
1986	Ópusztaszer "Ópusztaszer"	—	—	—
1987	Ásotthalom "Ásotthalom"	SZVSE I. Lóczy Éva Zádori Gabriella Balogh Piroska	SZVSE II. Csányi Edit Felföldi H. Zsótér Zsuzsa	HVSE Takács Klára Balogh Tünde Hideg Istvánné
1988	Ásotthalom "Ásotthalom"	SZVSE I. Lóczy Éva Zsótér Zsuzsa Balogh Piroska	SZVSE II. Lajter Ildikó Felföldi Hajnalka Zádori Gabriella	HVSE I. Balogh Tünde Hideg Istvánné Rostás Irén

1989	Jakabszállás "Kisasszony-erdő"	SZVSE I. Zsótér Zsuzsa Lajter Ildikó Felföldi Hajnalka	HVSE I. Rostás Anikó Berta Gyöngyi Hidegné Laták Márta	Kábel SE Varga Erzsébet Horváth Éva Mucsi Julianna
1990	Lakitelek "Szikra"	SZVSE I. Balogh Piroska Zádori Gabriella Szabó Andrea	HVSE I. Rostás Irén Hideg Istvánné Bálint Ildikó	SZVSE II. Kovács Ivett Lajter Ildikó Csányi Edit
1991	Ásotthalom "Gárgyán-erdő"	SZVSE I. Balogh Piroska Lajter Ildikó Zádori Gabriella	ABS Balogh Tünde Balázs Erika Mónus Anikó	HTC Rostás Irén Hideg Istvánné Bálint Judit
1992	Ásotthalom "Gárgyán-erdő"	SZVSE I. Szabó Andrea Lajter Ildikó Szokol Éva	SZVSE II. Miklós Andrea Sinka Györgyi Gábos Réka	RTE Blum Henrietta Hődör Katalin Dobó Katalin
1993	Ásotthalom "Gárgyán-erdő"	SZVSE I. Novai Magdolna Zádori Gabriella Gábos Réka	SZVSE II. Csuka Mónika Kovács Ivett Gordos Mónika	HTC Hődör Katalin Hideg Istvánné Bálint Ildikó
1994	Dóc "Sándorfalva"	SZVSE III. Gordos Mónika Lajter Ildikó Szabó Andrea	SZVSE II. Balogh Piroska Kordás Erika Szokol Éva	SZVSE I. Csuka Betty Kiss Nóra Kiss Mária
1995	Ásotthalom "Ásotthalom"	—	—	—
1996	Tázlár "Ládahomok"	HTC I. Rostás Irén Hideg Istvánné Majoros Szilvia	PUS-SZVSE Hődör Katalin Kalmár Valéria Csamangó J.	HTC II. Rostás Anikó Paku Mária Rostás Edit
1997	Tázlár "Felsőszállás"	SZVSE Szabó Andrea Felföldi H. Tokaji Mónika	HTC I. Rostás Anikó Zombory Erika Petróczi Szilvia	PUS Lovászi Ágnes Csamangó J. Császár Anikó
1998	Ásotthalom "Gárgyán-erdő"	SZVSE Buknicz Tímea Felföldi H. Szabó Andrea	SZVSE-PUS Szné Cs.Jusztina Balogh Piroska Lóczy Éva	HTC Rostás Irén Hideg Istvánné Csorja Ida

1999	Kunfehértó	SZVSE-1 Balogh Piroska Szabó Andrea Gyöngyösi Jolán	HTC Rostás Irén Hideg Istvánné Csorja Ida	SZVSE Buknicz Tímea Felföldi H. Szabó Andrea
2000	Zsana "Eresztő-pusztá"	HTC-2 Ékes Brigitta Tóth Ágnes Bán Borbála	HTC-1 Rostás Irén Németh Zsuzsa Hné L. Márta	HGA-RTE-SZV Madarász Lné Blum Réka Bartók Katalin
2001	Jakabszállás "Kisasszony-erdő"	SZVSE-3 László Dóra Madarász Anett Csányi Adrienn	SZVSE-2 Buknicz Tímea Terhes Beáta Ekéné Sz. Erika	SZVSE-4 Felföldi H. Csuka Dolly Buknicz Ivett
Dél-alföldi Regionális Váltóbajnokságok				
2002	Jakabszállás "Kisasszony-erdő"	SZVSE-1 disq Balogh Piroska László Dóra Felföldi Hajn.	SZVSE-2 disq Csiszár Adrienn Eke Zsolt László Miklós	—
2003	Kelebia "Kolbászor"	SZV-1 Balogh Piroska Csamangó Juszti Madarász Anett	SZV-2 Gyuris Kitti Samu Liza Farkas Mariann	HTC Rostás Irén H. Laták Márta Csorja Ida
2004	Jánoshalma	SZV-1 Szabó Andrea Balogh Piroska Felföldi H.	SZV-2 Szerencsi Ildikó Madarász Anett Sz.Cs. Juszti	RTE Savanya Gy. Blum Henriette Bartók Katalin
2005	Kunfehértó „Erdőszei”	SZV-2 Balogh Piroska Felföldi H. Madarász Anett	SZV-1 Zsigmond Tímea Samu Liza Farkas Mariann	—
2006	Kakas-hegy	SZV-1 Balogh Piroska Szokol Mónika Szerencsi Ildikó	SZ-2 Felföldi H. Kakuk Zsófia Sallai Sára	HTC (disq) Csorja Ida Hideg Istvánné Jné Bálint Ildikó
2007	Kunfehértó „Ziványdomb”	—	—	—
2008	Ágasegyháza „Ágasegyháza”	SZV-1 Szerencsi Dóra Nagy Virág Farkas Mariann	SZV-3 Balogh Piroska Lóczy Éva Novai Magdolna	Kalocsai SE Rostás Anikó Bárd Barbara Balogh Szilvia

SPORTEMLÉKEK KÉPEKBEN

Összeállította: Sindely Pál – Szokol Lajos – Gera Tibor

Oklevél a legendás '60-as időkből (CSB, felnőtt férfiak)
(SZVSE archívum, 1960)

Oklevél a legendás '70-es időkből (CSB, serdülő leány)
(SZVSE archívum, 1974)

Mándoki József
(szakosztályvezető és edző 1977-ig)

Oklevél Prágából
(Nemzetközi Vasutas Kupa, 1976)

Sikernégyes: Bárkányi Katalin, Ungi Anikó, Fehér Mária, Nagy Ildikó
(SZVSE archívum, 1971)

Mándoki József átadja a stafétabotot.
A képen: Szokol Lajos, Mécés László és Simon István (1977)

SZVSE csoportkép (Pilisvörösvár, 1979)

Az SZVSE apraja-nagyja (Szikra, 1982)

SZVSE csoportkép (Mecsek Kupa, 1983)

A képen: Zádori Gabriella, Lajter Ildikó, Lóczi Éva, Csányi Edit,
Bartha Péter (edző), Balogh Piroska, Kordás Erika és Blum Henrietta
(SZVSE, 1983)

Paskuj Mátyás (edző) lelkes utánpótlás csapata
(SZVSE, 1983)

**Égető Katalin, Zádori Gabi, Csányi Edit, Sramkó Tibor
Mécs László és Szokol Lajos (Vetyehát, 1982)**

**A bajnoki pontgyártás kezdete: Zádori Gabriella, Balogh Piroska
Csányi Edit, Lajter Ildikó, Szokol Lajos és Gera Tibor
(Csapat OB, Ásotthalom, 1983)**

Jičini merengésben Papp Dénes és Pálfi Csaba

**Zsótér Zsuzsa, Zádori Gabi, Balogh Piroska, Csányi Edit és Rojik Tamás
az 1985-ös félmaratonin, Szegeden**

A Svédországba utazó csapat, az indulás előtt 1985-ben

Az SZVSE sikeresapata, Blum László edzővel
(SZVSE archívum, 1984)

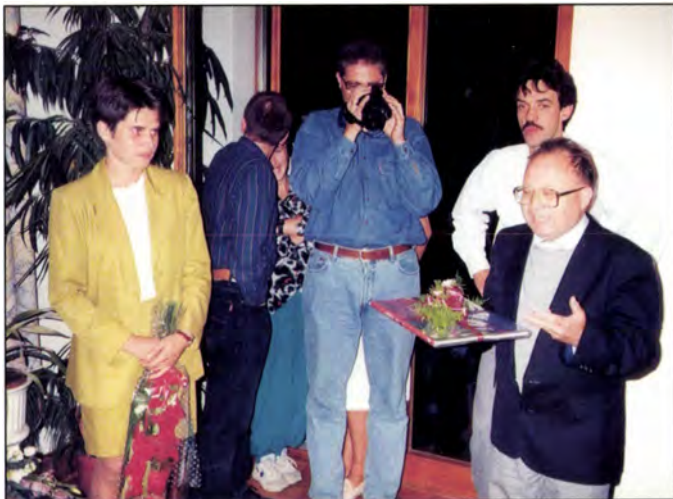
Szokol Boglárka első SZVSE-s bulija 1990-ben

Az SZVSE Svájcban is hódított
Miklós Andrea, Markus Gerber
(1994)

A 13 éves Tóth Zoltán és Csík László
a 25 km-es Pécs-Harkány futóverseny
befutóján (1988)

**Dr. Tóth Imre a CSTFSZ elnöke köszönti
Oláh Katalin kétszeres világbajnokot (Szeged, Szokol-kert, 1995)**

**SZVSE szeniorok: Sindely P., Blum L., Csamangó F., Halász A., Szokol L.,
Papp Gy. illetve Pásztor I., Hajagos H. és Csuka Zs.
(SZVSE archívum, 1995)**

Dr. Sindely Pál
(O-Ringen, Göteborg, 1990)

Csamangó Ferenc
(F80)

Pásztor Imre, Sindely Pál, dr. Felföldi Károly
(Szenior VB, Novy Bor, 1998)

Az SZVSE rendezői 1998-ban (OCSB, Zsana, Pásztor tanya)

SZVSE csoportkép (Zsana, Pásztor tanya, 1999)

Az SZVSE aranykovácsai: (állósor) Szokol L. (szakosztályvezető), Felföldi H., Oláh K., Gordos M., Gera T. (vezetőedző), illetve: Dénes Z., Farkas D., Novai Gy. és Eke Z. (OCSB, Tápiószentmárton, 1996)

Sikerváltó: Korsós Zoltán, Gera Tibor, Novai György, Kocsik Árpád (Királyrét, 1997)

Egyesületi Váltó OB győztesei
Csiszár A., Csányi A., Gera T. (edző),
Hecz K., Tokaji M., László D. (1998)

Sprint OB győztesei
Farkas D., Balogh P., Gera T. (edző)
Szokol L. (szakoszt.vez.) Gordos M.,
Csamangó F., Sindely P. (1995)

Egyesületi Váltó OB (férfi kategória) győztesei
Bodó Tibor, Eke Zoltán, Fodor József, Gera Tibor (vezetőedző),
Szűcs Gábor, Molnár Attila (1998)

Oláh Katalin
kétszeres egyéni világbajnok

Sinkó János
Ifjúsági Európa Bajnok, 1999

Szerencsi Ildikó
Ifjúsági Európa Bajnokság
II. helyezés, 2003

Csiszár Adrienn
Ifjúsági Európa Bajnokság
N18 váltó I. hely, 2001

Hecz Katalin
Junior VB egyéni bronzérmes, 1999

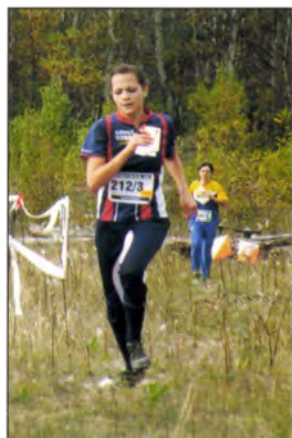
Szerencsi Ildikó
(Szerbia Kupa, 2007)

Hajagos Henrik, Gera Tibor, Riesing József
(DAR Középtávú Bajnokság, Királytanya, 2004)

Tóth Réka
Ifjúsági EB bronzérmes 2007-ben

Szokol Mónika
(Nappali OB, 2007)

Egyesületei Váltó OB érmesei (nők I. hely, férfiak II hely)
(Kakas-hegy, 2007)

Az SZVSE bronzérmes váltója 2007-ben
Szerencsi Ildikó, Balogh Piroska, Szabó Andrea

SZVSE „félkörben” áll egy kislányka

SZVSE csoportkép (Egyesületi Váltó OB, 2008)

Országos Pontbegyűjtő és Egyesületi VB győztesei (2008)

Egy jó SZVSE fiú csapat 1993-ból.
A képen: Gazdag Péter, Bodó Győző és Novai György

Sikeres SZVSE lány csapat 1993-ból.
A képen: Kiss Nóra, Mátrai Szilvia és Kiss Mária

Az 1995-ös felnőtt VB SZVSE szurkolók „kemény magja” Oláh Kati győzelmére várva! (Riesing József, Novai György, Forrai Csaba Kovács Ivett, Gera Tibor, Gera Tamás és Hecz Kati)

Halász Antal elnök jutalmazza a fiatal bajnokokat.
A képen: Nagy Róbert, Blum László, Halász Antal és Gera Tibor (1995)

Négy első osztályú versenyző az első osztályú elnökkel: Eke Zoltán, Novai György, (Halász Antal), Molnár Zoltán és Farkas Dávid. (1995)

Az 1995-ös váltó bajnokaink újonc kategóriában.
A „két Adrienn” sok válogatott szerepléssel is büszkélkedhet:
Matók Zsuzsa (Halász Antal), Császár Adrienn, Csányi Adrienn.

Az 1996-os újonc csapatunk, a későbbi sokszoros magyar bajnokok:
Sinkó János, (Halász Antal), Fodor József és Szabó Zsolt.

Az 1999-es Egyesületi Váltó OB bajnokai: Bodó Tibor, Eke Zoltán, Szűcs
Gábor, Nagy Bence, Gera Tibor edző és Sinkó János.

A képen: Szokol Lajos, Hecz Katalin és Sinkó János (a háttérben).
Óriási buli az SZVSE pályán (Kati junior VB bronzérme és Jani ifi EB
aranyérme tiszteletére!) (1999)

Az ifjúsági EB női váltó ezüstérmesei: Buknicz Tímea, László Dóra (mindkettő
SZVSE) és Farkas Zsuzsa (Budapest). (Németország, 1999)

Két csapattal voltunk jobbak a magyar mezőnyénél.

OB aranyérmesek: Balogh Piroska, Csíszár Adrienn, László Dóra, Szerencsi Ildi és Zsolnai Eszter. **OB ezüstérmesek:** Nagy Virág, László Dóra, Zsigmond Tímea, Madarász Anett és Simon Ági. (Egyesületi Váltó OB, 2002)

2005-ös „merényletsorozat” a magyar bajnokságokon. Hét bajnoki arany egy évben. „Tettesek”: Szerencsi Ildikó és edzője Gera Tibor

**Anya és lánya 4000 m felett, a svájci 6 napos versenyen.
A képen: Szerencsiné Csamangó Jusstina és Szerencsi Ildikó (2006)**

**Hajagos Henrik és Horváth Tamás tapasztalatcseréje a pontfog ásról.
(Szlovák Nagydíj, 2006)**

**Bronz öröm a 2007-es OCSB-n.
Szokol B., Farkas M., Kakukk Zs.**

**Gera Kriszti pontfogása.
(Szlovákia, 2006)**

A 2003-as OCSB érem termése.

A 2007-es Sprint OB-n a SZVSE-s lányok kibérelték a dobogót.
A képen: Juhász V. Renáta, Tóth Réka és Szokol Mónika.

Junior bajnokaink 2007-ben: Szerencsi Dóra, Nagy Virág
és Zsigmond Tímea (OCSB, N20)

Szokol Lajos célba ér.
(2008)

Győzelmi mámor.
Gera Tibor (2006)

Nagy lendületben a cél felé.
Dr. Felföldi Károly (OEVB, 2006)

Szerencsi Sándor
(Család – Fő - Szurkolónk)

Szerencsi Dóra ifi EB bronzérmes a szegedi Zápor-tónál. (2009)

Berezcki Máté válogatott versenyzőnk az újabb győzelem felé.

2008-as váltó bajnokok:
Berezcki Máté, Pálinkó Márton és Kaló Attila.

Balogh Piroska a nagy küzdő
(Sprint OB, 2008)

Novai György az eddigi egyetlen
felnőtt férfi egyéni bajnokunk.

VB arany öröm 1995-ben. Oláh Katalin, Kárai Kázmér (edző).

Bajnokok befutója: Szerencsi Dóra,
Szokol Mónika. (Egyéni OB, 2005)

Csamangó Jusztina útban az
ezüstérem felé (ROB, 2008)

Csapatbajnokok 2009-ben (jelen és jövő):
Bíró Péter, Rácz Zoltán és Rácz Sándor

Nemzetközileg is sikerkovácsok: Szerencsi Dóra, Tóth Réka, Szerencsi Ildikó, Szokol Mónika

Országos Egyesületi Váltó ezüstérmes csapata 2007-ben: Horváth Tamás, Pálinkó Márton., Berezcki Máté, Vajda Balázs., Sinkó János

Hungária Kupa rendezői (Tata, 2008)

